

TEKİNSİZ

CHUCK PALAHNIUK

AYRINTI

4. BASIM

Asilerin,

kaybedenlerin,

hayalperestlerin,

küfürbazların,

günahkârların,

beyaz zencilerin,

aşağı tırmananların,

yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,

uçurumdan atlayanların...

dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı...

CHUCK PALAHNIUK: Gerçek adı Charles Michael Palahniuk olan yazar 21 Şubat 1962'de Burbank, Washington'da doğmuştur. Annesi ve babası Chuck henüz on dört yaşındayken ayrılır. Chuck ve kardeşleri annelerinin ebeveyninin sığır çiftliğine yerleşir ve burada büyür. 1980'de Columbia High School'u bitirdikten sonra Oregon Üniversitesi'nde gazetecilik öğrenimi görür. Üniversite yılları boyunca yazar olmayı aklından geçirmez. Geçimini Freightliner adlı şirkette otomobil tamirciliği yaparak sağlamaktayken, 1996'da, arkadaşlarıyla birlikte bir edebiyat grubuna katılır ve burada Project Mayhem (Kargaşa Projesi) adlı bir kısa hikâye yazar. Söz konusu hikâye üç ay gibi bir zaman zarfında *Fight Club*'a (1996) [*Dövüş Kulübü*, Çev. Elif Özsayar, Ayrıntı Yay., 2001] dönüşür. İlk romanını yayımlatması kolay olmaz. Pek çok kez reddedilir. Chuck Palahniuk her reddedilişinde daha da "karanlık" yazmaya başlar. Nihayet yayımlanan ilk romanı *Dövüş Kulübü*, özellikle de 1999 yılındaki film uyarlamasının ardından büyük bir ses getirir ve kitap Pacific Northwest Booksellers Association Award ve Oregon Book Award ödüllerine değer bulunur. Yazarın bugün itibarıyla on üç kitaplık külliyatının toplam satış adedi beş milyondan fazladır: *Survivor* (1999) [*Gösteri Peygamberi*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2002]; *Invisible Monsters* (1999) [*Görünmez Canavarlar*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2004]; *Choke* (2001) [*Tıkanma*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2003]; *Lullaby* (2002) [*Ninni*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2007]; *Fugitives and Refugees* (2003) [*Kaçaklar ve Mülteciler*, Çev. Esra Arışan, Ayrıntı Yay., 2005]; *Diary* (2003) [*Günce*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2005]; *Haunted* 2005 [*Tekinsiz*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2009]; *Rant* (2007) [*Çarpışma Partisi*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2010]; *Snuff* (2008) [*Ölüm Pornosu*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2011]; *Pygmy* (2009) [*Pigme*, Çev. Gökçe Çiçek Çetin, Ayrıntı Yay., 2013]; *Stranger Than Fiction* (2004) [*Kurgudan da Garip*, Çev. Ahmet Ergenç, Ayrıntı Yay., 2013]; *Tell-All* (2010); *Damned* (2011) [*Lanetli*, Çev. Gökçe Çiçek Çetin, Ayrıntı Yay., 2014] ve *Doomed* (2013) [Ayrıntı'nın yayın programındadır.]. Chuck Palahniuk orijinali *Crown Journey Series* adlı gezi hikâyeleri dizisinde yer alan *Kaçaklar ve Mülteciler* adlı öykünün yanı sıra, *Kurgudan da Garip* adlı kurmaca olmayan derlemenin de yazarıdır. Halen ABD'nin Pasifik Okyanusu kıyısındaki Pacific Northwest bölgesinde yaşamaktadır.

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Tekinsiz

Chuck Palahniuk



Ayrıntı: 538
Yeraltı Edebiyatı Dizisi: 45

Tekinsiz
Chuck Palahniuk

Kitabın Özgün Adı
Haunted

İngilizce'den Çeviren
Funda Uncu

Yayıma Hazırlayan
Gökçe Gökçeer

Kapak İllüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak Düzeni
Gökçe Alper

Son Okuma
Gökçe Çiçek Çetin

Dizgi
Esin Tapan Yetiş

© 2005 by Chuck Palahniuk
Türkçe yayım hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Baskı
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No.: 244
Topkapı/İst. Tel.: (0212) 612 31 85
Sertifika No.: 12156

Birinci Basım 2009
İkinci Basım 2010
Üçüncü Basım 2012
Dördüncü Basım, İstanbul, Temmuz 2015
Baskı Adedi 2000

ISBN 978-975-539-550-0
Sertifika No.: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Basım Dağıtım San. ve Tic. A.Ş.
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Cağaloğlu - İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

Tekinsiz

Chuck Palahniuk

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

HER HİKÂYE BİR HAYALETTİR

Chuck Palahniuk

TEKİNSİZ

Bir Hikâyeler Romanı

YERALTI EDEBİYATI DİZİSİ

CENNETTE BİR GÜN DAHA
Eddie Little

SEVDALI TUTSAK
Jean Genet

YALANIN ERDEMİ
Joachim Zelter

İSA'NIN OĞLU
Denis Johnson

UYKU
Annelies Verbeke

GÜNCE
Chuck Palahniuk

ARA BÖLGE
William S. Burroughs

BEYAZ ZENCİLER
Ingvar Ambjörnsen

BALKON
Jean Genet

AMERİKA MEKTUPLARI
Joachim Zelter

NİNNİ
Chuck Palahniuk

İŞKENCE BAHÇESİ
Octave Mirbeau

BETTY BLUE
Philippe Djian

SIKIGÖZETİM
Jean Genet

PARAVANLAR
Jean Genet

ERSKİNE'NİN KUTUSU
Kym Lloyd

BROOKLYN'E SON ÇIKIŞ
Hubert Selby Jr.

CENAZE MERASİMİ
Jean Genet

TEKİNSİZ
Chuck Palahniuk

YOLDA
Jack Kerouac

LANETLİLERİN SAÇ STİLİ
Joe Meno

ZEN KAÇIKLARI
Jack Kerouac

ÇARPIŞMA PARTİSİ
Chuck Palahniuk

YERALTISAKİNLERİ
Jack Kerouac

BİR DÜŞ İÇİN AĞIT
Hubert Selby Jr.

SUÇLULUK KİTABI
Kym Lloyd

ÖLÜM PORNOSU
Chuck Palahniuk

BÜYÜK MAYMUNLAR
Will Self

LAZZARO, DIŞARI ÇIK
Andrea G. Pinketts

BİZ RÜYA GÖRÜRKEN
Clemens Meyer

ÇAMUR KRALININ KIZI
Birgitta Trotzig

HÜCRE
Hubert Selby Jr.

PİGME
Chuck Palahniuk

VAHŞİ OĞLANLAR
William S. Burroughs

ACI DÜŞLER BULVARI
Cumhur Orancı

KİRLİ, PASLI, BOZUK
Alican Ökmen

YOK EDİCİ
William S. Burroughs

UNUTULMUŞ ADANIN
KARARSIZ SEÇMENİ
Arthur Nersesian

DEVRİMİN KIZLARI
Carolyn Cookef

TRAVESTİ
Mircea Cartarescu

KURGUDANDA GARİP
Chuck Palahniuk

KUZUNUN KUSURU
Andrea Pinketts

BEKLEME DÖNEMİ
Hubert Selby Jr.

NARKOPOLİS
Jeet Thayil

YALNIZ GEZGİN
Jack Kerouac

İBLİS
Hubert Selby Jr.

İLK KİTAP: SARI
Serdar Şekerci

UFACIK BİR PEYGAMBER
James Bernard Frost

GALLER'İN RUHU EJDERJA
Niall Griffiths

LANETLİ
Chuck Palahniuk

AFFEDİLEMEYENLER
Philippe Djian

TEHLİKELİ YAKINLAŞMA
Jenn Ashworth

DÜĞÜNUÇUŞU
Yusuf Yeşilöz

ANLAT BAKALIM
Chuck Palahniuk

PARILTILI ARMAĞAN
Manuel Vilas

"VAY..."
Philippe Djian

KAÇAN ŞEHİR
Hovhannes Tekgyozyan

EVREN BOZMASI
Anıl Nişancalı

BİR HAZ MARKASI
"BEAUTİFUL YOU"
Chuck Palahniuk

Pek çok güzel, pek çok ahlaksız,
pek çok tuhaf, ayrıca korkunç
bir şey vardı ve bunun tiksindiriciliği
hiç de az değildi.

"Kızıl Ölümün Maskesi"
Edgar Allen Poe

Kobaylar

Bunun yazarların inzivası olması gerekiyordu.
Güvenli olması gerekiyordu.
Whittier adındaki yaşlı mı yaşlı,
ölmek üzere olan bir adam tarafından yönetilen,
çalışabileceğimiz, tecrit edilmiş
bir yazarlar kolonisi...
Meğer öyle değilmiş.
Ve şiir yazacağımızı sanıyorduk.
Güzel şiirler.
Onun yetenekli öğrencileri olan bizler,
alıştığımız dünyadan üç aylığına koptuk.
Ve birbirimize "Çöpçatan" diye hitap ettik.
Ve: "Kayıp Halka."
Veya: "Tabiat Ana."

Saçma etiketler.
Serbest çağrışımlı isimler.
Tıpkı -küçükken- hayvan ve
çiçeklere isimler uydurman gibi.
Nektar yüzünden yapış yapış olmuş,
üzerinde karıncaların gezdiği
şakayıklara "karınca çiçeği" derdin.
İskoç çoban köpeklerine ise: Lassie.
Gerçi bugün bile birine
"şu tek bacaklı adam" diyorsun ya, tıpkı onun gibi.
Veya: "işte şu zenci kız..."

Birbirimize "İftira Kontu" diye hitap ettik.
Veya: "Rahibe Vigilante."*
Hikâyelerimize istinaden kazandığımız isimler.
Ailemize değil de,
hayatımıza istinaden birbirimize verdiğimiz isimler:
"Leydi Çöpçü."
"Ajan Fitneci."
İşlerimize değil de, günahlarımıza dayalı isimler:
"Aziz Bağırsaksız."
Ve: "Vandal Dükü."
Hatalarımıza ve suçlarımıza dayalı isimler.
Süper kahraman isimlerinin tam tersi.

Gerçek insanlara uydurma ısimler.
Sanki bir bez bebeği kesip açınca
içinde gerçek bağırsaklar, gerçek ciğerler,
atan bir kalp ve kan bulmuşsun gibi.
Sıcak ve yapışkan kan.
Ve kısa hikâyeler yazacağımızı sanıyorduk.
Komik kısa hikâyeler.
Birçoğumuz koca bir bahar, yaz, kış, sonbahar...
yılın bütün bir sezonu boyunca dünyadan kaçtık.

Yaşlı Bay Whittier için
insan olarak kim olduğumuzun bir önemi yoktu.
Ama bunu başta söylemedi.

---

* "Süper kahraman" örneklerinde olduğu gibi, kanuni yetkisi olmadığı halde, kendi koyduğu kurallarla düzen sağlamaya çalışan kişi. (ç.n.)

Bay Whittier için biz laboratuvar hayvanlarıydık.
Bir deneydik.

Ama bunu bilmiyorduk.
Hayır, bu bize göre sadece yazarların inzivasıydı,
ta ki, onun kurbanlarından başka bir şey
olmadığımızı anlayana dek,
ki o zaman da artık çok geçti.

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.

Otobüs, Yoldaş Huysuz'un beklemeyi kabul ettiği köşeye yanaşırken, o, ordu-fazlası (artık) uçaksavar topçusu çelik yeleği –zeytin yeşili– ve piyade botları görünecek şekilde paçaları sıvanmış bol kamuflaj pantolonuyla orada dikiliyor. Kadının her iki yanında da birer bavul var. Daracık siyah bereli bu kadın, herhangi biri olabilir.

Aziz Bağırsaksız kullandığı direksiyonun üzerinde asılı olan mikrofona, "Kurallara göre..." diyor.

Yoldaş Huysuz, "Pekâlâ" diyerek eğilip bavullardan birinin etiketini çıkarıyor. Etiketi zeytin yeşili cebine sokuyor, sonra eğilip diğer bavulu alarak otobüse biniyor. Bir bavulu kaldırımın üzerinde terk edilmiş, yetim bırakılmış ve yalnız kalmış olan Yoldaş Huysuz oturuyor ve "Tamam" diyor.

"Gidelim" diyor.

O sabah hepimiz notlar bırakıyorduk. Gün ağarmadan önce. Bavulumuzla birlikte karanlık merdivenlerden ayakucumuzda, sessizce inip, bize çöp kamyonlarından başka bir şeyin eşlik etmediği karanlık sokaklar boyunca yürüdük. Güneşin doğuşunu da hiç görmedik.

Yoldaş Huysuz'un yanında oturan İftira Kontu cep boyu bir bloknota bir şey yazarken gözleri onunla kalemi arasında gidip geliyordu.

Bakmak için yana doğru eğilen Yoldaş Huysuz, "Gözlerimin rengi *yeşil*, *kahve* değil ve saçlarım da doğal kumral" diyor. Adamın *yeşil* yazışını izledikten sonra, "Ayrıca popomda küçük, kırmızı bir gül dövmesi var" diyor. Gözleri adamın gömlek cebinden görünen gümüşrengi kayıt cihazının küçük, süngerli mikrofonuna takılıyor. "*Saçları boyalı* yazma. Kadınlar saçlarının rengini ya bir-iki ton *koyultur* ya da *açtırırlar*" diyor.

Yanlarında lekeli, titreyen elleri anca tekerlekli sandalyesinin katlanmış krom iskeleteni tutabilen Bay Whittier oturuyor. Onun yanında ise göğüsleri neredeyse göbeğine değecek kadar büyük olan Bayan Clark var.

Yoldaş Huysuz ikisini süzdükten sonra İftira Kontu'nun gri faniladan gömleğine eğiliyor ve "Tamamen süs amaçlı olduğunu sanıyorum. Üstelik besleyici özelliği de yok..." diyor.

O gün, güneşin doğuşunu son kez kaçırdığımız gündü.

Rahibe Vigilante'nin beklemekte olduğu bir sonraki karanlık sokak köşesine varınca Rahibe bileğindeki kalın, siyah saati göstererek, "Dört otuz beş diye anlaşmıştık" diyor. Diğer eliyle saatinin camını tıklatarak, "Saat şu anda dört otuz dokuz" diye ekliyor.

Rahibe Vigilante yanına kayış sapı olan, deri taklidi bir bavul ve içindeki İncil'i korumak için çıtçıtla kapatılan bir kılıf almış. Tanrı'nın Sözleri'ni kaplamak için elde yapılmış bir kese.

Şehrin her yanında otobüsü bekledik. Aziz Bağırsaksız yanımıza yanaşana dek cadde köşelerinde veya otobüs duraklarında

bekledik. Önde Bay Whittier ve Bayan Clark oturuyor. İftira Kontu. Yoldaş Huysuz ve Rahibe Vigilante.

Aziz Bağırsaksız kapıyı açmak için kolu çekiyor ve kaldırımda küçük Bayan Aksırık duruyor. Kazağının kolları, içine sokuşturduğu pis mendiller yüzünden yamru yumru görünüyor. Bavulunu kaldırınca içinden mikrodalga fırında patlayan mısırların sesine benzer gürültülü bir ses geliyor. Otobüsün merdivenlerini tırmandıkça bavuldan makineli tüfeklerin uzaktan duyulan sesine benzer takırtı sesleri yükseliyor ve Bayan Aksırık bize bakarak, "İlaçlarım" diyor. Bavulu gürültü bir şekilde sallıyor ve "Üç aylık erzak..." diye ekliyor.

Çok fazla bagaj getirilmemesine ilişkin kural işte bu yüzden var. Hepimiz sığışabilelim diye.

Tek kural kişi başı bir bavuldu; ama Bay Whittier bavulun ne büyüklükte veya nasıl olması gerektiğini söylememişti.

Leydi Çöpçü otobüse bindiğinde parmağında mısır tanesi büyüklüğünde bir elmas yüzük ve elinde de bir tasma vardı ve tasma küçük tekerlekleri olan deri bir bavulu çekiyordu.

Yüzüğünün parıldaması için parmaklarını sallayan Leydi Çöpçü, "Merhum eşim. Kendisi yakılarak üç kıratlık bir elmas haline getirildi..." diyor.

O sırada Yoldaş Huysuz, İftira Kontu'nun üzerine yazmakta olduğu bloknota eğilerek, "*Yüz gerdirme* ayrı yazılır" diyor.

Birkaç blok sonra, birkaç trafik lambası geçtikten ve bazı köşeleri döndükten sonra Katil Aşçıbaşı'nı beklerken buluyoruz. Origami yaparcasına düzgün bir şekilde katlanmış beyaz lastikli donlarının, tişörtlerinin ve çoraplarının bulunduğu alüminyumdan bir bavul taşıyor. Bavulda ayrıca aşçılar için üretilmiş, birbirine uyumlu bir bıçak seti var. Onun altında ise, bavulun içine kalıp halinde sıkıştırılmış, hepsi yüz dolarlık banknotlardan oluşan desteler. Bunlar yüzünden bavul öyle ağır ki, otobüse taşımak için iki elini de kullandı.

Bir cadde geçip, bir parkın uzak köşesinde, köprünün altındaki kaldırım kenarına yanaştık; ama bekleyen kimse yoktu.

"Kayıp Halka" diye hitap ettiğimiz adam kaldırımın kenarındaki çalılıkların arkasından çıktı. Kollarında top haline getirdiği siyah bir çöp poşeti vardı ve poşetin yırtılan yerlerinden düz beyaz fanilaları sarkıyordu.

Kayıp Halka'ya bakarken bir yandan da İftira Kontu'yla konuşan Yoldaş Huysuz, "Sakalı tam Hemingway'in vuracağı türden" dedi.

Rüyalar âleminde, deli olduğumuzu düşünürlerdi. Hâlâ yatakta olan bu insanlar bir saat daha uyuduktan sonra kalkıp yüzlerini, koltukaltlarını ve apış aralarını yıkayacak ve her gün gittikleri işlere gideceklerdi. Her gün yaşadıkları hayatın aynısını yaşayacaklardı.

Gittiğimizi anladıklarında ağlayacak olan bu insanlar, okyanusun ötesinde yeni bir hayata başlamak için bir gemiye biniyor olsaydık da ağlayacaklardı. Göç etseydik. Öncü olsaydık.

Bu sabah bizler astronottuk. Kâşiftik. Onlar uyurken, uyanıktık.

Bu insanlar ağlayacak, sonra da servis yapmaya, evleri boyamaya, bilgisayar programlamaya geri döneceklerdi.

Bir sonraki durakta Aziz Bağırsaksız kapıyı açtı ve bir kedi merdivenleri tırmandığı gibi otobüsün koltuklarının arasındaki koridorda koşturmaya başladı. Kedinin peşinden Müdire Tekzip geldi ve "Adı Cora" dedi. Kedinin adı Cora Reynolds'tı. "Adını ben koymadım" diyen Müdire Tekzip'in tüvit döpiyesi kedi tüyüyle kaplıydı. Bir yakası göğsünün üstünde kabarık duruyordu.

Yoldaş Huysuz, İftira Kontu'nun gömlek cebindeki kayıt cihazına doğru eğilerek, "Omuza asılan tabanca kılıfı" diyor.

Tüm bunlar –karanlıkta fısıldamak, notlar bırakmak, sır tutmak– bizim maceramızdı.

Üç aylığına ıssız bir adada kalmayı planlasaydınız, yanınıza ne alırdınız?

Diyelim ki tüm yiyecek ve içecekleriniz tedarik edilecek olsaydı ya da siz öyle sansaydınız.

Diyelim ki sadece bir bavul getirebiliyorsunuz; çünkü sizin gibi bir sürü insan var ve sizi ıssız adaya götüren otobüs de ancak o kadar alabiliyor.

Bavulunuza ne koyardınız?

Aziz Bağırsaksız kutular dolusu domuz eti kaplı atıştırmalıklar ve kurutulmuş peynirli puf börekleri getirmişti; tatlandırıcı tozlar yüzünden parmakları ve çenesi turuncu olmuştu. Kemikli ellerinden biri direksiyonu tutarken, diğeriyle kutuları teker teker incecik suratının içine boşaltıyordu.

Rahibe Vigilante üste bir el çantası yerleştirdiği, giysilerle dolu bir alışveriş torbası getirmişti.

Kucağında bebek tutarmış gibi tuttuğu devasa göğüslerinin üzerine eğilen Bayan Clark, Rahibe Vigilante insan başı mı getirdi, diye sordu.

İçindeki siyah bovling topunun üç deliği görünecek şekilde el çantasını aralayan Rahibe, "Hobim" diyor.

Yoldaş Huysuz önce, bloknotuna bir şeyler karalayan İftira Kontu'na, sonra da Rahibe Vigilante'nin tek bir teli bile yerinden oynamamış olan sımsıkı örülü siyah saçlarına bakıyor.

"İşte *bu*" diyor Yoldaş Huysuz, "*koyultulmuş* bir saç."

Bir sonraki durakta, gözüne dayadığı kamerasıyla otobüsün kaldırıma yanaşmasını kaydeden Ajan Fitneci duruyordu. Özel dedektif olduğunu kanıtlamak için dağıttığı bir deste kartvizit getirmişti. Arkadaki boş koltuklardan birine oturmak üzere koridorda ilerlerken yüzünün yarısını maske gibi kaplayan kamerasıyla bizi çekti ve ışığıyla hepimizi kör etti.

Bir blok sonra otobüse binen Çöpçatan kovboy çizmeleriyle at bokundan bir iz bıraktı. Elindeki hasır kovboy şapkası ve omzuna astığı spor çantasıyla oturup penceresini açtı ve otobüsün çelik kenarlıklarının bulunduğu yere kahverengi tütün suyu tükürdü.

Dünyadan ayrı geçireceğimiz üç ay için işte bunları getirmiştik. Ajan Fitneci kamerasını. Rahibe Vigilante bovling topunu. Leydi Çöpçü elmas yüzüğünü. Hikâyelerimizi yazmak için ihti-

yaç duyacağımız şeyler bunlardı işte. Bayan Aksırık ilaçlarıyla, mendillerini. Aziz Bağırsaksız atıştırmalıklarını. İftira Kontu bloknotuyla, kayıt cihazını.

Katil Aşçıbaşı bıçaklarını.

Otobüsün loş ışığında hepimiz atölyenin organizatörü olan Bay Whittier'ı gözetledik. Öğretmenimizi. Bir uçtan öbür uca taradığı birkaç gri saç telinin altındaki lekeli ve parlak kafa derisi görünüyordu. Gömleğinin düğmeleri açık olan yakası ince ve lekeli boynunun önünde kolalı, beyaz bir çit gibi dikiliyordu.

"Kaçtığınız insanlar" derdi Bay Whittier, "sizin aydınlanmanızı istemiyorlar. Ne umulması gerektiğini bilmek istiyorlar."

Bay Whittier size, "Aynı anda hem onların tanıdığı hem de olmak istediğiniz önemli ve şanlı kişi olamazsınız" derdi.

Bizi aslında gerçekten seven insanlar bize gitmemiz için yalvarırlardı, dedi Bay Whittier. Hayalimizi gerçekleştirmek için. Yeteneğimizi kullanmak için. Ve geri döndüğümüzde bizi severlerdi.

Üç ay.

Her birimizin kumar oynayacağı küçük bir yaşam parçası.

Riske atacağımız...

Bu süre zarfında bir başyapıt yaratmak için hepimiz kendi yeteneklerimiz üzerine bahse girecektik. Hayatımızı anlamlı bir hale getirecek kısa bir hikâye, bir senaryo, bir biyografi. Bir kocaya, ebeveyne veya şirkete karşı köleliğimizi parayla sona erdirecek bir başyapıt. Özgürlüğümüzü satın alacak bir eser.

Hep birlikte karanlık sokaklardan geçerek ilerliyoruz. Bayan Aksırık kazağının kolundan nemli bir mendil çıkararak sümkürüyor. Burnunu çektikten sonra, "Böyle gizlice kaçarken yakalanacağımdan çok korktum" diyor. Mendili koluna sokuşturuyor ve "Kendimi tam olarak Anne Frank gibi hissediyorum" diyor.

Yoldaş Huysuz ceketinin cebinden, terk ettiği bavulundan geri kalan bagaj etiketini çıkarıyor. Terk ettiği hayatı. Elinde döndürüp durduğu etikete bakarken, "Bana göre" diyor, "Anne Frank'in güzel bir hayatı vardı."

Ağzı mısır gevreği dolu olan ve dikiz aynasından bizi izlerken sırf yağ ve tuz çiğneyen Aziz Bağırsaksız, "Nasıl yani?" diye soruyor.

Müdire Tekzip kedisini okşuyor. Bayan Clark göğüslerini okşuyor. Bay Whittier ise kromdan tekerlekli sandalyesini.

İlerideki köşede, bir sokak lambasının altında bir diğer sözde yazarın karanlık silueti bekliyor.

"Anne Frank en azından" diyor Yoldaş Huysuz, "kitabıyla turneye çıkmak zorunda kalmadı."

Ve Aziz Bağırsaksız frenlere asıldığı gibi yanaşmak için direksiyonu kırıyor.

Dönüm Noktaları

Aziz Bağırsaksız ile İlgili Bir Şiir

"Buraya gelmek için bıraktığım iş bu işte" diyor Aziz.
"Ve vazgeçtiğim hayat."
Tur otobüsünde şoförmüş.

Aziz Bağırsaksız sahnede kollarını kavuşturmuş;
öyle zayıf ki, elleriyle sırtına dokunabilir.
Aziz Bağırsaksız, iskeletinin üzerine tek kat geçilmiş
teniyle orada duruyor.
Kazan kulpları kadar büyük olan köprücükkemikleri
göğsünden fırlamış.

Beyaz tişörtünün altından kaburgaları görünüyor
blucininin düşmesini kemeri engelliyor...
götü değil.
Sahnede spot ışığı yerine bir filmin fragmanı var:
Ev ve kaldırımların, sokak tabelalarının
ve park etmiş arabaların renkleri,
yüzünün bir yanını boydan boya siliyor.
Yoğun trafikten bir maske.
Karavan ve kamyonlardan.

"Tur otobüsünü kullandığım şu iş..." diyor.
Hepsi de Japon, Alman ve Koreliymiş;
İngilizce hepsinin yabancı diliymiş
hepsinin elinde sıkıca tuttukları deyimler kitabı varmış
ve otobüsü köşelerden döndürüp film yıldızlarının
veya eli kanlı azılı katillerin evlerinin
veya rock yıldızlarının aşırı dozdan öldüğü apartmanların
bulunduğu sokaklardan geçerken,
mikrofona söylediği her şeye kafa sallayıp
gülümsüyorlarmış.
Her gün aynı tur, aynı cinayet mantrası,
film yıldızları, kazalar.
Barış anlaşmalarının imzalandığı yerler.
Başkanların uyumuş olduğu yerler.
O gün Aziz Bağırsaksız ilk kez
büyük bir çiftlik evinin kazıklı çitlerinin önünde duruyor,
ailesinin dört kapılı Buick marka arabasının
orada olup olmadığına bakmak,
hâlâ orada oturup oturmadıklarını anlamak için
yolu biraz uzatıyor;
ve ön bahçede
elindeki çim biçme makinesiyle gezinen bir adam var.
Aziz, mikrofonunu eline alarak
klimalarla serinlemiş kargosuna diyor ki:
"Aziz Mel'i görüyorsunuz."
Ve babası otobüsün renkli camlarına bakarak
gözlerini kırpıştırırken,
Aziz Bağırsaksız,
"Utanç ve Öfkenin Koruyucu Azizi" diyor.

Ondan sonraki her gün tura
"Aziz Mel ve Azize Betty'nin Tapınağı" da ekleniyor.
Azize Betty, İnsan İçinde Küçük Düşürme'nin
Koruyucu Azizesi oluyor.
Kız kardeşinin oturduğu gökdelenin önüne park eden
Aziz Bağırsaksız,
üst katlardaki bir apartman dairesini işaret ediyor.
Orası, Azize Wendy'nin tapınağı.
"Şifalı Kürtajın Koruyucu Azizesi."

Kendi apartmanının önüne park edip, otobüstekilere,
"Burası da Aziz Bağırsaksız'ın tapınağı" diyor,
güvercin omuzları, paket lastiği kadar ince dudakları
ve bol gömleğiyle,
dikiz aynasında olduğundan da küçük görünen Aziz.
"Mastürbasyonun Koruyucu Azizi."
O an otobüsünün koltuklarında sallanan kafalar,
boyunlarını döndürüp uzatarak,
ilahi bir şey görmek için bakıyorlar.

—

Bağırsaklar

Aziz Bağırsaksız'dan Bir Hikâye

İçinize çekin.

Mümkün olan en fazla havayı içinize çekin.

Bu hikâye, nefesinizi tutabildiğiniz sürece devam etmeli, sonra belki biraz daha. O yüzden mümkün olduğu kadar hızlı dinleyin.

Bir arkadaşım on üç yaşındayken "protezle sikiş"i duymuş. Yani erkeklerin dildo marifetiyle götten sikilmesi. Rivayete göre, prostat bezini yeteri kadar uyarırsanız, elinizi bile sürmeden büyük bir orgazm patlaması yaşıyormuşsunuz. Arkadaşım daha o yaşta küçük bir seks manyağı. Hep daha iyi boşalabilmek için yanıp tutuşuyor. Çıkıp bir havuç ve biraz saf vazelin alıyor.

Küçük ve özel bir araştırma yapmak için. Sonra süpermarketin kasasına gidince, yalnız bir havuçla saf vazelinin, taşıyıcı bandın üzerinden kasiyere doğru kayarken nasıl görüneceğini hayal ediyor. Sırada bekleyen bütün müşteriler izliyor. Planladığı büyük akşamı herkes görüyor.

İşte bu yüzden, arkadaşım havuçlu kek yapmak için gereken malzemeleri satın alıyor: süt, yumurta, şeker ve bir havuç. Bir de vazelin.

Sanki eve gidip götüne havuçlu kek sokacakmış gibi.

Eve varınca havucu kör bir bıçakla yontuyor. İyice yağlayıp götüne sokuyor. Sonrasında... hiçbir şey olmuyor. Orgazm da olmuyor. Sadece canı yanıyor.

Sonra bu çocuğun annesi akşam yemeği vaktinin geldiğini haykırıyor. Hemen aşağı inmesini söylüyor.

Çocuk havucu çıkarıp, bu kaygan ve pis şeyi yatağının altındaki kirli çamaşırların arasına sokuşturuyor.

Yemekten sonra havucu almak için gittiğinde yerinde yeller estiğini görüyor. O yemek yerken annesi bütün kirli çamaşırları yıkamaya götürmüş. Mutfağındaki patates soyma bıçağıyla dikkatli bir biçimde şekillendirilmiş, vazelin yüzünden parlak görünen ve pis kokan havucu annesinin bulmamasına imkân yok.

Bu arkadaşım aylar boyu annesiyle babasının bu yüzden karşısına dikileceğinden şüphelenerek beklemiş. Ama onlar asla öyle bir şey yapmamış. Hiç. Şimdi büyümüş olmasına rağmen her Noel yemeğinde ve yaş günü partisinde o görünmez havuç var. Çocuklarıyla, yani annesiyle babasının torunlarıyla her Paskalya'da yumurta aramaya çıktıklarında o hayalet havuç tepelerinde gezinip duruyor.

Adlandırılamayacak kadar berbat olan o şey.

Fransa'daki insanların bir deyimi vardır: "Merdivenin Ruhu." Fransızca'sı: Esprit d'Escalier. Anlamına gelince: Cevabı bulduğunuz anda iş işten geçmiştir. Diyelim ki bir partidesiniz ve biri size hakaret ediyor. Bir şey söylemeniz gerek. Ama baskı altında, herkes sizi izlerken saçma sapan bir şey söylüyorsunuz. Partiden ayrıldığınız anda...

Tam merdivenlerden inmeye başladığınız anda sanki bir mucize gerçekleşiyor. Söylenebilecek en mükemmel şey aklınıza geliyor. En mükemmel ve yaralayıcı cevap.

İşte bu, Merdivenin Ruhu'dur.

Sorun şu ki, baskı altındayken hakikaten söylediğiniz aptal şeyler için Fransızların bile bir deyimi yok. Hakikaten düşündüğünüz veya yaptığınız aptalca, umutsuz şeyler için.

Bazı hareketler adlandırılamayacak kadar ucuzdur. Hakkında konuşulmayacak kadar ucuz.

Geriye baktıklarında çocuk psikolojisi uzmanları, okul danışmanları ergenlik intiharlarının zirve yaptığı dönemdeki olayların çoğunun çocukların boşalırken nefes almamaya çalışmalarından kaynaklandığını söylüyorlar. Aileler çocuklarını bulduklarında, boyunlarına bir havlu dolanmış, havlu yatak odasındaki dolabın rayına bağlanmış, çocukları da ölmüş oluyordu. Her yerde ölü spermler. Aileler elbette hemen odayı temizliyorlardı. Çocuklarına temiz bir pantolon giydiriyorlardı. Daha iyi görünmesini sağlıyorlardı. En azından kasıtlı görünmesini. Sıradan ve üzücü bir ergenlik intiharı gibi görünmesi.

Okuldan başka bir arkadaşımın donanmadaki abisi Ortadoğu'daki heriflerin bizim burada yaptığımızdan farklı şekilde boşaldığını anlatmış. Bu abinin askeri birliği, halk pazarlarında süslü mektup açacaklarının satıldığı bir deve ülkesindeymiş. Bu süslü aletler, en fazla eliniz büyüklüğünde, parlak pirinç veya gümüşten ince bir çubuktur ve bir ucunda ya büyük metal bir top veya bir kılıçta görebileceğiniz türden oymalı sapı olan bir başlığı vardır. Donanmadaki bu abi Arapların yaraklarını kaldırdıktan sonra bu metal çubuğu ereksiyonları boyunca yaraklarına nasıl soktuklarını anlatıyor. Çubuk içerideyken boşalıyorlarmış ve boşalmak çok daha zevkli bir hale geliyormuş. Çok daha yoğun.

Fransızca deyimler gönderen kişi, dünyayı dolaşan bu abiden başkası değil. Rusça deyimleri gönderen. Boşalmayla ilgili faydalı ipuçlarını.

Daha sonra bir gün küçük kardeş okula gelmiyor. O gece, birkaç hafta boyunca uğrayıp ödevini almamı rica etmek için beni arıyor. Çünkü kendisi hastanede.

Lağman yaptıran yaşlılarla aynı odayı paylaşmak zorunda. Aynı televizyonu paylaşmak zorunda olduklarını söylüyor. Mahremiyet sağlayan tek şey bir perde. Ailesi onu ziyaret etmeye gelmiyor. Telefonda, ailesinin, donanmadaki abisini hemen şu anda öldürebileceğini söylüyor.

Telefondaki çocuk bir gün önce kafasının biraz iyi olduğunu söylüyor. Yatak odasındaymış, kendini yatağa bırakıvermiş. Bir mum yakıp eski porno dergilerinin sayfalarını karıştırarak boşalmaya hazırlanıyormuş. Donanmadaki abisinden onu duyduktan sonra oluyormuş bunlar. Arapların nasıl mastürbasyon yaptığıyla ilgili o faydalı bilgiyi duyduktan sonra. Çocuk işe yarar bir şey bulabilmek için etrafa bakınıyor. Tükenmezkalem çok büyük. Kurşunkalem çok büyük ve sert. Ama mumun kenarından damlayarak ince ve yumuşak bir hat oluşturan balmumu işe yarayabilir. Çocuk bir parmağının ucuyla balmumunun uzun sarkıtını mumdan ayırıyor. Avuçlarının içinde yuvarlayarak yumuşatıyor. Uzun ve yumuşak ve ince olana dek.

Kafası güzel ve azgın, elindekini erekte olmuş sikinin sidik borusuna sokup derinlere itiyor. Tepesinden sağlam bir parça balmumu çıkmış vaziyette işe koyuluyor.

Bugün bile o Arap heriflerin çok zeki olduğunu söyler. Mastürbasyonu yeniden icat ettiklerine inanır. Yatakta sırtüstü yatarken o kadar zevk alıyor ki, balmumunu takip etmekten vazgeçiyor. Güzelce boşaldıktan sonra balmumunun ucunun artık dışarıda olmadığını fark ediyor.

İnce balmumu çubuk içeri kaçmış. Taa derinlere. Öyle derine kaçmış ki, sidik borusundaki varlığını bile hissedemiyor.

Aşağıdan annesi akşam yemeği vaktinin geldiğini haykırıyor. Hemen aşağı inmesini söylüyor. Balmumu çocukla, havuç çocuk aynı kişi değil; ama hepimiz aşağı yukarı aynı hayatı yaşıyoruz.

Akşam yemeğinden sonra çocuğun bağırsakları ağrımaya başlıyor. Balmumu olduğu için, belki içeride erir ve işeyerek dışarı

atarım diye düşünüyor. Sonra sırtı ağrımaya başlıyor. Böbrekleri. Dik duramıyor.

Çocuk hastanedeki yatağından konuşurken arkadan zil sesleri ve insan çığlıkları geliyor. Yarışma programları.

X ışınları gerçeği gösteriyor. Mesanesinde ikiye katlanmış, ince ve uzun bir şey var. İçindeki bu uzun ve ince V, çişindeki tüm mineralleri topluyor. Kalsiyum parçalarıyla kaplı bu şey büyüyüp sertleşerek mesanesinin yumuşak çeperini parçalıyor ve çişinin dışarı çıkmasını engelliyor. Böbrekleri dolmuş. Yarağından sızan azıcık sıvı ise kan yüzünden kırmızı.

Doktor ve hemşireler orada dikilirken, tüm ailesiyle birlikte siyah X ışınında herkesin görebileceği şekilde bembeyaz parlayan V şeklindeki balmumuna bakan çocuk gerçeği söylemek zorunda kalıyor. Arapların nasıl mastürbasyon yaptığını. Abisinin donanmadan yazdığı şeyleri.

Şimdi telefonda ağlamaya başlıyor.

Mesane ameliyatını çocuğun üniversite parasıyla karşılamışlar. Aptal bir hata yüzünden hiçbir zaman avukat olamayacak.

İnsanın içine bir şeyler sokması. İnsanın bir şeylerin içine sokulması. Ha yarağına mum sokmuşsun, ha ilmeği kafana geçirmişsin; her halükârda başına bela açılacağı bilinen bir şey.

Benim başımı belaya sokan ise İnci Dalışı olarak adlandırdığım şeydi. Yani ailemin yüzme havuzunun dibinde oturup su altında boşalmak. Derin bir nefes alıp dibe dalardım ve mayomu sıyırırdım. Orada iki, üç, dört dakika otururdum.

Boşalmaktan ciğerlerimin kapasitesi artmıştı. Ev bana kalsaydı bunu bütün öğleden sonra yapardım. Spermlerim boşaldıktan sonra orada büyük, tombul ve beyaz bir kütle olarak asılı kalırdı.

Sonrasında hepsini yakalamak için biraz daha dalış yapmam gerekiyordu. Toplamak ve avcumdakileri havluya silmek için. Onun için buna İnci Dalışı diyordum. Su klorluydu ama yine de kız kardeşim olduğu için endişeleniyordum. Veya, Tanrı korusun, annem.

Bu benim hayattaki en büyük korkumdu: ergenlik çağındaki bakire kız kardeşimin şişmanlamaya başlayıp, sonra da iki kafalı,

geri zekâlı bir bebek doğurduğunu düşünmek. Kafaların ikisi de bana benziyor. Bense, hem ~~bab~~a oluyorum, HEM DE dayı.

Sonunda yakanıza yapışan şey asla endişelendiğiniz şey olmaz.

İnci Dalışı'nın en iyi kısmı, yüzme havuzundaki filtre ve sirkülasyon pompasının ~~giriş~~ deliğiydi. En iyi kısmı, soyunup bunun üzerine oturmaktı.

Fransızların dediği gibi: Götünü emdirmeyi kim sevmez ki?

Her şeye rağmen, bir an boşalmak üzere olan bir çocukken, öteki an hiçbir zaman avukat olamayacak biri oluyorsun.

Bir an havuzun tabanına yerleşiyorum, üzerimdeki iki buçuk metrelik suyun içinden bakınca gökyüzü dalgalı ve açık mavi görünüyor. Kalp atışlarımın kulaklarımdaki sesi dışında dünya sessiz. Sarı çizgili mayom güvenlik sebebiyle boynuma dolanmış durumda, olur da bir arkadaşım, bir komşumuz veya herhangi biri neden futbol antrenmanını salladığımı sormak için uğrar diye. Havuzun giriş deliğinin düzenli emişi beni yalıyor; ben de kemikli, beyaz götümü bu hisse değdiriyorum.

Bir an, yeterli havam var ve aletim elimde. Annemle babam işte, kız kardeşim ise balede. Saatler boyu kimsenin eve geleceği yok.

Elimle tam boşalmak üzereyken duruyorum. Derin bir nefes daha almak için yukarı yüzüyorum. Dalıp dibe oturuyorum.

Bunu tekrar, tekrar yapıyorum.

Kızların yüzümüze oturmak istemesinin sebebi bu olsa gerek. Emilme hissi sürekli sıçmak gibi bir şey. Aletim kalkmış, götüm emiliyorken havaya ihtiyacım yok. Kalp atışlarım kulaklarımda, gözümün önünde yıldızlar uçuşmaya başlayana dek suyun altında kalıyorum. Bacaklarımı uzatıyorum, dizlerimin arkası beton zemine sürtünüyor. Ayak parmaklarım morarmaya başlıyor; suda uzun süre kalmaktan ayak ve el parmaklarım buruşuyor.

Sonra olmasına izin veriyorum. Büyük, beyaz kütleler fışkırmaya başlıyor. İnciler.

Sonrasında nefes almam gerekiyor. Dipten fırlamaya çalışıyorum ama olmuyor. Ayaklarımı altıma alamıyorum. Götüm sanki yere yapışmış.

Acil servisteki sağlık görevlileri her sene yaklaşık 150 kişinin bu şekilde sirkülasyon pompalarına sıkıştığını söyleyeceklerdir. Uzun saçlarını veya götlerini bu pompalara kaptırdıklarını ve boğulayazdıklarını. Her sene yüzlerce insanını. Çoğu Florida'dan.

Sadece bu konu hakkında konuşmazlar. Fransızlar bile HER ŞEY hakkında konuşmaz.

Bir dizimi yukarı kaldırıp ayağımı altıma alarak kalkmaya çalışırken popomdan bir şeyin çekildiğini hissediyorum. Diğer ayağımı da altıma alıp yere bir tekme sallıyorum. Ne var ki, tekmem boşa gidiyor; ayağım beton zemine değmiyor ama yukarı da yükselmiyorum.

Kollarımla çırpınıp suyu tekmeleyerek havuzun yarısına kadar yükseliyorum ama daha yukarı çıkamıyorum. Kafamın içindeki kalp atışları hızlanıyor, ses yükseliyor.

Gözümün önünde yıldızlar uçuşup dururken dönüp geriye bakıyorum... ama bu çok anlamsız. Kalın bir kordon, mavi-beyaz renkli ve damarlı bir tür yılan, havuz kanalından çıkarak popomu tutmuş. Bazı damarlardan kan sızıyor ve suyun altında siyah görünen kırmızı kan damlaları, yılanın solgun derisindeki minik yarıklardan damlıyor. Kan ardında bir iz bırakarak suyun içinde yok oluyor; yılanın ince ve mavi-beyaz renkli derisinin içinde yarısı öğütülmüş yemek topakları olduğunu görebiliyorum.

Ancak bu şekilde düşününce anlamlı oluyor. Bir çeşit korkunç deniz canavarı, bir denizyılanı, hiç gün ışığı görmemiş bir şey havuz kanalının karanlıklarında saklanıyor, beni yemek için, bekliyor.

O yüzden... ona tekme atıyorum; kaygan, lastik gibi esnek ve düğüm düğüm olmuş deriye ve üzerindeki damarlara tekme atıyorum ama sanki havuz kanalından gerisi de geliyormuş gibi

görünüyor. Artık boyu bacağımın uzunluğunu buluyor ve hâlâ göt deliğime sıkıca tutunmuş durumda. Bir tekme daha atıyorum ve nefes almama birkaç santimlik mesafe kalıyor. Yılanın götüme asıldığını hissetmeye devam ediyorum; ama kaçmama birkaç santimden bile az kaldı.

Yılanın içinde düğüm olmuş mısır ve yerfıstığı görünüyor. Uzun ve parlak, portakal rengi bir kapsül görünüyor. Babamın kilo almam için bana yutturduğu nal gibi vitaminlere benziyor. Futbol bursu kazanmam için. Şu ekstra demir ve Omega-3 yağ asidi içeren vitaminlerden.

O vitamin hapını görmek hayatımı kurtaran şey oluyor.

Bu bir yılan değil. Bu benim kalınbağırsağım, içimden çekilen kalınbağırsağımın alt kısmı. Doktorların "sarkma" olarak adlandırdıkları şey. Havuz kanalı bağırsağımı emmiş.

Sağlık görevlileri size yüzme havuzu pompalarının dakikada 300 litre su çektiğini söyleyecektir. Bu da yaklaşık iki yüz kiloluk basınca eşittir. Asıl sorun ise içinizdeki her şeyin birbirine bağlı olmasıdır. Götünüz, ağzınızın uzaktaki ucudur. Bıraksaydım, pompa dilimi yakalayana dek çalışmaya –yani içimi dışıma çıkarmaya– devam edecekti. İki yüz kiloluk bir bok yediğinizi düşünürseniz, bunun içinizi nasıl dışınıza çıkaracağını kestirmeniz zor olmaz.

Size bağırsakların fazla acı hissetmediğini söyleyebilirim. En azından teninizin hissettiği kadar değil. Sindirdiğiniz şeyleri doktorlar dışkı olarak adlandırır. Daha yukarıda kimüs, yani cepler dolusu mısır, yerfıstığı ve bezelye kaynayan, cıvık pislik bulunur.

Kan ve mısır, bok ve sperm ve yerfıstıklarından oluşan bu çorba çevremde dönüp duruyor. Bağırsaklarım sökülüp götümden çıkıyorken, ben kalanına tutunuyorum ve o anda bile ilk yapmak istediğim şey bir şekilde mayomu giyebilmek.

Annemle babamın aletimi görmesini Tanrı yazdıysa bozsun.

Bir elimi yumruk yapıp götüme yerleştiriyorum, diğeriyle sarı çizgili mayomu kavrayıp boynumdan aşağı çekiyorum. Yine de mayomu giymem imkânsız.

Bağırsaklarınızı hissetmek isterseniz koyun derisinden yapılma prezervatiflerden bir paket alın. Bir tane çıkarıp açın. Üzerini fıstık ezmesiyle kaplayın. Saf vazelin sürün ve suyun altına tutun. Sonra da parçalamaya çalışın. İkiye ayırmaya çalışın. Çok sağlam ve esnektir. Öyle kaygandır ki tutamazsınız bile.

Koyun derisinden prezervatif, bildiğiniz bağırsaktır.

Artık neyle karşı karşıya olduğumu biliyorsunuz.

Salarsanız, bağırsaksız kalırsınız.

Nefes almak için suyun yüzeyine çıkarsanız, bağırsaksız kalırsınız.

Yüzmezseniz, boğulursunuz.

Bu, şimdi ölmekle, bir dakika sonra ölmek arasında bir seçimdir.

İşten gelince annemle babam, kafasını ve bacaklarını karnına çekip yatmış, büyük ve çıplak bir cenin bulacak. Arka bahçelerindeki havuzun bulanık suyunda yüzen. Damar ve burulmuş bağırsaklardan oluşan kalın bir kordonla dibe bağlı. Boşalırken kendini asan bir çocuğun tam tersi. Bu on üç yıl önce hastaneden eve getirdikleri bebek. Futbol bursu kazanıp iş idaresinde yüksek lisans yapacağını umdukları oğulları. Yaşlandıklarında onlara bakacak olan oğulları işte burada. Tüm umutları ve düşleri işte burada. Çıplak ve ölü vaziyette burada yüzüyor. Etrafını, heba ettiği spermlerinden oluşan büyük ve sütlü inciler sarmış.

Ya böyle olacak ya da annemle babam beni kanlı bir havluya sarınmış ve bağırsaklarının paramparça olmuş artığı, sarı çizgili mayosunun paçasından sarkmış vaziyette, havuzdan çıkıp mutfaktaki telefona ulaşmaya çalışırken yarı yolda yere devrilmiş şekilde bulacaklar.

Fransızların bile hakkında konuşmayacağı bir durum.

Donanmadaki o abi bize bir başka güzel deyim daha öğretmişti. Rusların bir deyimi. Biz nasıl, "İhtiyacım olan son şeydi" diyorsak, Ruslar da, "Götümde dişe ne kadar ihtiyacım varsa, ona da o kadar ihtiyacım var" diyorlar.

Mnye etoh nadoh kahk zoobee v zadnetze.

Tuzağa düşen hayvanların bacaklarını çiğneyerek kopardıklarına ilişkin hikâyeleri duymuşsunuzdur. İşin aslı, her çakal size birkaç ısırığın ölümden çok daha iyi olduğunu söyleyecektir.

Lanet olsun... Rus bile olsanız günün birinde götünüzde o dişlerin olmasını isteyebilirsiniz.

Aksi halde, yapmanız gereken şey bükülmektir. Bir kolunuzu bacağınızın arkasına dolayıp o bacağı yüzünüze doğru çekin. Kendi götünüzü ısırıp koparın. Nefesiniz tükendiği için, bir yudum nefes için her şeyi çiğneyeceksinizdir.

Bu, kız arkadaşınıza ilk buluşmanızda söylemek isteyeceğiniz bir şey değildir. Güzel bir iyi geceler öpücüğü almak istiyorsanız, söyleyemezsiniz.

Tadının nasıl olduğunu anlatsam bir daha asla kalamar yemezdiniz.

Ailemin hangisinden daha çok iğrendiğini söylemek zor: başımı nasıl derde soktuğumdan mı yoksa hayatımı nasıl kurtardığımdan mı? Hastaneden sonra annem, "Ne yaptığını bilmiyordun tatlım. Şoktaydın" dedi. Ve çılbır pişirmeyi öğrendi.

Benim yüzümden midesi bulanan veya benim için üzülen bütün insanlar...

Götümde dişe ne kadar ihtiyacım varsa, size de o kadar ihtiyacım var.

Bugünlerde herkes bana çok zayıf göründüğümü söylüyor. Akşam yemeği davetlerinde, pişirilen etli güveci yemediğimde herkes susup kızıyor. Güveç beni öldürür. Pişmiş jambon. Bağırsaklarımda birkaç saatten fazla kalan her yiyecek aynen yemek olarak çıkıyor. İster evde yapılmış lima fasulyesi olsun, ister çok yağlı tonbalığı, ayağa kalktığımda tuvalette aynen durduğunu görüyorum.

Radikal bir bağırsak ameliyatı geçirdikten sonra eti kolayca sindiremezseniz. Çoğu insanda bir buçuk metrelik kalınbağırsak vardır. Bende on beş santim olduğu için şanslıyım. Böylece asla futbol bursu kazanamadım. İş idaresinde yüksek lisans yapamadım. Arkadaşlarımın ikisi de, hem balmumu çocuk hem de

havuç çocuk büyüyüp, gelişti; ama ben on üç yaşındaki kilomda kaldım, bir gram bile almadım.

Diğer büyük sorun ise ailemin o yüzme havuzu için sağlam bir meblağ ödemesi oldu. Sonunda babam havuzcu herife bunun köpek yüzünden olduğunu söyledi. Ailemizin köpeği düşüp boğulmuştu. Cesedini pompa kapmıştı. Havuzcu herif filtre korumasını kırarak açtıktan, esnek bir tüp, içinde hâlâ büyük ve turuncu bir vitamin hapının durduğu sulu bir bağırsak yumağı çıkardıktan sonra bile babam, "O köpek kafayı yemişti" dedi.

Üst kattaki yatak odamın penceresinden bile yaşlı babamın, "O köpeğe bir saniye daha güvenemezdik..." dediğini duyabilirdiniz.

Sonra kız kardeşimin âdeti gecikti.

Havuz suyunu değiştirdikten, evi satıp başka bir eyalete taşındıktan, hatta kız kardeşimin kürtajından sonra bile ailem bu konudan bir daha asla söz etmedi.

Hiç.

Bu da benim ailemin görünmez havucuydu.

Şimdi güzel, derin bir nefes alabilirsiniz.

Çünkü ben hâlâ alabilmiş değilim.

Bir sonraki sokak lambasının altında Peder Tanrısız bekliyor; yanında dört köşe bir bavul duruyor. Hâlâ sabahın çok erken saatleri olduğu için tüm renkler siyah veya gri. O kadar ki, bavulun siyah kumaşı her yöne uzanan gümüş fermuarlarla yaralanmış, küçük cepler, yuvalar, torbalar ve bölmelerle dolu, siyah renkli bir İsveç peyniri gibi görünüyor. Peder Tanrısız'ın yüzü, bir burun ve iki gözün çevresindeki kırmızı renkli çiğ etten ibaretmiş gibi duruyor: dikiş ve yaralarla birbirine tutturulmuş bir biftek gibi. Kulakları yamulmuş ve şişmiş, kaşları tıraş edilmiş. Sonra da siyah kalemle saç dibine kadar şaşkınlıkla yükselen iki adet yay çizilmiş.

Onun otobüse binişini izleyen Yoldaş Huysuz ceketindeki düğmelerden birini açıyor. Düğmesini tekrar iliklerken, İftira Kontu'nun cebindeki kayıt cihazına yaklaşmak için eğiliyor.

Minik, kırmızı KAYIT ışığına yaklaşarak Peder Tanrısız'ın beyaz bir bluz giydiğini söylüyor. Bir kadın bluzu. Düğmeleri solda.

Yalancı elmastan yapılmış düğmeler, sokak lambasının loş ışığında parlıyor.

Bir sonraki caddeyi geçtikten, bir sonraki dönemeci döndükten sonra sokak lambasının ışık huzmesinin dışında, gerideki karanlığın içinde Barones Frozbit* duruyor.

Otobüsün açık kapısından içeri önce eli uzanıyor; normal bir el, sigarasını tuttuğu parmakları sararmış. Alyansı yok. Eli, merdivenlerin üstüne plastik bir makyaj çantası yerleştiriyor. Sonra bir diz görünüyor, bir uyluk, güzel göğüsler. Trençkotun içinde bir kemer. Sonra herkes başka tarafa bakıyor.

Saatlerimize bakıyoruz. Veya pencereden dışarıya, park etmiş arabalara veya gazete kutularına bakıyoruz. Yangın musluklarına.

Barones Frozbit ağız çevresi için tüpler dolusu dudak cilası getirdiğini söyledi. Soğuk havada çatlayıp kanadıklarında sürmek için. Ağzı, konuşmak için çevirerek açıp kapattığı yağlı ve parlak bir delik. Ağzı, yüzünün altında pembe rujlu bir büzük.

İftira Kontu'nun kayıt cihazına fısıldımak için eğilen Yoldaş Huysuz, "Aman Tanrım..." diyor.

Barones Frozbit yerine otururken onu izleyen tek kişi, kamerasının merceğinin gerisinde güvende olan Ajan Fitneci.

Bir sonraki durakta, iki yanında siyah kauçuktan tutamakları olan, tabak büyüklüğündeki, pembe plastikten egzersiz tekerleğiyle Amerika Güzeli bekliyor. Tutamakları kavrayarak yere çömeliyorsunuz. Tekerleğin üzerinde dengenizi bularak öne doğru eğiliyorsunuz, sonra da midenizi kasarak tekerleği ileri geri yuvarlıyorsunuz. Amerika Güzeli bu tekerlekle birlikte

* İng.: Soğuk ısırması. (ç.n.)

pembe bir mayo, balsarısı saç boyası ve evde yapılabilen hamilelik testlerinden getirmiş.

Kayıp Halka'ya değil de, tekerlekli sandalyesindeki Bay Whittier'a gülümseyen Amerika Güzeli otobüsün ortasındaki koridorda yürürken kalçası ince görünsün diye adım attıkça ayağını diğer ayağının hemen önüne koyuyor, öndeki bacak hep arkadakini saklıyor.

"Mankenlerin Paytak Yürüyüşü" diyor buna Yoldaş Huysuz. İftira Kontu'nun bloknotuna eğilerek, "Sarının bu tonuna kadınlar *renk açma* derler" diye ekliyor.

Amerika Güzeli erkek arkadaşı televizyondaki sabah programına çıkmadan evvel görsün diye birlikte kaldıkları motel odasının banyosundaki aynaya rujuyla şöyle yazmış: "Ben şişman DEĞİLİM."

Hepimiz geriye bir tür not bıraktık.

Kedisini okşarken Müdire Tekzip, şubedeki herkese, "Kendinize sikecek başka bir obje bulun" içerikli bir muhtıra yazdığını söyledi. Bu sabah ekipteki herkesin bulması için, dün gece her masaya o muhtıradan bir tane bırakmış.

Bayan Aksırık bile bir not yazdı, okuyacak hiç kimsesi olmadığı halde. Kırmızı sprey boyayla otobüs durağındaki banka, "Bir çare bulursanız, beni arayın" yazdı.

Çöpçatan, karısının gözünden kaçmaması için notu katlayıp mutfak masasına bıraktı. Notta, "Soğuk algınlığımın üzerinden on dört hafta geçti ve sen beni hâlâ öpmüş değilsin" diyordu. "Artık bu yaz inekleri sağarsın" yazdı.

Kontes Basiret şartlı tahliye memuruna bir not bırakarak 1-800-SİKTİR-GİT'i tuşlayarak kendisine ulaşabileceğini bildirmiş.

Dantelli bir şalı türban şeklinde kafasına dolamış olan Kontes Basiret karanlıktan çıkıyor. Otobüsün koridorunda uçarcasına yürürken bir dakikalığına Yoldaş Huysuz'un yanında duruyor. "Madem merak ediyorsun" diyor Kontes ve gevşek eliyle, bileğindeki bol, plastik bilekliği sallıyor. Kontes Basiret, "Bu bir glo-

bal yer belirleme sensörü. Hapishaneden bunu takmak şartıyla erken tahliye edildim..." diyor.

Ağızları bir karış açık olan Yoldaş ve Kontu bir, iki, üç adım geçtikten sonra ardına bakmadan, "Evet" diyor Kontes Basiret.

Tek elinin tırnaklarıyla türbanına dokunuyor ve "Evet, zihninizi okudum..." diyerek cümlesini tamamlıyor.

Bir sonraki köşeyi dönüyoruz, bir sonraki alışveriş merkezi ve motel zincirini geçiyoruz, bir başka fast-food restoranın ilerisindeki kaldırımda Tabiat Ana mükemmel bir bağdaş kurarak oturmuş; dizlerine koyduğu ellerine koyu renkli kınadan asma desenleri yapılmış. Boynundaki, pirinç tapınak zillerinden yapılma, kocaman gerdanlık şıngırdıyor.

Tabiat Ana otobüse, korumak için giysilere sarılmış, yağ şişeleriyle dolu, kartondan bir kutu getiriyor. Ve mumlar. Kutu, çam kozalağı kokuyor. Çam çırasıyla yakılan kamp ateşleri gibi kokuyor. Fesleğenli ve kişnişli salata sosu gibi. Sandal ağacı satılan ithal ürünler pazarı gibi. Sarisinin eteğinde boydan boya püsküller sallanıyor.

Yoldaş Huysuz gözlerinin sadece akı görünene dek gözbebeklerini yuvarlıyor ve "Paçuli..." derken siyah, yumuşak keçeden beresiyle havayı yelliyor.

Yazarlar kolonimiz, ıssız adamız güzelce ısıtılmış ve havalandırılmış olmalı; ya da öyle olması gerektiğine inandırıldık. Hepimizin ayrı odaları olacak. Yeterince mahremiyet sağlanacağı için çok fazla giysiye ihtiyacımız olmayacak. Ya da bize öyle söylendi.

Başka türlü düşünmemiz için hiçbir sebep yok.

Ödünç alınmış tur otobüsü bulunacak ama bizi bulamayacaklar. En azından dünyayı terk ettiğimiz üç ay boyunca. O üç ayı yazarak, yazılarımızı okuyarak geçirecektik. Hikâyelerimizi mükemmelleştirerek.

Bir bloktan daha dönüp, başka bir tünelden daha geçtik ve son bekleme noktasında Vandal Dükü vardı; son binen de o oldu. Parmakları pastel boya ve karakalemler yüzünden pis ve

lekeliydi. İpekli kumaş boyaları yüzünden elleri berbat olmuştu, giysileri ise sıçrayıp donmuş kuru boyalar yüzünden kaskatıydı. Hâlâ sadece siyah ve gri görünen renklerle Vandal Dükü, yağlıboya tüpleri, fırçalar, suluboyalar ve akriliklerle dolu metal bir alet kutusunun üzerinde oturuyor.

Bizi bekletirken ayağa kalkıp sarı saçlarını geriye atıyor ve at kuyruğu yaparak kırmızı bir bandanayla bağlıyor. Otobüsün kapısında dikilmeye devam ederken koridorda göz gezdiriyor, Ajan Fitneci'nin kamerasının ışığıyla aydınlanan bizleri teker teker süzüyor ve "Artık vaktidir..." diyor.

Hayır, biz geri zekâlı değildik. Gerçekten mahrum bırakılacak olsaydık, asla zor durumda kalmayı kabul etmezdik. Hiçbirimiz ölmeyi dileyecek kadar saçma, ortalamanın altındaki, cılkı çıkmış, vasat hayattan bıkmamıştık. Hiçbirimiz.

Bu koşullarda, elbette biri merdivenlerden yuvarlandığında veya apandisiti patlamaya karar verdiğinde en kısa yoldan acil servise götürülmeyi umuyorduk.

O yüzden hepimiz şuna karar vermeliydik: Bavulumuzda ne getirmemiz gerekiyor.

Bu atölyede zaten sıcak ve soğuk suyun olması bekleniyordu. Sabunun. Tuvalet kâğıdının. Tampax'ın. Diş macununun.

Vandal Dükü ev sahibine şöyle bir not bıraktı: Kira kontratına sokayım.

Daha da önemlisi ise ne getirmediğimizdi. Vandal Dükü yanına sigara ve çiğnenen nikotin sakızı paketlerini almamıştı. Aziz Bağırsaksız porno dergilerini getirmemişti. Kontes Basiret ve Çöpçatan alyansını getirmemişti.

Bay Whittier'ın da söyleyeceği gibi: "Dış dünyada sizi durduran şey, içeride de durduracaktır."

Felaketin geri kalanı bizim suçumuz değildi. Yanımızda testere getirmek için hiçbir sebebimiz yoktu. Veya bir çekiç ya da dinamit çubuğu. Veya bir silah. Hayır, bu ıssız adada tamamen ve kesinlikle güvende olacaktık.

Gün doğmadan önce, doğduğunu asla göremeyeceğimiz bu tatlı yeni günde.

O yüzden inanmamıza izin verilmişti. Belki de fazla güvenli olduğuna.

Tüm bu sebeplerden ötürü bizi kurtarabilecek hiçbir şey getirmedik.

Bir köşeden daha dönüp bir çevre yoluna daha çıktık ve bir rampadan aşağı indik, ta ki Bay Whittier, "Buradan dön" diyene kadar. Tekerlekli sandalyesinin krom iskeletini kavradı ve tütsülenmiş et gibi görünen parmağını ileri uzattı. Teni ölgün ve çekilmiş, tırnağı kemik sarısıydı.

Yoldaş Huysuz kafasını yukarı kaldırıp havayı kokladı ve "Önümüzdeki on iki hafta boyunca bu paçuli kokusuyla mı yaşamak zorunda kalacağım?" dedi.

Bayan Aksırık avcuna öksürdü.

Ve Aziz Bağırsaksız, otobüsü dar ve karanlık bir yola soktu. Birbirine çok yakın olan binalar, Çöpçatan'ın kahverengi tükürüğünü geri sıçrattı ve tütün lekesi iş tulumunun önünü lekeledi. Duvarlar birbirine öyle yakındı ki, beton, Kayıp Halka'nın açık pencereye dayadığı dirseğinin tüylerini havaya kaldırdı.

Otobüs kenara çekilip durdurulduktan ve kapısı açıldıktan sonra, bir kapı görünüyor... beton duvarda çelik bir kapı. Yol o kadar dar ki, uzantısı hiçbir şekilde görünmüyor. Bayan Clark yerinden kalkarak merdivenlerden iniyor ve bir asma kilidi açıyor.

Sonra içeri giriyor ve otobüsün kapısı tamamen boş bir koridora açılıyor. Sadece karanlık var. Koridor sıkışarak geçebileceğiniz kadar dar. İçeriden keskin bir fare sidiği kokusu geliyor. Bu kokuya, kitap kurdu tarafından yarısı yenmiş eski ve nemli bir kitabı açtığınızda yayılan kokuyu ekleyin. Bunlara toz kokusunu ekleyin.

Karanlığın içinden Bayan Clark'ın sesi, "Acele edin, içeri girin" diyor.

Aziz Bağırsaksız polis tarafından bulunması için otobüsü park ettikten sonra bize katılacak.

Kanıtı terk edecek. Birkaç blok, belki kilometrelerce öteye. Buldukları yerden, beton ve karanlığa gömülü bu çelik kapıya kadar iz sürmeleri imkânsız olacak. Yeni evimize. Issız adamıza kadar.

Hepimiz otobüsle zifiri karanlık arasındaki o dakikaya toplanıyoruz. Dışarıda olduğumuz o son anda Ajan Fitneci bize, "Gülümseyin" diyor.

Bay Whittier'in kameranın gerisindeki kameranın gerisindeki kamera olarak adlandıracağı şeye.

Yeni ve gizli hayatımızın o ilk anında patlayan kameranın ışığı öyle parlak ve hızlı ki, karanlığı, siyahtan daha koyu bir hale getiriyor. O dakika birbirimizin ceket ve dirseklerine tutunarak ayakta kalmaya çalışıyoruz; kör vaziyette gözlerimizi kırpıştırıp Bayan Clark'ın o çelik kapıdan içeriye doğru bize yol gösteren sesine güveniyoruz.

O video anına doğru: gerçek hakkındaki gerçeğe doğru yol gösteren.

"Kokular çok önemlidir" diyor Tabiat Ana. Kartondan kutusunu çekerken, pirinç zilleri şıngırdayarak karanlığı kavrıyor ve diyor ki: "Gülmeyin ama aromaterapide mumağacı tütsüsünün yanında asla sandal ağacı mumu yakmamanız konusunda uyarılırsınız..."

Gizli

Tabiat Ana ile İlgili Bir Şiir

"Rahibe olmaya çalıştım" diyor Tabiat Ana
"çünkü saklanmam gerekiyordu."
Ama uyuşturucu testini hesaba katmamıştı.

Tabiat Ana sahnede;
kollarını kırmızı kınadan asma desenleri sarmış.
Parmak uçlarından, düğüm atılarak boyanmış,
gökkuşağı renklerindeki pamuklu elbisesinin
omuz askılarına kadar.
Boynundaki pirinç tapınak zillerinden oluşan gerdanlık
tenini yeşile boyamış.
Teni paçuli yağından parlıyor.

"Kim bilebilirdi?" diyor Tabiat Ana.
"Üstelik sadece idrar analizi de değildi."
"Saç ve tırnak örneklerini analiz ediyorlar" diyor.
"Buna ilaveten geçmişinizi araştırıyorlar" diyor.
Ahlaki şartlar.
Geçmiş araştırması.
Kredi kontrolü.
Kıyafet yasası.

Sahnede çıplak ayak dururken, yüzünde spot ışığı
veya gülüş veya kaş çatma yerine,
gece semalarıyla ilgili bir fragman var.
Yıldızlar ve aylardan bir galaksi.

Pancar suyu yüzünden dudakları kıpkırmızı.
Gözkapaklarına sarı safran tozu sürülmüş.
Orada pembe bulutsulardan değişen bir maske.
Halkalı ve kraterli gezegenlerden.

Tabiat Ana,
"Bir sürü referans mektubu istiyorlar" diyor.
Artı yalan makinesi testi.
Dört adet resimli kimlik fotokopisi.
Bir elinin kınalı parmaklarını havaya kaldıran Tabiat Ana,
"Dört" diyor.
Pirinç tel ve pis gümüşten bilezikleri,
bileğinin çevresindeki rüzgâr çanlarını şıngırdatıyor.
"Hiç kimsede resimli kimliğinin dört nüshası bulunmaz...
diyor.
Rahibe olabilmek için, diyor,
oturma testine girmen gerekiyor,
ki üniversiteye giriş sınavlarından bile zor.
Ve bir sürü şaşırtmacalı soruyla dolu.
Şunun gibi:
"Bir toplu iğnenin üzerinde kaç melek dans edebilir?"
Tabiat Ana, bunların hepsini şu soruya
cevap bulmak için yapıyorlar, diyor:
"Hayal kırıklığından ötürü mü İsa'yla evleniyorsun?"

Uzun saçlarını geriye doğru örerek,

sırtına bırakmış olan Tabiat Ana,
"Tabii ki başarısız oldum.
Sadece uyuşturucu testi değil,
hepsinde başarısız oldum" diyor.
Sadece rahibe olarak değil, hayatının büyük kısmında...
Düğüm atarak boyanmış askıların altındaki
çilli omuzlarını silkiyor:
"Sonuç olarak işte buradayım."

Yüzünde takımyıldızlar gezinip sürünen Tabiat Ana,
"Hâlâ, saklanacak bir yere ihtiyacım vardı" diyor.

Ayak İşi

Tabiat Ana'dan Bir Hikâye

Gülmeyin ama, aromaterapide limon ve tarçınlı mumun yanında asla karanfilli mum ile sedir ve muskatlı mum yakmamanız konusunda uyarılırsınız. Ama size sebebini söylemezler...

Sırrını asla ifşa etmezler; ama feng shui'de sırf bir yatağı yanlış bir noktaya koyarak, bir insanı öldürebilecek kadar enerjiyi odaklayabilirsiniz. Sırf akupunktur yoluyla, gecikmiş kürtaj yapabilirsiniz. Kristalleri kullanarak veya aura'nızla insanların cilt kanserine yakalanmasına neden olabilirsiniz.

Gülmeyin ama, Yeni Akım olan herhangi bir şeyi öldürücü bir alete dönüştürmenin gizli yolları vardır.

Masaj okulundaki son haftanızda size ayak topuğundaki çapraz refleks bölgesine asla masaj yapmamanız öğretilir. Sol ayağın arka yüzeyindeki kavise asla dokunmamanız. Özellikle de sol, en kenardaki bölgeye. Ama size sebebini söylemezler. Piyasanın aydınlık tarafındakiyle, karanlık tarafındaki terapistlerin farkı budur işte.

Refleksoloji öğrenmek için okula gidersiniz. Vücudun belli bölgelerini iyileştirmek veya harekete geçirmek için insan ayağının elle manipüle edildiği bir bilimdir bu. Vücudunuzun on farklı enerji meridyenine bölünmüş olduğu fikrine dayanır. Örneğin ayak başparmağınız doğrudan kafanıza bağlıdır. Kepeği önlemek için ayak başparmağınızın tırnağının hemen gerisindeki küçük noktaya masaj yaparsınız. Boğaz ağrısını tedavi etmek için başparmağın orta bölümüne masaj yaparsınız. Bu, sigorta sözleşmelerinin kapsadığı türden bir sağlık bakımı değildir. Bu para kazanmayan bir doktor olmaya benzer. Beyin kanserinin tedavisi için ayak parmaklarının arasının ovuşturulmasını isteyen insanların genellikle çok parası yoktur. Gülmeyin ama, insanların ayaklarına masaj yapma konusunda yılların tecrübesine sahip olsanız bile, kendinizi fakir ve önceliği hiçbir zaman para kazanmak olmayan insanların ayaklarını ovarken bulursunuz.

Gülmeyin ama, günün birinde masaj okuluna birlikte gittiğiniz bir kızı görürsünüz. Bu kız sizinle aynı yaştadır. İkiniz de vaktiyle boncuklar takmışsınızdır. Enerji alanınızı temizlemek için birlikte kuru adaçayı örüp yakmışsınızdır. İkiniz de düğüm atılarak boyanmış kıyafetler giyen, yalın ayaklı ve okulun ücretsiz kliniğine gelen pis ve evsiz insanların ayaklarını ovarken kendinizi onurlu hissedecek kadar gençsinizdir.

Bunlar yıllar, yıllar önceydi.

Siz, siz hâlâ fakirsiniz. Saçlarınız dökülmeye başlamış. Kötü beslenme veya yer çekiminden ötürü insanlar somurtmadığınız zaman bile somurttuğunuzu düşünüyor.

Birlikte okula gittiğiniz bu kızı şehir merkezindeki lüks bir otelden çıkarken görüyorsunuz; hiçbir refleksoloji uzmanının ayağını sokmayacağı kadar yüksek topuklu ayakkabıları ve savurduğu kürküyle dışarı süzülürken otel görevlisi ona kapıyı açıyor.

Görevli onun için eliyle bir taksi çağırırken siz, "Mercimek?" demek için yanına yanaşıyorsunuz.

Kadın dönüyor ve gerçekten de o. Boynundaki gerçek elmaslar parıldıyor. Kızıl ve kahverengi dalgalar halinde kabaran gür ve uzun saçları parlıyor. Çevresindeki hava güller ve leylaklar gibi tatlı kokuyor. Ve kürk mantosu... Elinde deri eldivenler var; eldivenlerin derisi yumuşak, renksiz ve yüzünüzün derisinden daha hoş görünüyor. Kadın dönüp güneş gözlüğünü kaldırıyor ve saçlarının üzerine yerleştiriyor. Size bakıyor ve "Sizi tanıyor muyum?" diyor.

Birlikte okula gittiniz. Gençken... yani daha gençken.

Otel görevlisi taksinin kapısını açıyor.

Ve kadın elbette hatırladığını söylüyor. Elmasları öğlen güneşinde kör edecek gibi parıldayan kol saatine bakıyor ve yirmi dakika içinde şehrin öbür yakasına geçmiş olması gerektiğini söylüyor. Benimle gelmek ister misin diye soruyor.

Birlikte taksinin arka koltuğuna geçiyorsunuz ve kadın, otel görevlisine yirmi dolarlık bir banknot uzatıyor. Görevli şapkasına dokunuyor ve onu görmenin her zaman büyük bir zevk olduğunu söylüyor.

Kadın, taksi şoförüne şehir merkezinin biraz dışındaki adresi söylüyor ve taksi trafiğe karışıyor.

Gülmeyin ama, bu kadın –eski dostunuz Mercimek– kürklü kolunu çantasının sapından çıkarıp çantasını açıyor ve bakıyorsunuz içi sadece nakit parayla dolu. Tomar tomar ellilik ve yüzlük. Eldivenli elini bunların arasına daldırıp bir cep telefonu çıkarıyor.

Size, "Bir dakika bile sürmez" diyor.

Onun yanında Hint baskılı pamuklu dolama eteğiniz, parmak

arası terlikleriniz ve pirinç zilli kolyeniz artık şık ve etnik görünmüyor. Gözünüze çektiğiniz kalem ve elinizdeki solmuş kına desenleri asla yıkanmıyormuşsunuz gibi görünmenize sebep oluyor. Onun çivili elmas küpelerinin yanında en sevdiğiniz sallantılı gümüş küpeleriniz ucuzcu dükkânından alınmış yılbaşı ağacı süsü gibi görünüyor.

Cep telefonuyla konuşuyor ve "Yoldayım" diyor. "Saat üçtekini alabilirim ama sadece yarım saatim var" diyor. Hoşça kal deyip telefonu kapatıyor.

Yumuşak ve pürüzsüz eldiveniyle elinize dokunuyor ve iyi göründüğünüzü söylüyor. Son zamanlarda ne yaptığınızı soruyor.

Eh, aynı, bildiğin gibi işte, diyorsunuz ona. Ayak masajı. Devamlı müşterilerden oluşan güzel bir portföyümüz var.

Mercimek, altdudağını ısırarak size bakıyor ve "Demek hâlâ refleksoloji işindesin ha?" diyor.

Yaa evet, diyorsunuz. Sizi emekli edip etmeyeceğinden emin değilsiniz ama en azından faturaları ödemenizi sağlıyor.

Taksi bir blok boyunca ilerliyor ve o tek kelime etmeden size bakıyor. Ve sonraki bir saat boyunca müsait olup olmadığınızı soruyor. Sıradaki müşterisine dört elle ayak masajı yaparak vergisiz para kazanmak ister miyim diye soruyor. Sadece bir ayağa yapacaksınız.

Ona hiçbir partnerle refleksoloji yapmadığınızı söylüyorsunuz.

"Sadece bir saat" diyor, "ve iki bin dolar alacağız."

Bu yasal mı, diye soruyorsunuz.

Ve Mercimek, "Adam başı iki bin" diyor.

Sırf bir ayak masajı için mi, diye soruyorsunuz.

"Bir de" diyor. "Bana Mercimek deme. Oraya vardığımızda adım Angelique."

Gülmeyin ama, bu gerçek. Refleksolojinin karanlık yönü. Bazı yönlerini elbette biliyorduk. Başparmağın taban yüzeyini ovarak birini kabız edebileceğimizi biliyorduk. Ayak bileğinin

üst kısmını ovarak insanları ishal edebilirsiniz. Topuğun iç yüzünü ovarak birini iktidarsız kılabilir, migren ağrısı çekmesini sağlayabilirsiniz. Ancak bunların hiçbiri insana para kazandırmaz o yüzden boş yere uğraşmak niye?

Taksi, oymalı bir taş yığının önünde duruyor, Ortadoğu'daki petrol ekonomisi ülkelerinden birinin büyükelçiliği bu. Üniformalı bir güvenlik görevlisi kapıyı açıyor ve Mercimek arabadan iniyor. Siz de iniyorsunuz. Lobideki başka bir güvenlik görevlisi metal dedektörünü üstünüzde gezdirerek silah, bıçak veya benzeri bir şey arıyor. Başka bir görevli, üstü pürüzsüz beyaz taş plakadan yapılmış bir masanın üzerindeki telefonla bir yeri arıyor. Başka bir görevli Mercimek'in çantasını arıyor, kâğıt paraları kenara itiyor ama içinde cep telefonundan başka bir şey bulamıyor.

Asansörün kapıları açılıyor ve başka bir görevli gelmeniz için ikinize el ediyor. Mercimek, "Ne yaparsam aynısını yap" diyor. "En kolay kazandığın para olacak."

Gülmeyin ama, okuldayken söylentileri duyarsınız. İyi refleksoloji uzmanlarının nasıl karanlık tarafa kayabildikleriyle ilgili söylentileri: Ayak tabanındaki belli zevk merkezlerini ovmak. İnsanların sadece fısıldadıkları şeyi yapmak. Yani kıkırdayan insanların "ayak saksosu" olarak adlandırdıkları şeyi.

Asansör, sizi sadece çift kanatlı bir kapıya yönelten uzun bir koridora açılıyor. Duvarlar cilalı beyaz taştan. Yerler taş. Çift kanatlı kapı buzlu camdan ve bir adamın beyaz bir masada oturduğu bir odaya açılıyor. Adamla Mercimek birbirini yanaklarından öpüyor.

Masanın gerisindeki adam size bakıyor ama Mercimek'le konuşuyor. Ona Angelique diyor. Arkasındaki başka bir çift kanatlı kapı yatak odasına açılıyor. Adam içeri geçmeniz için ikinize el ediyor; kendisi geride kalıp kapıyı kilitliyor. Sizi içeri kilitliyor.

Odadaki beyaz ipek çarşaflı, kocaman, yuvarlak yatakta bir adam yüzüstü yatıyor. İpek pijama giymiş, parlak mavi ipek;

çıplak ayakları yatağın kenarından sarkıyor. Angelique eldivenlerinden birini çıkarıyor. Diğerini de çıkardıktan sonra birlikte yumuşak halıya diz çöküyorsunuz ve elinize ayaklardan birini alıyorsunuz.

Yüzü yerine sadece adamın briyantinle geriye doğru yapıştırılmış siyah saçlarını ve siyah tüylerle kaplı büyük kulaklarını görüyorsunuz. Kafasının geri kalanı beyaz ipekli yastığa gömülmüş.

Gülmeyin ama, o söylentiler doğru. Angelique'in bastırdığı yere bastırarak, yani topuğun altındaki genital refleks bölgesini ovarak, yatakta yüzükoyun yatan adamı inletiyorsunuz. Elleriniz bile yorulmadan, terden sırılsıklam olduğu için mavi ipek pijaması sırtına ve bacaklarına yapışan adam böğürüyor. Sustuğu anda, siz nefes alıp almadığından bile emin olamazken, Angelique gitme vaktinin geldiğini fısıldıyor.

Masadaki adam her ikinize de iki bin dolar veriyor, nakit.

Dışarı, sokağa çıkınca güvenlik görevlilerinden biri Angelique için bir taksi çağırıyor.

Arka koltuğa geçerken Angelique size bir kartvizit uzatıyor. Kartta bir bütünsel şifa kliniğinin numarası yazılı. Numaranın altına el yazısıyla "Lenny'yi isteyiniz" yazılmış.

Elindeki eldivenin yumuşak derisi, parfümünün gülleri, sesinin tonu; hepsi birden "Ara beni" diyor.

İnsanların ayak saksosu yapma işine girmelerinin birçok sebebi var. Ailenize daha iyi bir hayat yaşatma fikri. Annenizle babanıza biraz konfor ve güvence sunabilirsiniz. Belki bir araba. Florida sahilinde bi ev.

O evin anahtarını ailenize verdiğiniz gün, hayatınızın en mutlu günüdür. O gün her ikisi de ağlayıp bebeklerinin sırf insanların kokuşmuş ayaklarını ovarak hayatını kazanabileceğini akıllarından bile geçiremeyeceklerini itiraf ederler. O gün hayatınızın sonuna kadar bedelini ödeyeceğiniz gündür.

Gülmeyin ama bu yasadışı bir şey değil. Basit bir ayak ovma işi yapıyorsunuz. Cinsel bir şey olmuyor ama müşteriniz sonraki birkaç gün boyunca yürüyemeyecek kadar kendisini zayıf

düşüren bir orgazm yaşıyor. Erkek veya kadın olması fark etmez. Ayaklarındaki doğru noktayı ovarsınız ve onlar nöbet geçirircesine boşalırlar. Öyle boşalırlar ki, bağırsaklarını kontrol edemedikleri için bir koku çıkar. Öyle boşalırlar ki, ağzının suyu akan çoğu müşteri size bakmaktan ve şifoniyer veya sehpanın üzerindeki yüz dolarlık banknot destesini almanız için titreyen parmağını size uzatmaktan başka bir şey yapamaz.

Klinikten Lenny arar ve kiralık jetle Londra'ya gidersiniz. Klinikten ararlar ve Hong Kong'a uçarsınız. Klinik, Park Hampton Hotel'deki bir süitte kalan ve kazancınızın yarısını paylaştığınız, Rus aksanıyla konuşan Lenny'den ibarettir. Hangi uçağa bineceğinizi, bir sonraki müşterinin hangi otel odasında veya özel adada beklediğini söyleyen Lenny'nin telefondaki aksanıdır.

Gülmeyin ama işin kötü tarafı asla alışveriş yapacak vaktinizin olmamasıdır. Para birikip durur. Üniformanız kürk mantodur. Bu yeni dünyaya uyum sağlamak için kaliteli altın ve platinden mücevherler alırsınız. Saçınız hep mükemmel ve parlaktır. Ritz-Carlton'ın lobisinde otururken refleksoloji üniversitesinden tanıdığınız birkaç çocuk görebilirsiniz; ama artık Armani takımlar ve Chanel kokteyl elbiseleri giymektedirler. Bir zamanlar her yere bisikletle giden ve vejetaryen olan o çocukları limuzinlere inip binerken görürsünüz. Otel restoranlarındaki küçük masalarda tek başlarına yemek yerken görürsünüz. Özel havaalanlarındaki barlarda kokteyl içerek bir sonraki kiralık jeti beklerken.

Eskinin idealist hayalperestleri, profesyonel ayak işinin cazibesine kapılmıştır.

Rasta saçlı, hipi kadınlarla, keçisakallı, kaykaycı punkçıların telefondan bankerlerine satış emri verdiğini duyarsınız. Denizaşırı hesaplarda ve İsviçre'deki emanet kasalarında para saklarlar. Kesilmemiş elmas ve Krugerrand'lar* için pazarlık yapmaktadırlar.

* Güney Afrika'nın altın sikkesi. (ç.n.)

İsmi Trout ve Pony, Lizard ve Oyster olan oğlanların hepsine artık Dirk deniyor. Buttercup isimli kızların hepsine Dominique deniyor.

Ayak saksosu yapan bu insan seli fiyatların düşmesine sebep oluyor. Çok yakında yazılım milyarderleri ve petrol şeyhleri yerine, üzerinizde geçen seneden kalma Prada elbisenizle bir otel barında aylak aylak vakit geçirirken yirmi dolara ayak numaraları yapıyor olacaksınız. Restoranların arka bölümünde oturan kongre üyelerinin ayaklarını ovalamak için masaların altına gireceksiniz. Ailenizin huzurevi kirasını ödeyebilmek için futbol takımındaki, bekârlığa veda partisindeki herkesin ayaklarını ovmak için kocaman, sahte yaş günü pastalarının içinden fırlayacaksınız.

Fransız manikürü yüzünden, tedavisi olmayan bir ayak tırnağı mantarı kapmanız an meselesi.

Bunların hepsini Lenny ve Rus Mafyası'ndan ödünç aldığınız paranın faizini ödemek için yaparsınız. Dibe vurmuş hisse senetlerini satın almak için ödünç aldığınız paranın. Lenny'nin tavsiye ettiği hisse senetlerini satın almak için ödünç alınan paranın. Ya da Lenny'nin almanız gerektiğini söylediği mücevher ve ayakkabıları satın almak için alınan.

Park Hampton Hotel'in lobi barındasınız, sarhoş bir işadamını kendisine erkekler tuvaletinde on dolara ayak saksosu yapmak için ikna etmeye çalışıyorsunuz. İşte tam onda Angelique'in lobiden asansörlere doğru yürümekte olduğunu görüyorsunuz. Saçları parlıyor. Kürk mantosu yüksek topuklu ayaklarının altındaki halıya değiyor. Angelique hâlâ harika görünüyor. Göz göze geliyorsunuz ve o, eldivenli elini sallıyor.

Asansör gelince Lenny'nin çatı katındaki süitine çıktığını söylüyor. Kliniğe.

Aşınmış yüksek ökçelerinize ve boyası çıkmış, uçları kırılmış tırnaklarınıza bakıyor ve "Gel de yeni gelişen sanayinin ne olduğunu gör" diyor.

Asansör ellinci katta duruyor; bütün çatı katı Lenny'ye kiralanmış ve katın kapısını içi kas dolu, iki çizgili takım elbise koru-

yor. Lenny'nin payını, yani kazandığınız her şeyin yarısını işte bu katillere ödüyorsunuz. Korumalardan biri isminizi yakasına iğnelenmiş olan mikrofona söylüyor ve kapı kilidi gürültülü bir zil sesiyle açılıyor.

İçeride sadece siz, Angelique ve Lenny var.

Gülmeyin ama, Lenny'nin hayatı, ayak saksosu yaptığınız yalnız ve izole hayatınızdan çok daha kötü görünüyor. Bu çatı katında hapsolmuş vaziyette, bütün günü üzerindeki bornozla paralarını sayıp telefonda konuşarak geçiriyor. Tek mobilya bir ofis sandalyesi, onun da oturak yeri lekeli ve kirli. Bütün şehri gören camdan duvarın kenarına bir yatak atılmış. Bir bilgisayar ekranında durmaksızın hisse senedi fiyatları geçiyor.

Lenny ikinize doğru gelirken bornozunun önü açılıyor; çizgili ve kırışmış bir paçalı don giymiş, ayağındaki beyaz çoraplar sararmış. Lenny ellerini Angelique'in yüzüne doğru uzatıyor ve "Meleğim, en sevdiğim" diyor. Yüzünü avuçlarının arasına alıyor ve "Nasılsın?" diye soruyor.

Ayağındaki topuklu ayakkabılarla Angelique, Lenny'den bir kafa boyu uzun. Angelique gülümsüyor ve "Lenny..." diyor.

Ve Lenny, Angelique'in suratına sert bir tokat atıyor, tek eliyle yüzünün ortasına vuruyor ve "Beni dolandırıyorsun, sen busun işte!" diyor. Tek elini havaya kaldırıp avcunu açıyor ve tekrar vurmaya hazırlanırken, "Benden habersiz randevu alıyorsun, değil mi?" diyor.

Eldivenli eliyle yüzünü tutarak Lenny'nin kırmızı el izini saklayan Angelique, "Bebeğim, hayır..." diyor.

Ve Lenny elini indiriyor. Angelique'e sırtını dönüyor. Yatağının hemen yanında uzanan şehre bakmak üzere pencereye gidiyor.

"Bebeğim" diyor Angelique, "sana yeni bir şey göstermek istiyorum."

Angelique bana bakıyor.

Lenny'nin yanına gidip arkasında duruyor ve eldivenli ellerini omuzlarına koyuyor ve "Bırak da Annecik bebeğini hâlâ ne kadar çok sevdiğini göstersin..." diyor.

Yatağa oturması için Lenny'yi çeviriyor. Sonra onu yatırıyor. Ayaklarındaki sarı çorapları çıkarıyor.

"Hadi bebeğim" diyor. Elindeki eldivenleri çıkarırken, "*Harika* ayak saksosu yaptığımı biliyorsun..." diye ekliyor.

Sonra Angelique daha önce hiç görmediğiniz bir şey yapıyor. Dizlerinin üzerine çömeliyor. Ağzını açıyor; dudakları gerilip inceliyor ve dilini Lenny'nin çıplak ayak tabanında gezdirmeye başlıyor. Angelique, Lenny'nin topuğunu ağzına alıyor ve Lenny inlemeye başlıyor.

Gülmeyin ama, hayal edebileceğiniz en kötü işlerden de kötü işler var. Yüksek tansiyon sorunu olmayan bir medya patronu Four Seasons Hotel'deki bir odada kalp krizinden ölmüş vaziyette bulundu. Son derece sağlıklı olan bir rock yıldızı, Marmot Şatosu'ndaki bir ayak masajından sonra böbrek yetmezliğinden öldü.

Başkanların ve sultanların ayaklarına ulaşma imkânımız var. Şirket patronları ve film yıldızlarının. Kral ve kraliçelerin. Parası ödenmiş bir suikastı, doğal sebeplerdenmiş gibi göstermenin yolunu biliyoruz.

Angelique bunları size asansörle aşağıya inerken anlatıyor. Lenny inleyip boşaldıktan sonra. Lenny doğrulup uzunca bir süre yatakta oturana kadar Angelique onun ayağını ağzına soktuktan sonra, Lenny iki eliyle birden göğsünü kavrayıp, hâlâ topuğunu yalamakta olan Angelique'e ağzı açık bir şekilde bakakaldı. Kalbi durduktan sonra Angelique çarşafı Lenny'nin çenesine kadar çekti. Lenny'nin ayağındaki ruj izini sildi ve dudağına biraz daha ruj sürdü. Lenny'nin telefonlarının kablolarını söktü ve korumalara Lenny'nin uzun bir uykuya yattığını söyledi.

Asansörle aşağı inerken Angelique size bunun yaptığı son ayak saksosu olduğunu söylüyor. Bu tür ayak suikastlarında nakit bir milyon dolar para varmış. Rakip acente Lenny'yi temizlemesi için onu tutmuş ve artık bu işten sonsuza dek elini eteğini çekiyormuş.

Lenny'nin ayağının tadı gitsin diye, ikiniz lobi barda birer kokteyl içiyorsunuz. Son bir veda içkisi. Sonra Angelique otelin lobisine bakmanızı söylüyor. Takım elbiseli adamlara. Kürk

mantolu kadınlara. Bunların hepsi Rolfing katilleri. Reiki katilleri. Bağırsak temizleme suikastçıları.

Angelique değerli taşlarla yapılan terapide, sırf birinin kalbine kristal kuvars, böbreğine ametist, alnına da turkuvaz koyarak, o kişiyi ölümle sonuçlanacak bir komaya sokabilirsin, diyor. Bir feng shui uzmanı, sırf birinin odasına gizlice girip yatak odası takımının yerini değiştirerek böbrek hastalığının tetiklenmesini sağlayabilir.

"Isı tedavisi" diyor Angelique, yani insanların akupunktur noktalarında tütsü yakma bilimi, "öldürebilir. Şiatsu da öyle."

Kokteylinin bardağın dibinde kalanını içiyor ve boynundaki inci dizisini çıkarıyor.

Yüzde 100 doğal içerikli, dolayısıyla da yüzde 100 güvenli olduğu iddia edilen tüm bu tedavi ve ilaçlar, diyor Angelique ve kahkaha atıyor. Siyanür doğaldır. Arsenik de.

İnci kolyeyi size uzatıyor ve "Bundan böyle ben yine 'Mercimek' olacağım" diyor.

Angelique'i işte bu haliyle hatırlamak istiyorsunuz, ertesi gün gazetede sırılsıklam olmuş vizon kürküyle nehirden çıkarılırken göründüğü haliyle değil. Soygun izlenimi yaratmak için küpeleri ve elmas saati alınmış. Ölmesi için ayaklarıyla oynanmamış; mükemmel Fransız saç örgüsünün arkasında bir delik açan kurşunla modası geçmiş şekilde öldürülmüş. Aniden işi bırakıp başkası için çalışmaya başlama ihtimali olan tüm Dirk ve Dominique'lere bir uyarı.

Klinikten Lenny değil de Rus aksanlı başka biri arayıp sizi müşterilere göndermeye çalışır ama onlara güvenmezsiniz. Korumalar sizi Mercimek'in yanında gördüler. Çatı katında. Kafanızın arkasına delik açmak için hazırda bir kurşun bulunduruyor olmalılar.

Annenizle babanız Florida'dan arar ve siyah bir limuzinin kendilerini takip edip durduğunu, birinin de sürekli arayıp seni nasıl bulabileceğini sorduğunu söyler. Hayatta kalacak kadar yeterli para kazanabilmek için siz zaten şimdiden bir ucuz otel-

den ötekine koşturarak gizli ayak masajı yapmaya başlamışsınızdır bile.

Anne babanıza dikkatli olmasını söylersiniz. Tanımadıkları kimselere masaj yaptırmamalarını. Ödemeli telefondan arayıp asla aromaterapiye bulaşmamalarını. Auralara. Reikiye. Gülmeyin ama, uzun bir süre seyahat ediyor olacaksınız; belki de hayatınızın sonuna kadar.

Nedenini açıklayamazsınız. Şimdiden bozuk paranız bitmiştir, o yüzden ailenize hoşça kalın dersiniz.

İlk haftamızda Amerika Güzeli her kapı koluna eğilip Vandal Dükü'nden ödünç aldığı palet bıçağıyla kilitleri açmaya çalışırken, biz Wellington usulü sığır eti yedik.

Bayan Aksırık bavulunda takırdayıp duran kavanozlardaki hapları ve kapsülleri yerken biz çizgili levrek yedik. O, avcuna öksürüp burnunu süveterinin koluna silerken.

Leydi Çöpçü elmas yüzüğüyle oynarken biz Tetrazzini usulü hindi yedik. Yüzüğün platin çemberini dışa döndürmüş, avcuna oturtulmuş gibi görünen büyük elmasla konuşuyor. "Packer?" diyor. "Buranın, düşünmemi sağladıkları şeyle *hiçbir* ilgisi yok" diyor Leydi Çöpçü. "Ortam ideal olmadıktan sonra nasıl derin bir şey yazabilirim ki?"

Elbette Ajan Fitneci onu kameraya kaydediyor. İftira Kontu her kelimeyi yakalayabilmek için kayıt cihazını tutuyor.

Burada bir öhö-öhö. Orada bir öhö-öhö. Burada bir mızmızlanma. Orada bir sızlanma. Her yerde şikâyet. Bayan Aksırık havada toksik küf sporlarının uçuştuğunu söylüyor.

Orada bir dır-dır. Burada bir öhö-öhö. Kimse çalışmıyor. Hiçbir şeyin yazılıp çizildiği yok.

Çelimsiz Aziz Bağırsaksız'ın yüzü hep yukarıya bakıyordu; gümüşrengi Mylar poşetlerindeki acı biberleri, elmalı turtaları veya püreli ve etli börekleri ağzına boşaltırken ağzı yavru kuşlarınki gibi açılıyordu. Her yutkunuşunda âdemelması aşağı yukarı inip çıkıyor, dili ılık karışımı dişlerinin gerisine itiyordu.

Tütününü çiğneyen Çöpçatan lekeli halıya tükürdü ve bu nemli ve soğuk binanın, bu loş ve duvarları nemli odaların, hayalini kurduğu yazarlar kolonisiyle hiçbir ilgisi olmadığını söyledi: biçilmiş yeşil çimenlere bakarak el yazısıyla yazan insanlarla; her biri kendine ait özel, küçük kulübesinde oturmuş, karton kutulardan öğle yemeğini yiyen yazarlarla. Beyaz yapraklı çiçeklerden oluşan bir örtünün içinde şeftali ağaçlarından bir meyve bahçesiyle. Kestane ağaçlarının altında öğleden sonra uykularıyla. Kroketle.

Amerika Güzeli hayatının başyapıtı olacak senaryonun taslağını bile çıkarmaya başlayamayacağını söyledi. Göğüsleri yazamayacak kadar ağrıyordu. Kolları çok yorgundu. Bir gün önce yediği yengeçli çöreği birazcık kusmadan bugünkü dana pirzolasının kokusunu alamamıştı.

Âdeti yaklaşık bir hafta gecikmişti.

"Hastalık hastalığı" dedi Bayan Aksırık ona. Çiğ et kırmızısı burnu sürekli yanağına doğru silinmeye hazır beklemekten yana kaymıştı.

Parmaklarını tırabzanlarda ve sandalyelerin oymalı sırtlarında gezdiren Leydi Çöpçü bize tozu gösterdi. Elindeki şişko elması kast ederek, "Bak" dedi, "Packer? Packer bu kabul edilir gibi değil."

Kilitli geçen ilk haftamızda Bayan Aksırık öksürüyor, borulu orgun çıkaracağı türden derin notalarda ağır ağır nefes alıyordu.

Amerika Güzeli kilitli kapıları zorluyordu. İtalyan Rönesans salonundaki yeşil kadife perdeleri çekiyor ve pencerelerin tuğlayla örülmüş olduğunu görüyordu. Pembe plastikten egzersiz tekerleğinin sapıyla, Gotik sigara odasındaki vitrayı kırdı ve gün ışığı varmış gibi görünsün diye üstüne ampuller takılmış olan çimentodan bir duvarla karşılaştı.

Fransız XV. Louis lobisindeki sandalye ve koltukların hepsi peygamberçiçeği mavisi kadifedendi; duvarlar alçıdan bukleler ve altınrenginde boyanmış nakışlarla kalabalık ve hareketli görünüyordu, Amerika Güzeli sentetik kumaştan pembe spor kıyafetiyle orada durup anahtarı istedi. Saçları, kafasının arkasına doğru dalgalar ve fiskeler halinde kırılan sarı okyanus dalgaları gibiydi ve sırf birkaç günlüğüne dışarı çıkabilmek için anahtara ihtiyacı vardı.

"Siz romancı mısınız?" dedi Bay Whittier. Tekerlekli sandalyesinin krom kolçaklarında dinlenirken bile parmakları görünmez bir telgrafın tuşlarına basar gibiydi. Damarlı ve buruşuk ellerinin kemikleri sürekli aynı sesle titriyordu.

"Senaristim" dedi Amerika Güzeli, iki elini de yumruk yapıp pembe sentetik kumaş kaplı kalçalarının üzerine koyarak.

Uzun ve ince kadına bakan Bay Whittier, "Tamam" dedi. "Öyleyse yorgun olmakla ilgili bir film senaryosu yazın."

Hayır, Amerika Güzeli'nin bir doğum uzmanına gitmesi gerekiyordu. Kan tahliline ihtiyacı vardı. Doğum öncesi vitaminleri alması gerekiyordu. "Birini görmem gerek" dedi. Erkek arkadaşını.

Ve Bay Whittier, "Musa'nın İsrail kavimlerini çöle sürmesinin sebebi buydu işte..." dedi. Çünkü o insanlar asırlar boyu köle olarak yaşamışlardı. Çaresiz kalmayı öğrenmişlerdi.

Köle bir ırktan, efendilerden oluşan bir ırk yarattığı için, dedi Bay Whittier, güdümlü bir insan grubuna kendi hayatlarını yaratmayı öğrettiği için Musa orospu çocuğunun teki olmalı.

Mavi kadifeden bir sandalyenin kenarında oturan Amerika Güzeli sarı kafasını sallayıp duruyordu. Saçları zıplıyordu. Anlıyordu. Anlıyordu. Sonra da, "Anahtar?" diye sordu.

Ve Bay Whittier ona "Hayır" dedi.

İçinde Marsala usulü tavuk olan gümüşrengi Mylar poşetini dizlerinin üzerine yerleştirdi; onu çevreleyen, mavi halının üzeri lekeli ve küf yüzünden yapış yapıştı. Her ıslak leke, kolları ve bacakları olan bir gölge gibi görünüyordu. Küflü bir hayalet gibi. Marsala usulü tavuğunu kaşıklayan Bay Whittier, "Koşullarını göz ardı etmeyi başarıp söz verdiğin şekilde hareket etmeye başlayana dek" diyor, "daima dünya tarafından kontrol ediliyor olacaksın."

"Peki ya buna ne diyeceksiniz?" diyor Amerika Güzeli ve tozlu havayı elleriyle dağıtıyor.

Ve Bay Whittier daha sonra bir milyon kere yineleyeceği şu cümleleri ilk kez söyledi: "Ben sadece verdiğiniz sözü tutmanızı sağlıyorum." Ve "Burada size engel olan şey, tüm hayatınıza engel olan şeydir."

Hava her zaman bir şeylerle çok dolu olacak. Vücudunuz çok ağrıyacak veya çok yorgun olacak. Babanız çok alkolik. Karınız çok soğuk. Hayatınızı yaşamamak için her zaman bir bahaneniz olacak.

"Peki ya bir şey olsaydı? Mesela yiyeceğimiz bitseydi?" diyor Amerika Güzeli. "O zaman kapıyı açardınız, değil mi?"

"Ama bitmedi" diyor Bay Whittier, ağzı çiğnenmiş tavuk ve kapari dolu bir halde. "Yiyeceğimiz bitmiyor."

Evet, doğru, yiyeceğimiz bitmemişti. En azından şimdilik.

İçerideki o ilk hafta pilav üzeri körili sebze yedik. Teriyaki soslu somon yedik. Hepsi dondurulmuş-kurutulmuştu.

Yemek olarak, çıplak elle yırtamayacağınız Mylar poşetlerine hapsedilmiş taze fasulyemiz vardı. Tüm gümüşrengi poşetlerin arkasına siyah boyayla "Bakteri Üretmez" damgası vurulmuştu. Bakteri üretmeyen taze fasulyemiz ve tavuklu böreğimiz ve tam taneli tatlı mısırımız vardı. Her poşetin içinde bir şeyler takırdıyordu: darmadağın çalı çırpı ve taş ve kum. İçindekiler ölmüş vaziyette kalsın diye her poşet bir nefes nitrojenle gümüşrengi bir yastık gibi şişirilmişti. Kıyma soslu lazanya veya peynirli ravyoli de.

Bakteri üretir veya üretmez, bizim Kayıp Halka kasık bölgesi tüylerine benzeyen kıllarla kaplı elleriyle bu poşetleri yırtarak açabiliyordu.

Akşam yemeği pişirmek için çoğu insan bu poşetleri bir makas veya bıçakla keserek açar. Elinizi poşetin içine daldırıp oksijen kalıntılarını emsin diye konulmuş olan demir oksitli çay poşetini bulana dek gezdirirsiniz. Çay poşetini çıkarıp bardaklar dolusu kaynar suyla yıkarsınız. Mikrodalga fırınımız vardı. Plastik çatal ve kaşıklarımız vardı. Kâğıt tabaklarımız. Ve akan suyumuz.

Bir vampir romanından on sayfa okudunuz ve akşam yemeği hazırdı. Bu gümüşrengi yastığın içi çubuk ve sıcak su yerine ev usulü rulo köfte ve Stroganoff usulü biftekle doluydu.

Lobi merdivenlerindeki, bir şelale gibi görünen mavi halıya otururduk; her basamak öyle genişti ki, hepimiz aynı basamakta otursak bile dirseklerimiz birbirine değmezdi. Bu, nükleer bir savaş çıksa Başkan ve Kongre üyelerinin yerin altında yiyecekleri Stroganoff usulü bifteğin aynısıydı. Aynı üreticidendi.

Diğer gümüşrengi poşetlerde "Kakaolu Pasta" ve "Karamelli Muz" damgası vardı. Patates püresi. Makarna ve peynir. Dondurularak kurutulmuş patates kızartması.

Beslenmek için değil de, rahatlamak için yenen yemekler.

Poşetlerin üzerindeki son kullanma tarihi ancak biz öldükten sonra geçerdi. Çoğu bebek öldükten sonra sona erecek bir raf ömrü.

Yüz yıl ömrü olan çilekli kekler.

Biz dondurularak kurutulmuş naneli jöle ve dondurularak kurutulmuş kuzu eti yerken Leydi Çöpçü kalbinin ta derinlerinde, aslında ölmüş olan kocasını sevmiş olduğunu fark etti. Elleriyle yüzünü kapatıp, onu sevdiğini söyledi. Vizon kürkünün içindeki omuzları kamburlaşmıştı ve hıçkırıklarla sarsılıyordu. Avcundaki şişko elması beşik sallar gibi sallıyor ve üç kıratlık kocasını aile mezarlığına gömmek için çıkması gerektiğini söylüyordu.

Biz Denver usulü omlet yerken, Vandal Dükü nikotin sakızını şişirip patlattı ve sigarayı bırakmak için çok kötü bir zaman olduğunu söyledi. Ve Aziz Bağırsaksız'ın resim olmadan boşalmaya

çalışmaktan sol eli hissizleşti; sürekli tekrarlanan hareketlerden kaynaklanan bir sakatlıktı bu.

Müdire Tekzip'in Cora Reynolds isimli kedisi artakalan çizgili levreği yerken, Kontes Basiret ve Peder Tanrısız yeteri kadar güvende olmadığımız için endişelendi. Kapana kısılmıştık. Birinin bizi bulacağından endişeleniyorlardı... Bay Whittier'a güvende olmak için hareket etmemiz, saklanmamız ve kaçmamız gerektiğini söylediler.

Elindeki Barbra Streisand albümünün kapağındaki sözleri okurken domates sosundaki yarık sosis gibi görünen dudakları kımıldayan Peder Tanrısız, İftira Kontu'nun kayıt cihazına, "Burada bir müzik setimiz olacağını *varsaymıştım*" dedi.

Ajan Fitneci'nin video kamerasının vizöründeki Katil Aşçıbaşı bir kaşık dolusu ıspanak suflesini etrafa saçarak şişman suratına götürürken, "Ben profesyonel bir aşçıyım. Yemek eleştirmeni *değilim*. Yine de üç ayı *hazır* kahve içerek geçiremem..." dedi.

Elbette herkes öyle ya da böyle işini yapacağını, şiir ve hikâye yazacağını söyledi. Başyapıtlarını tamamlayacaklardı. Sadece burada olmazdı. Şimdi olmazdı. Sonra, dışarıda olurdu.

Buradaki ilk haftamızda hiçbir şey yapmadık. Şikâyet etmek dışında.

"Bu bir mazeret değil" dedi Amerika Güzeli iki eliyle dümdüz karnını tutarken, "insan hayatı."

Bayan Aksırık yumruğunun içine öksürdü. Ağlamaktan şişip kançanağına dönmüş gözlerle burnunu çekti ve "Burada hayatım tehlikede" dedi. Bir hap daha içmek için tek eliyle cebini karıştırıyordu.

Ve Bay Whittier elbette başını hayır anlamında salladı.

Mavi kadifeden sandalyesinde oturan ve lobinin altınrengi ve kadifesiyle çevrelenmiş olan Bay Whittier, Mylar poşetindeki deniztarağı zıkkımını kaşıklarken, "Bana bebeğin babasıyla ilgili bir hikâye anlat" dedi. Amerika Güzeli'ne, "Bana onunla tanışma sahneni yaz" dedi.

Ve Ajan Fitneci, tepkisini yakın plan çekmek üzere Amerika Güzeli'nin yüzüne kamerasıyla zum yaptı.

Ürün Geliştirme

Amerika Güzeli ile İlgili Bir Şiir

"Her zaman" diyor Amerika Güzeli,
"hoş OLMAYAN bir şey ararım."
Aynaya her baktığında.

Amerika Güzeli sahnede,
yüzü mümkün olduğunca küçük görünsün diye,
saçları bükülüp kıvrılıyor, dalgalanıp süzülüyor.
Yüksek ökçeli ayağını, diğerinin hemen önüne
yerleştirmiş ki, bacakları aynı hizada olsun,
böylece kalçası daha küçük görünsün.
Hafif yan durup, izleciye tam karşıdan bakabilmek için

omuzlarını döndürüyor.
Tüm bu nefes bile aldırmayan bükülmeler
beli ipincecik görünsün diye.

Sahnede spot ışığı yerine bir fragman var:
Yüzünde egzersiz videolarından bir peçe.
Yüzündeki organlar, gözleri ve dudakları,
şeker pembesi mayo ve taytla boyanmış.
Amerika Güzeli teni,
her biri kendini aynada izleyen bir kadın güruhuyla
zıplayıp dans ediyor.
Film: bir yanılsamanın imgesinin yansımasının gölgesi.

"Aynaya her bakışım, gizli bir piyasa araştırması"
diyor.
Kendi kendinin deneme kitlesi.
Çekiciliğine birden ona kadar puan veriyor.
Her gün, kendisinin-bir-nokta-beş güncellenmiş
ve yeni versiyonunu beta deneyine tabi tutuyor.
Piyasa trendlerine uygun olabilmek için ince ayar çekiyor.

Elbisesi, mayo kadar dar, tayt kadar dar,
taytı, saatte bin kalori ile bisiklet pedalı çevirdiği halde
hiçbir yere gitmeyen kadınlarla birlikte koşuyor.
"Programımın Yetenek bölümünde" diyor,
"size nasıl yutulmayacağını göstereceğim."
Haddinden fazla şeftalili dondurma,
Cadılar Bayramı çantası dolusu minyatür şekerleme,
altı tane dondurulmuş şekerli çörek,
iki tane duble cheeseburger.
Her zamanki şeyler.
Ve bazen de meni.
Yüzün aerobik hareketleriyle yüzüp oynaşıyor;
en birincil tutkusu, alıcının ilk direncini kırmak.
Uzun vadede hedefi ise,
Birinin uzun vadeli yatırımı olabilmek,
Dayanıklı tüketim malıymışçasına.

Kulis

Amerika Güzeli'nden Bir Hikâye

Bombalar patladığında ortada kişisel bir şey yoktur. Veya stadyumdaki silahlı bir-adam birini rehin aldığında. Yayın Monitörü özel bir uyarı gösterdiğinde, tüm televizyon istasyonları, ulusal yayındaki sunucuya döner.

Eğer televizyon izliyorsanız, önce yerel yayın teknisyeni ve yönetmen ekranı çift-kutu formatına döndürecektir. Çoğu insana göre ikiye bölünmüş ekrandır bu. Sonra da yerel sunucu şunun gibi bir şey söyleyecektir: "Batan transatlantikten son dakika; New York'tan Joe Blow'a bağlanıyoruz." İşte buna "bağlanmak" denir.

Program yayını diğer istasyona nakledilir ve yerel oğlanlar arkalarına yaslanıp istasyonun özel uyarı yayınının bittiğini bildiren sinyali göndermesini beklerler.

Hiçbir reklamcı bir yatırım videosu, kitap veya yepyeni havuç soyma aletini satmak için yola koyulan bir çaylağa önceden bunlardan söz etmeyi düşünmez.

Bu yüzden, *Uyan Chattanooga!* programının kulisinde oturmakta olan, saçları geriye yapıştırılmış genç bir adam, bizim sarışına hayatın bazı gerçeklerini anlatıyor.

Adam kadına aşırı, yani gereğinden fazla sarışın olduğunu söylüyor. Bu kadar açılmış sarı renk programın sahne amirini delirtiyormuş; çünkü parıldadığı için ışıklandırılması zormuş. Bazı sahne amirleri buna "patlama" der. Sarı kafa alev almış gibi görünür.

Yavşak herif sarışına, "Her ne yapıyor olursan ol" diyor, "şayet elinde notlar varsa sakın onlara bakma; çünkü bakarsan kamera kafanın tepesini çeker."

Sahne amirleri yanında not getiren konuklardan nefret eder, diyor. Ajandalarını saklamaya çalışmayan konuklardan nefret ederler. Amirler size şöyle diyecektir: "Ürünün kendisi ol. Onu tanıtma."

İşin komik yanı, aynı amirler size "Spor Tekerleği" diye hitap edeceklerdir çünkü ellerindeki programda sizin olduğunuz bölüme not düşülmüştür. Notta, yavşak herifin bölümü için "Yatırım Videoları" yazıyor. Yaşlı adam için ise notta "Leke Çıkarıcı" yazmaktadır.

Sarışınla yavşak herif kulisteki defolu deri koltukta oturuyor; önlerindeki masada terk edilmiş eski kahve fincanları var; tavanın köşelerine monte edilmiş, göz kırpan birkaç monitor tepelerine doğru eğilmiş. Monitörlerden birinde ulusal sunucunun transatlantik hakkında konuştuğu görülüyor; sonra görüntü değişiyor ve batan gemiyle çevresinde yüzen turuncu can yeleklerinin gösterildiği video desteğine dönülüyor. İkinci monitörde daha da üzücü bir şey olduğunu söylüyor sarışın.

O köşede A Grubu'ndaki herif, yani icat ettiği özel leke çıkarıcı fırçasını tanıtmak için sabahın beşinde motel odasındaki yatağından kalkıp buraya gelen, saçları taralı yaşlı herif var. Zavallı aptal! Mikrofonu takılıyor ve yapay bitkilerle neredeyse yağmur ormanı gibi görünen "oturma odası set"ine çıkarılıyor. Canlı yayın sunucusu açılış konuşmasını yaparken, o, yakıcı ışıkların altında oturmuş bekliyor.

Otuma odası seti, "mutfak seti"nden de, "ana set"ten de farklı; çünkü orada daha fazla yapay bitki ve kırlent var.

Bu herif koca on dakikalık bölümün kendisine ayrıldığını sanıyor; çünkü istasyon saati gösteriyor ve başladıktan sonra on dakika boyunca reklama girilmeyecek. Çoğu istasyon sekiz veya dokuncu dakikada girer. Böylelikle izleyicinin kanalları gezmesi engellenir ve on beş dakikalık arada en yüksek izleme oranı elde edilir.

Yavşak herif bizim sarışına, "Hoş değil" diyor ve iyi bir Katolik kadar hızlı bir şekilde haç çıkarıyor. "Ama ikimizden de iyi."

Leke çıkarıcısının tanıtım filmine bir kalp atışı kala, A Grubu'nun görüntüsü kesiliyor ve görüntüye zavallı transatlantik giriyor.

İki haneli DEA'sı olan bir yerdeki bu kuliste, pejmürde bir deri koltukta oturan yavşak herif bizim Amerika Güzeli'ne bütün dünyayı öğretmek için aşağı yukarı yedi dakikası olduğunu söylüyor.

DEA, Doğrudan Etki Alanı demek. Örneğin Boston ülkedeki üç numaralı DEA çünkü medyası üçüncü büyük tüketici piyasasına ulaşıyor. New York birinci DEA. Los Angeles ikinci. Dallas yedinci.

Bulundukları yer DEA listesinde sonlarda. *Day Break Lincoln* veya *New Day Tulsa.* Toplam hiç kimseden ibaret tüketici piyasası demografisine ulaşan bir medya birimi.

Bir diğer önemli tavsiye: Beyaz giymeyin. Siyah, beyaz çizgili bir şeyi ise asla giymeyin; çünkü kamera bunu "tarar." Ve her zaman biraz kilo verin.

Bizim sarışın, yavşak herife, "Bu kiloda kalmaya çalışmak bile" diyor, "başlı başına bir iş."

Canlı yayındaki kişi, yani Chattanooga'nın sunucusu, diyor yavşak herif, düpedüz bir odun. Kulağındaki İGA'ya ne söylerlerse, kırmızı rujlu dudaklarından aynı kelimeler dökülüveriyor. Yönetmen, " Tanrım, süreyi aşıyoruz! Köpek-Besleyin'e dönelim, sonra da reklam gireriz..." diyor ve hatun canlı yayında aynısını söylüyor.

Düpedüz bir odun.

Dinlemekte olan bizim sarışın gülmüyor. Gülümsemiyor bile.

Yavşak herif ona gördüğü diğer sunucudan söz ediyor: Olay yerine canlı bağlantı yapılmış, arka planda bir depo yanıyormuş, canlı yayın sunucusu saçıyla oynarken çekim yapan kameranın tam ortasına bakmış ve canlı yayında, "Soruyu tekrar edebilir misiniz? IUA'm düştü..." demiş.

Muhabir İGA demek istiyormuş. İç Geribesleme Aygıtı, diyor yavşak herif. Monitörde görünen sunucuyu işaret ediyor ve sunucuların saçlarının hep böyle yamuk olduğunu söylüyor. Tek kulağı gizlemek için o tarafı kabartılmış saçlar. Çünkü yönetmenden bilgi ve ipucu almak için kulağında minik bir telsiz var. Sürenin uzadığını öğrenmek veya yakıt nüvesi eriyen nükleer bir reaktöre bağlanmak için.

Bizim sarışın kilo vermek için üzerinde yuvarlandığınız bir çeşit egzersiz tekerleğiyle seyahat ediyor. Üzerinde pembe bir mayo ve mor tayt var.

Evet, zayıf ve sarışınsın; ama yüzün ne kadar girintili çıkıntılı olursa, diyor yavşak herif, ekranda o kadar iyi görünürsün.

"O yüzden önceki halimin resmini saklamak zorundayım" diyor sarışın. Oturduğu sandalyede, göğüsleri dizlerine değene dek öne doğru eğiliyor ve yerdeki spor çantasını karıştırıyor. "Bu, diğer zayıf ve sarışın kızlardan biri olmadığımın tek gerçek kanıtı" diyor. Çantasından iki parmağıyla köşesini tuttuğu bir kâğıt çıkarıyor. Bu bir fotoğraf ve yavşak herife, "İnsanlar bunu görmediği sürece benim bu şekilde doğmuş olduğumu sanı-

yorlar. Hayatımı nasıl bir noktaya getirdiğimden hiç haberleri olmuyor" diyor. — ——

Televizyona çıktığında birazcık fazlan olsa bile, diyor yavşak herif ona, hiçbir şeye benzemezsin. Bir maske. Dolunay gibi bir yüz. İnsanların hatırlayacağı hiçbir özelliği olmayan koca bir sıfır. — ——

"O yağların hepsini eritmek hayatımda yaptığım tek gerçek *kahramanca* şeydi" diyor. "O kiloları geri alırsam, hiç yaşamamış gibi olurum."

Görüyorsun ya, diyor yavşak herif, televizyon üç boyutlu bir şeyi –yani seni– alıp iki boyutlu bir şeye çevirir. O yüzden ekranda şişman görünürsün. Yassı ve şişman.

Resmi iki tırnağının arasında tutarak eski haline bakan bizim sarışın, "Kemik torbası kızlardan biri olmak istemiyorum" diyor.

Yavşak herif kızın saçının çok "sert" olmasıyla ilgili olarak, "O yüzden porno filmlerde hiç doğal bir kızıl göremezsin. Gerçek insanların yanında onlara doğru ışığı vermek imkânsızdır" diyor.

İşte bu yüzden bu herif son ve nihai gerçeği gösteren kameranın gerisindeki kameranın gerisindeki kamera olmak istiyor.

Hepimiz en uzakta duran kişi olmak istiyoruz. Neyin iyi, neyin kötü olduğunu söyleyen kişi olmak. Doğru veya yanlış.

Yavşak herif ekranda ışıkların patlamasına sebep olacak aşırı sarışın kızımıza bu tür yerel yapımların altı bölüme ayrıldığını, aralarda da reklam olduğunu anlatıyor. A Grubu, B Grubu, C Grubu, vesaire. *Rise and Shine Fargo* ve *Sun-Up Sedona* gibi programların nesli tükeniyor. Boşluğu doldurmak için ulusal bir söyleşi programını satın almakla kıyaslandığında prodüksiyon maliyeti çok yüksek.

Bunun gibi promosyon turneleri, yeni vodvil türü. Bir kasabadan diğerine, bir otelden ötekine gezip yerel televizyon ve radyolarda tek gecelik gösteriler yapmak. Yeni ve geliştirilmiş saç maşası veya leke çıkarıcı veya egzersiz tekerleği satmak.

Ürününüzü tanıtmak için yedi dakikanız var. Tabii eğer F Grubu'nda –bir önceki bölüm çok uzun sürdüğü için izleyicile-

rin yarısının zapladığı son bölüm– yer almıyorsanız. Çok komik ve çekici olduğu için konuklardan birini reklamlarda da tuttular. Ona "çift bölüm" ayırdılar. Veya batan gemi yayını böldü.

O yüzden A Grubu tercih sebebidir. Gösteri başlar, sunucu girişi yapar ve yayındasınızdır.

Hayır, yavşak herifin edindiği bu zor kazanılmış teknik bilgilerin çok yakında kimseye faydası olmayacak.

Belki de sarışına bedavadan öğretiyor olmasının sebebi budur. Gerçekten, diyor, lanet olası bir kitap yazmalıydım. Amerikan Rüyası bu işte: Hayatınızı, satabileceğiniz bir şey haline getirmek.

Şişman halinin fotoğrafına bakmaya devam eden sarışın, "Çok garip ama bu şişkolar şişkosu fotoğraf benim için her şeyden kıymetli" diyor. "Eskiden buna bakınca üzülürdüm. Şimdi beni tek neşelendiren şey bu."

Elini uzatıyor ve "O kadar çok balıkyağı yiyorum ki, kokusunu alabilirsin" diyor. Fotoğrafı yavşak herife doğru uzatıyor ve "Elimi kokla" diyor.

Eli el gibi, ten, sabun ve temiz tırnak cilası kokuyor.

Adam kızın elini koklayıp fotoğrafı alıyor. Kâğıt üzerinde yassılaştırılmış, en ve boy haline gelmiş olan kız, düşük belli kot üzerine kısa bluz giymiş bir inek gibi görünüyor. Eski saçı normal, sıradan bir kahverengiymiş.

Yavşak herifin giydiklerine gelecek olursak: açık pembe bir gömlek, ardıç kuşu yumurtası mavisi bir kravat, lacivert spor ceket. Tek kelimeyle kusursuz. Pembe, teninin rengine canlılık katıyor. Mavi, gözlerinin rengini ortaya çıkarıyor. Daha ağzını bile açmadan, diyor, elin yüzün düzgün olacak. Eli yüzü düzgün, temiz pak bir yayın içeriği. Kırışmış bir gömlek giyer, lekeli bir kravat takarsan, vakit yetmediğinde süresini kesecekleri konuk sen olursun.

Her televizyon istasyonu sizin temiz, bakımlı ve çekici bir içerik olmanızı ister. Kamera dostu olmanızı. Hoş bir yüzünüz olmasını ister; çünkü bir leke çıkarıcı veya egzersiz tekerleği konuşamaz. Sadece mutlu ve enerjik bir içerik bunu yapabilir.

Monitördeki yaşlı adamın boynundan sarkan deri, mavi düğmeli, kolalı yakasına soktuğu yerde katlanmış ve pili olmuş. Bu haldeyken bile, orada oturmuş yutkunurken, kızın eski halinin fotoğrafında nasıl göbeğindeki yağlar blucininin bel kısmından taşıyorsa aynı şekilde, fazladan bir deri yakasının üzerine taşıyor.

Bu fotoğraf o kıza benzemiyor bile. Benzememesinin en önemli sebebi ise kızın fotoğrafta gülümsüyor olması.

Kulisteki monitöre bakan yavşak herif kayıttaki kameranın asla izleyiciyi panaromik bir şekilde çekmeyeceğini, bize asla geniş açı vermeyeceğini işaret ediyor. Çünkü o zaman mekânın çürük dişli yaşlı hanımlarla dolu olduğu anlaşılır. Seyirci getirmekten sorumlu kişi bir anlaşma yapmış olmalı. Bu zavallıları sabahın yedisinde buraya sürükleyip bir izleyici kitlesi oluşturuyorlar ve kanal Yaşlıların El Sanatları Fuarı'nın reklamını giriyor. Bu yerel programlardaki şakşakçıları işte bu şekilde stüdyoya dolduruyorlar. Cadılar Bayramı'nda gelenlerin çoğu gençler oluyor, dolayısıyla kanal perili ev için para toplama kampanyası reklamını giriyor. Noel'de bu tribün, yardım derneklerinin kermesine dikkat çekmek isteyen yaşlılarla doluyor. Bedava reklam karşılığı sahte alkış ticareti.

Yayın monitöründeki ulusal sunucu mikrofonu yerel sunucuya bırakıyor, yerel sunucu yarınki makyaj gösterisiyle ilgili önceden hazırlanmış bir reklam bandını sunarak yayına sokuyor, sonra da görüntü değişiyor: Dışarıda yağan yağmurun güzel bir görüntüsü, coşkulu bir müzik parçasından kısa bir bölüm ve reklam giriyor.

Gemi battı, yüzlerce ölü var. On birde film.

Yavşak herif yatırım aralığını kafasında tekrar yazarak mücbir sebepleri de ekliyor. Önceden tahmin edilemeyen felaketleri. Size bağlı insanlar için iyi ve makul bir yatırım planının can alıcı derecede önemli olduğunu da ekliyor. Kendi kendisinin ürünü oluyor. Ajandasını saklıyor.

Kameranın gerisindeki kamera oluyor.

Transatlantiğin batması o kadar uzun sürdü ki, bizim sarışının boyalı saçı kendisine yol verilmesine sebep olacak.

Reklamlar ve sonrasında bir otobanda canlı çekim yapan kamera görüntüsü ve dış sesten ibaret olan yol durumu bitmeden önce sahne amiri leke çıkarıcıyı kulise getirecek. Amir telsiz mikrofonu Yatırım Videosu'na verecek. Egzersiz Tekerleği'ne, "Geldiğiniz için teşekkür ederiz ama üzgünüz. Fazla yoğun olduğumuz için bize verilen süreyi aştık..." diyecek.

Ve Güvenlik'e bizim sarışına kapıya kadar eşlik etmesini söyleyecek.

Bunların hepsi, yayını toparlayıp saat onda şebekenin beslemeye başlayacağı pembe dizi ile ünlülerin katıldığı söyleşi programına vaktinde girebilmek için yapılıyor.

Monitördeki yaşlı aptalın gömleğiyle kravatı yavşak herifinkiyle aynı. Aynı mavi gözler. Fikrinde bir hata yok. Sadece zamanlama yanlış.

Yavşak herif sarışına, "Sana bir iyilik yapayım" diyor. Kızın önceki şişman halinin fotoğrafını elinde tutmaya devam ederek, "Sana iyi bir öğüt versem dikkate alır mısın?" diyor.

Elbette, diyor sarışın, ne olursa. Dinlerken soğuk kahve bardaklarından birini alıyor; kâğıt bardağın kenarındaki pembe ruj lekesi, dudağındakiyle aynı renk.

Rengi çok sert olan saçlarıyla bu sarışın kız, yavşak herifin özel ve şahsi DEA'sı oluveriyor.

Özellikle, diyor yavşak herif kıza, bunun gibi gündüz yayımlanan söyleşi programlarındaki Romeo'ların seni yatağa atmasına izin verme. Canlı yayındaki sunucuyu kastetmiyor. İzlemek zorunda kaldığınız bölüm heriflerinden söz ediyor, şehir şehir dolaşıp mucize yaratan toz bezlerini veya zengin olma planlarını anlatan heriflerden. Ülkenin dört bir yanındaki DEA'ların kulislerinde birlikte bekleyeceksiniz. Tüm vaktiniz yollarda geçtiği için siz ve onlar hep yalnızsınız. Her günün sonunda sizi motel odasından başka bekleyen bir şey yok.

Tecrübelere dayanarak konuşmak gerekirse, bu kulis aşkları hiçbir yere varmaz.

"Asl-A-Koşma Külotlu Çorap Kızı'nı hatırlıyor musun?" diye soruyor adam kıza.

Sarışın kız evet anlamında başını sallıyor.

"O benim annemdi" diyor yavşak herif. Babasıyla satış turnesinde tanışmış; bunun gibi kulislerde devamlı karşılaşıp duruyorlarmış. İşin aslı adam asla onunla evlenmemiş. Öğrendiği anda tekmeyi basmış. Hamile kaldığı için külotlu çorap reklam anlaşması da feshedilmiş. Ve yavşak herif *Out-a-Bed Boulder* ve *Wakey Wakey Tampa* gibi programlar izleyip gülümseyen ve hızlı konuşan bu adamlardan hangisinin babası olduğunu bulmaya çalışarak büyümüş.

"İşte bu yüzden bu işteyim" diyor bizim sarışına.

Bu yüzden: Buna sadece iş olarak bakmak onun ilk kuralı.

Sarışın, "Annen gerçekten ama gerçekten çok hoş..." diyor.

Annesi... Şu Asl-A-Koşma külotlu çoraplarında amyant kullanılıyordu sanırım, diyor yavşak herif. Annesi birkaç ay önce kanser olmuş.

"Öldüğünde" diyor, "acayip çirkindi."

Kulisin kapısı her an açılacak ve sahne amiri içeri girerek üzgün olduğunu ama mecburiyetten konuklardan birini alamayacaklarını söyleyecek. Amir, kızın parlak sarı saçlarına bakacak. Amir, yavşak herifin lacivert spor ceketine bakacak.

F Grubu, yayın transatlantik haberiyle kesildiği anda zaten atılmıştı. Sonra da programın uzun süreceği anlaşılınca E Grubu –programda Renk Danışmanı yazıyordu– atıldı. D Grubu için planlanan bir Çocuk Kitabı çıkarıldı.

Acı gerçek ise saçınızı doğru sarıya boyasanız ve komik, enerjik ve iyi içerik numarası yapsanız bile, maket bıçaklı bir teröristin yedi dakikalık bölümünüzü elinizden alabileceğidir. Elbette çekimi yapıp ertesi gün banttan yayımlayabilirler; ama büyük ihtimalle öyle olmaz. Bu haftanın tüm konukları bellidir ve yarın sizi banttan yayımlamaları başkasının bölümünü atmak anlamına gelecektir...

Kuliste yalnız oldukları son dakikalarında, yavşak herif bizim sarışına son bir iyilik yapmayı teklif ediyor.

"Bana kendi bölümünü mü vereceksin?" diyor sarışın. Ve aynen fotoğraftaki gibi gülümsüyor. Ve dişleri de o kadar korkunç değil.

"Hayır" diyor. "Ama birisi çekici olmaya çalıştığında... sana bir espri yaptığında..." diyor yavşak herif ve fotoğrafı ortasından yırtıyor. İki parçayı üst üste koyup dört parçaya ayırıyor. Sonra sekiz. Sonra her neyse ona. Parçalara. Küçük zerrelere. Konfetiye. "Televizyonda başarılı olmak istiyorsan, en azından gülümsüyormuş gibi yapmalısın" diyor.

En azından insanlardan hoşlanmışsın gibi yap.

Orada kuliste, sarışının pembe rujlu ağzı açılıyor, açılıyor, beş karış olana dek açılıyor. Bir balığın nefes almaya çalışması gibi dudakları bir, iki, üç kez açılıp açılıp kapanıyor ve "Seni *göt*..." diyor.

Tam işte o anda sahne amiri yaşlı aptalla birlikte içeri giriyor.

Amir, "Tamam, sanırım son bölümde yatırım videosunu gireceğiz..." diyor.

Yaşlı aptal, bir milyon adet sipariş veren bir mağaza müşterisine nasıl bakarsanız öyle bakıyor ve "Thomas..." diyor.

Sarışın elindeki soğuk ve sade kahveyle öylece oturuyor.

Sahne amiri yaşlı adamın kemerindeki telsiz alıcısını söküyor. Aleti yavşak herife uzatıyor.

Ve yavşak herif, yaşlı aptala, "Günaydın, baba" diyor.

Yavşak herifin elini yakaladığı gibi sıkmaya başlayan yaşlı aptal, "Annen nasıl?" diye soruyor.

Asl-A-Koşma Külotlu Çorap Kızı. Terk ettiğin kız.

Bizim Bayan Sarışın ayağa kalkıyor. Vazgeçmek, eve dönmek ve başarısız olmak üzere ayağa kalkıyor.

Telsiz mikrofonu alıp çok sıcak olmadığından emin olmak için düğmesini kontrol eden yavşak herif, "Öldü" diyor.

Öldü ve gömüldü ve mezarının yerini kesinlikle söylemeyecek. Söylese bile şehrini uyduracak.

Ve... foş.

Saçları ve yüzü, soğuk ve ıslak.

Her yeri kahve oldu. Soğuk kahve. Gömleğiyle kravatı mahvoldu. Islanan yavşak saçları yüzüne yapıştı.

Bizim sarışın mikrofonu almak üzere uzanırken, "Tavsiye için sağ ol" diyor. "Bu durumda sanırım *sıradaki konuk* ben olacağım..."

Aşırı sarışın olmaktan da, adamın yavşak kıyafetleriyle saçını berbat etmekten de beter bir şey oluyor ve bizim sıska kız herife köpek gibi âşık oluyor.

4

Mavi kadifeden lobide, birinci balkonun karanlıklarından çıkan bir şey merdivenlerden gümbürdeyerek iniyor. Adım adım gümbürtü artıyor ve ikinci katın loş zeminine düşen yuvarlak ve kara bir şey gürültüyle yuvarlanmaya başlıyor. Merdivenin ortasından gümbürdeyerek inen bu şey bir bovling topu. Lobinin mavi halısında sessizce yuvarlanan bu siyahlık, yani Rahibe Vigilante'nin bovling topu, patilerini yalayan Cora Reynolds'ın yanından geçiyor, sonra tekerlekli sandalyesinde hazır kahve içen Bay Whittier'ın yanından geçiyor, sonra Leydi Çöpçü ve elmas kocasının yanından geçiyor, sonra da çift kanatlı kapıya sert-kara şekilde çarpıp oditoryuma girerek gözden kayboluyor.

Leydi Çöpçü elmasına, "Packer" diyor, "buraya bizimle birlikte kilitlenmiş olan bir şey var." Sesini alçaltıp neredeyse fısıldayarak, "*Sen* misin?" diye soruyor elmasa.

Sadece yangında kırılması gereken küçük, kare camı Amerika Güzeli çoktan kırdı bile. Yanına zincirle küçük bir çekiç asılmış tüm kırmızı boyalı metal çerçevelerdeki camları kırıp içindeki düğmeyi aşağıya indiriyor. Amerika Güzeli bunu lobide yapıyor. Sonra kırmızı lakeli, Çin lokantası stilinde döşenmiş, alçıdan oyulmuş Buda'larla dolu balo salonunda yapıyor. Sonra zemin kattaki Maya tapınağı stilinde, pis pis sırıtan savaşçı yüzleri oymalarıyla dolu fuayede yapıyor. Sonra ikinci kattaki locaların arkasında bulunan Binbir Gece Masalları galerisinde yapıyor. Sonra çatıya sıkıştırıverilmiş projeksiyon kabininde yapıyor.

Sonra hiçbir şey olmuyor. Ziller çalmıyor. Kilitli yangın kapılarını kırıp onu kurtarmaya kimse gelmiyor. Bizi kurtarmaya.

Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey olmamaya devam etti.

Bay Whittier lobide, tepesinde parlayan gri bir bulut gibi görünen avizenin cam yapraklarının altında, mavi kadifeden bir kanepede oturuyor.

Daha o andan itibaren Çöpçatan, avizelere "ağaç" demeye başladı. Avize sıraları her uzun salon veya galerinin ortasından aşağıya sarkıyordu. Kadife kaplı zincirlerden boy veren ve kökleri tavanda olan cam bağları diyordu onlara.

Hepimiz aynı büyük odalarda kendi evimizdeki özel gerçekliğimizi görüyoruz.

İftira Kontu bloknotuna yazıyor. Ajan Fitneci videoya kaydediyor. Kontes Basiret türbanını takıyor. Aziz Bağırsaksız yemek yiyor.

Müdire Tekzip bütün gücüyle oyuncak bir fareyi fırlatıyor ve fare oditoryumun kapısına varmadan yarı yolda yere düşüyor. Kedi Cora Reynolds pençesine halıdan takılan toz yumağıyla birlikte fareyi geri getirirken, o da diğer eliyle atışı yapan kolunun omzunu ovuşturuyor.

Bir kolunu kıvararak göğüslerinin altına destek yapan, öteki koluyla da ensesini ovan Bayan Clark onları izlerken, "Diodati Villası'nda beş kedi vardı" diyor.

Aziz Bağırsaksız plastik bir kaşıkla bir Mylar poşetinden krep süzet yiyor.

Zımparalı tırnak törpüsüyle tırnaklarına şekil veren Leydi Çöpçü, pembe pembe damlalar saçan her kaşığın torbadan Aziz Bağırsaksız'ın ağzına gidişini izliyor ve "Bunun bir faydası *olamaz*" diyor.

Ve hiçbir şey olmamaya devam ediyor. Daha çok hiçbir şey olmuyor.

Bu, Amerika Güzeli'nin gelip ortamızda durarak, "Bu yasadışı" dediği ana kadar devam ediyor. Bay Whittier'ın yaptığı şey, adam kaçırmak. İnsanları zorla burada tutuyor ve bu bir suç.

"Verdiğiniz sözü ne kadar erken tutmaya başlarsanız" diyor Bay Whittier, "bu üç ay o kadar çabuk geçer."

Oyuncak fareyi fırlatan Müdire Tekzip, "Diodati Villası *nedir*?" diye soruyor.

"Como Gölü'nde bir ev" diyor Leydi Çöpçü şişko elmasına.

"*Cenevre* Gölü" diyor Bayan Clark.

Geçmişe bakınca, Bay Whittier bizim hep haklı olduğumuzu iddia ederdi.

"Bunun haklı olup olmamakla bir ilgisi yok" derdi Bay Whittier.

Yanlış diye bir şey yok gerçekten. Kendi kafamızda yok. Kendi gerçekliğimizde.

Asla *yanlış* şeyi yapmak üzere yola çıkamazsınız.

Asla *yanlış* şeyi söyleyemezsiniz.

Kendi kafanızda hep haklısınızdır. Her eyleminiz –ne yaptığınız veya söylediğiniz, nasıl görünmeyi seçtiğiniz– o eylemi yaptığınız anda otomatik olarak doğrudur.

Fincanını kaldırırken eli titreyen Bay Whittier, "Kendi kendinize 'Bugün kahveyi yanlış şekilde içeceğim... Mesela bir botun içinden' deseniz bile bu doğru olurdu; çünkü kahveyi o bottan içmeyi seçtiniz" diyor.

Çünkü hiçbir şeyi yanlış yapamazsınız. Her zaman haklısınız.

"O kadar yanlış yaptım ki, ben aptalın tekiyim..." deseniz bile haklısınız. Aptalın teki olduğunuzda bile haklısınız.

"Fikriniz ne kadar aptalca olursa olsun" derdi Bay Whittier, "haklı olmaya mecbursunuz; çünkü o sizin fikriniz."

"Cenevre Gölü mü?" diyor Leydi Çöpçü gözleri kapalı. Şakaklarını çimdikleyip baş ve işaret parmağıyla ovuşturuyor ve "Diodati Villası Lord Byron'ın Mary Shelley'ye tecavüz ettiği yer..." diyor.

Bayan Clark, "Hayır, *değil*" diyor.

Hepimiz haklı olmakla hükümlüyüz. Düşünebildiğimiz her şey hakkında.

Herkesin haklı olduğu bu değişen, akışkan dünyada, düşündüğünüz anda her fikir doğrudur, derdi Bay Whittier, kesin olan tek şey verdiğiniz sözdür.

"Üç ay diye söz verdiniz" diyor Bay Whittier kahvesinin buharının arasından.

Sonra bir şeyler oluyor ama fazla değil.

Bir sonraki görüntüyle birlikte göt deliğinizin büzüştüğünü hissedersiniz. Parmaklarınız, ağzınızı kapatmak için aniden olduğu yerden fırlar.

Amerika Güzeli elinde bir bıçak tutuyor. Diğer eliyle Bay Whittier'ın kravatının düğümünü kavrıyor, adamın yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırıyor. Bay Whittier'ın kahvesi düşüp yere dökülerek buharlar saçıyor. Adamın elleri titreyerek iki yanındaki tozlu havayı dövüyor.

Aziz Bağırsaksız'ın hazır krep süzet poşeti yere düşüyor ve peygamberçiçeği mavisi halıya kiraz ve süt tozuyla yapılmış, yapış yapış krema dökülüyor.

Kedi tadına bakmak için koşuyor.

Gözleri neredeyse Bay Whittier'ın gözlerine değen Amerika Güzeli, "Bu durumda, seni öldürürsem haklı mı olurum?" diyor.

Katil Aşçıbaşı'nın alüminyum bavulunda getirdiği setten bir bıçak bu.

Ve Bay Whittier, Amerika Güzeli'nin gözlerinin içine bakıyor; o kadar yakınlar ki, göz kırptıklarında kirpikleri birbirine değiyor. "Evet ama burada hapsolmaya devam edeceksin" diyor; kafasının arkasından birkaç gri saç teli gevşek gevşek sarkıyor. Kravatı sıkıldığı için sesi karga gibi çıkıyor.

Amerika Güzeli bıçakla Bayan Clark'ı işaret ederek, "Peki ya o? Onun anahtarı var mı?" diye soruyor.

Bayan Clark hayır anlamında kafasını sallıyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış; ama oyuncak bebek gibi sarkık dudakları silikonla dondurulmuş gibi duruyor.

Hayır, anahtar binanın bir yerinde gizli. Sadece Bay Whittier'ın bakabileceği bir yerde.

Yine de, onu öldürse bile haklı.

Binayı ateşe verip hepimiz boğulmadan önce itfaiyecilerin dumanı görüp kendisini kurtarmaya gelmesini umut etse bile... yine de haklı.

Bıçağın ucunu Bay Whittier'ın pelte gibi görünen kataraktlı gözüne sokup kedinin oynaması için yere atsa bile... yine haklı.

Kravatı Amerika Güzeli'nin eline dolanmış, yüzü kızarmaya başlayan, sesi de bir fısıltı halini alan Bay Whittier, "Bu koşullar altında" diyor, "söz verdiğimiz şeyi yapmakla başlayalım."

Üç ay. Başyapıtını yaz. Son.

Amerika Güzeli'nin bırakmasıyla birlikte Bay Whittier düşüyor ve oturduğu anda krom tekerlekli sandalyesi çatırdıyor. Halının tozu havayı dolduruyor ve düşmenin hızıyla sandalyenin ön iki tekerleği halıyı havaya kaldırıyor. Bay Whittier iki elini birden yakasına götürüp kravatını gevşetiyor. Yerden kahve fincanını almak için eğiliyor. Yana taradığı gri saçları dümdüz aşağıya sarkarak kel kafasının iki yanında kâkül gibi görünüyor.

Cora Reynolds, Aziz Bağırsaksız'ın sandalyesinin yanındaki tozlu halının üzerine dökülen kiraz ve kremayı yiyor.

Amerika Güzeli, "Bu iş burada *bitmez*..." diyor. Ve bıçağın keskin ucunu lobideki herkese sallıyor. Kolunun hızlı bir hamlesiyle kasları titreyip seğiriyor ve bıçak odanın diğer ucundaki

bir saray sandalyesinin arkasına saplanıyor. Bıçağın keskin kısmı mavi kadifeye gömülüyor, sapı ise titremeye devam ediyor.

Ajan Fitneci kamerasının gerisinden, "*Bas* bunu" diyor.

Cora Reynolds'ın pembe süetten dili yapışkan halıyı yalayıp duruyor.

İftira Kontu bloknotuna bir şeyler yazıyor.

"Eee Bayan Clark" diyor Leydi Çöpçü, "Villa Diodati?"

"Onların *beş* kedisi vardı" diyor Bay Whittier.

"Beş kedi, sekiz büyük köpek" diyor Bayan Clark, "üç maymun, bir kartal, bir karga ve bir de şahin."

1816 yazında, bir grup gencin yağmur yüzünden çoğu günü eve kapanarak geçirdiği bir ev partisiydi. Bazıları evliydi, bazıları bekâr. Kadın ve erkek. Birbirlerine hayalet hikâyeleri okudular ama ellerindeki kitaplar berbattı. Ondan sonra hepsi bir hikâye yazmaya karar verdi. Herhangi bir korku hikâyesi. Birbirlerini eğlendirmek için.

"Algonquin Yuvarlak Masa Günleri'ndeki gibi mi?" diye soruyor Leydi Çöpçü avcunun içindeki elmasa.

Birbirini korkutmaya çalışan bir arkadaş grubu sadece.

"Sonuç olarak ne yazdılar?" diye soruyor Bayan Aksırık.

Vakit geçirmeye çalışan, orta halli, sıkılmış insanlar. Küf kokan, rutubetli yazlıklarında kısılıp kalmış insanlar.

"Çok değil" diyor Bay Whittier, "sadece *Frankenstein* efsanesini."

Bayan Clark, "Ve *Dracula*..." diyor.

Rahibe Vigilante ikinci kat merdivenlerinden iniyor. Lobiyi geçip masaların altına, sandalyelerin arkasına bakıyor.

Titrek parmağını oditoryumun çift kanatlı kapısını işaret etmek için kaldıran Bay Whittier, "*Orada*" diyor.

Leydi Çöpçü, Amerika Güzeli'yle bovling topunun gözden kaybolduğu oditoryumun kapısına yan yan bakarak, "Merhum kocamla ben sıkılma konusunda uzmandık" diyor ve sandalyenin arkasındaki bıçağı çıkarmak için lobinin öbür ucuna üç, dört, beş adım atarken bizi bekletiyor.

Bıçağı kaldırıp keskin ucuna bakıyor, parmağıyla dokunarak ne kadar keskin olduğunu kontrol ediyor ve "Size zengin ve sıkılmış insanların nasıl vakit öldürdüğünü anlatabilirim…" diyor.

Beyin Takımı

Leydi Çöpçü ile İlgili Bir Şiir

Ortadan kaybolmak için" diyor Leydi Çöpçü,
"sadece üç doktora ihtiyaç var."
Hem de doğal yaşamınızın sonuna kadar.

Leydi Çöpçü sahnede,
bacaklarına pürüzsüz bir ağda yapılmış.
Kirpikleri, yoğun siyaha boyanmış.
Dişleri, incileri gibi pırıl pırıl parlatılmış.
Tenine, masaj yapılmış.
Elmas yüzüğü fener ışığı gibi parıltılar saçıyor.
Keten döpiyesi önce iğnelenip sabunla çizilmiş,
sonra da dünya üstünde başka kimsenin

üzerine olmayacak şekilde katlanarak kesilmiş.
Eğitimli uzmanlar çok para karşılığı
uzun ve ağır bir tempoyla çalışırken,
o kıpırdamadan bir heykel gibi duruyor.

Sahnede spot ışığı yerine bir fragman var:
Kürk mantolarını çekiştiren kadınlardan bir peçe.
İpeğin verdiği his yüzüne yerleşiyor.
Filmde altın ve platin mücevherlerden bir zırh,
yakutların kırmızı parıltıları
ve kanarya sarısı safirlerle sizi uyarıyor.

Leydi Çöpçü,
"Babanızın bir dâhi olması eğlenceli değildir"
diyor.
Veya annenizin veya kocanızın veya karınızın,
istediğinize sorun.
Zengin olan herhangi birine sorun.
Yine de, diyor, sadece üç doktor gerekir…
Beyin Takımı Sanatoryumu'na teşekkürler.

"Gerçekten muhteşem insanlar" diyor,
"kendilerini tamamen işlerine adadıkları için,
gerçekten çok mutlular."
Thomas Edison hayatta olsaydı.
Madam Curie.
Albert Einstein.
Kocaları, karıları, oğulları, kızları,
hepsi gerekli evrakı imzalardı.
Hiç düşünmeden.
"Gelir akışını korumak için" diyor Leydi Çöpçü.
Patent ve icatlardan gelen
harç ve telif ücretlerinin parası.
Kaplıca tedavileri ve pedikürler,
yardım baloları ve opera localarından bir peçe
Leydi Çöpçü'nün pürüzsüz tenini siliyor,
"Öz babam da dahil. Kendi iyiliği için" diyor.

"O… oynuyordu" diyor.
"Genç bir kadınla görüşüyordu. Peruk takıyordu."

Ürün grubundan gelen kazancını paylaşmıyordu.
İşini ihmal ediyordu.
Sonuç olarak –üç doktor sonra– oradaydı:
Bütün diğer dâhi mucitlerle birlikte.
Kilitli kapıların ardında.
Telefon yoktu.
Doğal yaşamının sonuna kadar.

Özel adalar... atlı gösteriler... müzayedelerden
oluşan peçesinin ardında,
Leydi Çöpçü, "Armut dibine düşer" diyor.
"Hepimiz biraz dâhiyiz."
"Sadece bazılarımız başka biçimlerde sergiliyor
dehasını."

Kenar Mahalle Gezmesi

Leydi Çöpçü'den Bir Hikâye

Televizyon ve gazetelerden vazgeçtikten sonra işin en berbat kısmı sabahlardır: O ilk kahve. Uyanık olduğunuz o ilk saatte dünyada neler olup bittiğini öğrenmek istersiniz, doğru. Ama onun yeni kuralı şu: Radyo yok. Televizyon yok. Gazete yok. Bağımlılıklarından bir anda vazgeçiyorsun.

Bayan Keyes'e *Vogue* dergisinin bir kopyasını gösterirseniz yine boğulacak gibi olur.

Gazeteyi geldiği gibi dönüştürür. Üzerindeki paket lastiğini bile çıkarmaz. Manşetin ne zaman şöyle olacağını asla bilemezsiniz:

"Katil, Evsizlere Gizlice Yaklaşmaya Devam Ediyor."

Veya: "Çöpçü Kadın Parçalanmış Şekilde Bulundu."

Bayan Keyes çoğu sabah kahvaltıda katalog okur. Telefonla sadece bir tek mucizevi ayakkabı kalıbı sipariş edersiniz ve hayatınızın sonuna dek her hafta yığınlarca katalog yollarlar. Eviniz için seçenekler sunan. Bahçeniz için. Vakit kazandıran. Alan kazandıran cihazları tanıtan. Aygıtları ve yeni icatları.

Mutfak tezgâhında eskiden televizyonun durduğu yere, renk değiştirerek dekora uyum sağlayan kertenkeleli bir akvaryum koydu. Isı lambasının düğmesine bastığınızda size, başka bir gezgin ayyaşın vurularak öldürülüp cesedinin nehre atıldığını, şehirdeki evsizleri hedef alan rastgele cinayetlerin on beşinci kurbanı olduğunu, bulunan cesetlerin bıçaklanıp silahla vurulmuş ve yakıcı bir sıvıyla ateşe verilmiş olduğunun anlaşıldığını, sokaktaki insanların paniğe kapıldığını ve yeni tüberküloza rağmen geceleri barınaklarda yer kapmak için birbirleriyle kavga ettiklerini söylemeyen bir akvaryum. Yurtdışına sefer yapan yük vagonları ağzına kadar dolu. Kamu davalarına bakan avukatlar dilencilere yapılan saldırıları şehrin başlattığını iddia ediyorlar. Bunların hepsini bir gazete bayiinin önünde durup bir bakışta öğrenebilirsiniz. Veya radyosunun sesi sonuna kadar açık bir taksiye binerek.

Camdan bir su tankı alıp eskiden televizyonun durduğu yere koyarsınız, tek yapmanız gereken bir kertenkele almaktır... hizmetçi taşların yerini her değiştirdiğinde kilometrelerce öteye bırakıldığını sanan aptal bir yaratık.

Tüm dünyanız evinizden ibaret olduğunda buna Kozaya Sarınmak deniyor.

Bay ve Bayan Keyes –Packer ve Evelyn– eskiden böyle değildi. Eskiden onlar çek yazmaya koşmadan hiçbir yunusbalığı, tonbalığı ağlarına takılıp ölmezdi. Veya parti vermeden. Mayın yüzünden paramparça olan insanlar için verilen bir ziyafete ev sahipliği yaptılar. Ağır beyin travmaları için danslı akşam yemeği verdiler. Fibromyalji için. Bulimia için. Tiksindirici Dışkı Sendromu için bir kokteyl ve yazılı müzayede düzenlediler.

Her gecenin bir teması vardı:

"Tüm İnsanlar İçin Evrensel Barış."

Veya: "Doğmamış Geleceğimiz İçin Umut."

Hayatınızın sonuna kadar her gece mezuniyet balosuna gittiğinizi düşünün. Her gece Güney Amerika kesme çiçekleri ve yanıp sönen milyarlarca beyaz ışıkla yapılmış farklı bir sahne dekoru. Buzdan bir heykel, bir şampanya şadırvanı ve bir Cole Porter şarkısı çalan beyaz smokinli bir grup. Her bir sahne dekoru Arap saltanatını ve internet dâhisi çocukları göstermek için kurulmuş. Spekülasyon sermayesiyle kısa yoldan zengin olmuş birçok insan. Hiçbir kara parçasında jetlerinin bakım süresinden daha uzun kalmayan insanlar. Hayal gücünden yoksun olan bu insanlar, *Town & Country* dergisinin herhangi bir sayfasını açıp şöyler derler:

Şunu istiyorum.

Çocuk istismarı için düzenlenen tüm hayır işlerinde herkes iki bacağı üstünde yürüyüp ağzıyla çikolata soslu krep yedi; dudakları aynı deri dolgusuyla şişirilmişti. Aynı Cartier saatlere, aynı elmaslarla çevrelenmiş aynı zamanlara baktılar. Hatha yoga ile uzun ve ince bir şekle sokulmuş boyunlarda aynı Harry Winston kolyelere.

Herkes farklı renklerdeki aynı dört kapılı Lexus'lara binip indi.

Kimse etkilenmiyordu. Her gece eksiksiz ve mutlak bir sosyal açmazdı.

Bayan Keyes'in en yakın arkadaşı Elizabeth Ethbridge Fulton Whelps, namı diğer "Mürekkep", her şeyin sadece bir tane "en iyisi" vardır derdi. Bir gece Mürekkep, "Herkes en iyisini satın alabildiğinde, alınan şey biraz... sıradan görünür doğrusu" dedi.

Ortada Kaymak Tabaka'dan kimsecikler yoktu. Etkinliklerde boy gösteren piyasaya yeni sürülmüş medya patronlarının sayısı arttıkça, eski tüfek demiryolu veya transatlantik sahipleri gurubunun sayısı azaldı.

Mürekkep hep namevcut olmanın, yeni mevcut olma şekli olduğunu söylerdi.

Silahlı şiddet kurbanları için düzenlenen kokteyl resepsiyonundan sonra Keyes'ler sokağa çıkıyorlar. Packer ve Evelyn sanat müzesinin merdivenlerinden iniyor; dışarıda, arabaları park eden valeleri bekleyen, kürk mantoları içindeki önemsiz kimselerin oluşturduğu her zamanki uzun kuyruk var. Hemen önlerindeki kaldırımda otobüs durağının bankı duruyor. Bankta herkesin görmezden gelmeye çalıştığı bir ayyaş, bir de çöpçü kadın oturuyor.

Ya da kokusunu duymamaya çalıştığı.

İkisi de genç değil; çöpte bulabileceğiniz türden giysiler giymişler. Dikişlerin büyük kısmı sökülmüş; kumaş kaskatı ve lekeli. Çöpçü kadının ayağında bağcıkları olmayan bir spor ayakkabı var. Bulaşık teli gibi duran, sert ve gri renkli, plastik kıllardan yapılma peruğun filesinin altından birbirine dolanıp yassılaşmış saçları görünüyor.

Ayyaşın kafasında kahverengi yünden örülmüş bir bere var. Bir elini çöpçü kadının likralı pantolonunun içine, öbürünü kadının eşofman üstünün altına sokan ayyaş, kadını ellemeye başlıyor. Çöpçü kadın elbiselerinin içinde kıvranıp inliyor ve diliyle dudaklarını yalıyor.

Çöpçü kadının eşofman üstü yukarı sıyrılıyor ve düz, sıkı göbeğiyle, masaj pembesi teni ortaya çıkıyor.

Ayyaşın bol eşofmanının önü, ereksiyon olmasıyla birlikte havaya kalkıyor. Çadırının tepesinde koyu renkli bir ıslaklık beliriyor.

Bu iki kişinin birbirini elleyişini Packer'la Evelyn'den başka izleyen olmasa gerek. Valeler burasıyla bloğun sonundaki otopark arasında koşturup duruyor. Yeni zengin ayaktakımı elmas saatlerinde dönüp duran yelkovanlara bakıyor.

Ayyaş, çöpçü kadının yüzünü pantolonundaki izin üstüne bastırıyor. Çöpçü kadının dudakları gittikçe büyüyen kara lekenin çevresinde geziniyor.

Evelyn, Packer'a çöpçü kadının dudaklarını tanıdığını söylüyor.

Hafif bir ses duyuluyor; valeyi bekleyen herkesin cep telefonunu çıkarmak için elini kürk mantosunun cebine sokmasına sebep olacak türden tiz bir zil sesi.

Aman Tanrım, diyor Bayan Keyes. Packer'a, ayyaşın elledi̇ği şu çöpçü kadın var ya, onu neredeyse Mürekkep sandım, diyor. Elizabeth Ethbridge Fulton Whelps.

Tiz ses tekrar duyuluyor ve çöpçü kadın elini aşağıya uzatıyor. Pantolonun paçalarından tekini yukarı çekiyor; kıvrım yeri sökülmüş bej polyester yukarı kalkınca, bacağına sarılı pis bandaj görülüyor. Dudakları hâlâ ayyaşın apışarasındayken, bandaj katlarının arasından parmaklarıyla küçük, siyah bir şey çıkarıyor.

Tiz zil sesi tekrar duyuluyor.

Evelyn'in aldığı son duyuma göre, Mürekkep bir dergi çıkarıyordu. *Vogue* olabilir. Bir sonraki sezonun etek boyuna karar vermek için yılın yarısını Fransa'da geçiriyordu. Milano'daki defilelerde podyum kenarında oturuyor, kablolu televizyondaki kanallardan birinde yayımlanan moda yorumları için görüntü kaydediyordu. Kırmızı halılarda durup Akademi Ödül Töreni'nde kimin ne giydiğini anlatıyordu.

Otobüs durağındaki bankta oturan çöpçü kadın siyah objeyi gri plastik peruğunun yan tarafına dayıyor. Parmağıyla basıyor ve "Alo?" diyor. Dudaklarını ayyaşın pantolonundaki ıslak çıkıntıdan kaçırıyor ve "Bunu yazıyor musunuz?" diyor. "Yeni trend, misket limonu sarısı."

Çöpçü kadının sesi, diyor Bayan Keyes kocasına, bu sesi tanıdığını söylüyor.

"Mürekkep?" diyor.

Çöpçü kadın küçük telefonu bacağındaki bandajların arasına sokuyor.

"Şu leş kokulu ayyaş" diyor Packer, "Global Havayolları'nın başkanı."

İşte o anda çöpçü kadın kafasını kaldırıp bakıyor ve "Hamur? Packer?" diyor. Ayyaşın eli hâlâ kadının likralı pantolonunun

içinde, derinliklerini ellemeye devam ederken, kadın elini banka vuruyor ve "Ne hoş bir sürpriz" diyor.

Ayyaş elini çekiyor; sokak lambasının ışığında ıslak parmakları parlıyor ve "Packer! Gel de selamlaşalım" diyor.

Ve elbette Packer her zaman olduğu gibi haklı.

Fakirlik, diyor Mürekkep, yeni zenginlik şekli. Adsızlık, yeni meşhur olma şekli.

"Toplumda dibe vurmak" diyor Mürekkep, "yeni yükselme şekli."

Zengin ve seçkin kişiler, özgün evsizler, diyor Mürekkep. Hepsi farklı şehirlerde bir düzine evimiz olabilir ama hepimiz bir bavulla yaşamaya devam ediyoruz.

Mantıklı bir şey bu; çünkü Packer ve Evelyn hiçbir zaman hiçbir şeyin kıyısında olmadı. Bu sosyal sezon boyunca atlı gösterilere, galeri açılışlarına ve müzayedelere gidip birbirlerine Kaymak Tabaka'dan herkesin detoksta veya estetik operasyonda olduğunu söylediler.

Mürekkep, "İster alışveriş arabasıyla yap, ister Gulfstream G550 ile, aynı içgüdüyle yapılıyor. Her zaman hareket halinde olmak için. Özgürlüğünün kısıtlanmaması için" diyor.

Artık, diyor, Opera Yönetim Komitesi'nde yer almak için nakit paranın olması yeterli. Cömert bir bağışta bulunuyorsun ve Müze Vakıf Kurulu'nda yer ediniveriyorsun.

Çek yazıyorsun, ünlü oluyorsun.

Gişe yapmış bir filmde bıçaklanıyorsun, ünlü oluyorsun.

Başka bir deyişle: Özgürlüğün kısıtlanıyor.

Mürekkep, "Yeni ünlüler, adı sanı belirsiz olanlar" diyor.

Global Havayolları ayyaşının elinde kesekâğıdına sarılı bir şarap şişesi var. Şaraba, diyor, eşit miktarda ağız gargarası, öksürük şurubu ve Old Spice kolonyası karıştırdım ve dördünün karışımından bir yudum aldıktan sonra geceleri asla gitmeyeceğiniz parkta, karanlıkta geziniyorum.

İçki içmenin sevilmesi gereken yanı, her yudumun geri dönüşü olmayan bir karar olmasıdır. Oyunun kontrolünü elinize alıp

ilerlersiniz. Haplarda, sakinleştiricilerde ve ağrı kesicilerde de durum aynıdır; her yudum bir yolda atılmış ilk adımdır.

Mürekkep, "Kamu, özel olmanın yeni şekli" diyor. En butik otelde –beyaz mermerden banyodaki taharet küvetinin yanından beyaz orkideler sarkan şu beyaz cüppeli yerlerden birinde– kalsan bile, büyük ihtimalle seni gözetlemek için bir yere minik bir kamera gizlenmiş olacaktır. Seks yapmak için geriye bir tek yer kaldı, diyor, o da açıkhava. Kaldırımlar. Metro. İnsanlar sadece izlemeyeceklerini düşündüklerinde izlemek istiyorlar.

Üstelik, diyor, şampanya ve havyarlı yaşam tarzı canlılığını tamamen yitirdi. Buradan Roma'ya altı saatte uçan özel jete binmek kaçmayı çok kolaylaştırdı. Dünya çok küçük ve modası geçmiş bir yer haline geldi. Dünyayı dolaşmak, daha fazla yeri daha hızlı gezerek sıkılmak için bir şans sadece. Bali'de sıkıcı bir kahvaltıdan. Paris'te öngörülebilir bir öğle yemeğinden. New York'ta sakil bir akşam yemeğinden ve Los Angeles'ta biri size saksofon çekerken sarhoşluktan uyuyakalmaktan.

Birbirine çok yakın, uçlardaki şeyleri birçok kez tecrübe etmek. "Getty Müzesi gibi" diyor Mürekkep.

"Köpürt, durula ve tekrar et" diyor Global Havayolları ayyaşı.

Üst orta sınıf insanların sıkıcı yeni dünyasında, hiçbir taharet küveti, birkaç saat boyunca sokağa işemek kadar keyif vermiyor, diyor Mürekkep. Kokuşana kadar yıkanmaktan vazgeçtikten sonra sıcak bir duş, arındırıcı çamur banyosu yapmak için Sonoma'ya seyahate gitmek kadar keyifli oluyor.

"Bunu" diyor Mürekkep, "bir tür yoksulluk şerbeti gibi düşün."

Gerçek yaşamından keyif almana yardımcı olan küçük ve hoş bir sefalet penceresi.

"Katılın bize" diyor Mürekkep. Yeşil, yapışkan öksürük şurubu dudaklarına bulaşmış, peruğundaki plastik saç telleri de o lekeye yapışmış vaziyette, "Önümüzdeki cuma gecesi" diye ekliyor.

Kötü görünmek, diyor, iyi görünmenin yeni şekli.

Bütün doğru insanlar orada olacak diyor. Eski aristokratlar. İleri Gelenlerin Yıllığı'nın en iyi bölümleri. Akşam onda, köprünün batı tarafındaki rampalarda.

Gelemeyiz, diyor Evelyn. Çarşamba akşamı Packer'la birlikte Latin Amerika'daki Açlığa Son Verme Valsi'ne katılmaya söz verdiler. Perşembe günü Yardıma Muhtaç Aborjinler Ziyafeti var. Cuma, ergenlik çağındaki evden kaçmış seks işçileri için yazılı müzayede yapılacak. Verdikleri parlak akrilik ödüllerle tüm bu faaliyetler insanın, Amerikalıların bir numaralı korkusunun topluluk önünde konuşmak olduğu günleri özlemesine sebep oluyor.

"Şehir merkezindeki Sheraton'a gitmeniz yeterli" diyor Mürekkep. "Bir oda tutun."

Evelyn şu kırışık suratlı köpeklerinkine benzer bir ifade takınmış olmalı ki, Mürekkep ona, "Rahatla" diyor.

"Elbette orada *kalmıyoruz. Sheraton*'da kalmıyoruz. Sadece kıyafetlerimizi değiştirdiğimiz bir yer orası" diyor.

Cuma akşamı saat ondan sonra herhangi bir saatte, diyor, köprünün rampalarının altında.

Packer ve Evelyn Keyes'in her daim en öncelikli sorunu ne giyecekleridir. Bir erkek için zor bir şey değil. Smokinini tersten giy. Ayakkabılarını ters giy. İşte oldu! Sakat ve deli gibi görünürsün.

"Delilik" derdi Mürekkep, "aklı başında olmanın yeni şekli."

Çarşamba günü açlık valsinden sonra otelin balo salonundan çıkan Packer ve Evelyn sokakta birinin, "Oh Amherst, Brave Amherst" şarkısını söylediğini duyuyor. Sokaktaki Frances "Kıvırcık" Dunlop Colgate Nelson, Schuster "Ayakkabı" Frasier ve Weaver "Kemik" Pullman ile birlikte en büyük boy tenekeden malt likör içiyor. Üçü de pis pantolonlarının paçasını sıvayıp çıplak ayaklarını fıskıyeye sokmuş. Kıvırcık, sutyenini bluzunun üstüne takmış.

Kötü giyinmek, diyor Mürekkep, yeni süslenip püslenme şekli.

Evelyn evde bir düzine yeşil ve siyah çöp torbası deniyor ama içine enkaz alabilecek kadar büyük olan bu plastik poşetlerin hepsi onu şişman gösteriyor. İyi görünmek için mutfaklardaki dikey çöp tenekeleri için üretilen dar, beyaz çöp poşetlerinden almaya karar veriyor. Şık görünüyor, hatta portakalrengi güvenlik çizgisiyle, erimiş, eski bir elektrik kablosunu kemer olarak takıp ucundan çıkan tel ve prizi bir yandan sarkıttığında Diane von Furstenberg tarzı kumaş dolamalı elbiseler gibi üste oturuyor.

Bu sezon herkes peruğunu ters takıyor, diyor Mürekkep. Ayakkabılarını ters giyiyor. Pis bir battaniyenin ortasını keserek bir delik aç, panço olarak giy, diyor; böylece sokaktaki eğlenceli geceye hazırsın.

Şehir merkezindeki Sheraton'da oda tuttukları gece, Evelyn sağlama almak için yanında bir orduya yetecek kadar giysi dolu üç bavul getiriyor. Sararıp sünmüş sutyenlerle dolu. Sökülen ipleri top top olduğu için kalın görünen eşofman üstleriyle dolu. Bunları kirletmek için bir kavanoz çamur maskesi alıyor. Kimseye çaktırmadan otelin yangın merdiveninden on dört kat inip arka sokağa açılan kapıdan çıkıyorlar ve özgürler. Onlar artık önemsiz kişiler. Adı sanı belirsiz. Herhangi bir şey yapma sorumlulukları yok.

Kimse onlara bakmıyor, bir şeyler satmaya çalışmıyor ve onlardan para istemiyor.

Köprüye yürürken adeta görünmez oluyorlar. Fakirlikleri içinde güvendeler.

Ayakkabısını ters giydiği için Packer topallamaya başlıyor. Evelyn ağzını açıyor. Sonra tükürüyor. Evet, toplum içinde kaşınmaması gerektiği öğretilmiş olan o kız yere tükürüyor. Packer dengesini kaybedip Evelyn'e çarpıyor, Evelyn onu kolundan kavrıyor. Packer, Evelyn'i kendine çeviriyor ve öpüşmeye başlıyorlar; çevrelerindeki şehir ortadan kaybolurken, onlar iki ıslak dudaktan ibaret oluyorlar.

Sokaktaki o ilk gece, Mürekkep üzeri çatlaklarla dolu markaderiden siyah bir çantanın içinden yayılan pis kokularla birlikte

geliyor. Sıcak bir günde deniz çekildiğinde sahile yayılan koku gibi. Koku için, "Bu yeni anti-statü sembolü" diyor. Çantanın içinde Chez Heloise'in paket servisinden alınmış bir karton kutu var. Kutunun içindeyse yumruk büyüklüğünde bir kütük balığı parçası. "Dört günlük" diyor Mürekkep. "Yanında taşı. Kokusu, insanları uzaklaştırmada korumalardan daha çok işe yarıyor."

Mahremiyet için kötü koku, insanın özel alanını korumasının yeni yolu. Kokuyla yıldırma.

Ne kadar kötü olursa olsun, diyor Mürekkep, her kokuya alışıyorsun. "Calvin Klein'ın Eternity'sine alışmamış mıydın?..."

Mürekkep'le Evelyn partiden ayrılıp biraz kafa dinlemek için çevrede yürüyüşe çıkıyor. İleride mini etekli bir heykelin maiyeti limuzinden iniyor; ağızlarıyla kulakları arasında telsiz kulaklıklar olan bu zayıf insanların hepsi uzaktaki biriyle muhabbet ediyor. Paytak paytak yanlarından geçerlerken Mürekkep tökezleyip içi bayat balık dolu çantasını deri ve kürk ceketlerin kollarına sürtüyor. Korumaların koyu renk takımlarına. Özel asistanların, üzerine tam oturan siyah elbiselerine.

Maiyet birbirine sokuluyor ve manikürlü ellerini ağız ve burunlarına bastırarak söylenip uzaklaşıyor.

Mürekkep yürümeye devam ediyor. "Bunu yapmaya bayılıyorum" diyor.

Bu sonradan görmelerin koşullarına göre, diyor Mürekkep, kuralları değiştirmenin vakti geldi. "Fakirlik, yeni asalet" diyor.

İleride İnternet milyonerleriyle Arap petrol şeyhlerinden oluşan bir sürü var; hepsi bir sanat galerisinin önünde sigara içiyor ve Mürekkep, "Hadi gidip bozuk para isteyerek taciz edelim şunları" diyor.

Bu onlar için, tekstil firması icra kurulu başkanı Packer Keyes ve tütün ürünlerinin vârisi Hamur Keyes olmaktan çıktıkları bir seyahat. Sosyal emniyet ağında geçirilen küçük hafta sonu kaçamağı.

Global Havayolları ayyaşı meğer Webster "İzci" Banners'mış. O, Mürekkep ve Hamur, Sıska ve Kıvırcık'la karşılaşıyorlar.

Sonra Packer ve Gemici de onlara katılıyor. Sonra Ayakkabı ve Kemik. Hepsi sarhoş ve sessiz sinema oynuyorlar ve bir zaman sonra Packer, "Bu köprünün altında değeri en az kırk milyon dolar *olmayan* biri var mı?" diye bağırıyor.

Ve tabii ki yukarıdan geçen arabaların sesinden başka bir şey duyulmuyor.

Daha sonra *sanayi* bölgesi gibi bir yerde alışveriş arabalarını itiyorlar. Mürekkep'le Hamur aynı arabayı iterken, Packer ve İzci onların peşi sıra geliyor. Ve Mürekkep, "Bilirsin, eskiden aşkta kaybetmekten daha beter olan tek şeyin kazanmak olduğuna inanırdım..." diyor. "Ta okuldan beri İzci'ye deli gibi âşıktım; ama olayların bizi nasıl hayal kırıklığına uğrattığını bilirsin..."

Mürekkep'le Hamur eski teneke kutuları daha iyi tasnif edebilmek için parmaksız eldivenlerden takmışlar. Mürekkep, "Mutlu sonu yakalamanın sırrının, perdeyi en doğru zamanda indirmek olduğuna inanırdım. Mutluluktan bir dakika sonra her şey yine yanlış oluyor" diyor.

Toplumda yükselen ve –yanlış çatalı kullanma korkuları veya el tası uzatıldığında paniklemeleri yüzünden– işlerinin zor olduğunu sanan şu insanlarla kıyaslanınca evsizlerin kaygılanmak için çok daha fazla sebebi var. Gıda zehirlenmesi mesela. Soğuk ısırması. Kaplama dişlerinin ani bir parıltısı foyanı ortaya çıkarabilir. Veya Chanel No. 5 esintisi.

Milyonlarca küçük ayrıntıdan bir tanesi seni ele verebilir.

Onlar artık Mürekkep'in "Mübadele Evsizleri" olarak adlandırdığı kişiler oldular.

"Şimdi mi?" diyor. "Artık İzci'yi seviyorum. Onu sanki onunla hiç evlenmemişim gibi seviyorum." Bu şekilde sokaklarda olunca insan kendini el değmemiş bir bölgede yeni bir hayata başlayan öncüler gibi hissediyor. Tek farkı şu: Ayı veya kurtlardan değil de, diyor Mürekkep ve omuzlarını silkiyor, uyuşturucu satıcılarından ve yoldan geçenlerin ateş etmesinden korkuyorsun.

"Her şeye rağmen bu, hayatımın en iyi zamanı" diyor. "Ama sonsuza dek sürmeyeceğinin farkındayım..."

Sosyal takvimi şimdiden dolmaya başladı bile. Bütün bu sosyal dibe vuruş. Salı günü Minik ve Çita'yla birlikte paçavra toplamayı planladığı için başka bir şey yapması söz konusu bile değil. Sonrasında Packer ve İzci alüminyüm kutuları tasnif etmek için buluşacak. Sonrasında herkes ayaklarını vampir aksanıyla konuşan, kara kaşlı, kara gözlü, genç doktorlardan birine muayene ettirmek için parasız hizmet veren kliniğe uğrayacak.

Packer alüminyum kutuların sokakların altın sikkesi olduğunu söylüyor.

Arabaların otobandan çıktığı bir rampanın üzerinde duran Mürekkep, "*Büyük konseptli* Hollywood filmlerini düşün. Bir televizyon filminin bir perdesinde tek satırlık bir rolün varmış gibi davran" diyor.

Mürekkep, kahverengi bir mukavvanın üzerine siyah markörle şöyle yazıyor: Bekâr Anne. On Çocuk. Göğüs Kanseri.

"Bunu yapıyorsun, tamam mı?" diyor. "Ve insanlar sana bunun için *para veriyorlar*..."

Hamur şöyle yazıyor: Savaş Gazisi. Aç. Eve Dönmesi Gerek.

Mürekkep, "Harika" diyor. "*Soğuk Dağ* filminden bir sahne oynadın."

Bu onların şehrin göbeğindeki minik kampları.

Bu, açıkhavada saklanmak. Bu, tam da göz önündeyken saklanmak.

Hiç kimse evsizler kadar görmezden gelinmiyor. Caddede yürürken öğle sıcağında üç kat pis giysilerle, bıyık altından küfrederek alışveriş sepetini itekliyorsan, Jane Fonda veya Robert Redford olsan bile kimse seni fark etmez.

Bunu hayatlarının sonuna kadar yapabilirlerdi. İzci ve Mürekkep düşük gelirlilerin oturduğu bir apartmanın listesine girmeyi planlıyorlar. Bekleme odalarında oturup genç ve çekici tıp öğrencilerinin kendilerine bedavaya diş bakımı yapmasını istiyorlar. Bedava metadon kullanmakla başlayıp işi eroine kadar götürecekler. Yetişkinler için meslek kursuna gidecekler. Hamburger pişirecekler. Arabayı kullanmayı ve çamaşır yıkamayı öğrenip, alt orta sınıf mensubu olana kadar çalışacaklar.

Geceleri bir köprünün altında veya buharı tüten, sıcak bir rögar kapağının üzerine koydukları mukavvanın üzerinde birbirlerine sarıldıkları vakit, Packer ellerini Evelyn'in giysilerinin içine sokup yabancılar yanlarından geçip giderken Evelyn'in orgazm olmasına yardımcı olurken, Packer ve Evelyn birbirine görülmemiş bir şekilde tutkuyla bağlanıyor.

Ama Mürekkep haklı. Bu sonsuza dek süremez. Sonu öyle çabuk geliyor ki, ertesi günkü gazetede görene dek hiç kimse ne olduğunu tam olarak bilmiyor.

Bir deponun kapısında uyuyorlar ve kendilerini Banff veya Hong Kong'daki evlerinde olduğundan çok daha rahat hissediyorlar. Battaniyeleri kendileri gibi kokmaya başladı bile. Elbiselerini ve bedenlerini evleri gibi hissediyorlar. Packer'ın karısına doladığı kolu, Park Caddesi'ndeki dubleks bir daire gibi. Crete'deki bir villa gibi.

İşte o gece bir limuzin kaldırıma çarpıyor, freninden acı bir ses yükseliyor ve bir tekerleği kaldırıma çıkıyor. Uzunları yanan farlardan iki parlak daire doğrudan Bay ve Bayan Keyes'in üzerine vurup onları uyandırıyor. Arka kapının açılmasıyla birlikte arka koltuktan çığlıklar duyulmaya başlıyor. Ellerini kollarını sallayarak çırpınan bir kız kaldırıma kafa üstü düşüyor. Kızın siyah, uzun saçları yüzünü örtüyor ama bedeni çıplak ve emekleyerek arabadan uzaklaşmaya çalışıyor.

Kız, eski çaput ve nemli battaniyelerden yapılma evlerinin içine iyice gömülen Packer ve Evelyn'e doğru emekliyor.

Kızın gerisindeki arabanın açık kapısında siyah bir erkek ayakkabısı beliriyor. Ayakkabıyı koyu renk pantolonlu bir bacak takip ediyor. Kız çığlıklar atarak ayağa kalkarken, arabanın arka koltuğundan siyah deri eldivenli bir adam iniyor. Kız, "Lütfen" diye bağırıyor. Yardım edin diye bağırıyor. O kadar yakında duruyor ki, kulaklarından birinde bir, iki, üç altın halka küpe olduğunu görebilirsiniz. Öbür kulağı yok.

Kalın bir saç örgüsü gibi görünen şey aslında boynunun yanından akan kan. Kulağının olması gerektiği yerde girintili çıkıntılı ve kabarık bir et parçası var.

Kız, battaniyenin altından sadece gözleri görünen Keyes'lerin yanına varıyor.

Adam kızı saçından yakaladığı anda, kız da onların paçavralarını kavrıyor. Adam tekmeler savurarak, ağlayan kızı arabaya sokmak üzere havaya kaldırınca, kız da asılıp paçavraları çekerek, arabanın parlak farları yüzünden gözlerini kırpıştıran, yarı uykulu haldeki çifti ortaya çıkarıyor.

Adam onları görmüş olmalı. Arabayı kullanan kişi kesin görmüştür.

Kız, "Lütfen" diye bağırıyor. "Plaka..." diye bağırırken arabanın içine çekiliyor. Arabanın kapısı çarpılarak kapatılıyor; tekerlekler tiz bir ses çıkarıyor ve geride kızın kanıyla siyah fren izini bırakarak uzaklaşıyor. Mazgaldaki, hazır yiyecek firmalarının kâğıt bardaklarının arasında, düşürülmüş veya itiş kakış sırasında kopmuş olan solgun bir kulak, hâlâ üzerinde duran iki altın halka küpe yüzünden parıldıyor.

Sheraton'daki süitlerinde, oda servisinin getirdiği yağlı mantarlı omlet, küçük İngiliz ekmekleri, ılık kahve ve soğuk domuz pirzolasından ibaret kahvaltılarını ettikleri sırada gazetedeki haberi görüyorlar. Yerel haberlerde Brezilyalı petrol vârisinin kaçırıldığı yazıyor. Fotoğrafta, bir gece önceki uzun siyah saçlı, çıplak kız var; ama burada gülümsüyor ve tepesinde minik bir tenisçi şeklinde dizayn edilmiş, altın bir kupa tutuyor.

Gazeteye göre, polisin elinde olaya şahit olan hiç kimse yok.

Elbette Keyes'ler bir açıklama yapabilirler; ama kimsenin yüzünü görmediler. Plakayı görmediler. Tek gördükleri kızdı. Ve kan. Packer ve Evelyn'in yardım etmesi gerçekten imkânsız. Polise giderek sadece kendilerini küçük düşürmüş olurlar. Şimdiden manşetleri tahmin edebilirsiniz:

"Sosyetik Çift Tatmin Olmak İçin Kenar Mahalle Gezmesine Çıkmış."

Veya: "Fakir Numarası Yapan Milyarderler."

Tanrı onları, Mürekkep ve İzci, Sıska ve Ayakkabı ve Kemik'ten söz etmekten esirgesin.

Packer'la Evelyn'in kendilerini toplum önünde küçük düşürmesi bu zavallı kızı kurtarmazdı. Acı çekmeleri, kızın acısını bir dakika bile azaltmazdı.

Bir hafta sonra gazetede kaçırılan vârisin ölü bulunduğu yazıyordu.

Mürekkep yine de endişeli değildi. Sokaktaki fakir ve pis insanlar hiçbir şeyden ötürü endişelenmezler. Öldürülen kız gençti. Temiz ve hoş ve zengin görünüyordu. Mürekkep, "Kaybedecek bir şeyinin olmaması" dedi, "varlıklı olmanın yeni şekli."

Ve Packer, "Köpürt, durula ve tekrar et" dedi.

Hayır, Mürekkep mutluluğundan vazgeçip zengin ve ünlü olduğu hayatına geri dönmek istemiyordu. Ve gün geçtikçe Packer o gecelere daha çok onunla gider oldu. Onu korumak için, diyordu.

O gecelerden birinde, Kolon Kanserine Karşı Yardım Balosu'ndayken Evelyn'in cep telefonu çalıyor. Arayan Mürekkep; arkadan da bağıran bir adamın sesi duyuluyor. O da Packer'ın sesi. Nefes nefese olan Mürekkep, "Hamur, lütfen. Hamur, yardım et; kaybolduk ve bizi takip eden biri var" diyor. "Polisi aramayı denedik ama..." derken hat kesiliyor.

Sanki bir tünele girmiş gibi. Üstgeçidin altındaymış gibi.

Ertesi günkü gazetenin manşeti şöyle:

"Yayıncı ve Tekstil Firması İcra Kurulu Başkanı Bıçaklanarak Öldürüldü."

Artık hemen her sabah, uzak durulması gereken bir manşet var:

"Çöpçü Kadın Parçalanmış Şekilde Bulundu."

Veya: "Katil, Evsizlere Gizlice Yaklaşmaya Devam Ediyor."

Her gece o siyah limuzin bir yerlerde suçun tek tanığı olan Bayan Keyes'i arıyor. Birisi, sokaklarda ona benzeyen herkesi öldürüyor. Paçavralar giyip battaniye yığınlarının altında uyuyan herkesi.

O olaydan sonra Evelyn aniden bağımlılığından vazgeçti. Gazeteleri iptal etti. Televizyonun yerine koymak için, içinde her

renkten ortama uyum sağlayan bir kertenkele olan, camdan bir su tankı aldı.

Bugünlerde Bayan Keyes evsizlerin tam tersi haline geldi. Çok fazla evi var. Ev yüklü. Eve gömülü. Kataloglarını okuyor. Bahçe süslerinin parlak resimlerine bakıyor. Yitirdiğiniz sevdiklerinizin küllerinden yapılma elmas mücevherlere.

Elbette arkadaşlarını hâlâ özlüyor. Kocasını. Ama Mürekkep'in de diyeceği gibi: Namevcut olmak, yeni mevcut olma şekli.

Yardım faaliyetlerine bilet almaya devam ediyor. Yazılı müzayedelere ve dans resitallerine. Dünyayı biraz da olsa daha iyi bir yer haline getirmek için bir şeyler yaptığını bilmek onun için önemli. En yakın zamanda, nesli tükenmekte olan gri balinalarla yüzmek istiyor.

Gittikçe küçülen bir yağmur ormanının sayvanında uyumak.

Yok olan zebraların fotoğrafını çekmek. Ekolojik gezinti yapmak.

Farkında olmak önemli. Hâlâ fark yaratmak istiyor.

Bayan Clark bize o yaz Diodati Villası'nda sadece beş kişi olduğunu söylüyor:

Şair Lord Byron.

Percy Bysshe Shelley ve sevgilisi Mary Godwin.

Mary'nin üvey kardeşi ve Byron'dan hamile olan Claire Claremont.

Ve Byron'ın doktoru John Polidori.

İkinci galerideki sigara içme salonunda, elektrikli şöminenin etrafında toplanıp oturmuş, dinliyoruz. Gotik sigara içme salonunda. Her birimiz bir yerlerden sürükleyerek getirdiğimiz arkası ve yanları yüksek sarı renkli deri koltukları veya dantelli sedirleri veya iki kişilik goblen kanepeleri ortaya çektik ve

oymalı, sivri ayaklar, tozlu ve keçe gibi olmuş halının üzerinde buruşuk izler bıraktı.

Erkenden yatmaya giden Leydi Çöpçü hariç, hepimiz buradayız. Ve kilitlerle uğraşmaya giden Amerika Güzeli hariç.

Elektrikli şömine, birbirine yapıştırılmış kırmızı ve sarı cam parçalarından bir tabakanın altında dönen bir ışıktan ibaret. Isısız bir ışık. Tavana asılı kristal ağaçlarımızın hepsini söndürdük; sarı-kırmızı ışık yüzümüzde dans ediyor ve sarı-kırmızı ışıktan şekiller lambriler ile birbirine yaslanmış yassı taşlardan oluşan zemine vuruyor.

O beş kişi, diyor Bayan Clark, sıkılmış ve yağmur yüzünden içeri hapsolmuştu. Shelley ve arkadaşları. Alman hayalet hikâyelerinin toplaması olan *Fantasmagoriana* adlı kitaptan sırayla birbirlerine hikâyeler okuyorlardı.

"Lord Byron" diyor Bayan Clark, "kitaba katlanamadı."

Byron, odada, okudukları kitaptakinden daha fazla yetenek olduğunu söyledi. Hepsinin daha iyi bir korku hikâyesi yazabileceğini söyledi. Her biri bunu yapmalıydı. Hikâye yazmalıydı.

Bu, Bram Stoker'ın *Dracula*'sından yaklaşık bir asır önceydi; ama o yaz Dr. John Polidori'nin *The Vampyre* isimli kitabı çıktı ve kan emen şeytanla ilgili modern bir fikre sahip olduk.

O yağmurlu gecelerden birinde, Cenevre Gölü'nün üzeri gök gürültüsü ve şimşek doluyken, on sekiz yaşındaki Mary Godwin sonradan Frankenstein efsanesine dönüşecek olan rüyayı gördü. Her iki canavar da, sonradan yazılacak sayısız kitaba ve çekilecek filme konu oldu.

Ev partisi bile kendi başına bir efsane haline geldi. Cenevre Gölü kıyısındaki oteller, misafirleri villada yapıldığı söylenen ensest toplu seks âlemlerini izleyebilsin diye göle bakan odaların pencerelerine teleskoplar yerleştirdi. Yaz gezisinden sıkılmış orta halli turistler en berbat korkularını Lord Byron'ın çatısının altına yerleştirdiler. İnsanlar canavar görmeyi umarak, kültürlerinin milyonlarca kuralının dışında yaşamak isteyen bir avuç genç insanı teleskoplarla gözetlediler.

Biz burada, Diodati Villası'ndaki insanların modern hali oluyorduk.

Algonquin Yuvarlak Masa toplantılarının modern versiyonuyduk.

Birbirine yüksek sesle hikâyeler anlatan insanlarız sadece.

Zamanın sonuna kadar devam edecek bir fikir arayan insanlarız. Kitaplar, filmler, oyunlar, şarkılar, televizyon, tişörtler ve parada yer alacak bir fikir.

Bir kafenin arka tarafındaki ilk tanışmamızda bütün yüzler aynıydı; sadece sayı bakımından üç katı fazlaydık, bir güruhtuk. Biz: son noktayı koyan yüzler. Kontes Basiret ve forması olan türbanı. Vandal Dükü ve at kuyruğu sarı saçları. Kayıp Halka ve uzun, sarkan burnu ve karanlık bir orman gibi görünen sakalları o zamandan aynıydı.

Bugün insanlar nasıl Diodati Villası'yla ilgili dedikodu yapıyorlarsa, zaman içinde o kafe hakkında konuşmaya başlayacaklar. İlanı hiç görmemiş olanlar orada olduklarına yemin edecekler. Zeki oldukları için inzivaya çekilmeyi kabul etmediklerini söyleyecekler. Yoksa ölebilirlerdi. Veya zengin olabilirlerdi. Bedava gazete rafları ve kolon irrigasyonu ve holistik hayvan danışmanlığıyla ilgili kartvizitlerin asılı olduğu ilan tahtasıyla o kafenin, zaman içinde o gece orada olduğunu iddia edecek insanları içeri alabilmek için stadyum büyüklüğünde olması gerekecek.

O gece bir efsane haline gelecek.

Bizim Mitolojimiz.

Esrarkeşler, şairler, ev kadınları ve biz, kâğıttan kahve bardaklarımızla dikilip, Bayan Clark konuşurken onu dinledik. Ben buradayım diyen göğüsleri ve silikonlu dudakları bazı insanların kıkırdamasına sebep oldu. Birisi inzivadaki insanlara ulaşmak için bir telefon numarası olup olmadığını sorduğunda Bayan Clark evet dedi. "Numara 1-800-SİKTİR-GİT."

İşte o an bazıları çıkıp gitti.

Yani, hayır. Dış dünyayla bağlantı yok. Televizyon, radyo, telefon veya İnternet yok. Sadece siz ve bavulunuzda ne getirdiyseniz, o.

Yani, birkaç kişi daha çıkıp gitti.

Çıkıp giden insanlar, ilk raunttan kurtulanlardı. Kendi hikâyelerini anlatabilecek zekiler. Kameranın gerisindeki kameranın gerisindeki kamera, derdi Bay Whittier. Hepsinin kendine göre bir nihai doğrusu var; ama sadece o geceyle ilgili.

İtimat etmeyen zavallı idiyotlar.

İlanı hepimiz gördük ama farklı şekillerde. Şehrin farklı yerlerindeki ilan tahtalarında şöyle yazıyordu:

YAZARLARIN İNZİVASI:
ÜÇ AYLIĞINA HAYATINIZI TERK EDİN.

Ortadan kaybolun. Sizi başyapıtınızı yaratmaktan alıkoyan her şeyi geride bırakın. İşinizi, ailenizi ve evinizi; tüm bu sorumluluklarınızı ve dikkatinizi dağıtan şeyleri *üç aylığına* askıya alın. İşinize tam anlamıyla odaklanmanızı sağlayacak bir ortamda, kafadar insanlarla birlikte yaşayın. Katılmaya hak kazananlar için kalacak yer ve yemek bedavadır. Profesyonel bir şair, romancı veya senarist olarak yeni bir gelecek kurma şansını yakalamak için hayatınızın küçük bir bölümüyle kumar oynayın. Çok geç olmadan, hayalini kurduğunuz hayatı yaşayın. Yer çok sınırlıdır.

İlan bir kartoteksc basılmıştı. Bir yemek tarifi kartına. Kestiğiniz kuponlar gibi, kesik kesik çizgilerden oluşan bir kutunun içine alınmıştı. En altta bir telefon numarası yer alıyordu. Bayan Clark'ın numarasaydı ve kütüphanenin fuayesindeki mantar ilan panosuna asılmıştı. Süpermarketlerin arka tarafındaki tuvaletlere. Çamaşırhanelere. Kartoteksteki o ilan bir hafta boyunca her yerdeydi. Sonraki hafta hiçbir yerde yoktu.

Kartların hepsi yok olmuştu.

Kartı görenler numarayı aradıysa, Bayan Clark'ın hepimizin toplanacağı kafenin adresini, saati ve tarihi söyleyen, önceden kaydedilmiş sesiyle karşılaştılar.

Sahte ateşin sarı-kırmızı ışığında otururken kafamızda geleceği şimdiden canlandırabiliyorduk: İnsanlara bu maceranın

içine nasıl çekildiğimizi ve deli bir adamın bizi üç ay boyunca eski bir tiyatroda hapsettiğini anlattığımız sahneyi. Şimdiden olayları daha beter bir hale getiriyorduk. Abartıyorduk. Kaldığımız yerin dondurucu derecede soğuk olduğunu söyleyecektik. Musluklardan su akmadığını. Yiyeceği paylaşmak zorunda olduğumuzu.

Bunların hiçbiri doğru değildi ama hikâyeyi güzelleştiriyordu. Hayır, gerçeği çarpıtacaktık. Abartacaktık. Uzatacaktık. Etkili olması için.

Dünya dedikodu yapsın diye, insan ve hayvanların ensest toplu seks yaptığı kendi hikâyemizi yaratacaktık.

Kulisteki küçük soyunma odalarımızdan söz ederken hikâyeye zehirli örümcekler ekleyecektik. Aç fareler. Cora Reynolds'ın oraya buraya yapışan tüyleriyle yetinmeyecektik.

Bir hayalet. Hikâyeyi geliştirmek ve özel efektlere yer açmak için eski tiyatroya bir hayalet ekleyecektik. Ah, burayı tekinsiz hale getirecek, kayıp ruhlarla dolduracaktık.

Hayatlarımızı berbat bir serüvene çevirecektik. Mutlu sonla biten gerçek hayata dayalı bir korku hikâyesine. Anlatabilmek için hayatta kalacağımız bir tecrübeye.

Avcundaki merhum kocasıyla Leydi Çöpçü hariç. İçinde hücre hücre bir çığ gibi büyüyen ceniniyle Amerika Güzeli. Ve küf alerjisiyle Bayan Aksırık. Geri kalanımız daha fazlasını istedik. Daha sonra ulusal sohbet programlarında anlatılacak daha fazla acı ve ıstırap. Amerika Güzeli'nin söz ettiği televizyon programlarında anlatılacak. İyi bir fikir bulamayıp başyapıtımızı yazamasak bile, birlikte hapsolduğumuz bu üç ay bir hatırat oluşturmaya yeter. Bir film yapmaya. Sıradan bir işte çalışmadığınız bir gelecek kurmaya. Sadece ünlü olduğunuz.

Satılmaya değer bir hikâyeye.

Şimdilik camdan şöminenin etrafında oturmuş, ulusal televizyonda bu sahneyi yaratmak için hatırlamamız gereken detayları gözden geçiriyoruz. Böylece filmin "otantik" olması için "sette" tavsiyeler verebiliriz. Nasıl kaçırılıp rehine olarak tutulduğumu-

zun, Bayan Aksırık'ın nasıl gün geçtikçe daha da hastalandığının ve Amerika Güzeli'nin karnındaki bebeğin nasıl gün geçtikçe daha da büyüdüğünün hikâyesini anlatabiliriz.

Kimse dile getirmese de, Bayan Aksırık'ın ölümü üçüncü perde için mükemmel bir düğüm noktası olurdu. En karanlık anımız.

Kontrat sona erdikten sonra mal sahibinin tam zamanında içeri dalarak kırılgan Amerika Güzeli'ni kurtarması en mükemmel son olurdu ve çıldırmış Leydi Çöpçü'yü kurtarması. Birkaçımız dışarı çıkarken topallar, gün ışığını görünce gözlerimizi kırpıştırıp ağlardık. Geri kalanımız sedyeyle taşınarak çıkartılır ve siren eşliğinde hastaneye götürülmek üzere ambulansa bindirilirdik. Film biraz ileri atlayarak hepimizi doğum yapan Amerika Güzeli'nin yanında gösterebilirdi. Sonra tekrar atlayıp bizi Bayan Aksırık'ın cenazesinde gösterirdi. Zavallı Bayan Aksırık'ın ruhu, konuya renk katmak için feda edildi.

Video desteği için Ajan Fitneci'nin kamerası vardı. Ses senkronizasyonu için İftira Kontu'nun kasetleri.

Sonra filmin sonunda Amerika Güzeli yeni doğan bebeğine Bayan Aksırık adını verirdi ya da gerçek adı her neydiyse onu. Çemberin tamamlanması hissi. Hayatın yenilenerek devam etmesi. Zavallı, güçsüz Bayan Aksırık. Film-kitap-tişört olayları gerçekleşirken çizilen görüntü şu olurdu: Bayan Aksırık'ı sever dik... Büyük cesaretini... Neşeli esprilerini.

İç çekiş.

Hayır, içimizden biri yepyeni bir Frankenstein veya Dracula yumurtlamadığı sürece, hikâyemizin satılacak kadar değerli olması için çok daha dramatik bir hal alması gerekiyor. Bunlar sona ermeden önce her şeyin çok, çok daha beter olması gerekiyor.

Orijinal bir şey yaratma fikrinin canı cehenneme. Sanki olmuş türü bir roman yazmanın faydası yok. O kadar çaba harcamaya karşılık üç kuruş para alırsınız.

Özellikle de on yediye bölündüğünde. Telif bazında. Ölmeye mahkûm olan Bayan Aksırık'ı çıkarırsanız, on altıya bölündüğünde.

Hepimiz içimizden ona şöyle emrediyoruz: *Öksür.*

Elini çabuk tut ve öl, hemen.

Hayır, kafede yaptığımız toplantıdan çıkarken, zeki olan bizdik. Evet, büyük belalara yol açabilecek delice bir girişim gibi görünüyordu; ama hayır... *büyük paralar getirebilecek delice bir serüven gibi görünüyordu.*

Hepimiz burada oturmuş, içimizden Bayan Aksırık'a emrediyoruz: *Öksür.*

Hepimiz, meşhur olmamıza yardım etmesi için onun yerine acı çekiyoruz.

Bu yüzden Peder Tanrısız tüm yangın alarmlarının kablolarını kopardı. Hem de içeri girdiğimiz ilk bir saat içinde. En azından Çöpçatan'a öyle söylemiş. Tanrısız, kablolama işini askerde öğrenmiş, Kayıp Halka da el fenerini tutarak ona yardım etmiş. Ek olarak tüm telefon hatlarını kontrol etmişler. Kayıp Halka çalışan tek hattı kıllı kaslarıyla duvardan sökmüş.

Bu yüzden Kontes Basiret plastik çatalların dişlerini kapıların kilitlerine sokup kırdı. Artık kilitlere anahtar sokmanın imkânı yok. Şartlı tahliye memuru şu bileklik yardımıyla kendisini takip eder diye yapmış bunu. Hayır, hiçbirimiz kurtarılmak istemiyorduk... şimdilik.

Hepimiz kendi adımıza bahse giriştik. Filmde olmayacak sahneler üzerine. Bunların hepsini Bay Whittier yapıyormuş gibi görünecek. Kötü kalpli, sadist ve yaşlı Bay Whittier.

Şimdiden Bayan Clark ve Bay Whittier'ın takımına karşı kendi takımımızı kurmaya başlamıştık.

Amerika Güzeli ve Bayan Aksırık hikâyede sadece iki konu başlığı haline gelmişlerdi bile. Kurbanlarımız haline. Kaderleri belli.

Gotik sigara içme salonunun oymalı lambrilerinin ve elektrikli şöminenin sarı ve kırmızı ışıklarının altındaki yüksek kollu deri koltuğun minderine gömülmüş olan Bayan Clark'ın başı gittikçe daha öne düşüyor; neredeyse çenesi dekoltesine değecek. Rahibe Vigilante'ye bovling topunu bulup bulmadığını soruyor.

Rahibe kafasını hayır anlamında sallıyor. Kol saatinin üstüne vurarak, "Günlük tan kırk beş dakika... kırk dört dakika sonra ağıracak" diyor.

Bayan Aksırık öksürüyor –uzun, gürültülü ve hırıltılı bir öksürük bu– ve neşelenmemek için kendimizi zor tutuyoruz. Bir hap veya kapsül çıkarmak için elini cebine atıyor ama eli boş çıkıyor.

Rahibe Vigilante izin isteyip merdivenlerden lobiye iniyor, ordan da yatağına doğru giderken her adımda küçülüyor, ta ki siyah boyalı saçlarının tepesi gözden kaybolana kadar.

Amerika Güzeli'miz bir yerlerdeki kapı koluna eğilmiş, kilidi açmaya çalışıyor. Çalışmayacağını bildiğimiz bir yangın alarmına basıyor.

Peder Tanrısız sağ olsun.

İftira Kontu'nun kayıt cihazının kırmızı ışığı yanıyor. Ajan Fitneci video kamerasını bir gözünden ötekine geçirip duruyor.

Ve bir kat aşağıdan bir çığlık duyuluyor. Bir kadının uzun feryadı. Rahibe Vigilante'nin sesi bize hemen aşağıya inmemizi söylüyor. Ayağı bir şeye takılmış.

Leydi Çöpçü. Yeni bir leke. Parmakları bir bıçağı kavramış. Lobinin mavi halısına bulaşan, kendi kanından kara bir gölün ortasında yatıyor.

Uzun, siyah saçları yüzünün bir yanından dolanıyor ve kürk mantosunun yakasının içine girerek kayboluyor. Ancak en alt basamağa vardığımızda, onu sahici boyutlarında gördüğümüzde, dolanan siyah saçın kan olduğunu anlıyoruz. Yüzünün o yanındaki kaskatı olmuş saçının altında kulağının bulunmadığını fark ediyoruz. Sere serpe yattığı yerde kırmızı ve pembe dolusu elini ileri doğru uzatmış ve istridye-bulamacının ortasında sahte şömine ışığıyla parlayan inci bir küpe var. Avcundaki pembe kulağın yanında merhum kocasının elması duruyor.

Hepimiz merdivenlerin başında durmuş, Leydi Çöpçü'ye bakarken, o gülümsüyor. Bize bakabilmek için kafasını döndürüyor ve "Çok kan... kaybediyorum..." diyor. Solgun yüzüyle elle-

rinden akan kan ardında bir iz bırakarak sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünüyor. Parmakları gevşiyor, bıçak halıya düşüyor ve "Bay Whittier şimdi eve gitmeme izin vermeniz gerekiyor..." diye ekliyor.

Dirseğiyle İftira Kontu'nu dürten Yoldaş Huysuz, "Ben sana ne dedim? İşte bak" diyor. Kanlı örgünün en üst kısmını işaret ederek, "Şimdi yüz gerdirme izini görebilirsin" diyor.

Ve Leydi Çöpçü öldü. Rahibe Vigilante bir parmağını Leydi'nin boynuna koyduktan sonra bunu söylüyor. Rahibe'nin parmaklarına kan bulaşıyor.

Bu noktada geleceğimize yön verildi. Geleceğimiz belirlendi. Bu bizim öğle yemeği biletimiz olacak; insanlara masum bir insanın intihar etmeye mecbur bırakılışına nasıl şahit olduğumuzu anlatacağız ve Leydi Çöpçü'nün kenar mahalle gezmesiyle ilgili hikâyesini de buna ekleyeceğiz. Kocasının trajedisini. Kaçırılan Brezilyalı petrol vârisini. Canavar yaratma fikrinin canı cehenneme. Burada sadece etrafımıza bakmamız yeter. Dikkat etmemiz.

Ajan Fitneci kamerasının vizöründeki görüntüyü geri sardırarak Leydi Çöpçü'nün sahnede hikâyesini anlatışını izliyor. Tekrar ve tekrar anlatıyor.

Kuklamız. Konumuzun olayı.

İftira Kontu kayıt cihazını geriye sardırıyor ve Rahibe Vigilante'nin çığlığını tekrar tekrar duyuyoruz.

Papağanımız.

Ve camdan ateşin sarı-kırmızı ışığında Bay Whittier, "Demek şimdiden başladı..." diyor.

"Bay Whittier?" diyor Bayan Clark.

Hainimiz, efendimiz, şeytanımız, bize işkence ettiği için sevip taptığımız Bay Whittier iç çekiyor. Leydi Çöpçü'nün cansız bedenine bakarken titreyen, sarsılan, zangırdayan ellerinden birini kaldırıp ağzını kapatıyor ve esniyor.

Müdire Tekzip cansız bedene bakarken kollarındaki kediyi okşuyor; tekir kızılı kedi tüyleri havada uçuşarak her yere konuyor.

Barones Frozbit ve Kontes Basiret bedenin yanına diz çöküyor. Ağlamıyorlar ama gözleri öyle açılmış ki, gözbebeklerinin çevresindeki beyaz kısım tamamıyla görünüyor; kazanan loto biletine bakarken gözleriniz nasıl görünürse tıpkı öyle.

Aziz Bağırsaksız, cansız bedene bakarken gümüşrengi bir poşetten kaşık kaşık soğuk spagetti yiyor. Her kırmızı ısırıkta damlayan sosta kedi tüyü var.

Bu, önümüzdeki üç ay boyunca bize karşı olan bizim karşı olduğumuz biz.

Tekerlekli sandalyesinde oturan Bay Whittier merdivenlerin tepesinden bizi izliyor. Yanındaki İftira Kontu kâğıt ve kalemini oynatarak notlar almaya devam ediyor.

Titrek parmağını ileri uzatan Bay Whittier, "Sen bunu yazıyor musun?" diye soruyor.

Gerçeğin kendisine özgü versiyonundan başını kaldırmayan Kont kafasını evet anlamında sallıyor.

"Öyleyse... bize bir hikâye anlat" diyor Bay Whittier. "Ateşin başına dön" diyor ve titreyen elini çevirerek ekliyor: "Lütfen!"

Ve İftira Kontu gülümsüyor. Bloknotunun bir sonraki temiz sayfasını açıyor ve kaleminin kapağını kapatıyor. Kafasını kaldırıp bakıyor ve "*Yan-Komşumuz-Danny* isimli televizyon programını hatırlayanınız var mı?" diye soruyor. Sesini alçaltıp, kalınlaştırarak, "Bir gün..." diyor. "Bir gün köpeğim çöpten alüminyum folyoya sarılı bir şey yedi..."

Ticari Sırlar

İftira Kontu ile İlgili Bir Şiir

Bir filmin galasından bir hafta önce diyor Kont,
"sırada bekleyen şu insanlar."
O insanlara sırada beklemeleri için para veriyorlar.

İftira Kontu sahnede,
tek elini havaya kaldırmış,
elinde bir kâğıt var;
beyaz kâğıt yüzünü kapatıyor.
Gerisinde mavi bir takım elbise
ve kırmızı bir kravat var.
Taba ayakkabılar.
Kaldırdığı elinin bileğinde altın bir saat;

üzerinde "Tebrikler" yazıyor.
Sahnede spot ışığı yerine, bir surat yerine,
kâğıda yansıtılmış 72 puntoluk bir başlık var:
Yerel Muhabir Pulitzer Ödülünü Kazandı.

Bu başlığın gerisinden Kont,
"O insanlar hayatlarını ~~sırada b~~ekleyerek geçirir..."
diyor.
Yaz boyu gişe yapan bir filmden öbürüne.
Film stüdyoları bu sözümona hayran çocukları
o şehir senin bu şehir benim dolaştırır.
Bilimkurgu filmlerinden,
süper kahraman fantezilerine.
Her hafta yeni bir kasaba,
yeni bir motel,
tapıyormuş gibi yaptıkları
yeni bir 13 yaş sınırı olan film.
Bariz ev yapımı görünen o yaldızlı taklit kostümleri,
Kostüm Departmanı yapar ve kargoya verir.
Tüm çabalar yerel medya gerçek bir haber sanıp
atlasın da bedava reklam olsun diyedir.
İnsanların bu filmi ne kadar çok sevecekleriyle ilgili
güvenilir bir tantana yaratmak içindir.
Harcanan tüm bu vakit ve paraya
"izleyiciyi yemlemek" denir.

Gömleğinin cebinde her kelimeyi kaydeden
kayıt cihazının küçük kırmızı ışığı yanıp sönüyor.
Kont, "Kim daha aptal?" diye sorarken.
Hayata yeni bir anlam katmayı reddeden muhabir mi?
Yoksa bunu isteyen,
bir yabancının kelimeleriyle sunulmuş
bu anlamı kabul etmeye hazır bekleyen okur mu?
Sesi kâğıdın gerisinden duyulan İftira Kontu,
"Yaratılmasına yardımcı olduğu
altın buzağıları yok etmek,
bir gazetecinin hem hakkı hem de görevidir"
diyor.

Kuğunun Son Ötüşü

İftira Kontu'ndan Bir Hikâye

Bir gün köpeğim çöpten alüminyum folyaya sarılı bir şey yedi ve bin dolarlık X ışınından geçmek zorunda kaldı. Oturduğum apartmanın arkasındaki alan çöp ve kırık camlarla dolu. İnsanların arabalarını park ettiği yerde, herhangi bir kedi veya köpeği zehirleyebilecek antifriz göletleri var.

Kel kalmış olmasına rağmen veteriner, eski bir dostuma benziyor. Birlikte büyüdüğüm bir çocuğa. Çocukluğumun her gününde gördüğüm bir gülüşü var. Çenesindeki çukuru, burnundaki çilleri, hepsini tanıyorum. Öndeki iki dişinin arasındaki boşluğu kullanarak nasıl ıslık çaldığını hatırlıyorum.

Şimdi burada köpeğime iğne yapıyor. Beyaz fayanstan soğuk bir odada, çelik bir masanın yanında durmuş, köpeği ensesindeki derisinden tutmuş, kalp kurduyla ilgili bir şey söylüyor.

Telefon rehberinde onu ararken köpeğim ölecek diye ağlamaktan gözlerim açılmıyordu. Yine de adı oradaydı: Kenneth Wilcox, Veteriner Hekim. İsmini bir şekilde sevmiştim. Bir sebepten. Kurtarıcım.

Şimdi köpeğin kulaklarını arkaya çekip içine bakarken gençlik hastalığıyla ilgili bir şey söylüyor. Beyaz önlüğünün göğüs cebinde işlemeyle "Dr. Ken" yazıyor.

Sesi bile eski günlerden yankılanıyor sanki. "İyi ki doğdun" şarkısını söylerken duydum o sesi. Beyzbol maçlarında "Birinci vuruş!" diye bağırdığında.

Bu o, eski dostum ama boyu çok daha uzun; gözkapakları da morarmış ve sarkmış. Gıdısı çıkmış. Dişleri biraz sararmış ve gözleri de olması gerektiği kadar parlak mavi değil. "İyi görünüyor" diyor.

Kim diye soruyorum.

"Köpeğiniz" diyor.

Kel kafasına ve mavi gözlerine bakmaya devam ederken, "Nerede okula gittiniz?" diye soruyorum.

California'da bir ünıversıte soylüyor. Adını hiç duymadığım bir okul.

Ben küçükken o da küçüktü ve biz birlikte büyüdük. Skip adında bir köpeği vardı ve bütün yaz yalınayak dolaşıp balık tutmaya veya ağaç ev yapmaya giderdik. Ona bakarken soğuk bir öğleden sonra mükemmel bir kardan adam yapışımızı ve büyükannesinin bizi mutfak penceresinden izleyişini hatırlıyorum. "Danny?" diyorum.

Ve o gülüyor.

Aynı hafta bir editöre onunla ilgili bir hikâye anlatıyorum. Onu, yani milyonlarca yıl önce televizyondaki *Yan-Komşumuz-Danny* isimli dizideki Danny rolünü oynayan çocuk oyuncuyu nasıl bulduğumu. Birlikte büyüdüğümüz Küçük Danny şimdi

veteriner. Gelişmekte olan banliyölerden birindeki bir sitede yaşıyor. Çimini kendi biçiyor. Bu o; kel, orta yaşlı, biraz tombul ve görmezden gelinen haliyle Danny.

Sönmüş bir yıldız. Mutlu ve iki yatak odalı bir evde yaşıyor. Gözlerinin kenarında gülmekten oluşmuş çizgiler var. Kolestrolünü dengelemek için hap kullanıyor. İlgi odağı olduğu onca yılın ardından kendisini biraz yalnız hissettiğini ilk baştan itiraf etti. Ama mutlu.

En önemlisi de Dr. Ken kabul etti. Elbette röportaj yapacak. Gazetenin Pazar eki için minik bir profil.

Bunları anlattığım editör tükenmezkalemin ucunu kulağına sokup kulak kirini eşeliyor. Sıkılmıştan da beter görünüyor.

Editör, okurların doğuştan şirin ve yetenekli olan, televizyona çıkarak bir servet kazanmış ve şimdi mutlu bir hayat süren birinin hikâyesini okumak istemediğini söylüyor.

Hayır, insanlar mutlu son istemiyor.

İnsanlar *Babam İçin Bir Oda*'daki küçük çocuğu oynayan ve kendini vuran Rusty Hamer'ı okumak istiyor. Veya *Nine ve Profesörde* oynayan ve parkın çitine kendini asan şirin çocuk Trent Lehman'ı. *Aile İlişkileri*'nde Buffy'yi oynayan ve Bayan Beasly adındaki bebeğine sarılıp Los Angeles tarihindeki en fazla uyku ilacını içerek doz aşımından ölen küçük Anissa Jones'u.

İnsanların istedikleri bu işte. Nasıl ki, yarış alanlarına arabaların kaza yapışını izlemek için gidiyoruz, burada da sebep aynı. Almanların dediği gibi: "*Die reinste Freude ist die Schadenfreude.*" İmrendiğimiz insanlar acı çektiğinde sevincin en katışıksızını yaşarız. Sevincin en içten halini. Bir limuzin yanlış yöne saparak tek yönlü bir yola tersten girdiğinde duyduğumuz türden bir sevinç.

Veya Pinky olarak bilinen "Küçük Yaramaz" Jay Smith, Las Vegas'ın dışındaki çölde bıçaklanarak öldürüldüğünde.

Farklı Vuruşlar'daki küçük kız Dana Plato tutuklandığında, *Playboy*'a çıplak poz verdiğinde ve bir sürü uyku hapı içtiğinde duyduğumuz sevincin aynısını.

Süpermarkette sıra bekleyen, kupon biriktiren ve yaşlanan insanların gazete almasını sağlayan başlıklar bunlar işte.

İnsanların çoğu, *Sekiz Yeter*'deki güzel kız Lani O'Grady'nin, midesi Vicodin ve Prozac dolu bir halde karavanda ölü bulunmasını okumak istiyor.

Acı yoksa, diyor editör, hikâye de yok.

Gülmekten göz kenarları kırışmış olan mutlu Kenny Wilcox satmaz.

Editör, "Wilcox'un bilgisayarında çocuk pornosu bul. Evinin altından cesetler çıksın. O zaman hikâyen olur işte" diyor.

Aynı editör, "İyisi mi söz ettiklerimizle beraber onun ölüsünü bul" diyor.

Bir sonraki hafta köpeğim antifriz göletini yaladı. Köpeğime Skip adını vermiştim, *Yan-Komşumuz-Danny*'deki küçük Danny'nin köpeğinin adı. Benim Skip'im de aynen televizyondaki gibi beyaz üzerine siyah benekliydi ve kırmızı bir tasması vardı.

Antifrizin tek tedavisi köpeğin midesinin yıkanmasıdır. Sonra midesi kömür parçalarının ısıtılmasıyla elde edilen karbonla doldurulur. Bir damar bulunur ve köpeğe etanol şırınga edilir. Böbrekleri yıkayıp temizlemek için saf ispirto. Köpeği, yani bebeğimi kurtarmak için onu ölümüne sarhoş etmem gerekiyor. Bu da, "Elbette, röportaj yapmak için gelecek hafta uygundur" diyen Dr. Ken'i ziyaret etmek anlamına geliyor. Ancak hayatının pek de heyecanlı olmadığı konusunda beni uyarıyor.

Ona, bana güvenmesini söylüyorum. Güzel yazı yazmak, sıradan gerçekleri alıp onları seksi bir şekilde sunmak demek. Hayat hikâyen için endişe etme, diyorum ona, benim işim bu.

Bugünlerde iyi bir hikâye işinden faydalanabilirim. Son birkaç yıldır serbest çalışıyorum. Eğlence sektörüyle ilgili yazılar yazmak işinden kovulduğumdan beri. İyi paraydı, gazeteci olarak seyahatlere çıkmak, film lansmanlarını aktarmak, esnememek için kendini zor tutan, basından bir masa dolusu insanla bir film yıldızını paylaşmak.

Film galaları. Yeni albümler. Kitap lansmanları. Sabit bir iş akışı vardı ama yanlış bir fikir beyan ettiğiniz anda hızlı para

kazandığınız bu işten anından kovuluyordunuz. Bir film stüdyosu perakende teşhir ilanını geri çekmekle tehdit ediyordu ve –hokus pokus– makaleniz yok oluveriyordu.

Bir keresinde insanları uyarmaya çalıştığım için şimdi meteliksizim. Bir film için, insanların paralarını başka bir şeye harcamalarının daha iyi olabileceğini yazdım ve beni kapının önüne koydular. Yaz sezonunda vizyona giren ve şu gençlerin kesilip biçildiği korku filmlerinden biri ve arkasındaki güç yüzünden gazetedeki ölüm ilanlarını yazabilmek için yalvarır hale geldim. Fotoğraf altlarını yazmak için. Herhangi bir şey yazmak için.

İskambil kâğıtlarından bir ev yapıp da onu yıkmamak düpedüz sahtekârlıktır. Bütün o yılları hiçbir şey biriktirmeden, sadece bir yanılsama yaratarak geçirirsiniz. Bir insan evladını film yıldızına dönüştürerek. Asıl ödeme günü ise anlaşmanın en sonundadır. Sonra altlarındaki sandalyeyi çekiverirsiniz. Kirli çamaşırlarını ortaya dökersiniz. Kadınların bayıldığı yakışıklıyı götüne gerbil tıkarken gösterirsiniz. Komşu kızının ağrı kesicilerden kafayı bulmuş vaziyette dükkân soyduğunu ortaya çıkarırsınız. Tanrıçanın, çocuklarını tel askıyla dövdüğünü.

Editör haklı. Ken Wilcox da öyle. Hayatı, kimsenin satın alacağı bir röportaj değil.

Röportajdan önceki bir hafta boyunca İnternet'te sörf yaparak hazırlanıyorum. Eski Sovyetler Birliği'nden dosyalar indiriyorum. İşte size farklı bir çocuk yıldız: Yaşlı ve şişko adamların şeyini emen, tüyü bitmemiş Rus öğrenciler. Maymunlar tarafından götleri sikilen, henüz âdet görmemiş Çek kızlar. Tüm bu dosyaları ince bir CD'ye kaydediyorum.

Başka bir gece, Skip'e tasmasını takıp bizim semtte uzun bir yürüyüşe çıkmayı göze alıyorum. Ceplerimi plastik sandviç poşetleri ve küçük kâğıt zarflarla doldurup eve dönüyorum. Kare katlanmış alüminyum folyolarla. Percodan'larla. OxyContin'lerle. Vicodin'lerle. Taş kokain ve eroin ampulleriyle.

Ken Wilcox daha ağzını bile açmamışken on dört bin kelimelik bir röportaj hazırlıyorum. Karşılıklı oturmadan önce.

Yine de bozuntuya vermemek için ses kayıt cihazımı yanıma alıyorum. Bloknotumu da yanıma alıp, mürekkebi kurumuş birkaç kalemle not tutar gibi yapıyorum. İçine şırıngayla Vicodin ve Prozac enjekte ettiğim bir şişe kırmızı şarap getiriyorum.

Ken'in banliyödeki küçük evinde tozlu kupalar, parlak resimler ve devletin verdiği ödüllerle dolu bir camekân olacağını sanıyordum. Çocukluğundan yadigâr. Öyle bir şey yok. Kazandığı tüm parayı bankaya faize yatırmış. Evinde kahverengi halılar, boyalı duvarlar ve pencerelerdeki çizgili perdelerden başka bir şey yok. Ve pembe fayanslı bir banyodan başka.

Ona biraz kırmızı şarap doldurup konuşmasına izin veriyorum. Ona biraz durmasını söyleyip, anlattığı her şeyi kelimesi kelimesine yazıyormuş gibi yapıyorum.

Ve o haklı. Hayatı, yaz sezonunda tekrarı verilen siyah beyaz diziler kadar sıkıcı.

Öte yandan, benim yazdığım hikâye zaten harika. Benim uyarlamam, Kenny'nin sahne ışıklarından, otopsi masasına uzanan hikâyesinden ibaret: Danny olmak için verdiği mücadelede masumiyetini birçok televizyon yöneticisiyle kaybetti. Sponsorları mutlu etmek için para karşılığı cinsel oyuncak haline getirildi. Zayıf kalabilmek için uyuşturucu kullandı. Ergenliğin başlangıcını ertelemek için bütün *gece* uyumadan peş peşe çekimler yapmak için. Hiç kimse, arkadaşları ve ailesi bile uyuşturucu bağımlılığının ve ilgi çekmeye olan sapkın ihtiyacının ne boyutta olduğunun farkında değildi. Kariyeri sona erdikten sonra bile. Veteriner hekim olması bile kolay yoldan sağlam uyuşturucular bulmak ve küçük hayvanlarla seks yapmak içindi.

Ken Wilcox daha fazla şarap içtikçe, asıl olarak *Yan-Komşumuz-Danny* sona erdikten sonra yaşamaya başladığının altını daha fazla çiziyor. Sekiz sezon boyunca küçük Danny Bright olmak ancak ikinci sınıf anılarınız ne kadar gerçek görünürse o denli gerçekti. Birbiriyle bağlantısı olmayan flu görüntülerdi sadece. Her gün, her diyalog sadece bir sınavdan geçene dek aklınızda tuttuğunuz bir şeydi. Iowa eyaletinin Heartland kasabasındaki o şirin çiftlik evi göstermelikti. Pencelere asılı dantelli

perdelerin gerisinde sigara izmaritlerinden oluşan görünür bir pislik vardı. Danny'nin büyükannesini oynayan aktris karşılıklı oynadıkları sahnelerde tükürerek konuşurdu. Tükürüğü sterildi: Tükürüğünde salyadan çok cin vardı.

Şarabından bir yudum alan Ken Wilcox artık hayatının çok daha önemli olduğunu söylüyor. Hayvanları iyileştirmenin. Köpekleri kurtarmanın. Her yudumda konuşması teker teker söylediği ve aralarında gittikçe daha uzun boşluklar bıraktığı kelimelere dönüşüyor. Gözleri kapanmadan önce Skip'in nasıl olduğunu soruyor.

Köpeğim Skip'in.

İyi, diyorum, Skip gayet iyi.

Ve Kenny Wilcox, "İyi. Bunu duyduğuma sevindim..." diyor.

Gülümsemeye devam ederken uykuya daldığı sırada silahı ağzına sokuyorum.

"Mutluluğun" kimseye faydası yok.

Silah birinin üstüne kayıtlı değil. Elim eldivende, silah onun ağzında, parmağı da tetikte. Küçük Kenny koltuğunda çıplak vaziyette oturuyor; sikine yemek yağı bulaşmış ve televizyonda eski dizisinin videosu oynuyor. Olaya son noktayı koyacak olan ise bilgisayarının sabit diskine yüklenmiş çocuk pornosu. Becerilen çocukların resimlerinin çıktıları alınmış ve yatak odasının duvarlarına yapıştırılmış.

Ağrı kesicilerle dolu poşetler yatağının altına tıkıştırılmış. Eroin ve sert kokain, şeker kutusunun içine saklanmış.

Bir gün içinde, Kenny Wilcox'u seven dünya ondan nefret etmeye başlayacak. Küçük Yan-Komşumuz-Danny çocukluğumuzun ikonu olmaktan çıkıp canavara dönüşecek.

Benim uyarlamamda o son gece, Kenneth Wilcox silahı havada salladı. Kimsenin kendisini umursamadığını haykırdı. Dünya onu kullanıp atmıştı. Bütün gece içki içip hap yuttu ve ölmekten korkmadığını söyledi. Benim uyarlamamda, ben eve gittikten sonra öldü.

Bir hafta sonra hikâyeyi sattım. Dünyanın dört bir yanında milyonlarca hayranı olan çocuk yıldızın son röportajını.

Komşusu intihar kurbanının ölüsünü bulmadan birkaç saat önce yapılmış röportajı. — ———

Bir hafta sonra Pulitzer Ödülü'ne aday gösterildim.

Birkaç hafta sonra da ödülü kazandım. Ödül sadece iki bin dolardı ama önemli olan uzun vadede kazanacağım paraydı. Artık gelen işleri reddetmeden geçirdiğim bir günüm bile yok. Temsilcim bana gelen teklifleri topluyor. Hayır, sadece dikkat çeken, çok para kazandıran işleri alıyorum. Büyük dergilerin kapak hikâyeleri bunlar. Ulusal okura seslenen.

Artık adım Kalite demek. Makalede adımın geçtiği satır Doğruluk demek.

Adres defterime bakarsanız içinin film afişlerinden tanıdığınız isimlerle dolu olduğunu görürsünüz. Rock yıldızlarının isimleriyle. Ve çok satan yazarların. Dokunduğum her şeyi Meşhur ediyorum. Apartman dairesinden çıkıp, Skip'in rahatça koşabileceği bahçeli bir eve taşındım. Bahçemiz ve bir yüzme havumuz var. Bir tenis kortumuz. Kablolu televizyonumuz. X ışınları ve karbon gazından kalan bin dolar borcumuzu ödedik.

Elbette, kablolu yayındaki kanallardan birini açınca Kenneth Wilcox'un bir canavara dönüşmeden önce yüzünde cinli tükürüklerle ıslık çalarak beyzbol oynadığı o küçük halini görmek mümkün. Ve Küçük Danny'i köpeğiyle birlikte Iowa'nın Heartland kasabasında yalınayak gezinirken. Onun müşterisi bol hayaleti benim hikâyemin hayatta kalmasını sağlıyor. İnsanlar çok mutlu görünen o küçük çocukla ilgili benim gerçeğimi öğrenmiş olmaktan çok mutlular.

"*Die reinste Freude ist die Schadenfreude.*"

Bu hafta köpeğim bahçeyi kazıp çıkardığı soğanı yedi.

Bütün veterinerleri arayıp onu kurtarabilecek birini bulmaya çalışıyorum. Artık benim için para sorun değil. Bedeli neyse ödeyebilirim.

Köpeğimle birlikte harika bir hayatımız var. Çok mutluyuz. Telefon elimde rehberi karıştırırken bebeğim Skip son nefesini veriyor.

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.

Sondan başlayalım" diyecekti Bay Whittier.

"Konunun sonunu deşifre etmekle başlayalım" diyecekti.

Hayatın anlamını. Birleşik alan teorisini. Büyük bilinmeyeni.

Hepimiz Binbir Gece Masalları galerisinde oturuyor olacaktık; küf lekesi olmuş ipek yastık ve minderlerde bağdaş kurup oturacaktık. Üzerine oturduğunuzda çıkan hava, kirli çamaşırlar gibi kokan sandalye ve koltuklarda. Hiç gün ışığı almadığı için asla solmayan, mücevher renklerine boyanmış, yüksek ve yankı yapan kubbenin altında, her birinde kırmızı, mavi veya portakal rengi bir ampul bulunan ve desenli pirinç kafeslerinin gerisinden parlayan pirinç lambaların arasında oturan Bay Whittier, Mylar

poşetlerinden çatırtılı sesler çıkaran, avuç dolusu kurumuş bir şeyler yiyecekti. — ———

"Haydi büyük, büyük sürprizi söyleyip işini bitirelim" diyecekti.

Dünya, diyecekti, büyük bir makinedir. Büyük bir işleme tesisi. Bir fabrika. Bu, sizin önemli cevabınızdır. Önemli hakikattır.

Bir taş perdah makinesi düşünün, içi su, taş ve çakıl dolu vaziyette yedi gün yirmi dört saat dönüp duran bir tambur. İçindekileri ezen. Dönüp duran. Çirkin taşları perdahlayarak değerli taşlar haline getiren. İşte bu, dünya. Dönmesinin sebebi bu. Biz taşız. Ve başımıza gelenler –dram ve acı ve mutluluk ve savaş ve hastalık ve zafer ve istismar– bizi aşındıran su ve kum. Bizi ezen. Güzel ve parlak olmamız için bizi perdahlayan.

Bay Whittier size böyle söyleyecekti.

Cam gibi düz olan Bay Whittier'ımız. Acıyla cilalanmış. Cilalı ve parlak.

Çelişkileri bu yüzden severiz diyor. Nefret etmeyi severiz. Bir savaşı bitirmek için başka bir savaş açarız. Fakirliği ortadan kaldırmalıyız. Açlıkla mücadele etmeliyiz. Mücadele ederiz, meydan okuruz, yeneriz, yok ederiz.

İnsanoğlu olarak ilk emrimiz şudur:

Bir şey olması gerekir.

Bay Whittier ne denli haklı olduğunun farkında değildi.

Bayan Clark konuşmaya devam ettikçe, biz bunun Diodati Villası olamayacağını daha da iyi anlıyorduk. *Frankenstein*'ı yazan yavrunun annesi de babası da yazardı: *Politik Adaletsizlik* ve *Kadın Haklarının Korunması* adındaki beyin takımı kitaplarıyla ünlü olmuş iki profesör. Davet edilmedikleri halde devamlı evlerine uğrayan zeki insanlar vardı.

Akıllı kitap kurtlarının düzenlediği bir yazlık partisinde değildik.

Hayır, bu binadan çıkarabileceğimiz en iyi hikâye, nasıl hayatta kaldığımız olurdu. Deli Leydi Çöpçü'nün kederli kollarımızda nasıl öldüğü olurdu. Yine de bu hikâyenin bile yeteri

kadar iyi olması gerekiyordu. Yeteri kadar heyecan verici olması. Yeteri kadar korkunç ve tehlikeli olması. Öyle olduğundan emin olmalıydık.

Bay Whittier ve Bayan Clark dırdır etmekle meşguldü. Bize karşı sert olmalarına ihtiyacımız vardı. Hikâyemiz için bizi pataklayıp dövmeleri gerekiyordu.

Canımızı sıkmalarına ihtiyacımız yoktu.

"Dünya barışı için yapılan konuşmaların hepsi" diyecekti Bay Whittier, "yalandır. Güzel mi güzel bir yalan." Savaşa devam etmek için bir bahane daha.

Hayır, savaşmaya bayılıyoruz.

Savaş. Açlık. Veba. Bunlar bizi kısa yoldan aydınlanmaya götürür.

"Dünyayı düzeltmeye çalışmak" derdi Bay Whittier, "çok, çok genç bir ruhun işidir. Herhangi birini kendi payına düşen sefaletten kurtarmaya çalışmak."

Savaşı oldum olası sevdik. Savaş var; çünkü biz buradayız ve bunu bilerek doğuyoruz. Ve hastalıkları da seviyoruz. Kanseri. Depremleri seviyoruz. Bay Whittier dünya dediğimiz bu lunaparkta orman yangınlarına bayıldığımızı söylüyor. Petrol sızıntılarına. Seri cinayet işleyen katillere.

Teröristleri seviyoruz. Hava korsanlarını. Diktatörleri. Sübyancıları.

Tanrım, televizyondaki haberleri nasıl da seviyoruz. Uzun ve açık bir mezarın yanında sıraya girmiş, yeni bir infaz mangası tarafından vurulmayı bekleyen insanların resimlerini. Canlı bir bomba tarafından kanlı parçalara ayrılmış sıradan insanların haber dergilerindeki parlak fotoğraflarını. Otobandaki zincirleme kazalarla ilgili radyo bültenlerini. Toprak kaymalarını. Batan gemileri.

Havada telgraf çekiyormuş gibi görünen titrek elleriyle Bay Whittier, "Uçakların düşmesini seviyoruz" diyecekti.

Çevre kirliliğine tapıyoruz. Asit yağmurlarına. Küresel ısınmaya. Kıtlığa.

Hayır, Bay Whittier'ın hiçbir fikri yoktu...

Vandal Dükü, içinde kökü yenir bitkiler bulunan tüm poşetleri buldu. İçindeki dilimlenmiş kök bitkilerin oyun taşları kadar kuruyup takırdadığı tüm gümüşrengi Mylar poşetlerini.

Aziz Bağırsaksız içinde domuz veya tavuk veya dana eti olan bütün poşetlere bir delik açtı. Et asla sindiremediği bir şeydi.

Nitrojen gazıyla şişirilmiş tüm Mylar poşetleri içindeki yiyeceklere göre tasnif edilmiş ve kahverengi oluklu mukavvadan kutulara yerleştirilmişti. Üzerinde "Tatlı" şablonu olan kutularda, kurutulmuş sukabağının içinde takırdayan çekirdekler gibi sesler çıkaran kuru kurabiye poşetleri vardı. Üzerinde "Aperitif" şablonu olan kutularda dondurularak kurutulmuş tavuk kanatları, kuru kemikler gibi takırdıyordu.

Şişmanlama korkusu yüzünden Amerika Güzeli üzerinde "Tatlı" şablonu olan bütün kutuları buldu ve Katil Aşçıbaşı'nın oyma bıçağını kullanarak bütün poşetlere delik açtı.

Istırabımızı hızlandırmak için. Kısa yoldan aydınlanmamız için.

Bir delik ve ardından nitrojen dışarı sızıyordu. Bakteriler ve hava içeri doluyordu. Ilık ve nemli havayla taşınan ve Bayan Aksırık'ı öldüren küf sporu, gümüşrengi poşetlerdeki tatlı ve ekşi domuz etini, çiftlik üretimi kalkan balığını ve makarna salatasını yiyerek ürüyordu.

Ajan Fitneci bütün krep süzetleri imha etmek için lobiye sıvışmadan evvel etrafta kimse olmadığından emin oldu.

Kontes Basiret az miktarda kişniş içerme ihtimali olan tüm gümüşrengi poşetleri bıçaklamak için lobiye sıvışmadan önce Ajan Fitneci'nin gittiğinden emin oldu.

Hepimiz sadece nefret ettiğimiz yiyecekleri bozuyorduk.

Binbir Gece Masalları galerisinde arka ayaklarının üzerine kalkarak ön ayaklarıyla tavana destek olan fil şeklinde oyulmuş alçı sütunların altında bağdaş kurmuş, bir avuç kuru taş ve sopayı dişleriyle kütürdeterek ezen Bay Whittier, "Gizliden gizliye ev sahibi takımdan desteğimizi esirgemeyi seviyoruz" diyecekti.

İnsanlığa olan desteğimizi de. Bize karşı biz. Siz, kendinizin kurbanısınız.

Savaşı seviyoruz; çünkü buradaki işimizi bitirmenin tek yolu bu. Ruhlarımızın dünyadaki, yani büyük işleme istasyonundaki işini bitirmesinin tek yolu. Taşı perdahlayan tambur. Tek yolu acı, öfke ve çelişkiden geçiyor. Sonrasında ne olduğunu ise bilmiyoruz.

"Doğduğumuzda pek çok şeyi unutuyoruz" diyor.

Doğmak, bir binaya girmek gibi. Dışarıyı gösteren pencereleri olmayan bir binaya kendinizi kilitliyorsunuz. Ve herhangi bir binada yeteri kadar kaldıktan sonra dışarısının neye benzediğini unutuyorsunuz. Ayna olmasaydı kendi yüzünüzü de unuturdunuz.

Galeride otururken, sürekli bir kişinin eksildiğini fark ediyormuş gibi görünmüyordu. Hayır, içinde yeşil biber olan tüm Mylar poşetlerini yok etmek için birisi aşağı kata sıvışırken, Bay Whittier konuşup duruyordu.

İşte olanlar böyle oldu. Herkesin planının aynı olduğunu hiç kimse bilmiyordu. Hepimiz çıtayı biraz olsun yükseltmek istiyorduk. Bizi kurtaracak olan ekibin bizi çeşit çeşit yemeklere gömülmüş, sadece sıkıntı ve gut hastalığından mustarip bir halde bulmaması için elimizden geleni yapıyorduk. Acı çeken ama hayatta kalmış olan bizlerin Bay Whittier'ın bizi rehin aldığı zamankinden yirmi kilo fazlası olmasın diye.

Elbette hepimiz *neredeyse* kurtarılacağımız ana kadar yetecek yiyecek bırakmak istiyorduk. Gerçekten hiçbir şey yemeyip aç kaldığımız ve acı çektiğimiz o son birkaç güne kadar. Tekrar anlatımda bu süreyi birkaç haftaya uzatabilirdik.

Kitapta. Filmde. Televizyon için yapılacak mini dizide.

Yoldaş Huysuz'un, "Ölüm Kampı Elmacık Kemikleri" olarak adlandırdığı şeylere sahip olacak kadar aç kalacaktık. Yüzünüz ne kadar girintili çıkıntılı olursa diyor Amerika Güzeli, televizyonda o kadar iyi görünürsünüz.

Bakteri üretmeyen o poşetler öylesine kalındı ki soyma bıçakları, aşçıbaşı bıçakları, satırları, fileto bıçakları ve et kesme makaslarından birini ödünç alabilmek için hepimiz Katil Aşçıbaşı'na

yalvarıyorduk. Ayı kapanı çenesiyle Kayıp Halka hariç; o, dişlerini kullanıyordu.

"Siz kalıcısınız ama hayat geçici" diyecekti Bay Whittier. "Bir lunaparka gidip de sonsuza dek kalmayı ümit edemezsiniz."

Hayır, biz sadece ziyaret ediyoruz ve Bay Whittier bunu biliyor. Ve burada acı çekmek için doğmuşuz.

"Bunu kabullenebilirseniz" diyor, "dünyada olup biten her şeyi kabullenebilirsiniz."

İşin acı ama komik yanı ise, bunu kabullenirseniz bir daha asla acı çekmeyecek oluşunuzdur.

Acı çekmek yerine kendinizi eziyetin kucağına atarsınız. Acıdan keyif alırsınız.

Bay Whittier ne denli haklı olduğunun farkında değildi.

O akşam bir ara, Katil Aşçıbaşı hâlâ elinde tuttuğu kemik sıyırma bıçağıyla salona girdi. Bay Whittier'a baktı ve "Çamaşır makinesi bozulmuş. Artık gitmemize izin vermen gerekiyor..." dedi.

Bay Whittier kafasını kaldırıp baktı; ağız dolusu Tetrazzini usulü kurumuş hindiyi çiğnemeye devam ederken, "Makinenin nesi varmış?" diye sordu.

Ve Katil Aşçıbaşı diğer elindeki, bıçağı değil de, boşlukta sallanan bir şeyi havaya kaldırdı. "Ümitsiz rehinelerden biri elektrik kablosunu kesmiş..." dedi.

Obje elinden sarkarak boşlukta sallanıyordu.

Ondan sonra elbiselerimizi yıkayamadık. Para kaynağımız olacak hikâyemize bir konu başlığı daha!

O anda Bay Whittier inledi ve parmaklarını pantolonunun içine soktu. "Bayan Clark?" dedi. Parmaklarını kemerinin altındaki bir noktaya bastırdı ve "Artık, *bu* acımaya başladı..." diyerek cümlesini tamamladı.

Kesik elektrik kablosunu havada sallayarak Bay Whittier'ı izleyen Katil Aşçıbaşı, "Umarım kanserdir" dedi.

Parmakları hâlâ pantolonunun içinde olan ve Arap tarzı yastıklarına gömülen Bay Whittier belinden bükülerek başını dizlerinin arasına sokuyor.

Bayan Clark bir adım öne çıkarak, "Brandon?" diyor.

Ve Bay Whittier dizleri göğsüne çekili vaziyette yere kayıyor, inliyor.

Filmdeki bu sahneyi ancak kırmızı ve mavi renklerdeki İran halısının üzerinde sahte acıyla kıvranan bir film yıldızı oynayabilir ve hepimiz kafamızda bu sahne için şunu not ediyoruz: "Brandon!"

Bayan Clark, Bay Whittier'ın ipek yastıkların arasına düşürdüğü Mylar poşetini almak üzere yere çömeliyor. Gözleri poşetin üzerindeki şablon yazının üzerinde hızlıca geziniyor ve "Ah, Brandon" diyor.

Hepimiz kameranın gerisindeki kameranın gerisindeki kamera olmaya çalışıyoruz. Kodlanan son hikâye. Gerçek.

Bu sahnenin gelecekte çekilecek film ve televizyon için yapılacak mini dizi versiyonunda hepimiz ünlü güzellik kraliçesi aktrise şöyle demesi için koçluk yapıyor olacağız: "Aman Tanrım, Brandon! Ah, ıstırap içindeki sevgili tatlı İsa!"

Bayan Clark görebilmesi için poşeti Bay Whittier'a doğru uzatıyor ve "On akşam yemeği öğününe eşit miktarda hindi yedin..." diyor. "Neden?"

Ve Bay Whittier inliyor. "Çünkü" diyor, "ben hâlâ gelişim çağındaki bir çocuğum..."

Gelecekteki versiyonunda güzellik kraliçesi ağlıyor: "İçeriden parçalanıyorsun! Patlayan bir apandisit gibi infilak edeceksin!"

Film versiyonunda Bay Whittier çığlık atıyor; gömleği, şişen göbeğini sımsıkı sarıyor ve o, tırnaklarıyla düğmelerini koparak açıyor. İşte o anda gergin teni, kaçan naylon çoraplar gibi yırtılmaya başlıyor. Kırmızı kan, hava deliğini temizleyen bir balina nasıl su fışkırtırsa aynı şekilde, dümdüz yukarı fışkırmaya başlıyor. İzleyicinin çığlık atmasına sebep olacak bir kan fıskıyesi.

Gerçekte gömleği biraz daralmış gibi görünüyor. Elleriyle kemerini çözüyor. Pantolonunun en üstteki düğmesini açıyor. Bay Whittier osuruyor.

Bayan Clark bir bardak su uzatıyor ve "Brandon al. Biraz iç" diyor.

Ve Aziz Bağırsaksız, "Su vermeyin. Onu daha çok şişirir" diyor.

Bay Whittier vücudunu, midesi kırmızı-mavi halının üzerinde gerilene dek döndürüyor. Alıp verdiği her nefes bir köpeğinki gibi hızlı ve kesik kesik.

"Diyaframı yüzünden" diyor Aziz Bağırsaksız. Midesinde genişleyen yemek, şimdiden nemi emerek ince bağırsağın girişini tıkıyor. Yukarı doğru şişen on öğünlük Tetrazzini usulü hindi, diyaframına baskı yaparak ciğerlerinin nefes almasına engel oluyor.

Aziz Bağırsaksız bunları söylerken elindeki gümüşrengi poşetten bir avuç dolusu kuru bir şey yemeye devam ediyor. Aynı anda hem çiğniyor hem de konuşuyor.

İçeride olabilecek bir başka şey ise midenin çatlayarak karın boşluğunu kan, safra ve şişen hindi eti parçalarıyla kirletmesi olabilir. İncebağırsaktan bakteri yayılıyor olabilir. Bu da peritonite, diyor Aziz Bağırsaksız, yani karın duvarının enfeksiyon kapmasına yol açabilir.

Film versiyonumuzda Aziz Bağırsaksız uzun boylu ve düzgün burunlu; kalın çerçeveli bir gözlüğü var. Gür ve dağılmış saçları var. *İncebağırsak ağzı* ve *peritonit* derken göğsündeki stetoskop sallanıyor. Ağzı da dolu *değil.* Filmde elini ileri doğru uzatıyor, avcunu açıyor ve "Neşter!" diyor.

Gerçek-bir-hikâyeden-alınma olan versiyonda su kaynatıyoruz. Bay Whittier'a birkaç kadeh kanyak ve ısırması için bir kurşun veriyoruz. Aziz Bağırsaksız'ın alnını minik bir süngerle silerken, bir saat gürültülü bir şekilde tik tak, tik tak, tik tak diye çalışıyor.

Kötü adamı kurtaran asıl kurbanlar. Tıpkı zavallı Leydi Çöpçü'nün rahat etmesine yardım ettiğimiz gibi.

Gerçekte, öylece duruyoruz. Osuruğunun kokusunu uzaklaştırmak için elimizi sallıyoruz. Belki de Whittier'ın bu sahneyi nasıl oynayacağını, ölüp ölmeyeceğini düşünüyoruz. Gerçekten

bir yönetmene ihtiyacımız var. Karakterlerimizin ne yapacağını söyleyecek birine.

Bay Whittier sadece inliyor ve elleriyle vücudunun yan taraflarına vuruyor.

Bayan Clark onun üzerine eğiliyor. Göğüsleri olduğundan daha büyük ve korkunç görünüyor ve "Onu odasına götürmek için biri bana yardım etsin..." diyor.

Kimse yardım etmek için yerinden kımıldamıyor. Onun ölmesine ihtiyacımız var. Bayan Clark'ı hikâyenin yeni kötü karakteri yapabiliriz.

Sonra Amerika Güzeli konuşuyor. Gömleğinin etek kısmı pantolonundan çıkmış, kemeri aşağı kaydığı için iç çamaşırının lastiği görünen Bay Whittier'ın yüzüstü duran şişkin karnına doğru adım atıyor. Amerika Güzeli onun yanında duruyor ve ayakkabısıyla Bay Whittier'ın karnının davul gibi gerilmiş yanına küt diye bir tekme atıyor. Sonra da, "Şimdi söyle bakalım, şu lanet olası anahtar nerede?" diyor.

Bayan Clark kolunu büküp dirseğiyle Amerika Güzeli'ne vuruyor ve onu adamın bedeninden uzaklaştırıyor. Bayan Clark, "Evet, Brandon. Seni bir hastaneye götürmemiz gerek" diyor.

Bay Whittier kendi usulünce bunu yaptı. Bize anahtarı verdi. Midesi içeriden yırtılmaya başladığı için karın boşluğu kanla doluyor, kurutulmuş hindi parçacıkları su, kan ve safrayı emdikçe genişliyor ve karnı hamileymiş gibi görünecek kadar şişiyor. Göbek deliği, küçük bir parmak gibi kaskatı şekilde dışarı fırlıyor.

Bunların hepsi Ajan Fitneci'nin kamerasının ışığında meydana geliyor; Ajan bunları Leydi Çöpçü'nün ölüm görüntülerinin üzerine kaydediyor. Dünkü trajik olayın yerini bugünkü alıyor.

İftira Kontu içinde aynı kaset olan kayıt cihazını iyice yaklaştırıyor ve bu korkunç olayın bir öncekinden beter olmasını diliyor.

Bu an, hayalini kurmaya bile cüret edemediğimiz bir dönüm noktasıydı. Hayatlarımızı nakit para kadar değerli kılacak bir

giriş sahnesi düğümü. Bay Whittier'ın yarılarak açılması, ünlü biri, ünlü bir otorite olmak için şahit olacağımız bir olaydı. Leydi Çöpçü'nün kulağı gibi, Bay Whittier'ın karnının yarılarak açılması da bizim biletimizdi. Boş bir çekti. Pasoydu.

Hepimiz bunu emiyorduk. Olayı içimize çekiyorduk. Tecrübeyi sindirerek hikâyeye çeviriyorduk. Senaryoya. Satabileceğimiz bir şeye.

Basınçla birlikte diyaframı sönünce kabak gibi görünen karnı biraz indi, biraz düzleşti. Yüzünün nasıl göründüğüne, ağzının nasıl gerilerek açıldığına, daha fazla hava alabilmek için dişlerini nasıl sıktığına baktık. Daha da fazla hava için.

"İnguinal herni" dedi Aziz Bağırsaksız. Ve hepimiz daha kolay hatırlayabilmek için bu kelimeleri içimizden tekrarladık.

"Sahneye..." diyor Bay Whittier; yüzü tozlu halıya gömülmüş. "Rolümü oynamaya hazırım..."

İnguinal herni... Bu kelime hepimizin kafasında yankılanıyor. Bu dakikaya kadar yaşanan olayların hiçbir esprisi yoktu. Bir avuç geri zekâlının kandırılarak bir binaya hapsedilmesinin. Elebaşı gaza gelir ve kaçarız. Bu hiçbir işe YARAMAZ.

Tabiat Ana şimdiden pirinç zilli gerdanlığını çıkarıp, ona gizlice biraz su getirmeyi planlıyor.

Müdire Tekzip, Cora Reynolds'ı onun odasının önünden geçiriyormuş gibi yaparken su dolu büyük bir sürahiyi gizlice odasına sokmayı planlıyor.

Kayıp Halka bütün gece boyunca parmak uçlarına basarak Bay Whittier'ın soyunma odasına girdiğini ve adam güm diye patlayana dek boğazından aşağıya bardaklar dolusu su boşalttığını hayal ediyor.

"Lütfen Tess" diyor Bay Whittier. "Yatağa gitmeme yardım eder misin?"

Ve hepimiz aklımıza not düşüyoruz: *Tess ve Brandon, gardiyanlarımız.*

Tabiat Ana ayağa kalkmasına yardım ederken, "Çabuk, sahneye... üşüyorum" diyor Bay Whittier.

Satacağımız versiyonda o zaten bir ölü. Kötü adamlardan biri ölecek ve onun dişi versiyonu geri kalanımıza öfkesi ne kadar şiddetliyse o kadar işkence etmeye devam edecek. Metres Tess bizi esir tutacak. Yiyecekten mahrum edecek. Pis paçavralar giymeye zorlayacak. Biz onun masum kurbanları olacağız.

Aziz Bağırsaksız ayağa kalkıp kolunu Bay Whittier'a doluyor. Tabiat Ana yardım ediyor. Bayan Clark bir bardak suyla onları takip ediyor. İftira Kontu, kayıt cihazıyla. Ajan Fitneci, video kamerasıyla.

"Bana güvenebilirsin" diyor Aziz Bağısaksız. "İnsanın iç organlarıyla ilgili istemesem de çok şey öğrendim."

Bayan Aksırık, sanki ölmesine hâlâ ihtiyacımız varmış gibi avcuna öksürüyor. Bayan Aksırık, buranın müstakbel hayaleti.

Koluna sıçrayan tükürüğü silen Yoldaş Huysuz, "İğrenç!" diyor. "Plastikten bir baloncukta falan mı yetiştirildin sen?" diye soruyor.

Ve Bayan Aksırık, "Eh, öyle sayılır" diyor.

Çöpçatan yorgun olduğunu ve uyuyacağını söyleyerek izin istiyor. Ve kalorifer kazanını sabote etmek üzere alt bodruma sıvışıyor.

Bunu tahmin etmiyor ama Vandal Dükü zaten bu konuda ondan önce davrandı.

Geri kalanımız Binbir Gece Masalları kubbesinin altında, küf lekeli ipek yastık ve minderlerin üzerinde oturuyoruz. Tetrazzini usulü hindi yemeğinin gümüşrengi boş poşeti halının üzerinde duruyor. Oymalı fil sütunların orada.

Hepimiz kafamıza şu cümleyi kazıyoruz: *İnsan iç organlarıyla ilgili istemesem de çok şey öğrendim...*

Ve hiçbir şey olmamaya devam ediyor. Daha çok hiçbir şey olmuyor.

Ta ki geri kalanımız bacaklarımızı uzatıp elbiselerimizdeki tozu elimizle silkeleyene dek. Oditoryuma yönelirken Bay Whittier'ın son sözlerini duymayı diliyoruz.

Erozyon

Bay Whittier ile İlgili Bir Şiir

Mağara adamıyken yaptığımız hataların aynısını diyor
Bay Whittier, "hâlâ yapıyoruz."
İşte belki de bu yüzden
birbirimizle kavga etmemiz,
birbirimizden nefret etmemiz
ve birbirimize işkence etmemiz...

Bay Whittier tekerlekli sandalyesini
sahnenin kenarına itiyor, lekeli elleri ve kel kafasıyla.
Pörsümüş yanakları aşırı büyük gözlerinden,
buğulu, sulu-gri gözlerinden sarkıyormuş gibi görünüyor.
Burun deliğine bir halka takılmış,

CD çalarının kulaklığı ise
tütsülenmiş et gibi görünen boynunun kıvrım kıvrım
katlarına dolanmış.

Sahnede spot ışığı yerine, siyah beyaz bir fragman var:
Bay Whittier'ın kafasında orduların resmi geçidini
gösteren haber filminden bir duvar kâğıdı var.
Ağzıyla gözleri, yanaklarında gezinen botların
ve süngülerin gölgesinde kaybolmuş.

"Belki de hayatın anlamı çile ve ıstırap çekmektir" diyor.
Dünyanın bir işleme tesisi, bir fabrika olduğunu varsayın.
Taşları cilalayan bir tambur düşünün:
Su ve kumla dolu, dönen bir davul.
Ruhunuzun çirkin bir taş, bir çeşit hammadde
veya doğal bir kaynak, ham petrol,
maden cevheri şeklinde bunun içine atıldığını düşünün.
Ve tüm çatışmalarla acılar, bizi ovalayan,
ruhumuzu cilalayan, bizi saflaştıran, bize öğreten
ve her yaşamda bizi son halimize getiren
aşındırıcılardır.
Sonra tekrar tekrar onun içine atlamayı seçtiğinizi,
çünkü bu ıstırabın dünyaya gelmek için
yegâne sebebiniz olduğunu düşünün.
İncecik çene kemiği için
sayıca çok fazla görünen dişleri,
çürümüş horozibiği gibi görünen kaşları,
ardına kadar açılmış yarasa kanadı gibi kulakları ve
gölge orduların resmi geçit yaptığı yüzüyle Bay Whittier,
"Tek seçenek var, hepimizin edebiyen aptal oluşu"
diyor.
Savaşlar yapıyoruz.
Barış için savaşıyoruz.
Açlıkla savaşıyoruz.
Savaşmaya bayılıyoruz.
Silahlarımızla, çenemizle ve paramızla
savaşır da savaşırız.
Ve gezegen bizden önceki halinden
asla bir adım ileri gitmiş değil.

Makineli tüfekleri ve tankları ve toplarıyla
orduların haber filmeleri yüzünden,
suratında kımıldayan dövmeler varmış gibi görünürken
öne eğilip iki eliyle birden
tekerlekli sandalyesinin kolçaklarını
yakalayan Bay Whittier şöyle diyor:
"Belki tam da yaşamamız gerektiği gibi yaşıyoruz."
Belki de fabrika gezegenimiz ruhlarımızı işliyor...
hem de... gayet iyi.

Köpek Yaşı

Bay Whittier'dan Bir Hikâye

Bu melekler kendilerini melek gibi görürler. Bu merhamet simsarları.

Zengin kocaları, iyi genetikleri, düzgün dişleri ve ciltleriyle Tanrı'nın planlamış olduğundan çok daha fazla güzelliği bir araya toplamışlardır. Ergenlik çağındaki çocukları okulda olan, evde-oturan annelerdir bunlar. Evde oturan ama ev işi yapmayan. Ev hanımı olmayan.

Kesinlikle eğitimli ama çok zeki olmayan.

Tüm zor işler için yardım alırlar. Konusunda uzman kişileri çalıştırırlar. Yanlış temizlik tozunu kullanırlar ve granit tezgâhları

veya kalker zeminleri beş para etmez hale gelir. Yanlış gübre sonucu peyzajları yanar. Yanlış renk boya sonucu tüm itinalı çabaları, yatırımları zarar görür. Çocuklar okulda, Tanrı da ofisindeyken, meleklerin boşa harcayacak bütün bir günleri vardır.

İşte o yüzden buraya gelirler. Gönüllü olarak.

Çok önemli herhangi bir şeyi berbat edemeyecekleri bu yere. Emeklilerin bulunduğu bir merkezde, kitaplarla dolu el arabasını gezdirirler. Yoga ile kitap gruplarının arasında. Bir yaşlılar evine Cadılar Bayramı süsleri asarlar. Çok yaşlı kimselerin bakıldığı tüm hastanelerde onları, bu canı sıkılan melekleri bulabilirsiniz.

Özel yapım düz tabanlı ayakkabıları İtalyan marka olan bu melekleri. Çocukları okul sonrası gittikleri futbol veya bale kursundan dönene dek boşa harcayacak iyi niyetleri ve sanat tarihi dereceleri ve uzun öğleden sonraları olan melekleri. Çiçekli yazlık elbiselerinin içinde güzel görünen, temiz saçları at kuyruğu yapılmış olan melekleri. Ve gülümseyen. Gülümseyen. Gizlice baktığınız her an.

Her hastaya söyleyecek güzel bir sözü olan. Tuvalet masasına koyduğunuz geçmiş olsun kartlarından ne hoş bir koleksiyona sahip olduğunuza ilişkin yorum yapan. Ve pencere önündeki saksılarda ne hoş Afrika menekşeleri yetiştirdiğinize ilişkin.

Bay Whittier bu melek kadınları seviyor.

Koridorun sonundaki lekeli, kel, yaşlı Bay Whittier için daima şöyle derler: Yatağının başucuna yapıştırdığı, karanlıkta parlayan butt-rock* konserlerinin posterleri ne hoş. Kapının kenarına dayadığı rengârenk kaykay ne hoş.

Yaşlı Bay Whittier, patlak gözlü, cüce Bay Whittier, "Sallanan şey nedir hanımlar?" diye soruyor.

Ve melekler gülüyorlar.

Genç olma hevesindeki bu yaşlı adama gülüyorlar. Kalbinin bu denli genç olması çok hoş.

İnternette sörf yapan, tatlı, budala Bay Whittier, snowboard

* Butt-rock: 70'lerin sonundan günümüze dek devam eden, genellikle uzun saçlı ve bol takılı dört erkekten kurulu grupların yaptığı, sert ve kadınlarla ilgili sözleri olan rock müzik türü. (ç.n.)

dergileri. Hip-hop CD'leri. Ve siperini başının arkasına çevirdiği kasketiyle, tıpkı liseli çocuklar gibi.

Okuldaki ergen çocuklarının eskiden kalma birer versiyonu onlar. Fingirdemeden edemiyorlar. Sesi çok açık olduğu için, dinlediği kafa sallatan rock müziği, ters şapkalı ve lekeli kafasına taktığı kulaklıklardan dışarı taşan bu adamı sevmeden edemiyorlar.

Tekerlekli sandalyesini koridora park etmiş olan Bay Whittier elini açıp avcunu yukarı kaldırıyor ve "Çak bakalım..." diyor.

Ve yanından geçmekte olan tüm gönüllü hanımlar eline vuruyor.

Evet, lütfen. Melekler doksan yaşına aynen bu şekilde girmek istiyorlar: Hâlâ hayat dolu. Yeni trendlere açık. Şu anda hissetikleri gibi fosilleşmiş bir şekilde değil...

Pek çok açıdan bu yaşlı adam, otuz veya kırklarındaki gönüllülerin her birinden daha genç görünüyor. Bu orta yaşlı melekler, onun yarı veya üçte biri yaşında.

Bay Whittier'ın tırnakları siyah ojeli. Tekerlek kadar geniş, yaşlı adamlara özgü burnunun deliğinde gümüş bir halka var. Mukavva terlik içindeki ayağının bileğine yapılmış dikenli tel dövmesi göze çarpıyor.

Hantal bir kurukafa şeklindeki yüzüğü bol geldiği için, sert ve küçük bir sopa parçası gibi görünen parmağında takırdayıp duruyor.

Bulanık-kataraktlı gözlerini kırpıştıran Bay Whittier, "Lise mezuniyet töreninde flörtüm olmaya ne dersiniz?" diyor.

Ve meleklerin hepsi kızarıyor. Tehlikeli olmayan bu komik ve yaşlı adama kıkırdıyorlar. Tekerlekli sandalyedeki kucağına oturuyorlar; belirgin kaslı, özel olarak çalıştırılmış uylukları, onun keskin, kemikli dizlerine yaslanıyor.

Meleklerden birinin günün birinde hislerini açığa vuracak olması gayet normal. Gönüllülerden biri Bay Whittier'in ne harika ve genç bir ruhu olduğu konusundaki hislerini başhemşire veya hastabakıcıyla paylaşacak. Hâlâ nasıl da hayat dolu olduğuyla ilgili.

O anda hemşire dönüp bakacak, gözlerini kırpıştırmayacak, ağzı bir dakika açık kalacak, bir şey söylemeden önceki o sessiz sakin bir dakika boyunca ağzı açık kalacak ve sonra, "Elbette genç biri gibi davranır..." diyecek.

Melek, "Hepimiz onun gibi hayat dolu kalmalıyız" diye karşılık verecek.

Canlı. Onun gibi enerjik. Çok neşeli.

Bay Whittier tam bir ilham kaynağı. Bunu hep söylerler.

Bu merhamet melekleri. Bu yardım melekleri.

Bu salak mı salak melekler.

Ve hemşire veya hastabakıcı, "Hepimiz öyleydik... o kadar enerjiktik" diyecek. Uzaklaşırken ekleyecek: "Onun yaşındayken."

O yaşlı değil.

İşte gerçek hep böyle açığa çıkar.

Bay Whittier progeria hastası. Gerçek şu ki, o on sekiz yaşında, yaşlılıktan ölmek üzere olan bir ergen.

Sekiz milyon çocuktan birinde Hutchinson-Gilford progeria sendromu görülüyor. Lamin A proteinindeki genetik bir hata sonucu bu kişilerin hücreleri parçalanmaya başlıyor. Normalin yedi katı hızlı bir şekilde yaşlanmalarına sebep oluyor. İç içe geçmiş dişleri ve koca kulakları, damarları görünen kafatası ve patlak gözleriyle ergenlik çağındaki Bay Whittier'in bedeni 126 yaşında gösteriyor.

Bay Whittier buruşuk elini havada sallayarak meleklerin endişesini uzaklaştırır ve hep şöyle der: "Benim köpek yaşına göre yaşlandığımı söyleyebilirsiniz."

Bir yıl sonra kalp rahatsızlığı yüzünden ölmüş olacak. Yirmi yaşına bile basmadan yaşlılıktan ölecek.

Bundan sonra melekler bir süre ortalıkta görünmezler. Gerçek şu ki, bu çok üzücüdür. Bir oğlan, belki de kendi çocuklarından bile genç olan bu oğlan bir bakımevinde yapayalnız ölümü beklemektedir. Bu oğlan hâlâ hayat doludur ve yalnızca çevresindeki insanlardan -yani ondan- yardım dilemektedir, çok geç olmadan.

Bu kadarı çok fazladır.

Bu melek her yoga dersinde, her Veli Öğretmen Derneği toplantısında, ergenlik çağındaki çocukları gördükçe ağlamak istiyor.

Bir şeyler yapması gerek.

Geri geliyor ama eskisi gibi gülümsemiyor. Ona, "Anlıyorum" diyor.

İçeriye gizlice bir pizza sokmuş. Yeni bir video oyunu. "Bir dilek tut ki gerçekleştirmene yardım edeyim" diyor.

Bu melek tekerlekli sandalyeyi yangın çıkışından geçirerek onu lunaparka götürüyor. Veya alışveriş merkezinde gezintiye çıkıyorlar. Ergenlik çağındaki bu yaşlı, tuhaf adam ve onun annesi olacak yaştaki güzel kadın. Paintball oynarken kendisini delik deşik etmesine izin veriyor; renkli boyalar meleğin saçlarını mahvediyor. Onun da tekerlekli sandalyesini. Lazer oyununda dalış yapıyor. Güneşli ve sıcak bir günde tüm öğleden sonra, oğlanın yarı çıplak ve buruşuk bedeninin yarısını su kaydırağının tepesine tekrar tekrar taşıyor.

Şimdiye kadar kafası hiç güzel olmadı diye oğlunun zulasından esrar çalıp Bay Whittier'a çubuğu kullanmayı öğretiyor. Muhabbet ediyorlar. Patates cipsi yiyorlar.

Melek, kocasının artık kariyerinden başka bir şey düşünmez olduğunu söylüyor. Çocukları ise büyüdükleri için ondan uzaklaşmaya başlamışlar. Aile parçalanıyormuş.

Bay W. ise kendi ailesinin geçinemediğini söylüyor. Bakmaları gereken dört çocukları daha varmış. Bakımevinin masraflarını karşılamanın tek yolu onu vesayet altına almakmış. Daha sonrasında ise her geçen gün onu daha az ziyaret eder olmuşlar.

Hafif bir gitar baladı eşliğinde bunları anlatan Bay W. ağlamaya başlar.

Gerçekleşmesini en çok istediği dileği birini sevmektir. Gerçekten sevişmek. Bâkir olarak ölmemek.

Tam o anda, esrardan kızarmış gözlerinden yaşlar akmaya devam ederken şöyle der: "Lütfen..."

Bu yaşlı ve buruşuk oğlan çocuğu burnunu çekerek devam eder: "Lütfen bana *Bay* diye hitap etmekten vazgeç!"

Melek onun kel ve lekeli kafasını okşarken, o, "Adım Brandon" der.

Ve bekler.

Ve o da söyler:

Brandon.

Elbette, bunun ardından, düzüşürler.

O, nazik ve sabırlı. Hem Meryem, hem fahişe. Uzun ve yogayla şekillenmiş bacaklarını, bu çıplak ve buruşuk gulyabaniye açıyor.

O, hem sunak hem kurban.

Bu lekeli, damarlı ve yaşlı tenin yanında hiç olmadığı kadar güzel görünüyor. O, tükürükler saçarak üzerinde titrerken kendini hiç bu kadar güçlü hissetmemiş olduğunu fark ediyor.

Ve, lanet olsun, bir de bakir olmasaydı ne olacaktı acaba? Misyoner pozisyonunda başladı, sonra kadının bir bacağını havaya kaldırarak şeftaliyi yardı. Sonra kadının iki bacağını da havaya kaldırdı ve bileklerini sımsıkı tutup, nefes nefese kalmış olan yüzünün iki yanına yasladı.

Tanrı yogadan razı olsun.

Viagra-sertliğiyle kadının arkasına geçti, köpek stilinde yaptı, hatta şeyini çıkarıp kadının götüne sokmaya bile çalıştı, ta ki kadın ona durmasını söyleyene dek. Kadının canı yanmıştı ve kafası güzel olmuştu; ama bacaklarını kafasının arkasından havaya kaldırmaya çalışınca parlak ve sahte melek gülüşü geri geldi.

Bütün bunlardan sonra boşaldı. Kadının gözlerine. Saçlarına. Ondan sigara istedi ama yoktu. Yatağın yanında yerde duran çubuğu aldı, ateşleyip içini dumanla doldurdu ama ona ikram etmedi.

Melek giyindi, çocuğunun çubuğunu ceketinin altına sakladı. Yapış yapış olmuş saçlarına bir eşarp bağladı ve gitmek üzere kapıya yöneldi.

Koridora açılan kapıyı aralarken, Bay Whittier arkasından, "Biliyor musun, daha önce hiç kimse bana saksofon da çekmedi..." diyordu.

Kadın odadan çıkarken, o gülümsüyordu. Gülümsüyordu.

Daha sonra arabasını sürerken kadının cep telefonu çalacaktı. Arayan, kölelik, daha sıkı uyuşturucular, oral seks isteyen Whittier olacaktı. Ve en nihayetinde melek ona, "Yapamam..." diyecekti.

"Brandon..." diyecekti kadına. "İsim Brandon."

Kadın, Brandon diyecekti. Artık onu görmesinin mümkün olmadığını söyleyecekti.

İşte bu noktadan sonra kadına yalan söylediğini itiraf edecekti. Yaşı konusunda.

Telefondaki kadın, "Progeria değil misin?" diyecekti.

Ve Brandon Whittier, "Ben on sekiz yaşında değilim" diyecekti.

On sekiz yaşında değildi ve bunu ispatlayacak doğum sertifikası vardı. On üç yaşındaydı. Şimdi artık reşit olmayan birinin ırzına geçmekten suçluydu.

Ama yeteri kadar nakit para karşılığında durumu polislere ispiyonlamayabilirdi. On bin karşılığında o da çirkin bir mahkeme dramına katlanmak zorunda kalmazdı. Birinci sayfa manşetlerine. Hayatı boyunca yaptığı hayır işleri ve yatırımlardan geriye yalnızca koca bir sıfır kalacaktı. Sırf küçük bir çocukla hızlı bir düzüşme yüzünden. En kötüsü de, artık bir sübyancı olduğundan, hayatının sonuna dek nerede olduğunu bildirmesi gereken bir seks suçlusu olacaktı. Belki boşanıp çocuklarını kaybedecekti. Reşit olmayan biriyle cinsel ilişkiye girmenin kesin olarak beş yıllık hapis cezası vardı.

Öte yandan o, bir yıl içinde yaşlılıktan ölecekti. On bin, hayatının geri kalanı için ödenecek küçük bir bedeldi.

On bin ve bir de belki eski günlerin hatırına küçük bir oral seks...

Sonuç olarak kadın elbette parayı ödedi. Hepsi ödediler. Tüm gönüllüler. Melekler.

Hiçbiri bir daha bakımevine adım atmadığı için birbiriyle de karşılaşmadı. Her melek kendinin tek olduğunu sanıyordu. Aslında sayıları bir düzine, belki de daha fazlaydı.

Peki ya para? Para birikmeye devam etti. Ta ki Bay Whittier çok yaşlanıp, yorgun düşene ve sadece düzüşmekten canı sıkılana kadar.

"Lobideki halının üzerindeki lekelere bakın" dedi. "Lekelerin kolları ve bacakları olduğunu görebiliyor musunuz?"

Gönüllü hanımlar gibi biz de, yaşlı bir adamın bedenindeki küçük bir çocuk tarafından tuzağa düşürülmüştük. Yaşlılıktan ölmek üzere olan on üç yaşındaki bir çocuk tarafından. Ailesinin kendisini terk ettiğine ilişkin kısım doğruydu. Ancak Brandon Whittier'ın artık yok sayılıp yapayalnız bir şekilde ölüme terk edildiği falan yoktu.

Üstelik, melekleri peş peşe kafeslediği gibi, bu onun ilk deneyi de değildi. Biz onun ilk kobayları değildik. Ve o lekelerden biri onu ele geçirmek üzere geri gelmediği sürece sonuncu da olmayacağımızı söyledi bize.

7.

Sabah bir kadın çığlığıyla başlıyor. Kadın sesi, çığlık, Rahibe Vigilante'ye ait. Bağırışların arasında, tahtayı yumruklayan bir elin sesini duyabilirsiniz. Ahşap bir kapının çarptığını ve çerçevesinden oynadığını duyabilirsiniz. Sonra tekrar bir çığlık.

Rahibe Vigilante, "Hey Whittier!" diye çığlık atıyor. Rahibe Vigilante, "Siktiğimin gün doğumunu kaçırdın..." diye bağırıyor.

Sonra yumruk, vurma sesi.

Odalarımızın, kulisteki soyunma odalarımızın önündeki koridor karanlık. Onun ötesindeki sahne ve oditoryum da karanlık. Hayalet ışığı hariç her yer zifiri karanlık.

Her birimiz kalktığımız gibi elbiselerimizi kavrıyoruz; bir saat mi uyuduk yoksa bütün gece mi, bilemiyoruz.

Hayalet ışığı, sahnenin ortasındaki bir direğe takılı olan çıplak bir ampul sadece. Geleneklere göre, bu ışık tiyatro boş ve karanlıkken hayaletlerin içeri girmesini engelliyor.

Bay Whittier elektrik bulunmazdan önceki tiyatrolarda hayalet ışığın emniyet subabı vazifesi gördüğünü söyleyecekti. Gaz hattında dalgalanma olursa, mekânı patlamaktan korumak için aniden çakarak daha da parlak yanarmış.

Her iki şekilde de hayalet ışığı iyi şans demekti.

Ta ki bu sabaha kadar.

Bizi öncelikle çığlık uyandırıyor. Sonra da koku.

Leydi Çöpçü'nün kenar mahalle gezmesi yaparken büyük çöp varillerinin dibinde bulabileceği kara pisliğin tatlı kokusu burada. Çöp kamyonunun, arkasındaki yapışkan, vıcık vıcık ağzının kokusu. Yutulmuş köpek boku ve bayat et kokusu. Beraber çiğnenmiş, yutulmuş ve sıkıca paketlenmiş. Evyenin altında eriyerek kara bir çamur haline dönüşmeye başlayan çürük patateslerin kokusu.

Kokuyu almamak için nefesimizi tutuyoruz; kapılardan çıkmak ve karanlığın içinde, tüm çığlıklara doğru karanlık koridordan gitmek için yolumuzu el yordamıyla buluyoruz.

Burada geceyle gündüz bir yargı meselesi. Şimdiye dek Bay Whittier'a güvenme konusunda mutabık olduk. O olmadan vaktin öğleden önce mi yoksa sonra mı olduğu bir tartışma konusu. Dışarıdan ışık gelmiyor. Telefon sinyali yok. Ses yok.

Kapıyı yumruklamaya devam eden Rahibe Vigilante, "Günlük tan sekiz dakika önce ağardı!" diye bağırıyor.

Hayır, tiyatrolar dışarıdaki gerçekliği yoksun bırakacak şekilde inşa edilirler ki oyuncular kendi gerçekliklerini yaratabilsin. Duvarlar çift kat betondur, araya da talaş doldurulmuştur. Böylece hiçbir polis sireni veya metro gürültüsü birisinin sahnedeki sahte ölümünün büyüsünü bozamaz. Hiçbir araba alarmı veya havalı matkap, romantik bir öpücüğü gözden yaş getiren bir kahkahaya çeviremez.

Güneş her defasında, Bay Whittier'in saatine bakıp iyi geceler demesiyle batıyor. Projeksiyon kabinine tırmanıp şalteri indiri-

yor ve lobi, fuayeler, sergi salonları, sonra galeriler ve bekleme salonlarındaki ışıkları karartıyor. Karanlık bizi ana oditoryuma sürüyor. Bu alacakaranlık, kulisteki soyunma odalarını aydınlatan ışığa kadar sırayla tüm odalara düşüyor. Orada her birimiz uyuyoruz. Her odada bir yatak, bir banyo, bir duş ve bir tuvalet var. Bir kişi ve bir bavula yetecek kadar bir oda. Veya hasır bir sepete. Veya mukavva bir kutuya.

Bay Whittier'ın odalarımızın önündeki koridorda günaydın diye bağırmasıyla sabah oluyor. Işıklar tekrar yandığında yeni bir gün başlıyor.

Bu sabaha kadar böyle oluyordu tabii.

Rahibe Vigilante, "İhlal ettiğin şey bir *tabiat* kanunudur..." diye bağırıyor.

Pencereleri veya gün ışığı olmayan bu yer için Vandal Dükü, İtalyan Rönesans dönemi uzay istasyonunda kapana kıstırılmış olabiliriz diyor. Çok eski bir Maya denizaltısıyla sualtının derinliklerinde olabiliriz. Veya Dük'ün XV. Louis dönemi kömür madeni veya bomba siperi olarak tabir ettiği yerde.

Burada, bir şehrin göbeğinde, yürüyen, çalışan, sosisli sandviç yiyen milyonlarca insandan birkaç santim ötedeyiz ama dünyayla bağlantımız kesilmiş durumda.

Burada, kadife veya goblen perdeyle örtülü veya vitray camla kaplı bir pencere gibi görünen her şey sahte. Bir ayna. Veya vitrayın ardındaki loş güneş ışığı aslında, Gotik sigara içme odasındaki yüksek ve kemerli pencerelere daima akşam karanlığı çökmüş gibi görünmesini sağlayacak kadar ufak ampullerden geliyor.

Hâlâ dışarı çıkmanın yollarını araştırıyoruz. Hâlâ kilitli kapıların önünde durup yardım edin diye bağırıyoruz. Ama çok güçlü veya çok yüksek sesle değil. Hikâyemizden iyi bir film çıkana kadar öyle bağırmayacağız. Her birimiz, oynayacak bir film yıldızı kadar hayali fener bir karakter haline gelene kadar.

Bizi geçmişimizdeki tüm hikâyelerden kurtaracak bir hikâye yakalayana kadar.

Bay Whittier'ın soyunma odasının önündeki koridorda duran Rahibe Vigilante kapıyı yumruklıyor ve "Hey, Whittier! Bu sabah vermen gereken bir sürü cevap var" diye bağırıyor. Rahibe'nin ağzından, söylediği her kelimeyle birlikte buhar çıktığını da görebilirsiniz.

Güneş doğmadı. — ———

Hava soğuk ve leş gibi kokuyor.

Yemek bitti.

Hep birlikte Rahibe Vigilante'ye şunu söylüyoruz: Sus. *Dışarıdaki* insanlar işitip bizi kurtarmaya gelebilir.

Kilit sesi duyuluyor ve açılan kapıda, üzerindeki havlu kumaştan bornozuyla Bayan Clark beliriyor. Gözkapakları kızarmış ve şiş; koridora bir adım atıyor ve kapıyı ardından kapatıyor.

"Dinleyin hanımefendi" diyor Rahibe Vigilante. "Rehinelerinize daha iyi davranmanız gerekir."

Yanında Vandal Dükü duruyor. Aynı Vandal Dükü dün gece bodruma inip kalorifer kazanını besleyen tüm telleri ekmek bıçağıyla kesti. — ———

Bayan Clark eliyle gözlerini ovuşturuyor.

Ajan Fitneci kamerasının ardından, "Saatin kaç olduğunun farkında mısınız?" diye soruyor.

Yoldaş Huysuz, İftira Kontu'nun kayıt cihazına, "Sıcak su olmadığını biliyor musunuz?" diyor.

Bodrumun tavanındaki bakır boruları takip ederek su ısıtma kazanını bulan ve gazı kesen kişi Yoldaş Huysuz'du. Bilmesi lazım. Gaz vanasının tokmağını manivelayla kopardı ve beton zemindeki bir kanala attı.

"Grev yapıyoruz" diyor hayali fener Aziz Bağırsaksız. "Isınmadığımız sürece göz alıcı ve hayret verici *Frankenstein* pisliğini yazmıyoruz." —

Bu sabah: Isıtma yok. Sıcak su yok. Yemek yok.

"Dinleyin hanımefendi" diyor Kayıp Halka. Soyunma odalarının önündeki dar koridorda öyle yakın duruyor ki sakalı neredeyse Bayan Clark'ın alnına sürtünüyor. Tek elinin parmak-

larını kadının bornozunun altına kaydırıyor. Kayıp Halka eğilip göğsünü kadının göğsüne bastırıyor ve elini yumruk yaparak dirseğini kıvırıp, avcunda tuttuğu flaneli havaya kaldırarak Bayan Clark'ın ayaklarını yerden kesiyor.

Terlikli ayaklarıyla havayı döven Bayan Clark kendisini tutan kıllı bileği yakalıyor; gözleri yuvalarından fırlıyor ve saçları kapalı kapıya çarpana dek kafasını geriye atıyor. Kafası kapıya çarpınca güm diye bir ses çıkıyor.

Kadını havada sallayan Kayıp Halka, "Yaşlı adam Whittier'a bize yemek getirmesi gerektiğini söyle. Ve bizi biraz olsun ısıtmasını. Ya da bizi buradan çıkarmasını. Hem de hemen" diyor.

Biz: Fidye için insanları kaçıran, şeytani, uyuyakalmış deli adamın masum kurbanlarıyız.

Mavi kadifeden lobide kahvaltılık hiçbir şey olmayacak.

İçinde ciğerle yapılmış herhangi bir yemek olan tüm poşetlerde on veya on beş delik açıldı. Herkesin o pusulaya damgasını vurması gerekiyordu.

Lobideki gümüşrengi Mylar yastıkların hepsi dümdüz olmuş. Herkesin aklında aynı fikir var.

Kalorifer çalışmıyorken bile, hava şimdiden soğuk, yemek bayatlamış.

"Onu sarmamız gerek" diyor Bayan Clark. Onu sarmalı ve içinde Leydi Çöpçü'nün de olduğu en derindeki bodruma bedenini taşımalıyız.

"O koku" diyor, "yemekten gelmiyor."

Onun nasıl öldüğüne ilişkin ayrıntıları sormuyoruz.

Bay Whittier'ın sahne arkasında ölmüş olması daha iyi. Bu durum, en kötü senaryoyu yazmamıza müsaade ediyor: Geceleyin karnının gittikçe daha da şişmesini izlemek için gözlerini çevirip duruyor, ta ki ayaklarını göremeyene kadar. Ta ki içinde bir zar veya kas çatlayana kadar. Sonrasında, sıcak yemeğin püskürerek ciğerlerine baskı yaptığını hissediyor. Karaciğerine ve kalbine de. Sonra şokun etkisiyle üşüdüğünü hissedecek. Göğsündeki ak tüyler soğuk soğuk terlediği için bataklık gibi olacak. Yüzü terli-

yor. Kolları ve bacakları soğuktan titriyor. Komanın ilk belirtileri bunlar.

Bayan Clark'a hiç kimse inanmayacak; çünkü artık o yeni kötü adam. Bizim şeytani, süper dişi tilki, baskıcı yeni devlet memuremiz.

Hayır, bu sahneyi oynamamız gerek. Bay Whittier'in bir yandan sayıklayıp bir yandan bağırdığını duyacağız. Beti benzi atacak ve ellerini iyice açarak yüzüne siper edip, şeytanın peşinde olduğunu söyleyecek. Yardım istediğini haykıracak.

Komaya girecek. Ve ölecek.

Periton, onikiparmakbağırsağı, yemek borusu ile ilgili karmaşık kelimeler kullanarak Aziz Bağırsaksız tersliğin resmi terimini bilecek.

Bizim adaptasyonda, Whittier'ın yatağının yanına diz çöküp onun için dua edeceğiz. Zavallı, masum biz, aç biilaç buraya kapatılmış haldeyiz ama şeytanımızın sonsuz ruhu için dua etmeye devam ediyoruz. Sonra anbean netliğini yitiren görüntünün kayboluşu ve reklamlara geçiş.

Bu, hit bir filmden bir sahne. Her yerine *Emmy adayı* yazılmış bir sahne.

Rujunu tazeleyen Barones Frozbit, "Ölü insanların en güzel yanı bu" diyor. "Onlar seni düzeltmez."

Yine de, iyi bir hikâye, ısınma yok demek. Devamlı açlık, kahvaltı yok demek. Pis elbiseler vs. Biz, Lord Byron veya Mary Shelley kadar zeki-akıllı değiliz belki ama hikâyemizin başarılı olması için bazı boklara katlanırız.

Bay Whittier, bizim yaşlı, ölü canavarımız.

Bayan Clark, bizim yeni canavarımız.

"Bugün" diyor Çöpçatan, "uzun, çok uzun bir gün olacak."

Ve Rahibe Vigilante elini havaya kaldırıyor; saati loş koridorda radyum-yeşili parlıyor. Rahibe Vigilante saatini ışıldatmak için sallıyor ve "Bugün *ben söylediğim kadar* uzun olacak..." diyor.

Bayan Clark'a dönüp, "Lanet olası ışıkları nasıl açabileceğimi bana göster şimdi" diyor.

Ve Kayıp Halka terlikli ayaklarını yere basıyor.

Clark ve Rahibe karanlığa giden yollarını el yordamıyla hissediyorlar; koridorun nemli duvarlarına dokunuyorlar, sahnedeki hayalet ışığın griliğine doğru hareket ediyorlar.

Bay Whittier, bizim yeni hayaletimiz.

Aziz Bağırsaksız'ın midesi bile gurulduyor.

Amerika Güzeli mideyi küçültmek için bazı kadınların sirke içtiğini söylüyor. Açlık sancısı insanın canını o kadar acıtabiliyor.

"Bana bir hikâye anlatın" diyor Tabiat Ana. Üzerinde ısırık izleri olan, elma-tarçın kokulu mumu yakıyor. "Herhangi biriniz" diyor. "Yemek yeme isteği duymamı sonsuza dek engelleyecek bir hikâye anlatın..."

Kedisine sarılan Müdire Tekzip, "Bir hikâye *senin* iştahını kaçırabilir ama Cora hâlâ aç" diyor.

Ve Amerika Güzeli, "O kediye söyle, birkaç gün sonra kendisi yemek olmaya hak kazanacak" diyor. Pembe esnek kumaş içindeki memeleri şimdiden daha büyük görünüyor.

Ve Aziz Bağırsaksız, "Lütfen biriniz aklımı mideden uzaklaştırır mısınız?" diyor. Sesi farklı; ağzında ilk defa yemek olmadığı için akıcı ve kuru.

Pis koku, sis kadar yoğun. Kimsenin içine çekmek istemediği bir koku.

Ve sahneye doğru, hayalet ışığının etrafındaki daireye doğru yürürken Vandal Dükü, "Sattığım ilk tablodan önce..." diyor. Kendisini takip ettiğimizden emin olmak için geriye bakıyor ve "Eskiden sanat yapıtı hırsızının tam tersiydim..." diye devam ediyor.

Bu arada tüm odaların güneşleri doğmaya başlıyor.

Ve hepimiz kafamıza şunu yazıyoruz: *Sanat yapıtı hırsızının tam tersi...*

Kiralık

Vandal Dükü ile İlgili Bir Şiir

"Hiç kimse Michelangelo'ya Vatikan piçi demedi"
diyor Vandal Dükü,
sırf Papa Julius'a iş için yalvardı diye.

Dük sahnede,
pis sakalı ve soluk kıllı ovma fırçasıyla,
dönüp duruyor,
bir nitokin sakızının tomarını yoğurmak ve ezmek için.
Gri kalın tişortü ve branda bezinden pantolonu,
mavi ve yeşil, kahverengi, siyah
ve beyaz boyaya bulanmış;
kurumuş kırmızı, koyu kırmızı boya artıkları

kuru üzüm gibi yapışmış üzerine.
Arkaya savurduğu, pirinç tellerden dolaşık saçı,
yağ içinde kararmış
ve her telini yapışkan kepek sarmış.

Sahnede spot ışığı yerine bir fragman var:
Portreler ve alegoriler, natürmortlar ve peyzajlardan
bir slayt gösterisi.
Bu antik sanatın tamamı, yüzünü, göğsünü,
sandalet içindeki çoraplı ayaklarını
bir galeri duvarı yerine kullanıyor.

Vandal Dükü, "Hiç kimse Mozart'a,
kendisini müzik şirketine satmış fahişe demedi"
diyor,
sırf Salzburg Başpiskoposu için çalıştı diye.
Ondan sonra Sihirli Flüt'ü yazdı,
Bir Küçük Gece Müziği'ni yazdı,
zengin Giuseppe Bridi'den
ve onun altın yumurtlayan ipek sanayisinden damlayan
parayla.
Veya Leonardo da Vinci'ye hain, bir kukla demedik;
çünkü X. Papa Leo'dan ve Lorenzo de' Medici'den altın
almak için resim yaptı.

"Hayır" diyor Dük,
"Son Akşam Yemeği ve Mona Lisa'ya bakarız
ve onları yaratmak için gereken faturaları
kimin ödediğini asla bilmeyiz."
Önemli olan, diyor, sanatçının arkasında bıraktığıdır,
sanat eseridir.
Kirayı nasıl ödediği değil.

İhtiras

Vandal Dükü'nden Bir Hikâye

Bir yargıç olaya "mala zarar verme suçu" dedi. Bir başka yargıç ise "kamu mülkünün tahribi" dedi.

New York şehrinde Modern Sanat Müzesi'nin muhafızları onu yakaladıktan sonra yargıç, nihai kötü davranış olarak suçu "intizamsızlık"a indirdi. Los Angeles'taki Getty Müzesi'nden sonra yargıç, Terry Fletcher'ın yaptığı şeye "grafiti" dedi.

Getty veya Frick veya Ulusal Galeri'de olsun, Terry'nin suçu her zaman aynıydı. Sadece insanlar buna nasıl bir ad verecekleri ne karar veremiyordu.

Bu yargıçların hiçbirisi, sanat koleksiyoncusu ve kesinlikle iyi bir adam olan, Los Angeles bölgesindeki Federal Mahkeme'nin muteberi Lester G. Myers ile karıştırılmamalıdır. Sanat eleştirmeni, yazar ve kültürel her şeyi bilen Tannity Brewster değildir. Ve rahatlayın, galerinin sahibi, insanların rastlantıyla arkasından vurulduğu Pell/Mell Galerisi'yle ünlü olan Dennis Bradshaw değildir. Zaman zaman arkalarından vurulurlar.

Hayır, bu karakterlerle, yaşayan veya ölü herhangi birinin arasındaki benzerlik tamamen tesadüftür.

Burada meydana gelecekler olaylar tamamen uydurulmuştur. Bay Terry Fletcher hariç insanların hepsi hiç kimsedir.

Bunun bir hikâye olduğunu kendi kendinize tekrarlamaya devam edin. Bunun tamamı gerçek değildir.

Fikrin temeli, sanat öğrencilerinin postaneye giderek hiçbir ücret ödemeden ucuz adres etiketi yığınlarından aldığı İngiltere'ye dayanıyor. Her postanede bu etiket yığınlarından var ve her birinin boyu, parmaklarınızı birbirine yapıştırıp öne uzattığınız eliniz kadar. Avcunuzda kolayca saklayabileceğiniz bir boyut. Etiketlerin arkasında sıyırmak için mumlu kâğıt vardı. Onun altında ise üzerine herhangi bir şeyi sonsuza dek yapıştıracağınız tutkal zemin.

Bunların gerçek cazibesi buydu. Genç sanatçılar –gerçekten önemsizdiler– kendi stüdyolarında oturup mükemmel minyatürlerini yaparlardı. Veya etiketi beyaz fon rengine boyayıp üzerine karakalem çalışması.

Sonra da ellerindeki etiketle dışarı çıkarlar ve kendi küçük sergilerini yapıştırırlardı. Meyhanelere. Tren vagonlarına. Taksilerin arka koltuklarına. Ve çalışmaları oralarda sandığınızdan çok uzun "asılı" kalırdı.

Postane bu etiketleri çok ucuz kâğıtlardan yaptığı için onları asılı olduğu yerlerden sıyırmak imkânsızdı. Kâğıt, köşelerinden, ufak parçalar halinde yırtılıp pul pul olurdu; ama tutkaldan dolayı asılı kalmaya devam ederdi. Sümük gibi topaklı ve sarı görünen yeni tutkal, çalışma küçük bir sanat okulu resmi olduğu eski

halinden çok daha kötü duran kara bir lekeye dönüşüne kadar tozu dumanı üzerine çekerdi. Halk herhangi bir resmin, geride bıraktığı çirkin tutkaldan daha iyi olduğunu fark etti.

Böylece... insanlar sanatın asılı olmasına izin verdi. Asansörlerde ve tuvaletlerde. Kiliselerdeki günah çıkarma hücrelerinde ve alışveriş mağazalarındaki soyunma kabinlerinde. Bu tür yerlerin çoğunda birkaç resmin yardımı oluyordu. Ressamların çoğu, yaptığı çalışmaların sergilenmesinden ötürü çok mutluydu. Sonsuza kadar.

Yine de... bir şeyi sonuna kadar ilerletmek işini bir Amerikalıya bırakın.

Büyük fikir Terry Fletcher'ın aklına geldiğinde, kendisi *Mona Lisa*'yı görmek için sırada bekliyordu. Ne kadar yaklaşırsa yaklaşsın, resim büyümedi. Kendisinde resimden daha büyük sanat dersi kitapları vardı. Dünyanın en ünlü resmi buradaydı ama divan yastığından daha küçüktü.

Nerede olursa olsun, resmi ceketinizin içine gizlice sokmak ve kollarınızı göğsünüzde kavuşturarak saklamak çok kolaydı. Çalmak için tabii.

Sıra adım adım resme yaklaştıkça resim bir mucize gibi de görünmüyordu. Leonardo da Vinci'nin şaheseri oradaydı ve Fransa'da, Paris'te koca bir günü arka bacaklarının üzerinde boşa geçirmeye değecek gibi görünmüyordu.

Dans eden flütçü Kokopelli'nin tarihöncesinde yapılmış taş resmini ve onun boyunbağlarının üzerine boyanmış ve köpeklerin mama kâselerine perdahlanmış halini gördükten sonra Terry Fletcher'ın hissettiği hayal kırıklığının aynısıydı bu. Banyo paspaslarına ve klozet takımlarına iliştirilmiş halini gördükten sonra. En sonunda New Mexico eyaletine giderek çekiçle işlenmiş ve kayalığın yüzüne boyanmış olan orijinalini gördü; aklına gelen ilk fikir şuydu: *Amma eskimiş...*

İngiliz postanesindeki etiketleri düşününce, ünü şişirilmiş, önemsiz, eski şaheser resimlerin hepsinden daha iyisini yapabilirdi. Daha iyisini boyayabilir ve yaptığı işi çerçevelenmiş ve

ceketinin içinde sarmalanmış şekilde müzelere gizlice sokabilirdi. Çok büyük bir şey olmayacaktı ama arkasında çift taraflı yapışkan bant bulunacaktı ve doğru an geldiğinde... sadece resmi duvara yapıştıracaktı. Dünyanın görebilmesi için tam orada, Rubens ve Picasso'nun arasında... Terry Fletcher'ın orijinal çalışması olacaktı.

Turner'ın Tate Galerisi'nde kalabalık yapan *Kar Fırtınası: Hannibal ve Ordusu Alpler'i Geçiyor* tablosunun yerini Terry'nin gülümseyen annesinin tablosu alacaktı. Annesi kırmızı beyaz çizgili mutfak havlusuna ellerini kurulayacaktı. Prado Müzesi'nde Velázquez'in Infanta portresine karşılık kendi kız arkadaşı Rudy olacaktı. Veya köpeği Boner.

Elbette bu onun çalışması, onun imzası olacaktı ancak amacı, sevdiği insanları daha da onurlandırmaktı.

Sonunda resimlerinin çoğu, müzenin tuvaletinde asılı olacaktı ve bu çok kötüydü. Muhafız veya güvenlik kamerası olmayan tek yer burasıydı. Kalabalık olmayan saatlerde kadınlar tuvaletine girip bir resim astığı bile olurdu.

Turistlerin hepsi müzenin tüm galerilerine olmasa bile tuvalete girerdi.

Resmin nasıl göründüğü neredeyse önemli değil gibiydi. Onu sanat, hatta şaheser yapan, asıldığı yerdi... Çerçevenin parlaklığı... Ve yanlarına asılmış olan diğer resimler. Bu araştırmayı yaptıktan sonra doğru antika çerçeveyi bulmalı ve resmini kalabalık bir duvarın merkezine asmalıydı ki, müze personeli aramadan önce resmi orada günler, hatta haftalar boyunca durabilsin. Veya polis aramadan önce...

Sonra da suçlamalar geldi: Mala zarar verme suçu, kamu mülkünün tahribi, grafiti.

Bir yargıç onun sanatına "intizamsızlık" dedi ve Terry'yi para ve bir gece hapis cezasına çarptırdı.

Polisin Terry Fietcher'i yerleştirdiği hücrede, kendisinden önce kalan herkes ressam olduğu için, duvarlardaki yeşil boya resim yapmak amacıyla kazınmıştı. Sonra da isimlerini

yazmışlardı. Taş resimler, Kokopelli'den çok daha özgündü. *Mona Lisa*'dan. Pablo Picasso olmayan isimler tarafından yapılan bu resimler. O gece o resimlere bakarken Terry neredeyse vazgeçti.

Neredeyse.

Ertesi gün, Terry'nin tutuklandığı sırada resmini yapmaya çalıştığı bir meyve yığını üzerinde karasineklerin daireler çizdiği stüdyosuna bir adam geldi. Bu adam bir gazete zincirinde sanat eleştirmenlerinin şefiydi. Bir gece önceki yargıcın arkadaşıydı ve bu eleştirmen, evet dedi, hikâyenin tamamının son derece komik olduğunu anladı. Sanat dünyasıyla ilgili köşe yazısı için harika bir hikâyeydi. Bozulan meyvelerin tatlı kokusuna, vızıldayan sineklere rağmen bu adam Terry'nin eserlerini görmekten mutlu olacağını söyledi.

Her biri trençkotun içine sığsın diye küçük olan tuvallere bakarken, "Çok iyi" dedi eleştirmen. "Çok, çok iyi."

Karasinekler daire çizmeye, lekeli elmaların ve siyah muzların üzerine konmaya, sonra da iki adamın etrafında vızıldamaya devam ediyordu.

Eleştirmenin, camları bir geminin lombozları kadar kalın olan bir gözlüğü vardı. Onunla konuşurken bağırmak isterdiniz, tıpkı büyük bir evin üst katlarındaki pencerelerinden birinin ardında duran ve kilitli kapıyı açmak için aşağıya inmeyen birine bağırır gibi.

Yine de adam kesinlikle, olumlu manada, inkâr edilemez şekilde Tannity Brewster DEĞİLDİ.

Gelecekteki davalara kanıt olacak, dedi Terry adama, en iyi resimlerin çoğu cezaevinde.

Eleştirmen bunun önemli olmadığını söyledi. Bir sonraki gün bir galeri sahibiyle bir koleksiyoncuyu getirdi ve ikisi de ulusal dergilerdeki her daim fikirleriyle ünlü olmuş adamlardı. Grup, eserlere baktı. Ölmüş ünlülerin karmakarışık baskılarıyla tanınan ve eserlerini kırmızı püskürtme boyayla kocaman imzalayan bir ressamın adını söyleyip durdular.

Yine de, galeri sahibi, Dennis Bradshaw değildi. Ve sanat koleksiyoncusu kadın Teksas aksanıyla konuşuyordu. Kızıl-sarı saçı, güneşten yanmış omuzlarının ve gerdanının ürpetici portakal kabuğu rengiyle aynıydı ama o Bret Hillary Beales değildi.

Kadın tamamen düzmece bir karakterdi. Ancak adamın resimlerine bakarken sürekli, "kâr getireceği kesin" kelimelerini kullandı.

Hatta sandaletli ayağının hemen üstünde, bileğinde, süslü bir yazı kullanılarak yapılmış, "Şeker" yazan küçük bir dövmesi vardı; ama hayır, kendisi hiçbir şekilde, kesinlikle Bayan Bret Hillary Beales OLAMAZDI.

Hayır, bu sahte, düzmece eleştirmen, sanat koleksiyoncusu ve galeri sahibi, en sonunda bizim sanatçıya şöyle dedi: İşte sana anlaşma. Bu karmakarışık baskı ustasının eserlerine milyonlar yatırmışlardı; ama adamın o anki üretimi sanat piyasasını boğuyordu. Büyük para kazanıyordu ama önceki eserlerinin değerini düşürüyordu. Onların yatırımının değerini de.

Anlaşma şöyleydi: Terry Fletcher baskı ustasını öldürürse, o zaman sanat eleştirmeni, galeri sahibi ve koleksiyoncu Terry'yi ünlü yapacaktı. Onu iyi bir yatırıma dönüştüreceklerdi. Eserleri servet değerinde olacaktı. Annesinin ve kız arkadaşının, köpeğinin ve hamsterının resimleri, *Mona Lisa* kadar klasik olmak için gereken desteği alacaktı. Hopi'lerin kötülük tanrısı Kokopelli kadar.

Stüdyosundaki karasinekler, yumuşak elmalar ve sertliğini kaybetmiş muzlardan oluşan öbeğin üzerinde daireler çizmeye devam ediyordu.

Yardımı dokunur diye, Fletcher'a, baskı ustası, tembel bir heykeltıraşı öldürdüğü için ünlü olmuştu, buna karşılık heykeltıraş, dikkat çekmeye bayılan bir ressamı, aynı ressam da çok satan bir kolajcıyı öldürmüştü dediler.

Bütün bu insanlar ölmüştü ama eserleri bir müzede yer alıyordu ve her dakika kartopu gibi büyüyen bir banka hesabı gibiydiler. Bir van Gogh ayçiçeği gibi renkleri kahverengiye

dönen ve fazla değeri bile olmayan resimlerin vernikleri çatlıyor ve rengi sarıya dönüyordu. Bütün gün kuyrukta bekleyen insanların umduğundan her zaman daha küçük oluyordu bu resimler.

Eleştirmen sanat piyasasının asırlardır bu şekilde işlediğini söyledi. Terry bunu, yani ilk gerçek "görevini" kabul etmemeyi seçerse, bu sorun değildi. Ancak kendisini sonuçlanmamış davalarla dolu uzun bir gelecek ve bir yığın suçlama bekliyordu. Bu sanat insanları yalnızca bir telefon açarak bunların hepsini ortadan kaldırabilirlerdi. Veya bunu çok daha kötü bir hale getirebilirlerdi. Hiçbir şey yapmamış olsa bile Terry Fletcher hapse çok, çok uzun bir süreliğine girebilirdi. Duvarları kazınmış yeşil hücreye.

Bundan sonra, hapishane kuşu terimine kim inanırdı?

O yüzden Terry Fletcher şunu diyor: Evet.

Baskı ustasıyla hiç tanışmamış olması işini kolaylaştırıyor. Galeri sahibi kendisine bir silah veriyor ve kafasına naylon çorap giymesini söylüyor. Silah, parmaklarınızı birbirine yapıştırıp öne uzattığınız eliniz kadar uzun. Avcunuzda kolayca saklayabileceğiniz bir alet; sadece paket etiketi boyunda ama işini sonsuza kadar sürecek şekilde yapıyor. Dikkatsiz baskı ustası galeri kapanana kadar orada olacak. Ondan sonra da evine yürüyecek.

O gece Terry Fletcher adamı arkasından –pat, pat, pat– üç kere vuruyor. Köpeği Boner'ın resmini Guggenheim Müzesi'ne asmaktan çok daha hızlı bir iş.

Bir ay sonra Fletcher bir galeride ilk gerçek sergisini açıyor.

Burası, Pell/Mell Galerisi DEĞİL. Yerde aynı siyah ve pembe damalı karolar ve kapının üzerinde karolara uyan çizgili bir gölgelik var ve sanata yatırım yapacak zeki insanların büyük bir kısmı oraya gidiyor; ama buranın başka bir çeşit galeri olduğunu varsayalım. *Sahte* zeki insanlarla dolu.

Ondan sonra Terry'nin kariyeri karmaşıklaşmaya başlıyor. İşini çok iyi yaptığını söyleyebilirsiniz; çünkü sanat eleştirmeni, kavramsal bir ressamı öldürmesi için onu Almanya'ya gönderiyor. San Francisco'daki gösteri ressamına. Barcelona'daki

devinimsel heykeltıraşa. Herkes Andy Warhol'un safrakesesi ameliyatından öldüğünü sanıyor. Jean-Michel Basquiat'ın aşırı eroinden öldüğünü sanıyorsunuz. Şu Keith Haring ve Robert Mapplethorpe'un AIDS'ten öldüğünü.

Gerçek şu ki, insanlar ne düşünmenizi istiyorsa siz onu düşünüyorsunuz.

Bu zaman sürecinde, eğer pes edersen, sanat dünyası ilk cinayetini ortaya çıkarır diyor eleştirmen, Fletcher'a. Veya daha kötüsünü.

Terry, daha kötüsü nedir, diye soruyor.

Ve onlar söylemiyor.

Bir şeyi sonuna kadar ilerletmek işini bir Amerikalıya bırakın.

Çok satan ressamların hepsini, tembel, özensiz ressamların hepsini öldürmekten, Fletcher'ın kendi sanatını doğru düzgün yapacak zamanı yoktu. Sanki umrunda değilmiş gibi, Rudy ve annesinin resimleri aceleye getirilmiş, karmakarışık görünüyordu. Giderek daha çok, dans eden flütçü Kokopelli'nin farklı versiyonlarını yapıyordu. *Mona Lisa* fotoğraflarını duvar boyunda büyüttükten sonra eliyle o yılın popüler ev dekorasyonu renklerine boyuyordu. Her şeye rağmen altında imzası varsa, insanlar bunları satın alıyordu. Müzeler satın alıyordu.

Ünlü olduğu o yıldan sonra...

O yıldan sonra bir sanat galerisinde o yerin sahibiyle konuşuyor. Bir yıl önce kendisine silah veren adamla yani. Dennis Bradshaw DEĞİL. Dışarıdaki sokak karanlık. Kolundaki saat on biri gösteriyor. Galeri sahibi kapatması gerektiğini ve evine gideceğini söylüyor. Terry o silaha ne olduğunu bilmiyor.

Galeri sahibi giriş kapısını açıyor ve dışarıda karanlık bir kaldırım var. Siyah ve pembe çizgili gölgelik. Eve giden uzun yol.

Dışarıda, hiç bilmediğiniz insanların küçük resimleri lamba direklerine yapıştırılmış. Sokakta bu insanların imzasız sanat eserleri var. Karanlığa doğru giden bu uzun yürüyüş bir gün yapılacak; bu akşam olmasa bile, başka bir gece. Bu bir sonraki adımla birlikte her gece, her ressamın tanınmak için bir şans istediği dünyaya giden bir yürüyüş olacak.

Maya fuayesindeyiz; alçı sıvalı duvarlar, lav taşları gibi görünsün diye oyulmuş. Sahte lav taşları, kasık kuşağı giyen ve tüylü başlıkları olan savaşçılar gibi görünmesi için oyulmuş. Savaşçılar, leopar gibi görünmek için benekli postlar giymişler. Odanın tamamı, gerçeği kabul etmeniz için hikâyeyi size anlatıyor.

Oyulmuş sıvadan papağanların arkasında turuncu ve kırmızı gökkuşağı renginde kuyruk tüyleri var.

Sıvalı taştaki sahte çatlaklar ve dökuntüler antik gibi görünsün diye yapılmış; kafalarımızın üzerinde, yukarıda, kâğıttan yapılmış, dolgun, mor orkide buketleri var.

"Bay Whittier haklıydı" diyor Bayan Clark etrafına bakınarak. "Hayatlarımızı dolduran dramları gerçekten biz yaratıyoruz."

Turuncu tüyler ile mor çiçeklerin donuk görünmesinin tek sebebi toz. Sahte-leopar-benekli postlar siyah ahşap sedirlere serilmiş. Sedirler ve öfkeli savaşçı yüzleri ve sahte lav taşları, gri renkli örümcek ağlarıyla kaplanmış.

Bayan Clark, hayatlarımızın ilk yarısını sanki bir felaket arayarak geçiriyoruz, diyor. Hakiki göğsüne bakıyor; şişirilmiş dudakları yüzünden neredeyse imkânsız bir bakış. Genç insanlar olarak biz, kendimizi yavaşlatacak ve dünyanın yüzeyinin altına bakmamız için bizi bir yerde yeterince hapsedecek bir şey istiyoruz, diyor. O felaket, bir araba kazası veya bir savaştır. Bizi hareketsiz kılmak için. Kanser hastası olmak veya hamile kalmak olabilir. Önemli kısmı ise bizi yakalamak için sürpriz yapmasıdır. O felaket, çocukken planını yaptığımız hayata ket vurur. Her daim seğirten hayatımıza.

"Biz ihtiyaç duyduğumuz dram ve acıyı yaratmaya devam ediyoruz" diyor Bayan Clark. "Ancak bu ilk felaket bir aşıdır, bir aşılamadır."

Hayatınızın tamamında, diyor, bir felaket arıyorsunuz –felaketleri işitiyorsunuz– böylece nihai felaket geldiğinde tamamen hazır oluyorsunuz.

"Ölmeye hazırsınız" diyor Bayan Clark.

Maya fuayesindeki siyah ahşap sedirler ve sandalyeler, kurban edilen insanların kalbinin yerinden çıkarılması için gittiği piramitlerin üstündeki sunaklar gibi oyulmuş.

Halıda, iç içe dairelerden oluşan bir çeşit ay takvimi var; turuncu üzerine siyah renkli ve dökülmüş sodalardan ötürü yapış yapış olmuş. Ayaklarımızın altında, kolları ve bacakları olan küflü bir leke uzanıyor.

Sahte-kürklü yastıklara oturunca patlamış mısırın kokusunu alabiliyorsunuz.

Bu, kadının teorisiydi. Bayan Clark'ın. Bay Whittier'ın teorisinin bir uzantısıydı.

Dünyada acı ve nefret ve aşk ve neşe ve savaş var; çünkü biz bunları istiyoruz. Bizi ölümle yüzleşme sınavına hazırlaması için bütün dramları istiyoruz, er ya da geç.

Tabiat Ana kollarını öne uzatmış oturuyor, uyurgezer gibi görünüyor; parmaklarını açıp tenine nakşolunmuş kına desenlerine bakıyor. Parmaklarıyla, diğer elinin parmaklarının dibine dokunuyor. Kemiğinin ne kadar kalın olduğunu hissediyor ve "Leydi Çöpçü hazır mıydı sana göre?" diye soruyor. "Bay Whittier hazır mıydı?"

Ve Bayan Clark omuzlarını silkiyor. "Fark eder mi?" diyor.

Tabiat Ana'nın yanındaki sahte kürkün üstünde oturan Müdire Tekzip sol el bileğine naylon çorap bağlamış. Sağ eliyle çorabı o kadar sıkıyor ki, sol elinin parmakları bembeyaz oluyor. O kadar beyaz ki, mavi-beyaz tenin yanında kedinin solgun tüyleri daha koyu görünüyor. Beyaz ve bir şey-hissetmeyen parmakları bileğinden sarkarak solgun bir şekilde sallanıyor.

Aziz Bağırsaksız kucağında sağ elinin başparmağını oynatıyor; sol yumruğuyla başparmağına alttan ve üstten vuruyor. Asla unutmamak için başparmağının yumru ve mafsallarını hissediyor. Onu kaybettikten sonra unutmamak için.

Hepimiz burada oturup birbirimizi izliyoruz. Bir sonraki esas konuyu veya gerçeğin pazarlanacak uyarlamasını yakalayıp devam ettirecek bir diyalog parçasını bekliyoruz.

Ajan Fitneci kamerasının projektör ışığını teker teker insanlara tutuyor. İftira Kontu'nun küçük-gözenekli mikrofonu, gömleğinin cebinden çıkıp etrafı dikizliyor.

Bu an, bir sonraki gerçek dehşeti önceden ima ediyor. Şimdiden bu an, Bay Whittier'ın ölümünün banda çekilmiş kaydının yerini alıyor, ki o da Leydi Çöpçü'nün ölümünün, o da Bay Whittier'ın boğazına bıçak dayamış Amerika Güzeli'nin banda çekilmiş kaydının üzerine kaydedilmişti.

Tabiat Ana, Bayan Clark'a, "Onu neden sevdin?" diye soruyor.

"*Onu* sevdiğim için gelmedim buraya" diye karşılık veriyor Bayan Clark. Ajan Fitneci'ye dönüp, "O kamerayı bana *çevirme*. Videoda korkunç görünüyorum..." diyor. Kameranın projektör ışığının sıcaklığında Bayan Clark dişlerini sıkıp gülümsüyor, balon dudaklarıyla palyaço gibi gülümsüyor ve "Buraya geldim çünkü bir ilan gördüm..." diyor.

Ve tanımadığı bu adama kendince güvendi mi? Onu takip edip ona yardımcı mı oldu? Kendisini kilitli bir kapının arkasına tıkacağını bilerek? Bunlar mantıklı değil.

Dikişli-etten yüzü, tıraşlanmış kaşları, yumruk yapamayacak kadar uzun tırnakları olan Peder Tanrısız, "Ama ağladın..." diyor.

Bayan Clark, "Her mürit veya havari, kendi kurtarıcısının peşinden gitmek için kaçtığı kadar, başka bir şeyden kurtulmak için de kaçar" diyor.

Bizi izlemeleri için oyulmuş savaşçılar ve doğal görünmesi için boyanıp kıvrılmış kâğıt orkideler arasındaki Bayan Clark eskiden bir kızı olduğunu söylüyor. Bir de kocası.

"Cassie on beş yaşındaydı" diyor.

"Adı Cassandra'ydı" diyor.

Bayan Clark, sığ bir mezar veya cinayet kurbanının sahipsiz bedenini bulduğunda, dedektiflerin oraya mikrofon sakladığını söylüyor. Bu standart bir prosedürmüş.

Başıyla İftira Kontu'nu ve cebindeki ses kayıt cihazını işaret ediyor.

Polisler yakın bir yere saklanıp günler veya haftalar boyunca dinleyecekler. Çünkü çoğunlukla katil geri gelip kurbanıyla konuşur. Hemen hemen her zaman. Hayatımızın hikâyesini başkasına anlatma ihtiyacı duyarız ve katil de suçunu ancak kendisini cezalandırmayacak biriyle tartışabilir. Yani avıyla.

Katilin bile konuşmaya, hayat hikâyesini anlatmaya ihtiyacı vardır; o kadar ki, bir mezarın veya çürüyen bir bedenin yanına oturup saatler boyunca dır, dır, dır konuşur. Anlamlı konuşana

kadar. Yeni gerçekliğinin hikâyesine kendini inandırdığı zamana kadar. Gerçeklik ise, onun haklı olduğudur.

O yüzden polis bekler.

Hâlâ gülümseyen kadın, "Ve burada olmamın sebebi bu işte" diyor Bayan Clark. "Sizin kadar ben de hikâyemi anlatmanın yolunu aradım..."

Ajan Fitneci'nin projektör ışığında, Bayan Clark, "Lütfen" diyor. Yüzünü kapatmak için avuçlarını çukurlaştırıyor ve sımsıkı parmaklarının arasından, "Evliliğimi parçalayan şey bir video kameraydı..." diye ekliyor.

Geçmişe Bakmak

Bayan Clark ile İlgili Bir Şiir

"Eski sıkıcı işinizi devralması için" diyor
Bayan Clark, "yeni bir personel yetiştiriyorsunuz."
Bir çocuk yetiştirirken.

Bayan Clark sahnede, kollarını önünde kavuşturmuş,
çok daha cesur bir kadın tarafından
seçilmiş göğüslerine yatak olsun diye
elleriyle dirseklerini tutuyor.
Daha güçlü bir sırtla.
Bu göğüs, kendisini kurtaracağını ümit ettiği her
yanlışın bir hatırlatması.
Gözkapaklarına, yirmi yıl önce çok tarz görünen

portakal dövmesi yapılmış,
dudaklarına vantuz büyüklüğünde
ve şeklinde silikon katılmış,
sonra da donmuş şeftalinin unutulmuş bir gölgesi
dövmesi yapılmış.
Saç biçimi ve elbiseleri, cesaretini kaybettiği
ve artık yeni risk~~ler almadığı za~~mandan kalma.

Sahnede, spot ışığı yerine, bir fragman var:
Amatör filmlerde, elastik iplerle çenenin altından
bağlanmış, kâğıttan parti şapkası takmış,
beş tane yaş günü mumu üfleyen küçük bir kız
görünüyor.

"Kovulmadan önce"
diyor Bayan Clark,
"bu yeni kişiyi eğitmeye şunu söylerek başlarsınız..."
Elleme. Sıcak!
Ayaklarını koltuktan indir.
Ve... asla naylon fermuarı olan herhangi bir şey alma.
Her eğitimle birlikte, yaptığınız her seçime,
hayatınızdaki dersler zinciri üzerinden
tekrar tekrar bakmaya mecbursunuz.
Bunca yıldan sonra elinizde ne kadar az iş olduğunu,
hayatınızın ve eğitiminizin ne kadar sınırlı olduğunu
görürsünüz.
Beklentilerinizi söylemeye bile gerek yok.

Bayan Clark sahnede, iç geçiriyor,
göğüsleri sufle veya ekmek dilimleri kadar büyük;
sonra bunları aşağıya indiriyor,
yerine koyuyor, soluk alıyor.
Verilebilecek en iyi tavsiyenin belki de hiç
söylenemeyeceğini belirtiyor:
Kendini dünyanın merkezi olarak muhafaza et,
her şey üzerinde otoriteni en iyi şekilde kullan;
tüm konulardaki uzmanlığın mutlak, bilgece olsun.
Daima, ayın her günü, sonsuza kadar:
Doğum kontrolünden vazgeçme.

Yapım Sonrası

Bayan Clark'tan Bir Hikâye

Tess ve Nelson Clark ilk günlerde hiçbir şey olmamış gibi yaşadılar. Yani iş elbiselerini giyip arabalarının kilidini açtılar. Arabayı ofise sürdüler. O gece mutfaktaki masada konuşmadan oturdular. Biraz yemek yediler.

Ne olmuş yani?

Kiraladıkları yer, kamera teçhizatlarını geri getirmeleri gerektiğini söylemek için aradı.

Nelson, Tess'le birlikte evdeydi; veya değildi.

Üçüncü gün Tess yalnızca tuvaleti kullanmak için yataktan kalktı. İşyerini hasta olduğunu bildirmek için aramadı bile. Ne

yaparsa yapsın, sadece kalbi atıp duruyordu. Bu, herhangi bir şey yapmaya çalıştığı anlamına gelmesin.

İçmeye başlamaya veya egzoz borusunu şoför penceresinden sokmak için gereken hortumun uzunluğu için arabayı ölçmeye başlamaya çabalamak gereksizdi. Sağlık Bakım Organizasyonu'ndaki bir doktoru görmeye gitmek ve kendisine iyi bir uyku ilacı vermesi için doktora esaslı bir yalan söylemeye çabalamak da gereksizdi. Tıraş bıçağıyla bileğini kesmek gibi herhangi bir şey yapması da, sorunlarını çözmek için bir başka aptalca plan gibi görünüyordu.

Işıklar ve kamera hâlâ Clark'ların yatağının etrafında duruyordu.

İntihar etmek, hayatını düzeltmek için başka bir saldırgan plan gibi görünüyordu. Film ışıklarını ve kamerayı açsa, ölümünü kasete çekerlerdi. İki bölümlük ölüm filmi. Bir mini dizi. Başka Bir Büyük Proje. Şöyle bir film ortaya çıkardı: Tess Clark işin cılkını çıkarıyor. Başka bir başlangıç, gelişme ve son.

İşe gitmek delilik gibi görünüyordu. Bir daha yemek yemek, düşmekte olan atom bombasının gölgesine lale soğanı ekmek kadar mantıklıydı.

Bunların hepsi geriye dönüşten ibaret şimdi; lakin çiftin tasarruf hesabına bakan kişi Nelson'dı. Çocuk doğurmaya mali güçlerinin yetmesi için porno video çekmelerinin tek yol olduğunu söyleyen de oydu.

"Bir gün" diyor Bayan Clark, "bu sizin de başınıza gelecek ve o saniye içinde, hayatınız yüz yıl kadar uzunmuş hissine kapılacaksınız."

Yatakta yattıkları beşinci gün, sonsuza kadar hayatta kaldıklarına küfrettiler. Günler boyu yatakta yatmak, vampir olunca hissettiğin duygularla muhtemelen aynıydı. Binlerce yıl boyunca hayatta olduğunuzu ve aynı, salak hatayı yapmaya devam ettiğinizi düşünün. Binlerce yıl boyunca barlara ve kulüplere gitmeye devam ediyorsunuz ve çok eğlendiğinizi düşünüyorsunuz. İlgi odağı olduğunuzu hayal ediyorsunuz. Yakışıklı olduğunu sandığınız bir kocanız var. İkiniz de kesinlikle çok seksi olduğunuzu düşünüyorsunuz.

Clark'lar bir sürü çiftin porno film yaparak zengin olduğunu düşündüler. Evde kaydedilmiş video endüstrisinin revaçta olmasının tek sebebi video pornosunun talebi yaratmasıydı. Çiftlerin hepsi boş zamanlarında ek para kazanıyordu. Diğer evli çiftler, yabancılar tarafından izlenmeyecek, takdir edilmeyecek cinsel ilişki anlarını boşa harcamıyorlardı. Önce bir kamera ve kurgu teçhizatı kiraladılar. Film dağıtıcısını buldular. Evlendiklerine göre, Nelson bunun bir günah olmadığını söyledi.

Yataktan kalkıp video kaseti silmek mantıklı değil artık. Bu, size gerçeği gösteren bir aynayı kırmak gibi bir şey olur. Kötü haberleri olan hamili öldürmek gibi bir şey.

"Günler boyu yatakta yattıkça" diyor Bayan Clark, "vampirleri öldüren şeyin tahta kazıklar olmadığını fark ediyorsunuz." Her geçen asırda, hep taşıdıkları duygusal yük ve durgunluk yapıyor bunu.

Zaman geçtikçe daha eğlenceli ve zeki olmaya başladığınızı düşünmek istiyorsunuz. Çabaladığınız sürece o Büyük Kazanç'a doğru yol alırsınız. Vampir olunca belki birkaç yüz yıl boyunca böyle hissederseniz. Ondan sonra elinizde kalan tek şey, iki yüzle çarpılmış aynı başarısız ilişkidir.

Ne olmuş yani?

Sonsuz gençlik sorunu, erteleme eğiliminizdir. Bu sebepten Clark'lar video çekmeyi kendi kendilerine öğrendiler. Buna, Nelson'ın daha büyük görünsün diye yarağının dibindeki kılları tıraş etmesi de dahildi. Tess göğüslerine, belkemiğinin taşıyabileceği kadar büyük silikon taktırdı. Öğle uykusu kadar kısa sürede, yalnızca porno içerikli fimlerde görebileceğiniz standart dışı bir göğüs ölçüsüne kavuştu. Dudaklarının içine şişkin-köpük dolgu tüplerini dizdirdi ve hayatının sonuna kadar ağzına alacak gibi sarkıt dudaklı bir ifadesi oldu. Clark çifti, günde iki kez yirmişer dakikalık bronzlaşma seanslarına gittiler. Videonun kurgusu, kasetin her dakikasına verilmiş doğru zaman koduyla olur, diyerek kılavuzdaki bilgileri birbirlerine yüksek sesle okudular.

Her an, saat, dakika, saniye ve doğru kare numarasıyla kodlanır. 01:34:14:25 kodu, video kasetin birinci saat, otuz dördüncü dakika, on dördüncü saniye ve yirmi beşinci karesidir. Porno içerikli videoları kurgulamak için bile, sahte bir gerçeklik yaratmanız gerekir. Olayları birbirine bağlamak için bir ilişki kurmanız lazımdır. Bu görüntüler, izleyen kişiyi bir seks sahnesinden diğerine yönlendirir. Bir devamlılık numarası yapmanız gerekir. İmgenin mantıklı olması gerekir.

10:22:19:02'den önce oral seks bölümlerinin neredeyse tamamını çektiler.

Sonra 25:44:15:17'ye kadar genital çekimlerin çoğunu yaptılar.

31:25:21:09'a kadar biraz perianal çektiler ve sonra perivajinal görüntü aldılar.

Ve 46:34:07:15'te anal görüntülerle işi bitirdiler.

Bu tür filmler her zaman aynı şekilde bittiğinden, en önemli şey, hikâyeyi oraya getirmektir, büyük orgazma giden yolcuğa. Orgazm sadece bir formalitedir. Arşiv görüntüsüdür.

Akılda tutulacak başka bir konu da, bir videodaki ortalama çekimin sekiz ila on beş saniye arasında olmasıdır. Tess ve Nelson bir seferde yaklaşık yirmi saniye birlikte çalışmak zorundaydı. O süreyi geçince kalkıp DURDURMA düğmesine basacaklardı. Kamerayı başka bir açıya getireceklerdi ve hareketi tekrarlayacaklardı. Başka bir yirmi saniyelik film kaydedeceklerdi. Evliliklerinde seks hâlâ eğlenceliydi ama film çekmeye başladıkları günden sonra devam etmelerinin sebebi kazanacakları paraydı. Para ve bebek.

"İkimiz de" diyor Bayan Clark, "mama yemeden önce dans eden köpekler gibi enerjiktik."

Tess ve Nelson o filmde olmak için hiçbir zaman görünmedikleri kadar iyiydiler. En kötü yanı da buydu. Haftanın büyük bir kısmını yatak odasında geçiriyorlardı. Bir seferde çekilen yirmi saniyelik görüntüleri birbirine bağlamak için toplam kırk sekiz saat seks yapmaları gerekiyordu. Sıcak ışıklar, bronzlaşmış tenlerindeki teri emiyordu.

Heyecanlanmak için kadrajın dışına bir televizyon kurdular ve kendilerini kayderken izleyebilecekleri porno filmleri oynattılar. Bunlar onların ufak pusulalarıydı veya mimik yapabilecekleri bir optik suflördü. Filmdeki insanlar da Clark'lar gibi kameraya bakmadan kendi filmlerine bakıyorlardı. Herkesin bir başkasını izlemesiyle ortaya çıkan röntgencilik zinciri onlara kendilerini iyi hissettirdi. Tess ve Nelson'ın izlediği video en az beş yıllıktı. Adamların favorileri uzundu; kadınların sallanan küpeleri ve mavi, pırıltılı farları vardı. *O* insanların izlediği filmin ne kadar eski olduğunu kimse bilmiyordu; ama hepsinin tarihteki insan halkasının bir parçası olduğunu bilmek onlara kendilerini daha da iyi hissettiyordu.

O video insanları, kameranın önünde Clark'ların yaşında görünüyorlardı ama o an orta yaş sınırını aşmışlardı bile. Genç görünüyorlardı, bacak ve kollarındaki kaslar uzundu ve göze çarpıyordu; ama kameraya bakmadan izledikleri şey bir saatmiş gibi, hızlı hareket ediyorlardı.

Birbirlerini gülümsetmek için, Tess ve Nelson kazanacakları parayla ne yapacaklarını anlatıyorlardı sırayla.

Ev alacaklardı.

Meksika'ya tatile gideceklerdi.

Gerçek filmler yapacaklardı. Konulu filmler. Bağımsız yapım şirketi kuracak ve başka insanlar için asla çalışmayacaklardı; bir daha asla.

Çocuk kız olursa, ona Cassie adını vereceklerdi.

Erkek olursa, Baxter. Eski doğum videolarındansa, bir gün çocuklarına gebeliğin nasıl başladığını göstereceklerdi. Baxter, ailesinin eskiden nasıl çekici ve canlı olduğunu görecekti. Bu çok yenilikçi geliyordu kulağa.

Ve ondan sonra bir daha asla seks yapmak zorunda olmayacaklardı.

Daha fazla para kazanmayı bekleyince, iş daha da zorlaştı. Daha parlak bir gelecek için çalıştıkça, pütür pütür çatlamış tenlerine dokunmak veya soğuk, terden ıslanmış çarşafa sırtüstü yatmak gittikçe zorlaştı. Gülmekten yüzleri ağrımaya başladı.

Okşanmaktan tenleri kıpkırmızıydı. Maraton devam ettikçe, ödül daha büyüdü ve imkânsızlaştı.

Sonra, hastalığınızın ölümcül olduğunu söyleyen doktor kadar, ölüm cezası hükmünü veren yargıç kadar, hızlı bir şekilde durdular.

Clark'lar birbirlerine hayal edebildikleri her şeyi yaptılar. Geriye kalan tek iş, kaseti kurgulamaktı.

Güya bu, işin eğlenceli kısmıydı.

Nasıl göründüğünüzle, kendinizi nasıl gördüğünüz arasındaki fark, çoğu insanı öldürmeye yeterdi.

Vampirlerin ölmemesinin muhtemel sebebi, kendilerini fotoğraflarda veya aynalarda görmemeleriydi.

"Hiçbir kurgu" diyor Bayan Clark, "bizi kurtarmayacaktı."

Hiçbir aerobik egzersiz veya plastik ameliyat, onları kaseti izlemeden önce göründüklerini hayal ettikleri hale getirmezdi. Gördükleri, neredeyse kılsız iki hayvandı, kılsız ve koyu pembe ve tamamen yanlış orantılı; melezlerin çiftleşmesinden olmuş, kısa bacaklı ve uzun boyunlu ve kalın gövdeli ve beli belirgin olmayan köpekler gibi görünen iki hayvan. Birbirlerine büyük ayı tuzağı gibi görünen şekilde sırıtıyorlar, bir yandan da birinin hâlâ ilgi gösterip göstermediğini anlamak için gözlerini kameraya odaklıyorlardı. Dümdüz görünmesi için midelerini içeri çekiyorlardı.

Her günkü çirkinliklerinden daha kötüsü ise yaşlanmaya başladıklarının kanıtıydı. Dudakları birbirini vantuzluyor ve sarkık tenleri içine pamuk tıkılmış gibi görünüyordu. Bozulana kadar en hızlı şekilde çalışmaya zorlanmış, berbat, eski bir makine gibi vücutlarını birbirlerine çarpıyorlardı.

Nelson'ın aleti ereksiyon halindeyken bile kıvrıktı ve Çinli bakkalın arkasındaki çöpten çıkmış bir şey gibi kirli-esmer görünüyordu. Tess'in dudakları ve göğsü çok büyüktü; yaraları kıpkırmızıydı.

Ne olmuş yani?

Kendilerini her açıdan ve her pozisyonda izlerken Tess Clark ağladı. Ayaklarının tabanından, kafatası derisine kadar vücutla-

rının her yanını, bacaklarının arasında muhafaza ettikleri sırları, kollarının altına sakladıkları kılları, bunların hepsini izlediler, ta ki kaset bitene ve onları karanlıkta oturur halde bırakana kadar.

İşte onlar buydu.

Bundan sonra, ağlamak bile o andan kurtulmak için bir başka aptalca yöntemdi. Bütün duygular, birlikte gördükleri şeyi reddetmek için saçma ve yararsız görünüyordu. Bütün hareketler başka bir feci, aptal düşe başlamak anlamına geliyordu.

Başka bir film yapabilirlerdi. Yapım şirketlerini kurabilirlerdi. Ama şimdi yaptıkları şeyin gerçek olmadığını biliyorlardı. Hayal ettikleri hale gelemeyeceklerdi.

Ve ne kadar içten deneseler de, ne kadar çok para kazansalar da, ikisi de ölecekti.

Kiraladıkları kamerayla iki gün içinde, birbirlerine ömür boyu duyacakları ilgi hakkını kullandılar. İkisinde de gizemli bir yer kalmamıştı.

ABC Kiralama ışıkları ve kamerayı geri istemek için arayıp durdu. Kiralama şirketi çiftin kredi kartından ödeme almaya devam etti, ta ki Clark'lar tasarruf hesaplarına yatırdıklarından fazlasını borçlanana kadar.

Nelson Clark yataktan çıkıp kamera ve ışıkları geri götürmek üzere paketlediği gün, eve geri gelmedi.

Ondan sonraki hafta Bayan Clark'tan da kan gelmedi.

"Bu kocaman göğüsler" diyor Bayan Clark, "vergi indiriminden faydalanabilecekti." Büyük ve anaç bir görüntüden ibaret bu şeyler. Ve artık bebek de yoldaydı.

Nelson Clark bir daha eve gelmedi. Bu kadar büyük bir şehirde her yıl yüzlerce koca çıkıp gidiyordu. Çocuklar evden ayrılıyordu. Karılar kaçıyordu. İnsanlar ortadan kayboluyordu.

Ne olmuş yani?

Tess Clark video kaseti yaktı; ama gözlerini kapattığı her an filmi görür. Şimdi, olayın üzerinden on altı yıl geçmiş olsa bile görüyor. Çocuğu doğmuş, büyümüş ve ölmüş olsa bile.

O kız bebeğin ismi: Cassandra'ydı.

9.

İtalyan Rönesans salonunda Bayan Clark ağır, koyu renkli ahşap bir masaya yığılmış Müdire Tekzip'i buluyor. Masanın her köşesinden kan damlıyor. Yapışkan kanın üzerinde kedi tüylerinden bir katman oluşmuş bile. Müdire Tekzip'in bileğine burulmuş naylon çoraptan bir ip bağlanmış. Bir kasap satırı masaya saplanmış. Müdire Tekzip'in naylon çorabın üzerindeki solgun eli, koyu kırmızı bir göletin içinde duruyor.

Masanın altındaki Cora Reynolds, kesik bir işaretparmağını çiğniyor.

"Cicim" diyor Bayan Clark ve Müdire'nin örtmek için çevresine sarı ipekten bir bez doladığı, kabuklu ve kanlı gövde parçasına bakıyor. Kan sarıyı ıslatıyor. Bayan Clark yardım etmek için

öne bir adım atıyor, ipeği daha sıkı sarıyor ve "Kim yaptı bunu sana?" diye soruyor.

Müdire Tekzip naylon turnikeyi daha sıkı şekilde sarıyor ve "Sen yaptın" diyor.

O noktada herkes avantaj peşinde koşuyor.

Hepimiz rolümüzü şişirmek için bir yol bulmak istiyoruz. Kurtarıldıktan sonra karakterimizi projektör ışığında görmek için.

Artı, kediyi beslemek için de bir yol bu.

En kötü ıstırabı, en çok yarayı gösteren her kimse, halkın gönlünde başrol kapacak. Şu an dışarıdaki dünya bizi kurtarmak için içeriye girse, Müdire Tekzip bizim en büyük kurbanımız olurdu: Kesilmiş el ve ayak parmaklarının parçalarını bilerek gösterir, onların gözünde sempati kazanmak için azametle teşhir ederdi. Kendini başrol karakteri yapardı. Televizyondaki söyleşi programlarında bir A Grubu kapardı.

Bizi kendisinin yardımcı oyuncuları yapardı.

Üstün gelmek gibi bir niyeti olmadan, sıska Aziz Bağırsaksız, Katil Aşçıbaşı'dan kasap satırı ödünç aldı ve sağ elinin başparmağını kesti. Radikal bir başparmak-müdahalesi.

Dikkati üzerine çekmek gibi bir niyeti olmadan, Peder Tanrısız satırı ödünç alıp alamayacağını sordu ve her iki ayağının en küçük parmağını doğradı. "Ünlü olmak" dedi, "ve sonra da gerçekten *ince* topuklu ayakkabılar giymek."

İtalyan Rönesans salonundaki yeşil duvar kâğıdı ve ipek perdeler sıçrayan ve püsküren kan yüzünden elektrik ışığının altında siyah görünüyorlar. Yer o kadar yapışkan ki, her adımda halı ayakkabını çıkarmaya çalışıyor.

Kayıp Halka bir parmağını yitirince, aklın aç olduğunu düşünmekten vazgeçmiyor, diyor. Kayıp Halka'nın üzerinde piskopos cüppesi var; yakadan siyah göğüs kılları fışkırmış, beyaz brokarın tamamı uçlara kadar sırmayla işlenmiş. Kare yüzünü ve pösteki gibi duran sakalını iki kat daha büyük gösteren pudralı bir peruk takmış.

At kuyruklu Vandal Dükü güderi gömlek ve pantolon giymiş ve dikiş yerlerinin hepsinden uzun saçaklar sarkıyor. Nikotin sakızını çiğniyor. Tabiat Ana topallıyor, kesilmiş ayak parmaklarını göstermek için topuklu sandaletleriyle aksıyor ve her aksamasında pirinç zillerden gerdanlığı şıngırdıyor. Karanfil-muskatlı aromaterapi mumunu dişliyor.

Şair Lord Byron'ın farbalalı bluzlarının içinde ısınıyoruz. Veya Mary Shelley'nin kat kat jüponlu uzun eteklerinin içinde. Kırmızı astarlı Dracula pelerinleri içinde. Ağır Frankenstein botları içinde.

O sırada Aziz Bağırsaksız âşık olabilecek kişi olup olamayacağını soruyor.

Her destanın romantik bir alt olguya ihtiyacı vardır, diyor ve pantolonunu eliyle yukarı çekip tutuyor. Pazarlama esaslarının hepsine hâkim olmak için derinden ve ölesiye birbirine âşık olan iki genç insana ihtiyacımız var; ancak, zalim kötü adam onları ayıracak.

Aziz Bağırsaksız ve Bayan Aksırık'ın romantizm yaratması için, oymalı sandalyeleri ve aynadan uzun pencereler arasına konmuş yeşil ipekten sancakları olan İtalyan Rönesans salonu uygun.

"Ben Yoldaş Huysuz'a âşık olacağımı düşünüyordum" diyor Aziz Bağırsaksız.

Hemen yan taraflarında, kasap satırı uzun ahşap masaya saplanmış: Bay Whittier'ın hayaleti bir sonraki kurbanını bekliyor.

Burnunu yandan silen Bayan Aksırık, Aziz'in âşık olmak için bir de Yoldaş Huysuz'la mı konuştuğunu soruyor. Kurtulduktan sonra, pazarlama-ve-medya-promosyon kısmında, birlikte olmak için mücadele vermiş iki insanın numaradan bile olsa âşık olduklarını göstermeleri gerekir. İçeride nasıl davrandıkları önemli değil; ama o kapılar açıldıktan sonra kamera kendilerine her döndüğünde öpüşmek ve birbirlerine sarılmak zorunda olacaklar. İnsanlar evlenmelerini bekleyecek. Belki de çocuk isteyecekler.

Kanlı gözlerini kırpan Bayan Aksırık, "Hayatının sonuna kadar yalandan âşık olacağın bir kız seç..." diyor.

Aziz Bağırsaksız, "Ben ve Kontes Basiret nasıl olur?" diye soruyor.

Aziz Bağırsaksız'ın bakış açısına göre, kendisiyle yalandan evli olmak, parmakları kesmekten kurtulmak anlamına geliyor. Buradaki hiçbir kadın bu şansı kaçırmak istemez.

Ve Aziz'e yakın plan gülümseyen Bayan Aksırık, "Sen ve *ben* nasıl olur?" diye soruyor.

Ve Aziz Bağırsaksız, "Barones Frozbit nasıl olur?" diye soruyor.

"Onun dudakları yok" diyor Bayan Aksırık. "Yani, *gerçekten* dudakları yok."

Amerika Güzeli nasıl olur?

"Hamile olduğu için şimdiden şöhreti yakaladı bile" diyor Bayan Aksırık. "Ben hamile değilim *ve dudaklarım da var...*"

Müdire Tekzip zaten parmaklarını kesti. Rahibe Vigilante de... artı, Leydi Çöpçü'nün kulağını doğramak için Katil Aşçıbaşı'dan ödünç aldığı aynı soyma bıçağıyla ayak parmaklarını da kesti. Planları, kurtulduktan sonra dünyaya Bay Whittier'in bir şaheser yaratmadıkları her gün için bir parçalarını keserek kendilerine işkence ettiğini söylemekti. Veya... Bay Whittier, İtalyan Rönesans salondaki uzun, koyu renkli ahşap masa üzerinde bağıran kurbanı tutarken Bayan Clark'ın kesme işini yaptığını.

Masa, Katil Aşçıbaşı'nın kasap satırıyla yapılmış idman vuruşları ve sinirli vuruşlar ve başarılı vuruşlarla zaten şimdiden yaralıydı.

"Tamam" diyor Aziz Bağırsaksız. "Tabiat Ana nasıl olur?"

Ayaklarının ovulmasını, yani yeni usulde boşalmak istediği bariz. Ayak işi. Görünmez havuç, balmumu ve yüzme havuzunun ötesinde, ellerin kullanılmadığı başka bir metot. Seksüel ihtiyaçtan ileri gidemeyen bir romantizm alt olgusu.

Daha iyi, diyor Bayan Aksırık. "Ana'nın kendi burnuna ne yaptığını biliyorsun değil mi?"

Zavallı Bayan Aksırık soluduğumuz küf sporları yüzünden durmadan öksürüyor ama çektiği ıstırap, burun deliklerini burun kemiğine kadar kesmek için fileto bıçağı ödünç alan Tabiat Ana'yla kıyaslandığında önemsiz görünüyor. Ana'nın pirinç zilleri şıngırdıyor ve ne zaman gülse etrafa yaranın kabuklarını püskürtüyor.

Yine de romantik alt olguya ihtiyacımız vardı. *Herhangi* bir romantik olaylar dizisine.

Gerçekte Tabiat Ana'nın burnunu yaran Bay Whittier'dı.

"Ama o öldü" diyor Bayan Clark.

Bay Whittier ölmeden önce yaptı bunu, diyor Kayıp Halka. Herkes el ve ayak parmaklarını ve kulaklarını kestiği için iyi bir yara almadan hiç kimse buradan çıkmayacak. Gövdeden geriye kalanı televizyonda yakından gösterebilirler. Bay Whittier Aziz Bağırsaksız ve Tabiat Ana'yı ayırmak için yaptı bunu. Âşık oldukları için onları cezalandırdı.

Olayları uyarladığımızda, tüm el veya ayak parmakları, kimsenin güvenmeyeceği hainler tarafından yenmişti.

Çöpçatan etrafındakilere soruyu yönelterek, penisini budamayı isteyecek birini arıyordu. Çünkü bu mükemmeldi; bu eziyet, eski bir aile şakasına uyuyordu.

Tek vuruş, diyor; ve bütün sorunlarınız biter. Pislik içinde kesilmiş tek bir penisle.

"Üstelik, onu hiçbir şekilde kullanmıyorum" diyor Çöpçatan ve gülümsüyor. Göz kırpıyor.

O dakikaya kadar, satırı sallamayı kabul eden yok. Sebebi, çok iğrenç, çok korkunç olması değil; adamın şoför koltuğuna kurulması. Hiçbirimiz kesilmiş bir penisin üzerine çıkamayız.

Yine de, bunu yapmış olsa bile –ve aşırı kanamadan ölse bile– telif hakları on beşe bölünürdü. Bayan Aksırık'ın elini çabuk tutması ve küf yüzünden boğulması durumunda on dörde. Amerika Güzeli'nin çocuğunu doğururken ölecek kadar düşünceli olması durumunda on üçe.

Herkes kendi lokma ve parçalarını kediye yedirdiğinden, Cora Reynolds kocaman oldu.

"Yarağınızı keserseniz" diyor Müdire Tekzip, "sakın kedime vermeyin."

"Cora her defasında yüzümü yalayınca onu yediğini bilmek istemiyorum..." diye devam ediyor.

Bandaj ararken kostümleri bulduk. Yırtıp bandaj yapmak için kuliste temiz giysi aramaya başladık; ama burada vodvil ve operetten kalmış cüppeler ve paltolar vardı. İnce kâğıt ve naftalinle katlanmışlardı; sandık ve giysi poşetlerinde tarlatanlı etekler ve harmaniler vardı. Kimonolar ve İskoç etekleri. Botlar ve peruklar ve zırhlar.

Çamaşır makinesinin kablosunu kesen Bayan Clark sayesinde, getirdiğimiz bütün elbiseler kir ve ter yüzünden berbat kokuyordu. Kalorifer kazanını bozan Bay Whittier sayesinde de, bina her geçen gün daha da soğuyordu. O yüzden bu tunikleri ve Malaya eteklerini ve yelekleri giymeye başladık. Şu kadife ve saten brokarları. Gümüş kopçaları olan hacı şapkalarını. Beyaz deriden, dirseğe kadar uzanan eldivenleri.

"Bu odalar..." diyor Kontes Basiret ve türbanın içinde günaha giriyor; bileğindeki emniyet takip bilekliğini değil de ayak parmaklarını kesiyor. "Bu elbiseler... bütün bu kan..." diyor, "kendimi Grimm'lerin tüyler ürpertici bir masalındaymış gibi hissediyorum."

Birbirlerini götten ısıran küçük hayvanlardan yapılmış kürk etoller aldık omuzlarımıza. Vizonlar ve dağ gelincikleri ve samurlar giydik. Ölüydüler ama dişleri hâlâ gömülüydü, hem de derine.

Burada, İtalyan Rönesans salonunda, Aziz Bağırsaksız bir dizini yere koydu, Tabiat Ana'nın kanlı elini tuttu ve kesilmiş burnuna baktı ve "Hayatının sonuna kadar beni seviyormuş gibi davranabilir misin?" dedi.

Orada dizinin üzerinde dururken, Leydi Çöpçü'nün elini keserek aldığı yapışkan-kırmızı üç kırat elması çıkardı, parıldayan-ölü Lord Çöpçü'yü, Tabiat Ana'nın kızıl kınalı parmağına taktı.

Ve midesi guruldadı.

Ve kadın güldü; kan ve kabuklar... her yerdeydi.

Şu ana kadar, ipek gömlekler ve çamaşırlar bile kan yüzünden sertleşmiş ve keçeleşmişti. Eldivenin parmak yerleri boş boş sallanıyordu. Ayakkabılar ve botlar, olmayan ayak parmaklarının yerini tutsun diye top şeklinde çoraplarla doldurulmuştu.

Kürk etoller, samurlar ve dağ gelincikleri, kedinin tüyleri gibi yumuşaktı.

"O kediyi beslemeye devam edin" diyor Amerika Güzeli. "Böylece o da bizim Şükran Günü'müzün hindisi olur."

Müdire Tekzip kedinin şişko göbeğini kaşırken, "Bunun şakasını bile yapma" diyor ona. "Küçük Cora *benim bebeğim*..."

Rengini açtığı saçının dibinden kahverengi çıkan ve bir anlamda bize ne kadar zamandır burada esir olduğumuzu gösteren, Amerika Güzeli kedinin başka bir parmağı yiyişini izliyor. Yukarıya bakan Müdire Tekzip, "Egzersiz tekerleğimi sen aldıysan, onu geri istiyorum" diyor. Ellerini birbirinden biraz uzak tutan Amerika Güzeli, "En fazla *bu büyüklükte* pembe bir plastik o. Hatırlıyorsan" diyor.

Yapışkan, sarı ipek bandajdaki kedi tüyü tabakasını temizleyen Müdire, "Doğmamış çocuğuna ne oldu?" diyor.

Küçük karnını sıvazlayan Amerika Güzeli, "Çöpçatan penisiyle *beni* beslemeli" diyor. "İki kişi için yemeyen bir tek benim..."

İş Tanımı

Müdire Tekzip ile İlgili Bir Şiir

"Bir polis memuru" diyor Müdire Tekzip,
"şeytana tapan birini korumalıdır."
Bunu seçmez ve tercih etmezsiniz.

Müdire Tekzip sahnede, ceketinin tüvit kolları,
ellerinin birbirini gizlice tuttuğu arkasında kayboluyor;
infaz mangasının önünde durur gibi duruyor.
Saçı gri kırçıllı ve özellikle dik dik kısa kesilmiş.
Sahnede, spot ışığı yerine, bir fragman var:
Bir şahit tarafından tanınması için
ayakta dizili duran tutuklu sanıkları gösteren
siyah-beyaz grenli bir güvenlik videosu.

Şüpheliler kelepçelerle boğuşuyor
veya mahkemeye girerken yüzlerini gizlemek için
ceketleri başlarının üzerinden çekilmiş.

Müdire Tekzip sahnede ayakta duruyor,
koltukaltı tabanca kılıfının çıkıntısı
ceketinin yakasını kabartıyor.
Tüvit eteğinin kenarı,
beyaz koşu ayakkabılarının üzerinde kıvrılmış,
ayakkabılarının bağcıkları iki kere düğümlenmiş.

"Kanun adamı hemen hemen herkes için ölebilir"
diyor.
Köpekleri tekmeleyen insanlar için ölebilirsiniz.
Uyuşturucu müptelaları.
Komünistler.
Lüteriyenler.
Geleceği fonlarla garantiye alınmış zengin çocukları
korumak ve onlara hizmet etmek için ölürsünüz.
Çocuk tacizcileri.
Pornocular.
Orospular.
Yeter ki bir sonraki kurşunun üstünde adınız olsun.

Yüzü kurban ve suçlularla dolu,
siyah-beyaz Müdire Tekzip,
"Refah kraliçelerinin uğruna ölürsünüz..." diyor.
Veya travestiler uğruna.
Sizden nefret edenler veya size kahraman diyenler için.
Numaranız çekildiğinde hiçbir ayrım gözetmezsiniz.

"Ve gerçekten salaksanız"
diyor Müdire Tekzip, "umut ederek ölürsünüz."
Dünyayı birazcık daha iyi bir yer yaptınız.
Ve belki, o da belki, sizinki son ölüm olacaktır.

Göç

Müdire Tekzip'ten Bir Hikâye

Lütfen anlayın.

Buradaki hiç kimse Cora'nın yaptığı şeyi savunmuyor.

Bunun gibi bir olayın meydana gelmesi yalnızca iki yıl önce mümkündü. Bahar ve güz döneminde ilçe personeli suni teneffüse ilişkin bilgilerini tazeledi. Kalp masajına ilişkin. Grupların hepsi kukla üzerinde kalp masajını uygulamak için revirde buluştu. Eşleştiler; daire müdürü göğsü pompaladı, diğer kişi de yere çömelip parmaklarıyla burnu kapadı ve ağızdan içeri hava üfledi. Kukla, gövdesi ve kafası olan Teneffüs Betty mode-

lindeydi. Kolları ve bacakları yoktu. Kauçuktan mavi dudakları vardı. Gözleri açık şekilde kalıplanmış, dik dik bakıyordu. Yeşil gözleri. Bu kuklaları her kim yapıyorsa, gözlerine uzun kirpikler yapıştırmıştı. Göz kamaştırıcı peruklardan yapıştırmıştı; kızıl saç o kadar yumuşaktı ki, oradan biri, "Yavaş olalım..." diyene kadar saçı tarayan parmaklarınızı hissetmezdiniz bile.

Daire müdürü olan Müdire Sedlak, yanına çömelip kırmızı ojeli parmaklarını kuklanın göğsüne koydu ve bütün Teneffüs Betty oyuncak bebeklerinin, bekar, Fransız bir kızın ölüm maskesine göre kalıplandığını anlattı.

"Gerçek bir hikâye" dedi gruba.

Yerdeki yüz, bir asır önce sudan çıkarılmış bir intiharın yüzü. Aynı mavi dudaklar. Aynı kör bakan gözler. Teneffüs Betty bebeklerinin hepsi, kendini Sen Nehri'ne atan genç kadının yüzüne göre kalıplanmıştı.

Kızın aşk yüzünden mi yoksa yalnızlıktan mı öldüğünü hiçbir zaman bilemeyeceğiz. Ama dedektifler adını bulmaya yardımcı olsun diye kızın ölü yüzünün kalıbını çıkarmak için alçı kullandılar ve onlarca yıl sonra bir oyuncakçı ölüm maskesini alıp ilk Teneffüs Betty'nin yüzünün kalıbını dökmek için kullandı.

Okul, fabrika veya ordu biriminden birinin eğilip kız kardeşinin, annesinin, kızının veya karısının uzun zamandır ölü olan bedenini tanıması riskine rağmen, aynı ölü kızı milyonlarca kişi öptü. Kuşaklar boyunca milyonlarca yabancı dudaklarını, kızın boğulmuş dudaklarının aynısı olan dudaklarına dayadı. Tarihin geri kalanında ise dünyanın her yerindeki insanlar bu aynı ölü kadını kurtarmaya çalışacak.

Sadece ölmek isteyen bu kadını.

Kendisini bir nesneye çeviren bir kızı.

Bu son kısmı hiç kimse söylemedi. Ama söylemeye de gerek yoktu.

Geçen yıl, Cora Reynolds, sağlık odasına gidip Teneffüs Betty'yi mavi plastik bavuldan çıkaran grupta yer alıyordu. Bebeği yerdeki muşambaya yatırıyorlar. Ağzını oksijenli suyla

siliyorlar. Standart hijyen prosedürüne göre bu yapılır. İlçenin başka bir kuralıdır. Müdüre Sedlak avuçlarını Betty'nin göğsünün ortasına koymak için eğiliyor. Göğüs kemiğine. Başka birisi Betty'nin burnunu kapatmak için yere çömeliyor. Müdür, plastik göğsü aşağıya iteliyor. Ve ağzı, Betty'nin kauçuk ağzında olan çömelmiş adam, öksürmeye başlıyor.

Geriye çekiliyor, öksürüyor, topuklarının üzerine oturuyor. Sonra tükürüyor. Tüü diye, revirin muşamba döşemesine tükürüyor. Ağızcı herif elinin tersiyle dudaklarını siliyor ve "Kahretsin, o şey kokuyor!" diyor.

Cora Reynolds ile birlikte diğer insanlar toplanıyor, sınıfın geri kalanı birbirine sokuluyor.

Orada çömelmeye devam eden ağızcı herif, "Kızın içinde bir şey var" diyor. Ağzını ve burnunu eliyle kapatıyor. Yüzünü buruşturuyor; kauçuk ağızdan uzakta duruyor ama ona bakmaya devam ediyor ve "Devam et. Ona bir daha vur. Sert bir şekilde vur" diyor.

İki avcuyla göğsünü tutan ve Betty'nin üzerine eğilmiş olan müdürenin tırnaklarında koyu kırmızı oje var ve göğsü aşağıya bastırıyor.

Betty'nin mavi kauçuk dudaklarının arasından hacimli bir köpük çıkıyor. Kısmen sıvı, kısmen salata sosu kıvamında, az miktarda, kar beyazı köpük kocaman olana kadar şişiyor. Yağlı gri bir inci. Sonra da pinpon topu oluyor. Bir beyzbol topu. Patlayana kadar. Yağlı, bembeyaz çorba her yere fışkırıyor. Bu cılız, sulu bakteri kültürü patlayarak odaya pis koku bulutu gönderiyor.

O güne kadar herkes reviri kullanabilirdi. Kapıyı kilitle. Katlanan karyolayı aç ve öğle yemeği saatinde uyu. Baş ağrın olduğunda. Veya kramp girdiğinde. İlkyardım çantasını da orada bulabilirdiniz. Tüm bandajları ve aspirini. Kimseden izin almanıza gerek yok. Katlanan karyola, el yıkamak için alüminyum lavabosu olan küçük kabin, ışık için duvardaki düğme gibi her şey orada bulunuyor. Teneffüs Betty'nin içinde geldiği mavi plastik bavulun kilidi yok.

Grup kuklayı yanına çeviriyor ve yumuşak kauçuk ağzın köşesinden önce tıp, tıp, tıp diye bir sıvı damlıyor, sonra da kaymakımsı yulaf lapası gibi ince bir akıntı boşalıyor. Sulu çorbanın bir bölümü bebeğin pembe kauçuk yanağını yıkıyor. Başka bir bölümü dudaklarıyla plastik dişlerinin arasına kaçıyor. Çoğunluğu ise muşamba döşemeye akıyor.

Bu kukla, artık Fransız bir insan. Boğulan kız. Kendisinin kurbanı olan.

Orada dikilen herkes avcunun veya bir mendilin gerisinden nefes alıyor. Göz yaşartan kokudan ötürü gözlerini kırpıştırıyorlar. Çırpılmış yumurtalar ve domuz pastırmalarını ve kahveyi ve yağı alınmış sütlü yulaf lapasını ve şeftalili yoğurdu ve İngiliz keklerini ve süzme peyniri aşağıda, yani midelerinin içinde tutmaya çalıştıkları için sürekli yutkunmaktan, boyun derisinin altındaki gırtlakları bir yukarı bir aşağı hareket ediyor.

Ağızcı herif oksijenli su şişesini kaptığı gibi kafasını geriye atıyor. Kocaman bir yudum alıyor ve yanaklarını şişiriyor. Tavana bakıyor, gözleri kapalı, ağzı açık ve oksijenli suyla gargara yapıyor. Sonra da ağzındakileri küçük alüminyum lavaboya tükürmek için aniden harekete geçiyor.

Odadaki herkes, Teneffüs Betty'nin ciğerlerinden gelen tuvalet kokusunun yanı sıra, çamaşır suyu gibi kokan oksijenli suyu soluyor. Müdür, biri cinsel suçları araştırma çantasını kapıp gelsin diyor. Sünger parçalarını ve kara cam plakaları ve eldivenleri.

Grubun içinde olan Cora Reynolds o kadar yakın duruyordu ki, kaygan pisliğin bir kısmını masasına kadar üzerinde taşıdı. O günün ilerleyen saatlerinde İlçe Tesisleri kapıya bir kilit taktı ve anahtarı Cora'ya verdi. O zamandan beri, kramp probleminiz varsa, anahtarı almadan önce tarih ve saatle birlikte adınızı da bir listeye yazıyorsunuz. Başınız ağrıyorsa, Cora'dan iki aspirin istiyorsunuz.

Süngerleri alıp kara cam plakaları ve kültürleri kontrol eden eyalet laboratuvarındaki ekip şu soruyu sordu: Bu bir şaka mı?

Evet, laboratuvar ekibi sızıntının sperm olduğunu söyledi. Bir kısmı muhtemelen altı aylıktı. Bu tarih, en son yapılan, suni teneffüs sınıf toplantısına tekabül ediyordu. Ama bir dakika, spermin miktarı da çoktu. Üstelik DNA testine tabi tutunca, genetik işaretler bunun on iki, hatta on beş farklı adamın işi olduğunu gösterdi.

İlçedeki herifler sonuçta, "Evet" dediler. "Kötü bir şaka. Şimdi unutun gitsin."

İnsanların hep yaptığı bir şey bu; nesneleri insana, insanları da nesneye çevirmek.

İlçe ekibinin ortalığı berbat ettiğini hiç kimse söylemedi. Hem de ne berbat etme!

Cora'nın, Teneffüs Betty kuklasını evine götürmesi sürpriz değildi. Ciğerlerini bir şekilde duruladı. Kızın göz kamaştıran kızıl saçını yıkayıp yerine taktı. Kolsuz ve bacaksız gövdesi için yeni bir elbise satın aldı. Boynuna sahte incilerden bir kolye. Cora, işe yaramayan şeyleri asla çöpe atmazdı. Mavi dudaklarına ruj sürdü. Uzun kirpiklerine rimel. Allık. Parfüm... kokuyu yok etmek için çok parfüm sıktı. Güzel, klipsli küpeler taktı. Evindeki koltuğa oturup her gece televizyon izlediğini ve onunla gevezelik ettiğini fark eden hiç kimse buna şaşırmazdı.

Sadece Cora ve Betty. Fransızca konuşuyorlardı.

Buna rağmen hiç kimse Cora Reynolds'a kafadan çatlak demedi. Bazen yumuşak imalar oluyordu, o kadar.

İlçe dedektifi eski kuklayı siyah poşete koyup kanıt odasındaki en üst rafa atmak gerektiğini söylüyor. Onu orada unutmak gerek. *Betty*'yi elbette, Cora'yı değil. Tek başına kalacak. Mayalanacak. Numaralanmış uyuşturucu ve kokain torbalarıyla beraber yok sayılacak. İçilebilir kokain ampulleri ve eroin balonlarıyla. Mahkeme salonuna çıkacak olan bütün silahlar ve bıçaklarla. Yakalanmış bütün torbalar ve balonlar büzülüyor, her gün daha fazla küçülüyor, ta ki ağır mahkûmiyet alana kadar. Bu nesnelerin hepsi, kullanılmış.

Ama hayır, kuralları yıktılar. Cora'nın eski kuklayı evine götürmesine izin verdiler.

Hiç kimse kadının tek başına yaşlanmasını istemedi.

Cora... O, bir tane bile doldurulmuş hayvan satın alamayacak bir insandı. Ama iş tanımının bir bölümünde ifade vermeye gelen çocuklara doldurulmuş oyuncaklar alması gerektiği yazıyordu. Mahkeme tarafından gözetim altına alınmış her çocuğa. İhmal edilmiş ve üvey aile evine konulmuş her çocuğa. Oyuncak mağazasına giden Cora, içi hayvanlarla dolu seleden pelüşten küçük bir maymun aldı... ama alışveriş arabasının içinde yapayalnız görünecekti. Ona arkadaşlık etmesi için kürklü bir zürafa seçti. Sonra da doldurulmuş bir fil. Bir suaygırı. Bir baykuş. Bir noktadan sonra alışveriş arabasının içinde, teşhir selesindeki hayvanlardan daha fazlası duruyordu. Geriye kalan hayvanların bazısının gözü yoktu, bir kulağı kopmuştu, dikişi sökülmüştü. İçine doldurulmuş şeyler dışarıya fırlamıştı. Bunlar kimsenin istemeyeceği hayvanlardı.

O an Cora'nın kalbinin çok kötü kırıldığını hiç kimse anlamadı. Dünyanın en uzun hız treninin en yüksek yerinden uzun bir sürede düşerken hissedilen o duygudan geriye Cora'nın elinde sadece bir deri kaldı. İki uçta sıkı delikleri olan bir deriden boru. Bir nesne.

Pislikten kirlenmiş, dikişleri patlamış küçük kaplanlar. Dümdüz olmuş, doldurulmuş Ren geyikleri. Bunlar ve parçalanmış pandalar ve lekeli küçük baykuşlar ve Teneffüs Betty evini doldurdu. Bu, kanıt odasının başka bir türüydü.

İnsanların yaptığı şey buydu...

Ama zavallı, zavallı Cora. Şimdi insanların dillerini kesmeye çalışıyor. Onlara parazit bulaştırmak için. Adaletin işlemesine engel oluyor. Kamu malını çalıyor. Büro malzemelerinin zimmete geçirilmesi hakkında hiç kimse konuşmuyor: Kalemler, zımbalar, kopya kâğıtları.

Büro malzemelerini sipariş eden kişi Cora'dır. Her cuma insanların işe gelince bastığı kartları toplar. Salıları maaş çekle-

rini verir. Tüm harcama raporlarını ödenmesi için muhasebeye verir. Telefonlara bakar: "Çocuk ve Aile Vaka Hizmetleri." Departmandan birinin yaş günü ise, bir pasta alır ve tebrik kartı gönderir. Bunlar onun işidir.

Hiç kimsenin, küçük bir kız ve oğlan Rusya'dan gelene kadar Cora Reynolds'la ilgili bir sorunu yoktu. Aslında sorun, Cora'nın yüzü çilli, saçları örgülü küçük kızı, biri onu becerene dek görmemiş olmasıydı.

Cora'nın tüm serseri küçük oğlanlarla, mama önlüklü ve arka cebine sapan takan yaramazlarla tanışmasının sebebi, yarak emmeye zorlanmalarıydı. Çocukların eksik dişleriyle gülümsemesi, burada kamuflaj olarak algılanırdı. Çim lekeli dizler, ipucuydu. Bereler, delildi. Göz kırpma veya ispiyonlama veya kıkırdama söz konusu olduğunda, kurbanın giriş formunda bunun kontrol edilmesi için bir boşluk bırakılırdı. Bu görüşme formlarını takip etmek Cora'nın işiydi. Çocukları, her dava dosyasını, her devam eden tahkikatı takip etmek. Olay meydana gelmeden önce Cora Reynolds gelmiş geçmiş en iyi büro müdürüydü.

Yine de, burada yapılan iş, zarar kontrolüdür. Bir çocuğu becerdikten sonra, olanları geriye alamazsınız. Bir çocuğa tecavüz ederseniz, cini lambanın *dışına* çıkaramazsınız. O çocuk hayatının sonuna kadar fazlasıyla harap olur.

Hayır, buraya gelen çocukların çoğu sessizdir. Çatlakları vardır. Şimdiden orta yaşa gelmiştir. Gülmez.

Çocuklar buraya gelir ve atılan ilk adım, *anatomik olarak detaylı* bir bebeği kullanarak bir değerlendirme görüşmesidir. Bu bebek, *anatomik olarak düzgün* bir bebekten farklıdır ama halkın çoğu bu ikisini aynı görür. Cora da öyle yaptı. İkisini karıştırdı.

Tipik bir *detaylı* bebek bezden yapılır ve doldurulmuş hayvanlar gibi dikilir. Saç yerine iplik lifleri vardır. Bununla, Pejmürde Ann adlı bebeğinin arasındaki en büyük fark detaylardadır: yumuşakça doldurulmuş penis ve toplar. Veya dantelden bez bir vajina. Büzük anüsü göstermek için arkadaki ip gerilip çekilir. Meme başları için göğse iki düğme konulmuştur.

Bu bebekler, içeriye giren çocukların hem oyun oynamaları, hem de göstermeleri için kullanılan bir şeydir. Annenin veya Babanın veya Annenin yeni erkek arkadaşının yaptığı şeyi göstermek için.

Çocuklar parmaklarını bebeklere sokarlar. Bebekleri ip saçlarından tutup çekerler. Bebekleri boyunlarından tutup doldurulmuş kafası düşene kadar sallarlar. Bebeklere vururlar, onları yalarlar ve ısırırlar ve emerler ve Cora'nın işi meme başını yerine dikmektir. Ele küçük gelen erbezi torbaları birden ve hızlı çekilmişse Cora iki yeni bilye bulacaktır.

Çocuklara yapılan her şey, o çocuklar tarafından bebeklere de yapılıyor.

Bu yöntemle hiç kimse tökezlemiyor.

Tacize uğramış bir sürü çocuğun bebekleri taciz etmesinden ötürü ipler sökülüyordu. Kandırılmış bir sürü erkek çocuk, aynı pembe penisi emiyordu. Bir sürü küçük kız çocuğu bir parmağını, iki parmağını, üç parmağını aynı saten astarlı vajinaya sokmaya çalışıyordu. Onu alttan ve üstten yırtıyorlardı. Pamuk kaplamanın küçük fıtıkları belveriyordu. Elbiselerinin altındaki bebekler kirli ve pisti. Yapışkandı ve kötü kokuyordu. Kumaş küçük parçalara ayrılmıştı ve dikişlerin söküldüğü yerler yaralanmış gibi görünüyordu.

Bu bezden küçük kız ve erkek bebekleri bütün dünya iğfal ediyor.

Ve elbette Cora onları temiz tutmak için elinden geleni yaptı. Onları dikti. Ama bir gün başka bir çift bebek almak için internete girdi. Yeni bir çift almak için.

Kariyerini, küçük, cep şeklinde vajinalar veya bozukluk para kesesi şeklinde erbezi torbaları dikerek yapmış kadınların olduğu bir yer buldu. Bu çocukların, bu kadınların üzerinde çiçekli basma elbiseler ve tulum gibi mama önlükleri vardı. Ama Cora bu defa dayanıklı bir şey istiyordu. İnternete girdi. Adını daha önce duymadığı bir imalatçıdan yeni bir çift ısmarladı. Bu defa *anatomik olarak detaylı* olanla *düzgün olanı* birbirine karıştırdı.

Erkek ve kız bebekler için anatomik olarak düzgün olanı istedi. Mümkün olan en ucuzunu. Dayanıklısını. Temizlemesi kolay olanını.

Arama motoru ona iki bebek çıkardı. Eski Sovyetler Birliği'nde yapılmıştı. Esnek kolları ve bacakları vardı. Anatomik açıdan doğruydu. Bunlar en ucuzları olduğundan ve ilçenin satın alma kuralları bulunduğundan, siparişi verdi.

Sonra, ona bu bebekleri niye sipariş ettiğini hiç kimse sormadı. Kahverengi kartondan ve dört çekmeceli dosya dolabı kadar büyük kutu geldiğinde, teslim eden herif onu el arabasına koydu ve kadının masasının yanına bıraktı, kadından elinde tuttuğu mandallı dosyadaki kâğıdı imzalamasını istedi ve o an Cora bunun bir hata olabileceğini ilk kez anladı.

Kutuyu ilk açtıklarında, kutunun içindekini gördükleri an, artık çok geçti.

Zımba tellerini açıp köpük yığınlarını eşeleyen, bir ayak bulana kadar eşelemeye devam edenler Cora ve ilçe dedektiflerinden biriydi. Pembe bir çocuk ayağıydı bu; köpük topaklarının ve balonlu naylonların içinden beş mükemmel parmak uzanıyordu.

Dedektif parmaklardan birini kıpırdattı. Sonra Cora'ya baktı.

"Bunlar en ucuz olanıydı" dedi Cora. "Çok fazla seçeneğin yok."

Ayak pembe kauçukdandı, ucunda da temiz, sert ayak tırnakları vardı. Ten yumuşaktı; leke veya ben veya damar yoktu. Dedektif eliyle ayak bileğini tuttu ve yumuşak pembe dizi göstermek için havaya kaldırdı. Sonra da pembe butu. Sonra beyaz köpük topakları üzerine yağmaya başladı. Köpükler fırlayıp yere düşüyordu. Ve çıplak, pembe, küçük bir kız, dedektifin neredeyse tavana değecek yumruğunun altında sallanıyordu. Sarı saçı lüleler halinde uzanıyor ve yeri süpürüyordu. Çıplak kolları kafasının iki yanından sarkıyordu. Ağzı açık kalmıştı ve usulca nefes verseniz inci kadar küçük beyaz dişlerini ve ağzındaki pembe damağı görebilirdiniz. Küçük kızın yaşı, Paskalya yumurtası arayacak ve İlk Komünyon'a katılacak ve Noel Baba'nın kucağına oturak kadar küçüktü.

Ayak bileği dedektifin elindeyken, kızın diğer bacağı dizinden büküldü. Bacaklarının arasında, orada duran şey sadece anatomik açıdan düzgün değildi... tam anlamıyla mükemmel görünen bir pembe vajinaydı. Onun daha koyu pembe dudakları içeriye doğru kıvrılıyordu.

Kutunun içinde bir de, kıza, hepsine bakan çıplak küçük oğlan vardı.

Yere bir broşür düştü.

Sonra Cora kollarıyla kızı sardı, kızın yumuşacık bedenine sarıldı ve küçük bedenini örtmek için bir ambalaj kâğıdını kavradı.

Dedektif gülümsedi, kafasını salladı, gözlerini kapadı ve "*Tedarik* işinde çok iyisin Cora" dedi.

Cora kızı tuttu ve pembe poposunu saklamak için elini çukurlaştırdı. Sarı saçlarını kendi göğsüne dayamak için diğer elini kullandı ve "Bu bir hata" dedi.

Broşürde bebeklerin, göğüslerin içine konan yumuşak, kolayca şekil alan silikondan yapıldığı yazıyordu. Elektrikli bir battaniyenin altına konabilir ve ısıyı zevk saatleri boyunca tutabilirdi. Tenin içinde, çelik eklemli, cam elyafından bir iskelet vardı. Saçı teker teker kafatası derisine sokulmuştu. Edep yerinde tüy yoktu. Erkek bebeğin opsiyonel sünnet derisi vardı ve bunu penisin ucuna yerleştirebilirdiniz. Kız bebeğin değiştirilebilir kızlık zarı vardı ve bunu postayla göndermelerini isteyebilirdiniz. Broşürde, iki bebeğin de *etkin oral veya anal giriş için* derin, sıkı boğazı ve rektumu olduğu yazıyordu.

Silikonun hafızası vardı ve ne yaptığınıza bakmadan eski haline dönebiliyordu. Meme başları orijinal uzunluğunun beş katına kadar çekilebiliyordu ve yırtılmıyordu. Dudak, erbezi torbaları, rektumlar *her türlü arzuya göre* çekip uzatılabiliyordu. Broşürde bebeklerin *sert ve şiddetli zevklere yıllarca* karşılık verebileceği yazıyordu.

Temizlik için sadece sabun ve su kullanıyordunuz.

Broşürde Fransızca, İspanyolca, İngilizce, İtalyanca ve Çince gibi görünen bir dilde, bebekleri direkt güneş ışığına maruz bırakırsanız, gözlerinin ve dudaklarının renginin atacağı yazıyordu.

Silikonun kokusuz ve tatsız olduğuna dair garanti veriliyordu.

Öğle yemeği sırasında Cora dışarıya çıkıp küçük bir elbise ve küçük bir pantolonla gömlek aldı. Masasına geri döndüğünde kutunun içi boştu. Kadın adım attıkça etrafa köpük topakları ve balonlu naylon saçılıyordu. Bebekler gitmişti.

Gözetim odasında, güvenlik şefine bir şey bilip bilmediğini sordu. Şef omzunu silkti. Mola odasında dedektiflerden biri belki birinin dava için onlara ihtiyacı olmuştur, dedi. Omzunu silkti ve "Onlar *bunun* için yapıldı..." diye ekledi.

Dışarıdaki koridorda dedektiflerden birine onları görüp görmediğini sordu.

Onlar, yani çocuk bebekler nerede, diye sordu.

Dişleri kamaşıyordu. Kaşlarını çatmaktan gözlerinin arası ağrıyordu. Kulakları ateş gibiydi. Eriten, kor haline getiren bir ateş.

Bebekleri müdürün odasında buldu. Koltuğun üzerinde oturuyorlardı. Gülümsüyorlardı ve çıplaktılar. Yüzleri çilliydi ve hiçbir şeyden utanmıyorlardı.

Müdire Sedlak, oğlanın meme başını çekiyordu. Parmaklarıyla, başparmağı ve işaretparmağıyla, koyu kırmızı tırnaklarıyla pembe meme başını çevirip çekiyordu. Diğer eliyle, parmak uçlarıyla kızın bacaklarının arasını yukarı aşağı oynatıyordu ve "Kahretsin, gerçek gibi duruyor" dedi.

Cora, müdireye üzgün olduğunu söyledi. Oğlanın alnındaki saçları taramak için eğildi ve bu konuda bilgisi olmadığını söyledi. Kızın kollarını pembe meme başlarının üzerinde kavuşturdu. Sonra, plastik bacakları dizden çaprazladı. Oğlanın ellerini açarak kucağına koydu. Bebekler orada oturmuş, gülümsüyorlardı. İkisinin de mavi cam gözleri, sarı saçları vardı. Parlayan porselen dişleri.

"Neye üzüldün?" diye sordu müdire.

İlçe fonunu boşa harcadığını söyledi Cora. Malı görmeden bu kadar pahalıya satın aldığı için. İyi bir pazarlık yaptığını düşünüyordu. Şimdi ilçe, eski bez bebekleri bir yıl daha kullanmak zorunda kalacaktı. İlçe tıkanmıştı ve bu bebeklerin yok edilmesi gerekiyordu.

Müdire Sedlak, "Saçmalama" dedi. Tırnaklarıyla kızın sarı saçlarını taradı ve "Ortada sorun görmüyorum" dedi. "Bunları kullanabiliriz."

Ama bebekler, dedi Cora, fazlasıyla gerçek gibi.

Ve müdire, "Bunlar kauçuk" dedi.

Silikon, dedi Cora.

Ve müdire, "Sana yardımı olacaksa, bunları teker teker otuz kiloluk bir prezervatif olarak düşün..." dedi.

O gün öğleden sonra Cora yeni elbiseleri oğlan ve kıza giydirmiş olmasına rağmen, dedektifler masasına gelip bebekleri almak istediler. Kabul görüşmeleri için. Tahkikatlar için. Gizli ve yerinde yapılmayacak değerlendirme için onları rezerve etmek istediler. Ertesi sabah erkenden kullanmak için gece götürmek istediler. Hafta sonu için istediler. Tercihen kızı ama o müsait değilse, o zaman oğlanı istediler. O birinci günün sonunda bebeklerin ikisi de bir sonraki ayın sonuna kadar tamamen ayırtılmıştı.

O an biri hemen bebek istese, Cora ona eski bez bebekleri öneriyordu.

Çoğunlukla, dedektif bekleyeceğini söylüyordu.

Ortada yeni bir dava yağmuru vardı ama Cora'ya yeni dava dosyası veren bir kişi bile yoktu.

O ayın neredeyse tamamında Cora kız ve oğlanı bir dakika görebiliyor, ondan sonra da hemen bir sonraki dedektife veriyordu. Sonra başka bir dedektife. Ve bir başkasına. Ve kimin ne yaptığı belli değildi; ama küçük kız merhume şeklinde geri geliyordu, bir gün kulakları delinmiş, bir başka gün karnı düğümlenmiş, sonra ruj sürmüş halde, daha sonra da leş gibi parfüm kokarak. Oğlan geldi ve bazı yerlerinde dövme vardı. Küçük baldırında dikenli bir zincir vardı. Meme başlarına küçük

gümüş halkalar takılmıştı. Sonra da penisine. Sarı saçları ekşi ekşi kokuyordu.

Kadifeçiçeği gibi kokuyordu.

Kanıt odasındaki esrar torbaları gibi kokuyordu. O oda silah ve bıçaklarla doluydu. Esrar ve kokain torbalarının ağırlığı olması gerektiğinden daha az oluyordu. Bebeklerden birini alan dedektifin bir sonraki durağı her zaman kanıt odasıydı. Kızı kolunun altında tutarken kanıt torbasıyla uğraşıyordu. Bir şeyi cebine atıveriyordu.

Müdire Hanım'ın odasında, Cora dedektiflerin verdiği masraf fişlerini gösterdi. Bir fiş otel odasına aitti ve dedektif ertesi sabah görüşme için kızı o geceden almıştı. Dedektif, otel odasının gözetim altında olduğunu söyledi. Bir sonraki gece başka bir dedektif, yine kız, bir otel odası ve oda servisinin getirdiği yemek. Televizyon kanalından porno film satın alınmıştı. Başka bir gözetim alanı, dedi.

Müdire Sedlak, kadına baktı. Cora orada dikilmiş, onun ahşap masasının üzerine eğiliyordu ve avcundaki fişleri sert bir şekilde sallıyordu.

Müdire ona baktı ve "Ne demeye çalışıyorsun?" dedi.

Çok açık, dedi Cora.

Ve ahşap masasında oturan müdire güldü ve güldü.

"Bunu, kısasa kısas olarak düşün" dedi.

"Bütün o kadınlar" diyor müdire, "*Hustler* dergisini aleyhinde bir şeyler söyleyip protesto ediyorlar, pornonun kadını bir nesneye dönüştürdüğünü söylüyorlar... O halde" diyor, "vibratör ne oluyor? Veya bir klinikten alınmış donör spermi?"

Bazı adamlar çıplak kadınların sadece resimlerini istiyor. Ama bazı kadınlar bir adamın yarağını istiyor yalnızca. Veya spermini. Veya parasını.

Her iki cinsiyet de mahremiyetle ilgili aynı soruna sahip.

Müdire Sedlak, "Lanet olası kauçuk bebekler hakkında yakınmayı kes" dedi Cora'ya. "Kıskanıyorsan, dışarı çık ve kendine güzel bir vibratör al."

Bir kez daha, insanların yaptığı şey...

Bunun nereye yöneldiğini kimse göremezdi.

Aynı gün Cora öğle yemeğine çıktı ve kuvvetli bir tutkal aldı.

Ve bir sonraki sefer, oyuncaklar ona döndüğünde, onları başka bir erkeğe vermeden önce, kızın vajinasına tutkal sıktı. Önce iki bebeğin ağzının içine de tutkal sıkarak, dillerini damaklarına, dudaklarını da birbirine yapıştırdı. Sonra arkalarını çevirip götlerine tutkal sıktı ve kalçalarını kapattı. Onları kurtaracaktı.

Yine de, ertesi gün, bir detektif şu soruyu soruyordu: Cora'nın, kullanabileceği bir jileti var mıydı? Bir sustalısı? Bir usturası?

Ve Cora, "Neden, niye bunu öğrenmek istiyorsun?" diye sordu.

Detektif, "Neyse, boş ver" dedi, "Delil odasında bir şeyler bulurum ben."

Ve ertesi gün, hem kız hem de oğlan kesilip açılmıştı; hâlâ yumuşaktılar ama her yerlerini yara kaplamıştı. Deşilmiş, içleri dışlarına çıkartılmıştı. Hâlâ tutkal ama çok daha fazla Teneffüs Betty bebeğinin sızıntısı gibi kokuyorlardı, Cora'nın divanına damlayarak.

Bu damlaları Cora'nın kedisi saatlerce kokladı. Yalamadı ama tutkalı ya da delil odası kokainini nasıl kokladıysa onu da öyle kokladı.

İşte o zaman Cora yemek için dışarıya çıktı ve bir jilet aldı. İki jilet. Üç jilet. Beş.

Bir sonraki seferde, kız masasına geldiğinde, Cora onu tuvalete götürdü ve lavabonun kenarına oturttu. Pembe yanaklarındaki allığı mendille sildi. Kızın karışmış sarı saçlarını yıkadı ve taradı. Sıradaki dedektif tuvaletin kilitli kapısına vurdu ve Cora kıza, "Üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm..." dedi. "İyi olacaksın" dedi. Ve Cora yumuşak silikon vajinanın derinlerine bir jilet soktu. Bir adamın bıçağıyla oyduğu deliğe. Kızın kafasını geriye attı ve Cora silikon boğazın derinlerine başka bir jilet soktu. Cora'nın soktuğu üçüncü jilet, kızın yarılmış, bıçakla yontularak açılmış götünün derinlikleriydi.

Oğlan masasına geri geldiğinde, oraya atılmıştı, sandalyesinin kolçağına yüzüstü düşmüştü. Cora onu elindeki iki jiletle birlikte tuvalete götürdü.

Kısasa kısas.

Sonraki gün bir dedektif geldi; kızı saçlarından sürüklüyordu. Onu Cora'nın masasının yanındaki yere attı. Ceketinin cebinden bir bloknot ve kalem çıkarıp şöyle yazdı: "Onu dün kim aldı?"

Kızı yerden alıp saçlarını okşayan Cora ona bir isim söylüyor. Rastgele bir isim. Başka bir dedektifin ismini.

Gözlerini kısıp kafasını sallayan ve bloknotla kalemini kavrayan adam, "Oyoşpuh çocuşhu" diyor. Siyah dikişlerin dilinin iki yarısını birleştirdiğini görebiliyorsunuz.

Küçük oğlanı getiren dedektif topallıyor.

Jiletlerin beşi birden yok olmuş.

Ondan sonra Cora'nın İlçe Sağlık Kliniği'nden biriyle konuşması gerekiyor.

Laboratuvardan biyolojik-tehlike örneğini nasıl aldığını hiç kimse bilmiyor.

Ondan sonra, departmandaki bütün adamlar taşaklarının derisini pantolonlarının dışından çimdikliyor. Maymun gibi, dirseklerini yukarı kaldırıp koltukaltı kıllarını kaşıyorlar. Kafalarından hiç kimseyle seks yapmadıklarını geçiriyorlar. Bunun kasık biti olması imkânsız.

Bu sıralarda bir dedektifin karısı şehir merkezine geliyor. Kasık biti kapınca sızan kanın oluşturduğu lekeleri görüyor. Dar beyaz don veya beyaz tişörtlerinizde, vücut kıllarına yakın giysilerinizin herhangi bir yerinde bulduğunuz sıçramış kırmızı biberleri. Kanın, kanın, kanın küçük lekelerini. Belki de kadın bunları kocasının şortunda buluyor. Belki de kendisinde buluyor. Bunlar, üniversite bitirmiş, kenar mahalleli ve alışveriş merkezine giden insanlar ve gerçek kasık biti tecrübesi yaşamamışlar. Şimdi bütün şu kaşınma hadisesi kadına mantıklı gelmeye başlıyor.

Ve şimdi bu kadın kızıyor, hem de çok fena.

Hiçbir kadın bu kasık bitlerinin klozet yerine bir şişme bebekten kapıldığını bilemez. Kocasının anlatacağı hikâye şüphe

götürmez. Ancak Cora'nın İlçe Sağlık Merkezi'nden bulduğu şey bu kadardı. Spiral şekilli parazitleri, silikon üzerinde yaşatamazsınız. Çürük deri yoksa hepatit bulaştıramazsınız. Kan. Salya. Hayır, bebekler gerçektir ama *o kadar da gerçek* değildir.

Kadın bu işten vazgeçiyor ama bir sonraki hafta adam kadına ve çocuklara uçuk bulaştırıyor. Belsoğukluğu. Frengi. AIDS. O yüzden kadın Cora'nın üstüne gidip şunu sordu: "Öğle yemeği saatinde kocam kimi beceriyor?"

Cora'ya, saç spreyiyle yapılmış saç şekline ve incilerine ve diz boyu naylon çoraplarına ve pantolonlu tayyörüne iyice bakınca, hiçbir kadın onu suçlamıyor. Örme yün ceketinin kollarının içine eski mendiller tıkan Cora'ya bakınca. Masasında, şekerlerin sert kurdeleli bir kutusu olan Cora'ya. Mantar panosuna *Family Circus* çizgi filminin afişini iğnelemiş Cora'ya.

Yine de hiç kimse Cora'nın itici olduğunu söylemiyor.

Sonra kadın, kırmızı-kırmızı tırnaklı Müdire Sedlak'ı görüyor.

Cora küçük bir oturuma davet edildiğinde hiç kimse şaşırmadı.

Hiç kimse Cora Reynolds'a günlerinin sayılı olduğunu söylemedi.

Müdür, Cora'yı ahşap masasının karşısına oturttu. Müdirenin odasında yüksek bir pencere var. Müdüre güneş ışığının vurduğu yerde oturuyor ve manzarası ilçe otoparkındaki arabalar. Cora'nın yaklaşması için bir elinin parmaklarını sallıyor.

"İlan etmek çok zordu" diyor, "seçmem gerekiyordu; ya bütün ekibim deliydi veya sen... aşırı tepki veriyordun."

O an Cora'nın kalbinin çok kötü kırıldığını hiç kimse anlamadı. Oturdu; buz kesilmişti. Yaptığımız şey şudur: Kendimizi nesnelere dönüştürürüz. Nesneleri kendimize dönüştürürüz.

Dünyanın her yerindeki milyonlarca insan hâlâ Teneffüs Betty'yi kurtarmaya çalışıyor. Belki de kendi işleriyle meşgul olmalılar. Belki de çok geçtir.

Bebekleri hırpalayan kişiler, diyor müdire, çocuklardır. Taciz edilen çocuklar edebildikleri her şeyi taciz ediyor. Her kurban

kendine bir kurban bulur. Bu bir döngüdür. "Kendine biraz izin vermen gerektiğini düşünüyorum" diyor.

Yardımı olacaksa, Cora Reynolds'ı elli beş kiloluk bir prezervatif olarak düşünün...

Bu son kısmını hiç kimse söylemedi. Hiç kimse söylemek zorunda değildi.

İşine devam etmesinin bir koşulu olarak, Cora aldığını resmi olarak bildirdiği Teneffüs Betty bebeğini geri getirecekti. İlçe fonuyla satın aldığı doldurulmuş oyuncaklardan vazgeçmesi gerekiyordu. Sağlık odasının kendisinde olan anahtarlarını teslim etmesi gerekiyordu. Hemen. Bütün personel üyelerinin odayı ve anatomik olarak düzgün bebekleri kullanmasını sağlayacaktı. Önce gelen, hizmeti önce görecekti. Hemen.

Cora, emniyet kemeri kullanmadan, arabasını milyon milyar kilometre boyunca çok hızlı kullandıktan sonra ilk kırmızı ışığı görmüş biri gibi hissetti kendini. Bezgin bir ferahlamayla karışık istifa. Cora, iki ucunda delikleri olan deriden bir boru. Bu, korkunç bir duyguydu ama bir plan yapmasını sağladı.

Sonraki gün işe geldi; kanıt odasına gizlice girdiğini hiç kimse görmedi. Orada herkesin alabileceği, kan ve kuvvetli tutkal kokan bıçaklar vardı.

Masasının yanında bir sıra oluşmaya başlamıştı bile. Hepsi, bebeği alan dedektifin onu geri getirmesini bekliyor. Bebeklerden birini. İkisi de aynı görünüyordu, silikon yüzler öne eğikti.

Cora Reynolds kimseye budalalık etmeyen biri. Hiç kimse *onu* itip kakmıyor.

Oğlan bir kolunun, kız ise öbür kolunun altında sallanan bir dedektif geliyor. Adam ikisini birden hızla masaya fırlatıyor ve kalabalık doluşup pembe silikon bacakları kavrıyor.

Kimse gerçekten kimin deli olduğunu bilmiyor.

Ve Cora elinde bir silah tutuyor; bir ipin ucundaki kanıt etiketi hâlâ duruyor. Dava numarası orada yazıyor. Silahı bebeklere doğru sallıyor.

"Onları alın" diyor. "Ve benimle gelin."

Küçük oğlanın üzerinde beyaz bir don var ama kıçındaki yağ yüzünden donun ~~rengi koyu~~. Kızda, lekeler yüzünden kaskatı olmuş, beyaz, saten bir külot var. Dedektif ikisini birden alıyor ve her iki bebeği de tek kolla göğsüne bastırıyor. Meme başlarındaki halkaları ve dövmelerini ve kasık bitlerini. Esrar kokusunu ve Teneffüs Betty'den damlayan şeyi.

Cora silahı sallayarak adamın büronun kapısına doğru yürümesini sağlıyor.

Adamlar ona yaklaşıyor ve etrafını çeviriyorlar, Cora dedektifin koridora geri geri girmesini sağlıyor, kız ve oğlanı müdirenin bürosunun önünden geçiriyor ve sonra da sağlık odasının. Lobiye geliyorlar. Sonra da otoparka. O, arabasının kilidini açarken, dedektifler onu bekliyor.

Oğlan ve kız arka koltukta otururken, Cora gaza basıyor ve adamlara çakıl atıyor. Zincir bağlı kapıdan çıkmadan, sirenlerin sesini duyarsınız.

Cora Reynolds'ın bu kadar hazır olduğunu hiç kimse bilmiyordu. Teneffüs Betty zaten arabadaydı ve elinde çifte vardı; kızıl saçına eşarp bağlanmış, kauçuk yüzüne de koyu renk güneş gözlüğü takılmıştı. Kırmızı-kırmızı dudaklarının arasında bir sigara duruyordu. Bu Fransız kız ölümden dönmüştü. Kurtarılmış ve gövdesini dik tutmak için emniyet kemerini takmıştı.

Bir nesneye dönüştürülmüş bir insan, şimdi tekrar insana dönüşüyor.

Sakatlanmış doldurulmuş hayvanlar, kılıksız kaplanlar ve yetim ayılar ve penguenler, bunların hepsi arabanın yan penceresine dizilmiş. İçlerinde yalnızca kedi güneşte uyuyor. Hepsi hoşça kal demek için ellerini sallıyor.

Cora çevre yoluna giriyor; arka tekerlekleri balık kuyruğu gibi sağa-sola dönüyor; hız sınırını iki katı oranda aşıyor. Dört kapılı, kahverengi arabası şimdiden polis kruvazörlerinden bir konvoyu peşine takmış; ışıkları mavi ve kırmızı yanıp sönüyor. Helikopterleri. Çizgisiz ilçe arabalarında kızgın dedektifleri. Her biri, yanında büyük bir numara olan beyaz kamyonetlere binmiş televizyon ekiplerini peşine takmış.

Halen, Cora'nın kazanamayacağı bir durum söz konusu değil.

Kız onda. Oğlan onda. Silah onda.

Benzinleri bitse bile, hiç kimse çocuklarını düzmeyecek.

Eyalet polisi tekerleklerine ateş etse bile. O zaman bile, onların silikon vücutlarına ateş eder. Cora onların yüzlerini uçurur. Meme başlarını ve burunlarını. Herhangi bir adamın yarağını içine sokabileceği hiçbir şeyi ortada bırakmaz. Aynısını Teneffüs Betty'ye de yapar.

Ve kendisine de ateş eder. Onları kurtarmak için.

Lütfen anlayın. Hiç kimse Cora Reynolds'ın yaptığı şeyin doğru olduğunu söylemiyor.

Hiç kimse Cora Reynolds'ın aklının başında olduğunu bile söylemiyor. Ama o kesinlikle kazandı.

İnsanların yaptığı şey sadece budur; nesneleri insana, insanları nesneye çevirmek. Bir ileri, bir geri. Kısasa kısas.

Çok yaklaşırsa dedektifin bulacağı şey budur. Sakatlanmış çocuklar. Hepsi ölmüş. Hayvanlar Cora'nın kanından iyice ıslanmış. Hepsi ölmüş, hep beraber.

Ancak, o dakikaya kadar Cora'nın benzin deposu tamamen doluydu. Kendisini uyanık tutacak, kanıt odasından aldığı kokain dolu bir torbası vardı. Bir sandviç torbası. Birkaç su şişesi ve uyurken mırıldayan bir kedisi.

Kendisi ve Kanada arasında birkaç saatlik bir çevre yolundan başka hiçbir şey yoktu.

Ancak, bütün bunlardan önemlisi, Cora Reynolds'ın ailesi yanındaydı.

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.

Tabiat Ana siyah renkli bir çeşit ceket giyiyor. Ya asker üniforması ya da buz pateni kostümü olan ceket, siyah yünden yapılmış ve önünde pirinç düğmelerden bir çift sıra var. Bölünmüş burnu koyu kırmızı kabuk bağlamış, siyah kadifeden bir keçe gibi görünüyor. Kollarını uzun manşonlarına sokuyor ve Aziz Bağırsaksız'a "Düğmelerimi kapatsan?" diyor.

Ellerinden geriye kalan kısımları kıpırdatıyor ve "İhtiyacım olan parmaklarım yok" diyor.

Parmakları kökünden sökülmüş, sadece eklemler var. Ünlü olduktan sonra telefon numaralarını tuşlamak için yalnızca işaretparmakları yerinde duruyor. Para kasasının butonlarına basmak için. Kendisini üç boyutludan, düz bir şeye dönüştürdüğü için şimdiden ünlü oldu bile.

Tabiat Ana, Aziz Bağırsaksız, Peder Tanrısız, hepimiz Bay Whittier'ı alt bodruma taşımadan önce siyah kıyafet giyiyoruz. Bu önemli sahneyi oynamadan önce yapıyoruz bunu.

Cenazemizin sadece bir prova olduğuna aldırmayın. Biz bulunduktan sonra kameralar önünde film yıldızlarının oynayacağı gerçek cenazenin dublörleriyiz sadece. Bay Whittier'ı sarıp sarmalamak ve bedenini paketlemek, sonra da merasim için kendisini alt bodruma götürmek gibi işleri yapacağız; hepimiz aynı tecrübeyi yaşamış olacağız. Hepimiz aynı trajik hikâyeyi muhabirlere ve dedektiflere anlatacağız.

Bay Whittier'ın pis kokup kokmadığını söylemek zor. Bayan Aksırık ve Peder Tanrısız bozulmuş yemeklerin gümüşrengi torbalarını taşıyorlar; her torba arkasında kötü kokan bir sıvıdan izler bırakıyor. Arkalarında damla damla izler ve kötü kokulu lekeler bırakarak, lobiden geçip torbaları banyolara götürüyor ve tuvalete atıp sifonu çekiyorlar.

"Koku alamamak" diyor Bayan Aksırık ve güçlü şekilde burnunu çekiyor, "işime geliyor."

Bir seferde bir torba taşımak işe yarıyor. Peder Tanrısız acele etmeye kalkınca, koku bizi boğacak bir hal alıyor. Kurukusturacak-kadar-fena. Pis koku onların elbiselerine ve saçlarına siniyor. İki torbayı aynı anda tuvalete atıp sifonu çekmeyi denediklerinde, tuvalet tıkanıp taşmaya başlıyor. Başka bir tuvalet tıkanması daha. Halihazırda su zaten dışarıya taştığı için lobideki mavi halının bataklık gibi görünmesine sebep oluyor. Kanalizasyon borusuna sıkışmış torbalar suyu emdikleri için, Bay Whittier'ı öldüren hindi gibi şişiyorlar ve ana boruyu tıkıyorlar, böylece iyi görünen tuvaletler bile içine atılan her şeyi kusuyor.

Rahibe Vigilante'nin takvimli saatine ve Amerika Güzeli'nin kahverengi saç diplerinin iyiden iyiye belli olduğuna bakılırsa, iki haftadır buradayız.

Pirinç düğmelerin sonuncusunu ilikledikten sonra Aziz Bağırsaksız, Tabiat Ana'yı öpmek için eğiliyor ve "Beni seviyor musun?" diyor.

"Romantik alt olgu işe yarayacaksa" diyor kadın, "sevmek zorundayım." —— ————

Parmağındaki ölü Lord Çöpçü parıldıyor ve Tabiat Ana dudaklarını elinin tersiyle siliyor ve "Tükürüğünün tadı berbat..." diyor.

Aziz Bağırsaksız avcuna tükürüyor ve sonra bu tükürüğü yalıyor. Elini kokluyor ve "Nasıl berbat?" diye soruyor.

"Aseton" diyor Bayan Clark ama bunu kimseye söylemiyor. Veya herkese söylüyor.

"Ekşi" diyor Tabiat Ana. "Limon-ve-uçak-tutkal aromaterapisi mumu gibi."

"Açlıktan" diyor Bayan Clark ve bir yandan da, paketlenmiş Bay Whittier'ın etrafına altınrengi ipekten bir bağ doluyor. "Vücunuzdaki yağı yakarsanız, kanınızdaki aseton yoğunlaşması artar."

Aziz Bağırsaksız elini kokluyor, kafasının içindeki sümükten ses geliyor.

Peder Tanrısız kolunu kaldırıp altını kokluyor. Oradaki nemli tafta ter yüzünden daha koyu siyah olmuş; gözeneklerinde Chanel No. 5'ten çok fazla hatıra var.

Bedeni yukarı ve aşağıya taşımaktan, değerli vücut yağımızı boşa harcıyoruz.

Yine de, matem jestini yapmalıyız, diyor Rahibe Vigilante ve İncil'ini elinde tutmaya devam ediyor. Bay Whittier bağlanıp alt bodruma taşındığına, Çin-imparatorluk balo salonundan alınmış kırmızı kadife perdenin içine konulduğuna ve lobiden alınmış altınrengi ipekten, bağla sıkıca bağlandığına göre derin konuşmak için etrafında ayakta durmalıyız. İlahi söylemeliyiz. Çok dini olması gerekmez; en iyi söylediğimiz herhangi bir şey olabilir.

Kimin ağlaması gerektiğine karar vermek için çöp çekiyoruz.

Zaman geçtikçe, Ajan Fitneci'nin kamerası için gruptaki herkese odayı açık tutuyoruz. Konuşuyoruz ki İftira Kontu'nun ses kayıt cihazı bütün kelimeleri kaydedebilsin. Aynı kayıt cihazı

veya bellek kartı veya yoğun disk sürekli kullanılıyor. Bir sonraki dakikanın daha üzücü, daha korkunç veya trajik olacağı üzerine kumar oynadığımız için, şu anki halimiz, eski halimizi siliyor.

Zaman geçtikçe, *daha kötü* bir şeyin olması gerekiyor.

Bay Whittier günlerdir veya saatlerdir ölü. Rahibe Vigilante ışıkları açıp kapamaya başladığı için bunu söylemek zor. Geceleri birinin etrafta yürdüğünü duyuyoruz, adımları bomba gibi patlıyor; karanlıkta lobi merdivenlerinden inen bir dev bu.

Yine de, *daha korkunç* bir şey olması gerekiyor.

Piyasa payı için. Dramatik çekicilik için.

Daha berbat bir şey olması gerekiyor.

Bay Whittier'ı kulisteki soyunma odasından çıkarıp, sahneden geçerek oditoryumdaki merkez koridora taşıyoruz. Onu mavi kadife lobiden geçiriyoruz ve zemin kattaki turuncu ve altınrengi Maya fuayeye taşıyoruz.

Rahibe Vigilante saatinin sürekli sıfırlandığını söylüyor. Hayaletin gelişine ilişkin klasik bir işareti bu. Barones Frozbit, Gotik sigara odasında soğuk bir yer bulduğunu ileri sürüyor. Binbir Gece Masalları galerisinde Bay Whittier'ın sürekli oturduğu minderin yukarısındaki soğuk havada nefesinizin buharlaştığını görebilirsiniz. Kontes Basiret ışıklar kapandıktan sonra yürüdüğünü duyduğumuz şey, Leydi Çöpçü'nün hayaletidir diyor.

Cenaze alayını geriden takip eden Müdire Tekzip, "Cora Reynolds'ı gördünüz mü?" diyor.

Rahibe Vigilante, "Bovling topumu her kim aldıysa geri versin, ben de o kişinin götünü tekmelemeyeceğime *söz veriyorum*..." diyor.

Alaya rehberlik eden ve Bay Whittier'ın kafası olması gereken parçayı titizlikle tutan Bayan Clark, "Amerika Güzeli'ni gördünüz mü?" diye soruyor.

Bu iş bittikten sonra filmi burada çekmek hiçbir işe yaramaz. Biz bulunduktan sonra bu yer, dönüm noktası olacak. Ulusal Hazinelerden biri. Bizim Müzemiz.

Hayır, yapım şirketi kim olacaksa, büyük odaların hepsi için bire bir aynı setler kurmak zorunda. Mavi kadifeli Fransız XV. Louis lobisi. Siyah tiftikli Mısır oditoryumu. Yeşil satenli İtalyan Rönesans salonu. Sarı derili Gotik sigara odası. Mor Binbir Gece Masalları galerisi. Turuncu Maya fuayesi. Kırmızı Çin-imparatorluk balo salonu. Her odanın farklı bir koyu rengi var; ama hepsine de aynı altın vurgu yapılmış.

Oda değil, diyecekti Bay Whittier, dekor denir. Sarmalanmış bedenini, insanların sinema bileti fiyatına içeri girip kral veya imparator veya düşes olduğu, eko yapan bu büyük localardan geçiriyoruz.

Lobideki atıştırmalık, barın arkasındaki büroya kilitlenmiş ve lobi merdivenlerinin altındaki, cilalanmış ahşap kaplama duvarları olan küçük odanın içinde basılı programlar ve faturalar, rezervasyon listeleri ve çalışanların geliş saatlerini kaydeden delikli kartlarla ağzına kadar dolu dosya dolapları var. O kâğıt tabakaları kenarlarından tozlanmaya başlamıştı; her sayfanın en tepesinde ise şu yazıyor: Özgürlük Tiyatrosu. Bazılarına şu basılmış: Capital Tiyatrosu. Bazılarına: Neptün Vodvil Tiyatrosu. Diğerleri şöyle basılmış: Kutsal Toplantı Kilisesi. Diğerleri: Hıristiyan Kurtarma Tapınağı. Veya: Melek Cemaati. Veya: Başkent Yetişkin Tiyatrosu. Veya: Elmas Hayatları Taşlama.

Bütün bu farklı yerlerin adresi aynıydı.

Burada insanlar dua etmek için diz çökmüştü. Saygıyla.

Eğlence ve korku ve kurtuluş için atılan çığlıklar, hâlâ mevcuttu ve bunlar beton duvarların içine işlemişti. Hâlâ bizimle birlikte burada yankılanıyordu. Burada, bizim tozlu cennetimizde.

Bütün bu farklı hikâyeler bizim hikâyemizle sonlanacak. Oyunların ve filmlerin, dindarların ve striptizçilerin binlerce farklı gerçeğinden sonra bu bina sonsuza kadar Bizim Müzemiz olacak.

Çöpçatan, kristal avizelerin hepsine "şeftali ağacı" diyor. Yoldaş Huysuz, Gotik sigara odasına "Frankenstein Odası" diyor.

Peder Tanrısız, Maya fuayesi için şöyle diyor: Turuncu oymalar, Christian Lacroix'nın vintage bir çalışmasına iliştirilen lalenin ipek taşlarından geçip podyumda parlayan ışıklar kadar parlak...

Çin balo salonundaki ipek duvar kâğıdı, hiç güneş görmemiş bir kırmızı boya. Bir restoran eleştirmeninin kanı kadar kırmızı, diyor Katil Aşçıbaşı.

Gotik sigara odasındaki arkası ve yanları yüksek koltuklar, güneşte bir dakika bile kalmadığı için beyazlamamış parlak sarı derilerle kaplanmış. Bir ineği kaplayacak hali yok ya, diyor Kayıp Halka.

İtalyan Rönesans salonunun duvarları koyu yeşil renkte ve üzerine, yol yol, topak topak, çok dikkatli bakarsanız malakit taşına dönen siyah bir boya atılmış.

Mısır oditoryumunun duvarları alçı sıvayla kaplı ve bu sıva yer yer oyulmuş, yer yer piramitler ve sfenklerle, kartonpiyerle süslenmiş. Oraya buraya dev firavunlar oturtulmuş. Sivri burunlu çakallar. Sıra sıra büyük gözlü hiyeroglifler asılmış. Bu asılı şeylerin üstünde, yer yer bel vermiş, siyah kâğıt kurdelelerden yapılma sahte palmiye ağacı dizisi var. Ağaçların tozlu tepelerinin üstünde, siyah alçıdan gece gökyüzü, elektrikli yıldız cennetiyle beraber yer alıyor. Büyükayı. Orion. Takımyıldızları, o gece gökyüzünü anlayabilmek için uydurdukları hikâyelerden ibaret. Yıldızlar, örümcek ağı gibi asılı bulutların arkasında puslu.

Koltukları kaplayan siyah moher, ağaç kabuğundaki kuru yosun gibi bir hal almış. Halılar siyah; geçilen bölümlerin ortasında gri kanvastan ızgaralar var.

Odaların tamamındaki süslemeler altın. Neon gibi parlak altın boya. Oditoryumdaki siyah olan her şey, bütün koltuk arkalıkları ve halı uçları aynı parlak altınla çevrelenmiş.

Eğer kalpten inanıyorsan, süslemeler gerçek altın. Bütün odalar senin inancına bağlı.

Masalsı ipekler ve kadifeler ve kurumuş kanla, grubumuz siyahlığa karşı hareket eden bir siyah. Loş ışıkta, Bay Whittier altın bağla kapatılmış kırmızı kadife kozasında havada duruyor

gibi görünüyor olmalı. Artık bir karakter olmayan Bay Whittier bir dekora dönüştü. Bize ait bir kuklaya. Anladığımızı söylemek için hikâyelere koyacağımız bir takımyıldızına.

Yüzünü dantel mendilin arkasına gizleyen Yoldaş Huysuz, "Niye ağlamamız gerektiğini anlamıyorum" diyor. Pis kokudan kurtulmak için danteldeki çoktan uçup gitmiş parfümü soluyor. "Benim karakterim ağlamayacak" diyor. "Götümdeki gül dövmesi üstüne yemin ederim ki, o yaşlı adam bana tecavüz etti" diyor.

Burada cenaze alayı duruyor. Bu noktada Yoldaş Huysuz kurbanların üstünde bir kurban. Geri kalan hepimiz onun yalnızca yardımcı oyuncularız.

Bize rehberlik eden Bayan Clark arkaya bakıyor ve "Ne yaptı?" diyor.

Kamerasının arkasından Ajan Fitneci, "Bana da. Önce bana tecavüz etti" diyor.

Aziz Bağırsaksız, "Vay be, kahrolası... Bana da soktu" diyor.

Zavallı sıska Aziz Bağırsaksız, sanki sokmaya *yetecek* bir götü kalmış gibi konuşuyor.

Ve Bayan Clark, "Bu komik değil. Zerre kadar değil" diyor.

"Zor" diyor Çöpçatan ona. "Sen bana tecavüz ettiğinde de hiç komik değildi."

At kuyruğunu sallayan Vandal Dükü, Çöpçatan'a, "Biri sana tecavüz etsin diye *para* veremezsin" diyor.

Ve Tabiat Ana gülüyor; her yere yara kabukları ve kan püskürüyor.

Şeytan öldü. Yaşasın şeytan.

Şeytan için düzenlediğimiz cenaze töreni işte bu. Bay Whittier, kıyaslandığında eski günahlarımızı sıfır gösterecek bir zebani. Suçlarının hikâyesi, bizi çıplak bırakacak ve kurbanın bakire-beyaz rengine boyayacak.

Günah işlemeye karşılık daha günahlı.

Yine de, kendisinin ölüsü bile, hiç kimsenin istemeyeceği bir iş açıyor başımıza.

Böylece, film uyarlamasında Bayan Clark kırbaç vururken, ağlayan ve Bay Whittier'ı affeden bizi göreceksiniz.

Şeytan öldü. Yaşasın şeytan.

Birini suçlamadan bir dakika bile hayatta kalamayız.

Oditoryumun siyah halıyla kaplı koridorundan, kırmızı Çin balo salonunun içinden geçip, mavi Fransız merdivenlerden aşağı inerek Bay Whittier'ı taşıdık. Maya fuayenin parlak turuncusunda Tabiat Ana beyaz bir peruğu alnına kadar çekiyor, pirinç zilleri şakırdıyor. Bir operadan kalma, gri bukle öbeği takıyor. Yüzündeki, terden ıslanmış bukleler sarkıyor ve Tabiat Ana, "Terleyen var mı?" diye soruyor.

Bay Whittier'ı tüm ağırlığıyla omuzlamış Vandal Dükü nefes nefese kalmış ve smokin ceketinin yakasını çekiştiriyor.

Kırmızı ipek örtü bile terden ıslak. Asetonların uçak-tutkal kokusu. Açlık.

Ve Peder Tanrısız, "Senin yanman tuhaf değil. Peruğunu ters takmışsın" diyor.

Çöpçatan, "Dinleyin" diyor.

Alt bodrum karanlık. Ahşap merdivenler dik. Karanlığın ötesinde bir şey gürüldeyip hırlıyor.

Esrarengiz bir şeyin olması gerekiyor.

Tehlikeli bir şeyin olması gerekiyor.

Barones Frozbit, "Hayalet bu" diyor ve ağzının yağlı büzüğü beş karış açılıyor.

Cenaze töreni o kadar hızlı gerçekleşti ki, tutana aşk olsun. Borulara sıcak hava pompalıyor. Gaz ibriği pat pat sesler çıkarıyor. Bay Whittier'ın bozduğu kalorifer kazanı bu.

Biri onu tamir etmiş.

Karanlıkta bir yerlerden bir kedi bağırıyor, sadece bir kez.

Bir şey olması gerekiyor. Ve Bay Whittier'ın cansız bedeniyle birlikte ahşap merdivenleri inmeye başlıyoruz.

Hepimiz terliyoruz. Bu imkânsız yeni sıcak ortamda enerjimizi daha da fazla boşa harcıyoruz.

Aşağıya, karanlığa giden bedeni takip eden Tabiat Ana, "Ne bilirsin sen peruk takmayı?" diyor. Elmas yüzük parlarken, kesilen ellerinin geri kalan parçalarıyla, kafasındaki gri peruğu çeviriyor ve Peder Tanrısız'a, "Senin gibi bir dangalak, Christian Lacroix vintage bilmem nesinden ne anlar ki?" diye soruyor.

Ve Muhterem Tanrısız, "Lacroix'nın laleli-eteğinden mi bahsediyorsun?" diyor. "Çok şaşıracaksın" diye ekliyor.

Boş Laf

Peder Tanrısız ile İlgili Bir Şiir

"Bölüm Yaratılış, bab on bire kadar"
diyor Peder Tanrısız, "savaşmıyorduk."
Ta ki Tanrı, tarihinin sonuna kadar bizi,
bizle kavgaya sokana kadar.

Peder Tanrısız sahnede, kaşları alınmış
ve kalemle çizilmiş ikiz yay olana kadar tıraşlanmış,
her birinin altında, kırmızıdan yeşile kadar gölgeli
parıltılı fardan bir gökkuşağı var.
Kırmızı payetli gece elbisesinin ince askılarının
altındaki çıplak bisep kasına,
kabartılı, bir kurukafa dövmesi yapılmış,

çenenin altında şu kelimeler var:
Onurunu Kaybetmeden Öldü
Sahnede, spot ışığı yerine, bir fragman var:
Seyahatle ilgili film, kiliseleri, camileri
ve tapınakları gösteriyor.
Taşlı cüppeler giymiş dini liderler
kurşun geçirmez limuzinlerinden kalabalıklara
el sallıyorlar.

Peder Tanrısız, "Şinar diyarında bir ovada
insanlar gece gündüz çalıştı" diyor.
Bütün insanlık ortak bir görüşü paylaştı
ve çok soylu rüyalarını gerçekleştirmek için,
ordular ve silahlar ve savaşlardan önce
yan yana çalıştılar.
Sonra Tanrı onların kulesini görmek için aşağıya baktı,
insanların paylaştığı rüya adım adım yükseliyordu;
neredeyse huzura erişecekti.
Ve Tanrı, "İşte, bunlar sadece halk... ve bu
yapacakları şeyin sadece başlangıcı...
Yapmayı niyet ettikleri hiçbir şey
bundan sonra onlar için imkânsız olmayacak..." diyor.
Kelimeleri, kendi İncil'inde var.
Yaratılış Kitabı, bab on bir.

"Böylece Tanrımız" diyor Peder Tanrısız,
çıplak kol ve baldırındaki kaslarında,
tıraşlanmış kıllar
bütün gözeneklerden uzamaya başladığı için
siyah izler var.
"Kadir-i mutlak Tanrımız o kadar korktu ki,
insan ırkını dünyanın her yerine dağıttı,
ve çocukları birbirini anlamasın diye dillerini ayırdı."
Kâh emekli bir Denizci kâh kadın taklitçisi,
Peder Tanrısız, kırmızı payetlerin içinde pırıldıyor,
"Her şeye gücü yeten Tanrı,
bu kadar güvensiz olur mu?" diyor.
Zayıf kalmaları için,
çocuklarını birbirine düşüren atan.
"Bizim güya tapacağımız Tanrı bu mu?" diyor.

Yumruk Sersemi

Peder Tanrısız'dan bir Hikâye

Webber etrafa bakıyor; yüzünün şekli değişmiş: Elmacık kemiklerinden biri diğerinden daha aşağıda. Bir gözü, kaşının altındaki kırmızı-siyah şişlikte kar beyazı bir top gibi görünüyor. Dudakları, Webber'in dudakları ortadan öyle bir ayrılmış ki, iki yerine dört dudağı var. Dört dudağın içinde yerinde duran tek bir diş bile yok.

Webber jetin kabinine, duvarlardaki beyaz deriye, ayna gibi parlayacak şekilde vernik atılmış benekli isfendana bakıyor.

Webber elindeki içkiye bakıyor; klimanın serinliğinden buzlar erimiyor. Duyma kaybı olduğu için çok yüksek sesle, neredeyse bağırarak, "Biz neredeyiz?" diye soruyor.

Kiralayabilecekleri en güzel özel jet olan Gulfstream G550'nin içinde olduklarını söylüyor Flint. Sonra Flint iki parmağını cebine sokuyor ve çıkardığı bir şeyi koridorun karşı tarafından Webber'e uzatıyor. Küçük bir beyaz hap. "Bunu yut" diyor Flint. "İçkini de iç; çok yaklaştık."

"Çok yaklaştığımız yer neresi?" diyor Webber ve hapı içiyor.

Yatan ve dönen beyaz deri koltuklara bakmak için arkasına dönmüş durumda. Beyaz halıya. Islak gibi görünene kadar cilalanmış benekli isfendana. Kabine dizilmiş beyaz süet kanepelere. Benzer küçük yastıklara. Film afişleri kadar büyük, *Elit Gezgin* adlı, kapak fiyatı elli dolar olan dergilere. 24 kırat altın kaplama fincan kulplarına ve banyodaki musluklara. Espresso makinesi ve kristal züccaciyeyi parlatan halojen ışıklarıyla mutfağa. Mikrodalga fırına ve buzdolabına ve buz makinesine. Bunların hepsi on beş bin metreden, sıfır-nokta-sekiz-sekiz Mach'dan, Akdeniz'in üzerinde uçuyor. Hepsi İskoç viskisi içiyor. Sizin içine girebileceğiniz her şeyden güzel olan bir şeyin içindeler. İçinde sadece tabut bulunmayan bir şeyin.

İçkisini deviren Webber, büyük kırmızı-patates burnunu soğuk havaya doğru kaldırıyor ve deliklerinin içi görülüyor. Hiçbir yere gitmediklerini anladınız değil mi; artık hiçbir yere gitmiyorlar. Ama Webber, "Bu koku ne?" diye soruyor.

Ve Flint burnunu çekiyor ve "*Amonyum nitrat* sana bir şey hatırlatıyor mu?" diyor.

Dostları Jenny'nin Florida'da hazırladığı amonyum nitrat bu. Körfez Savaşı'ndan bir dostları. Bizim Peder Tanrısız.

"Gübre gibi bir şeyi mi kastediyorsun?" diyor Webber.

Ve Flint, "Yarım ton" diyor.

Webber'in eli öyle bir titriyor ki, boş bardağın içindeki buzların takırdadığını duyabilirsiniz.

O titreme, travmatik Parkinson'dan ibaret. Travmatik ansefalopati geçirince, beyin dokusunun bir kısmı ölür. Sinir hücrelerinin yerini beyin ölümü gerçekleşen fibröz doku alır. Kıvırcık kızıl peruk ve takma kirpik takarak, Collaris İlçe Fuarı

ve Rodeosu'nda Bette Midler gibi dudaklarınızı kıpırdatıp, on papele yüzünüze bir vuruş yapacak insanlara şans verirsiniz ve çok para kazanırsınız.

Başka yerlerde kıvırcık sarı peruk takmanız, kıçınızı daracık, payetli bir elbiseye ve ayaklarınızı da bulabileceğiniz en yüksek topuklu ayakkabıya sıkıştırmanız gerekir. "Evergreen" şarkısını söyleyen Barbra Streisand'ı dudaklarınızı kıpırdatarak taklit etmeli ve bir arkadaşınızın sizi acil servise götürmek üzere orada beklemesini sağlamalısınız. Önceden birkaç Vicodin için. Uzun, pembe Barbra Streisand tırnaklarını yapıştırmadan önce yapın bunu; çünkü sonrasında elinize bir bira şişesinden daha küçük bir şey alamazsınız. Öncelikle ağrı kesicilerinizi alın ki, gerçekten iyi bir yumruk sizi yere düşürmeden önce *Color Me Barbra*'nın A ve B yüzündeki şarkıları söyleyebilin.

Para toplamak için ilk fikrimiz "Mim Yumruklamak Beş Papel"di. Üniversitelerin bulunduğu şehirlerin çoğunda bu işe yaradı. Tarım okullarında da. Bazı şehirlerdeki insanlar parmak eklemlerine şu palyaço beyazından bulaştırmadan evine gitmiyordu. Palyaço beyazı ve kan.

Sorun, yeniliğin hemen eskimesiydi. Bir Gulfstream kiralamak çok pahalıydı. Buradan Avrupa'ya gitmek için gereken benzin ve yağı satın almak otuz bine patlıyordu. Bu bir yandan, o kadar da kötü değildi; ama uçağı tek yön kullanmak üzere kiraladığınızı söylemek için bir kiralama şirketine gitmek istemiyordunuz, kızıl bayraklardan bahsetmek istemiyordunuz.

Hayır, Webber siyah mayosunu giyince, ona vurmak için can atan bir sürü insan oluyordu. Yüzünü beyaza boyayıp görünmez kutusuna giriyordu ve pandomim yapmaya başlayınca nakitler akıyordu. En çok da üniversitelerde; ama ilçe ve eyalet fuarlarında da iyi iş çıkardık. İnsanlar bunu şarkılı tiyatro oyunu olarak görseler bile, ona vurmak için para verirlerdi. Kanını akıtmak için bir de.

Mim rutini tükendikten sonra şehir dışındaki barlarda "Manitaya Vurmak Elli Dolar" işini denemeye başladık. Flint, bu

iş için gönüllü bir kız buldu. Ama yüzüne bir yumruk yedikten sonra kız, "Olmaz..." dedi.

Yerdeki yerfıstığı kabuklarının üzerinde oturan ve burnunu tutan kız, "Uçuş okuluna gitmeme izin verin. Bunun yerine pilotu oynayayım. Yardımcı olmayı hâlâ istiyorum" diyor.

Bardaki adamların yarısından fazlası parasıyla birlikte sıraya girmiş durumda aslında. Boşanmış babalar, terk edilmiş erkek arkadaşlar, eski aşk defterini kapatamamış herifler; hepsi hayatlarının en iyi yumruğunu atmaya hazır.

Flint, "Bunun icabına bakabilirim" diyor. Kızı ayağa kaldırıyor. Dirseğinden tutup kadınlar tuvaletine sokuyor. Onunla içeri giren Flint parmaklarını açarak elini havaya kaldırıyor ve "Beş dakikaya ihtiyacım var" diyor.

Ordudan ayrılır ayrılmaz o kadar çok parayı nereden kazanacağımızı bilemedik. Yasal değildi. Flint'in buna bakışı, sizi yumruklamak için insanların para veremeyeceğine ilişkin bir yasa yok şeklindeydi.

O sırada Flint kadınlar tuvaletinden çıkıyor; kafasında kızın cumartesi-gecesi peruğu var. Temizlenmiş ve tıraşlanmış büyük yüzüne kızın bütün malzemelerini kullanarak makyaj yapılmış. Meme yapmak için gömleğinin düğmelerini açmış, kâğıt havluları sıkıştırıp hemen altından gömleğinin uçlarını bağlamış. Bütün ruju ağzına bulaştıran Flint, "Haydi şu işi yapalım..." diyor.

Sırada bekleyen adamlar, bir herifi elli dolara yumruklamak üçkâğıtçılıktır diyor.

Böylece Flint, "On dolar olsun..." diyor.

Adamlar hâlâ tereddütlü; paralarını boşa harcamanın daha iyi bir yolunu bulmak için etrafa bakıyorlar.

Sonra Webber müzik kutusunun yanına gidiyor. Bir çeyreklik atıyor. Birkaç düğmeye basıyor ve... sihir. Müzik başlıyor ve bir nefeslik sürede, bardaki bütün adamların uzun uzun yuhaladığını duyuyorsunuz.

Şarkı, *Titanik* filminin sonunda çalan ağlak şarkı. Şu Kanadalı pilicin şarkısı.

Flint sarı peruğu ve büyük palyaço ağzıyla bir sandalyenin üzerine, oradan da bir masaya çıkıyor ve şarkıyı söylemeye başlıyor. Bütün bar izlerken Flint sahip olduğu her şeyi öne çıkarıyor; ellerini blucinin iki yanına koyup bir aşağı bir yukarı kaydırıyor. Gözleri kapalı; gördüğünüz tek şey parıltılı mavi bir far. O kırmızı ağız şarkıyı söylüyor.

Tam zamanında onu aşağıya indirmek için Webber elini Flint'e uzatıyor. Flint bir kadın gibi eli tutuyor ve dudaklarıyla şarkıya eşlik ediyor. Tırnaklarına şeker kırmızısı oje sürülmüş olduğunu görüyorsunuz. Webber fısıldayarak "Çeyreklerden bir beş dolar kaptım" diyor ona. Sıradaki ilk adamla yüz yüze gelsin diye Flint'i indiren Webber, "Bütün gece boyunca duyacakları tek şey bu şarkı olacak" diyor.

Webber'in aldığı beş dolarla birlikte o gece neredeyse altı yüz kazandılar. Sert olmayan ve elinde, Flint'in yüzündeki mavi ve kırmızı ve yeşil renkten dövmeler bulunmayan bir yumruk dahi kalmadı. Bazı herifler eli yorulana kadar vurdu, sonra da diğer elini kullanmak için tekrar sıraya girdi.

O ağlamaklı *Titanik* şarkısı Flint'i neredeyse öldürüyordu. Ve heriflerin parmaklarında kocaman yüzükler vardı.

Sonrasında yüzüklerle ilgili bir kural getirdik. Bununla birlikte, yumruk daha fazla zarar versin diye avuçlarına sent veya balık tutmak için kullanılan kurşun ağırlık alıp almadıklarını kontrol ediyorduk.

Bu insanların içinde en kötüsü kadınlardır. Dişlerinizin ağzınızın öbür tarafından fırladığını görmeyince mutsuz olurlar.

Kadınlar sarhoş oldukça, travestiye çok sert vurmayı daha, daha ve daha fazla seviyorlar. Onun adam olduğunu biliyorlar. Özellikle de, o adam süslenmişse ve kendilerinden daha güzel görünüyorsa. Tokat uygundu ama tırmalamak yoktu.

Piyasa çabucak açıldı. Webber ve Flint akşam yemeklerini atlamaya başladı. Light bira içtiler. Yeni şehirlerde, ikisinden

birini aynanın karşısına geçip yan dönmüş, midesine bakarken, omuzlarını geriye atıp götünü geriye doğru çıkarırken yakalayabilirdiniz.

Her şehirde farklı bir lanet olası bavulları olduğuna yemin edebilirdiniz. Bavul, şık elbiseler, gece elbiseleri içindi. Bir de, çok kırışmasın diye ayrı bir giysi çantaları vardı. Ayakkabılar ve peruk kutuları için çantaları. Ve her ikisinin de farklı farklı yeni bir makyaj seti.

İş öyle bir hale geldi ki, süsleri püsleri kâr payını düşürüyordu. Bununla ilgili bir söz söylenebilirdi ve bunu Flint söyledi: "Para kazanmak için harcaman gerekir."

Müziğe harcadıkları parayı bile katmıyorlardı bunun içine. Tesadüfi olarak, insanların çoğunun aşağıdaki plakları çaldığınızda sizi dövmek istediğini keşfettiler:

Color Me Barbara
Stoney End
The Way We Were
Thighs and Whispers
Broken Blossoms
Veya *Beaches*. Gerçekten, özellikle *Beaches*.

Mahatma Gandhi'yi bir manastıra kapatsanız, taşaklarını kesseniz, sonuna kadar Demerol verseniz bile, "Wind Beneath Your Wings" şarkısını çaldığınız anda yüzünüze vuracaktır. Aşağı-yukarı, Webber'in tecrübesi de böyleydi.

Bunların hiçbiri ordunun size verdiği eğitimde yer almıyor. Öte yandan, eve döndüğünüzde, cephane eksperleri, hedefleme uzmanları, misyon stratejicileri aranıyor yazan küçük ilanlar da bulamıyorsunuz. Eve döndüklerinde herhangi bir iş bulamadılar. Yeşil satenden gece elbisesinin yandaki yırtmacından bacakları görünen, altınrengi sandaletlerinin önünden naylon çoraplı ayakları fırlamış olan Flint'in aldığı paraya yakın para veren hiçbir iş yoktu. Flint iki şarkı arasında durup yaralarının

üzerine biraz daha fondöten sürüyor; sigarasında ruju kırmızı, halka şeklinde bir iz bırakıyor. Ruju ve kanı.

İlçe fuarları iyi bir işti ama motosiklet işinin de ondan kalır yanı yoktu. Rodeolar da çok iyiydi. Tekne sergileri de öyleydi. Büyük silah-ve-bıçak kongrelerinin dışındaki otoparklar da. Hayır, iyi ödeme yapan bir kalabalığı bulmak için çok uzaklara bakmalarına gerek yoktu.

Bir gece, bütün makyajlarını Batı Eyaletleri Silah ve Cephane Fuarı'nın dışındaki yola bulaştırdıktan sonra arabayla motele dönerlerken, Webber öndeki yolcu koltuğunda oturan kendisini görmek için dikiz aynasını çeviriyor. Aynadaki kendini her açıdan görmek için yüzünü çevirip duran Webber, "Bu işe daha fazla dayanamayacağım" diyor.

Webber aslında iyi görünüyor. Üstelik nasıl göründüğünün de bir önemi yok. Şarkılar daha önemli. Peruk ve ruj da.

"Hiçbir zaman, *güzel* diyeceğin biri olmadım zaten" diyor Webber, "ama en azından *hoş* görünmeye çalıştım."

Arabayı kullanan Flint direksiyonu tutan tırnaklarındaki bozulmuş kırmızı boyaya bakıyor. Yontulmuş dişleriyle, kırılmış bir tırnağını koparan Flint, "Bir sahne ismi kullanmayı düşünüyordum" diyor. Tırnaklarına bakarken, "İsim olarak *Biberli Pastırma* nasıl sence?" diye soruyor.

Şimdiye kadar Flint'in kızı uçuş okulunu çoktan bitirmiş olmalıydı.

Bu da gayet normaldi. İşler çığrından çıkmıştı.

Mesela, hazırlanıp çıkacak hale gelmeden önce, Dağ Eyaletleri Cevher ve Mineral Sergisi'nin dışındaki otoparkta Webber, Flint'e bakıyor ve "Lanet olası memelerin çok kocaman..." diyor.

Flint boyundan askılı, sırtı açık, uzun bir elbise giymiş, göğüslerini yukarıda tutmak için askılarını ensesinde bağlamış. Ve, evet, memeleri çok büyük; ama Flint bunun yeni elbiseden olduğunu söylüyor.

Ve Webber, "Hayır, değil. Memelerin geride bıraktığımız dört eyalet boyunca büyüdü" diyor.

"Hep tenkit" diyor Flint. "Seninkilerden daha büyük diye böyle yapıyorsun."

Ve Webber rujlu ağzını gererek, sessizce, "Eski Kurmay Çavuşu Flint Stedman, pasaklı, lanet olası bir ineğe benzemek üzeresin" diyor.

Sonrasında payetler ve peruklar her yöne uçuştu. O geceyi sıfır nakitle tamamladılar. Hiç kimse darmadağın olmuş bu adamları dövmek istemedi; zaten yaralanmışlardı ve kanıyorlardı. Gözleri kanlıydı ve ağlamaktan rimelleri akmıştı.

Geriye bakınca, o küçük kadın dalaşı, misyonlarını neredeyse mahvedecekti.

Bu ülkenin herhangi bir savaşı kazanamamasının sebebi, düşman yerine birbirimizle kavga etmemizdir. Ordunun işini yapmasına izin vermeyen Kongre'de de durum aynı. O şekilde hiçbir problem çözülemez. Webber ve Flint kötü insanlar değiller; bizim gibi, zirveyi hedefleyen tipik birer insan işte. Misyonları sadece bu terörizm durumunu halletmekle ilgili. Hem de temelli. Ve bunu yapmak için çok para lazım. Flint'in kızını okulda tutmak için. Ellerine jet geçmesi için. Kiralama-şirketinin kadrolu pilotunu nakavt etmeye yarayan ilaçları almak için. Bunların hepsini yapmak için nakit para lazım.

Doğruyu söylemek gerekirse, Flint'in memeleri biraz korkutucu olmaya başlamıştı.

Burada, on beş bin metrede beyaz deriye yaşlanmış uçuyorlardı ve Kızıldeniz'in güneyine dümen kırdılar; Cidde'ye kadar gidip oraya inecekler.

Diğer herifler de uçuyorlar; onlar için belirlenmiş hedeflere doğru gidiyorlar ve paralarını nasıl kazandıkları da meçhul. Nasıl bir acı ve işkenceden geçmişlerdir kim bilir.

Webber'in kulaklarının neresine halka takıldığını, halkaları çekip uzatmaktan kulaklarının nasıl sallantılı küpelere benzediğini görebilirsiniz.

Geriye dönüp bakınca, tarihteki savaşların çoğu başka birinin inancı yüzünden çıkmıştır.

Bu, bütün savaşları bitirmek için yapılan bir saldırıdır. Veya en azından çoğunu bitirmek için.

Flint memelerini kontrol ettirdikten sonra, birlikte üniversiteler arası tura başladılar. Yapacak bir şeyi olmayan ve bira içen insanların bulunduğu her yere gittiler. Şimdiden Flint'in bir retinası yırtılmıştı ve o gözü görmüyordu. Beyni oraya ve buraya çarpılmaktan Webber'de yüzde 60'lık duyma kaybı vardı. Acil serviste bu, travmatik beyin fonksiyon bozukluğu olarak nitelenmişti. İkisi de biraz titriyor, rimeli doğru düzgün sürmek için iki elini birden kullanıyordu. Elbiselerinin arkasındaki fermuarı çekerken bir hayli geriliyorlardı. Hafif topuklu ayakkabı giyince bile yalpalıyorlardı. Buna rağmen devam ettiler.

Zamanı gelince, Birleşik Arap Emirlikleri'nin jet avcı uçakları onları gizlice gözetlemek için geldiğinde, Flint uçmak için fazlasıyla kördü ama hava kuvvetlerinde öğrendiği bütün bilgilerle kokpite geçecekti.

Burada, Gulfstream G550'nin beyaz deriden kabininde Flint botlarını çıkarıp attı; üzerinde meme-pembesi oje olan tırnaklarıyla ayakları ortaya çıktı. Teninin kokusuyla karışmış Chanel No. 5 parfümünün kokusunu hâlâ alabilirdiniz.

Montana eyaletinin Missoula şehrindeki son gösterilerinde, bir kız kalabalığın arasından çıkıp onlara iğrenç bağnazlar olduklarını söyledi. Ve barışçıl çoğulcu toplumun karşıtı olan grubun cinsiyetlerle-zıtlaşan üyelerini şiddetli nefret suçlarına teşvik ettiklerini.

"Buttons and Bows" şarkısının Dinah Shore tarafından söylenen adi uyarlamasını değil de, mükemmel Doris Day uyarlamasını söylerken Webber orada duruyordu ve göğsündeki kılları gösteren, askısız, mavi saten bir elbise giymişti; omuzlarındaki ve kollarındaki kıllar, siyah tüylerden gösterişli bir etol gibi bir bileğinden diğerine dalgalanıyordu ve Webber bu kıza, "Öyleyse yumruk satın almak istiyo musun istemiyo musun?" dedi.

Flint bir adım ötede, sıranın başında durmuş, insanların paralarını alıyordu ve "En iyi vuruşunu yap" dedi. "Manitalardan yarı ücret alıyoruz."

Ve kız onlara bakıyor, tenis ayakkabısının içindeki ayağını yere vuruyor ve ağzını yamultuyor.

En sonunda kız, "Şu *Titanik* şarkısını söylüyormuş gibi yapabilir misin?" diyor.

Ve Flint kızdan on dolar alıyor ve ona sarılıyor. "Senin için" diyor, "o şarkıyı bütün gece çalabiliriz..."

O gece, misyon için toplamaya çalıştıkları elli bir dolara nihayet ulaştılar.

Şimdi, jetin penceresinden Suudi Arabistan'ın kahverengi-ve-sarı kıyı şeridi görünüyordu. Gulfstream'in pencereleri, sivil jet uçağındaki küçük lombarların iki veya üç katı büyüklükteydi. Güneş ve okyanusa bakarken, bu kadar yukarıdan her şey birbirine karışıyordu ve insan yaşamak istiyordu. Gelecek ne kadar kasvetli olursa olsun, insan misyondan vazgeçip eve dönmek istiyordu.

Gulfstream, yüzde 85 dik rüzgâra karşılık 6,750 deniz mili uçmaya yetecek kadar yakıt alır. Hedefleri 6,701 tutacağından, eşyalarını, bavullarını, artı pilot hastalandığından indikleri Florida'da Jenson'ın yüklediği çantaları taşıyacak kadar jet yakıtları vardı. Kendisine bir kahve verdikten sonra pilot hastalandı. Ezilip sade kahveye konmuş üç Vicodin insanların çoğunun başını döndürür, onları halsiz bırakır, hasta eder. Bu yüzden yere indiler. Kadrolu pilotu indirdiler. Çantaları yüklediler. Bay Jenson amonyum nitratları sırtında taşıdı. Ve orada Flint'in kızı, Sheila vardı; okuldan çıkmış, havalanmaya hazırdı.

Kokpite giden açık kapıdan, Sheila'nın kulaklıklarını aşağıya kaydırıp boynuna doladığını görebilirdiniz. Omzundan geriye bakarak, "Radyoda duydum. Birisi gübre dolu bir jeti Vatikan'a doğru uçuruyormuş..." diyor.

Anladık, diyor Webber.

Beyaz deriden koltuğa uzanmış, penceresinden dışarıya bakan Flint, "Misafirlerimiz var" diyor. Uçağın o yanında iki jet avcı uçağı görebilirdiniz. Flint onlara hafifçe el sallıyor. Ancak küçük avcı pilotları el sallamıyor.

Ve Webber boş bardağındaki erimekte olan buzlara bakarak, "Nereye gidiyoruz?" diye soruyor.

Kokpitteki Sheila, "Cidde'ye giriş yaptığımızdan beri onlar bizimle" diyor. Kulaklıklarını kulağına takıyor.

Boş bardağa tekrar İskoç viskisi dökmek için koridor boyunca uzanan Flint, "Sence Mekke bir şeyler hatırlatır mı eski dostum? Al-Haram?" diyor. "Ya Kâbe?"

Kulağındaki kulaklığına eliyle dokunan Sheila, "Morman Tapınağı var... Ulusal Vaftiz Mukavele Merkezi... Ağlama Duvarı ve Hacer-i Muallak... Beverly Hills Oteli..."

Hayır, diyor Flint. Silahsızlanma işe yaramadı. Birleşmiş Milletler'de de işe yaramadı. Buna rağmen bu belki yarayacaktır.

Arkadaşları Jenson, bizim Peder Tanrısız, hayatta kalan tek kişi olacak.

Webber, "Beverly Hills Oteli'nde ne var?" diye soruyor.

Viskisini bardağındaki son damlaya kadar içen Flint, "Dalai Lama..." diyor.

Webber o gece, Montana eyaletinin Missoula şehrindeki kızın adını ve telefon numarasını aldı. Son isteklerini ve vasiyetlerini yazmaları gereken zaman geldiğinde, Webber, ailesinin sayvanına park edilmiş Mustang'ini, el işi aletlerini ve on dört Coach marka çantayla onlara uygun ayakkabı ve elbiseleri de içeren, dünyada sahip olduğu her şeyi kıza bıraktı.

O gece Webber'in götünü tekmelemek için verdiği elli dolardan sonra kız, adamın şişerek kapanmış kör gözüne, dağılmış dudaklarına baktı. Adam, kızdan üç yaş büyük ama kızın ninesi gibi görünüyor ve kız, "Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyor.

Webber peruğunu çıkarıyor; burnunun ve ağzının etrafındaki kurumuş kan yüzünden sarı saçın bütün telleri ve bukleleri yapışmış. Webber, "Herkes dünyayı daha iyi bir yer yapmak istiyor" diyor.

Light birasını içen Flint, Webber'e bakıyor. Kafasını sallayıp, "Seni *dangalak*..." diyor. Flint, "O benim peruğum mu?" diye soruyor.

Her günümüz terörle dolu değildi.

Çöpçatan bu işi "beyaz şeftalileri toplamak" olarak adlandırdı.

Nakışlı beyaz iki koltuğu yüz yüze yerleştirip bir "ağacın" altına çekiyorsunuz. Bu koltuk adasında, altın varaklı, oymalı küçük masaları üst üste getirip bir "merdiven" oluşturuyorsunuz. Masaların üzeri ağır, pembe damarlı gri mermer. Bunların üzerine, sert ama hemen kırılabilir, yumurta kabuğu kadar nazik saray sandalyeleri yığıyorsunuz ki daha da yukarı tırmanın. Tozlu perukların oluşturduğu gri yumağa bakmak için kafanızı eğiyorsunuz; herkes kafasını o kadar geriye atmış ki, ağızları

boynuna kadar açılmış. O kadar yüksekten bakınca, köprücük-kemiklerinin arasındaki girintiyi ve kaburgakemiklerinin, elbise veya gömlek içinde kaybolduğunu görebiliyorsunuz.

Hepimiz ellerimize kanlı bezler sarmışız. Parmaklar olmadığından eldivenler bomboş sarkıyor. Eksik ayak parmaklarının yerini alsın diye ayakkabılara top haline getirilmiş çoraplar sokulmuş.

Kendimize Aydınlığı Koruyan İnsanlar Komitesi diyoruz.

Çöpçatan, elini korumak için kadifeye sarmalanmış bir "şeftali"yi alıp aşağıdaki sıska Aziz Bağırsaksız'a uzatıyor. O da Katil Aşçıbaşı'na veriyor; Aşçıbaşı'nın koca göbeği, pantolon kemerinin üstüne sarkmış.

Video kamerasını yüzüne bastırmış olan Ajan Fitneci, elden ele geçen şeftaliyi kaydediyor.

Eski şeftalilerde, kararmış olanların üzerinde kendi aksinizi görebilirsiniz. Çöpçatan, tungsten lamba teli olduğunu söylüyor. İçinden elektrik geçtiğinde, ince tel alev çıkarıyor. Her şeftalinin içinin atıl gazla dolu olmasının sebebi bu. Çoğunun içinde de argon var. Soluyamayacağınız bazı gazlar, lamba telinin yanmasını sağlıyor. Çok eski olanların içinde hiçbir şey yok. Sadece vakum.

Yanaklarında pembe çilleri olan, gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvayan ve kollarının bu kısmında daha da fazla pembe çil olan Çöpçatan bize, "Tungsten üç bin beş yüz santigrat derecede erir" diyor. "Şeftali"nin normal sıcaklığı, bir kızartma tavasını eritmeye yetecek kadardır. O kadar sıcaktır ki, bakır paraları haşlayabilir. İki bin santigrat derecede.

Tungsten lamba teli alev şeklinde yanmaz; ancak içindeki atomlar buharlaşır. Bazı atomlar, yani argonun atomları geriye sıçrar ve kıymetli taşlar kadar küçük kristaller halinde tekrar lamba teline ilişir. Tungstenin diğer atomları, cam "şeftali"nin içindeki soğutucuya ilişir.

Çöpçatan atomların "yoğunlaşması" diyor. Metalli camın içini kaplar ve camın dışını aynaya dönüştürür.

İçi simsiyah olunca, ampul bizi şişman gösteren küçük ve yuvarlak bir ayna oluyor. Pantolonu ve gömleği içinde neredeyse kaybolan sıska Aziz Bağırsaksız bile şişman görünüyor.

Hayır, bütün günlerimiz, cinayet ve işkenceyle dolu değil. Bazı günlerimiz şu şekilde geçiyor:

Yoldaş Huysuz bir şeftaliyi tutuyor ve yüzünü farklı açılardan görmek için kavisli camı çeviriyor. Boştaki elinin parmak uçlarıyla, kulağının tepesindeki cansız deriyi çekiyor. Çekmeye devam ederken, elmacık kemiğinin altındaki kara çukur kayboluyor. "Kulağa berbat gelecek" diyor Yoldaş Huysuz. Parmaklarıyla deriyi koparıyor ve yüzünün o yarısı gölgeli, sarkık ve kırışık hale geliyor. "Ölüm kamplarındaki dikenli tellerin arkasında duran şu insanların fotoğraflarını görürdüm" diyor. "Şu *canlı iskeletlerin*. Ve hep şunu düşünürdüm: 'Bu insanlar *her şeyi giyebilir*.'"

İftira Kontu, Yoldaş Huysuz'a yaklaşıyor ve kadının kelimelerini el kadar, gümüşrengi kayıt aletine hapsetmek için kollarını uzatıyor.

Yoldaş Huysuz şeftaliyi Barones Frozbit'e uzatıyor...

Ki o da, "Haklısın" diyor. "Gerçekten kulağa korkunç geliyor."

Ve Yoldaş Huysuz mikrofona eğilip, "Bunu kaydediyorsan, götün tekisin" diyor.

Kahverengi ve ince olan kökünü ortaya çıkarmak için sivrilmiş olan beyaz dişleri, dişetinin üzerinde sallanıp takırdıyan Barones Frozbit şeftaliyi Vandal Dükü'ne uzatıyor.

Dük'ün at kuyruğu dağılmış, saçlar yüzüne düşüyor. Vandal Dükü'nün çenesi, mütemadiyen çiğnediği aynı nikotin sakızı için yavaş daireler çiziyor. Saçlarında tütün yaprağı kokusu var.

Dük şeftaliyi, oksijenli sarı saçlarının uzamış siyah dipleri burada kaç zamandır kapana kıstırılmış olduğumuzu gösteren Amerika Güzeli'ne uzatıyor. Zavallı, hamile Amerika Güzeli'mize.

Üzerimizdeki ağaç bir dakikalığına kararıyor. O dakika boyunca biz var olamıyoruz. Hiçbir şey var olamıyor. Sonraki dakika elektrik geri geliyor. Biz de geri geliyoruz.

Kamerasının arkasından homurdanan Ajan Fitneci, "Hayalet" diyor.

İftira Kontu avcundaki kayıt cihazına, "Hayalet" sözcüğünü tekrar ediyor.

Buralarda elektriğin her yükselip düşüşünden, her sert cereyandan veya tuhaf bir sesten veya yemek kokusundan hayaleti sorumlu tutuyoruz.

Ajan Fitneci'ye göre, hayalet öldürülmüş özel bir dedektif.

İftira Kontu'na göre hayalet, bir zamanların ünlü çocuk aktörü.

Ağacın pirinçten dalları... Her dalı dönmüş, kıvrılmış, bükülmüş, asmaları donuk altına batırılmış. Ağacın cam ve kristal "yaprakları" damla sesi gibi ses çıkarıyor. İçine girince duyulan çınlayan bir hışırtı sesi. Hâlâ parlak beyaz renkte yanan bütün "olmuş" şeftalilerin üzerindeki tozun insanın içini yakan bir kokusu var. Avuç dolusu bez kullanmadan dokununca, çok sıcak olduğundan, elinizi korumak için kadife etek veya brokar yelek parçasına ihtiyaç oluyor. Diğer şeftaliler "çürümüş", kararmış ve soğuk; toz yüzünden donuk ve örümcek ağlarının beyaz lifleri yüzünden sanki kumaşla kaplanmış gibi. Cam-ve-kristal yaprakların hepsi aynı anda beyaz ve gümüş ve gri renkte. Döndükçe uçları hâlâ pırıldıyor; bir dakika sürüyor bu ve renksiz olana kadar gökkuşağı ışıltısı yayıyor.

Dallar bükülmüş ve paslanıp koyu kahverengiye dönmüş. Hepsinde kurumuş fare bokundan siyah pirinç tarlaları var.

Vücudunu ileri geri sallayıp nefesini tutan Çöpçatan ağacın içine giriyor ve şeftalileri topluyor. Hâlâ sıcak olan şeftalileri aşağıya, iki ipek yastık yardımıyla onları yakalayan Kayıp Halka'nın durduğu yere atıyor. Spor kahramanız Kayıp Halka'ya. Tek kaşı, edep yeri kılı kadar kalın olan Bay Üniversite Bursu'na. Çukurlu çenesi, kalça kadar büyük olan Bay Şampiyon Orta Saha Oyuncusu'na.

Kısa süren bu atma işi sırasında şeftali dokunacak kadar soğuyor. Tabiat Ana yastıkların arasındaki şeftaliyi alıp Bayan Aksırık'ın iki koluyla sarmaladığı ve göğsünün önünde tuttuğu eski peruklarla dolu şapka kutusuna koyuyor.

Tabiat Ana'nın elinin üstünü lekeleyen kızıl kına desenleri parmaklarının ucuna kadar uzanıyor. Kafası her hareket ettiğinde veya sallandığında, boynundaki pirinç zilli kolyesi çın çın ötüyor. Saçlarında sandal ve paçuli ve nane kokusu var.

Bayan Aksırık öksürüyor. Zavallı Bayan Aksırık sürekli öksürüyor; burnu kırmızı ve gömlek koluyla sildiği yanağına doğru kaymış. Gözleri kocaman açılmış, gözyaşları içinde yüzüyor ve kırmızı damarlarla dolu. Bayan Aksırık durmadan öksürüyor; dili dışarıda, elleri dizlerinde, öne eğilmiş.

Bazen Çöpçatan merdiveni sabitlemek için sandalyelerin ayaklarını, altın masaların damarlı mermer köşelerini kavrıyor.

Bazen Kontes Basiret parmak ucunda yükselip sert, tozlu çalı süpürgesinin sapını iki eliyle tutuyor ve ağacı dürterek daha fazla "olmuş" şeftalilere uzanmanız için ağacı döndürüyor. Bazıları bakırı haşlayacak kadar sıcak. Parmak ucunda olduğundan ve kollarını da uzattığı için, hâlâ bileğinde takılı olan elektronik bilekliğini görüyoruz. Şartlı tahliye kurallarına göre takip aleti şart.

Kontes Basiret'e göre hayalet, antikacı yaşlı bir adam, boğazı usturayla kesilmiş.

Çöpçatan'ın "topladığı" her şeftaliden sonra, ağaç biraz kararıyor.

Aziz Bağırsaksız'a göre hayalet, kürtajla alınmış iki kafalı bir bebek, her iki kafası da onunki kadar zayıf.

Barones Frozbit'e göre hayalet, beline beyaz önlük bağlamış ve Tanrı'ya küfrediyor.

Bazen Rahibe Vigilante kolundaki siyah saatine vurup, "Işıkların sönmesine üç saat, on yedi dakika, otuz saniye var..." diyor.

Rahibe Vigilante'ye göre hayalet, yüzünün bir yanı göçmüş bir kahraman.

Bayan Aksırık'a göre hayalet, ninesi.

Çöpçatan, bu kadar yüksekte ayakta durunca, tavanı kimsenin ayak basmadığı boş bölge olarak görüyorsunuz diyor. Küçükken koltuğa ters otururdunuz ve bacaklar arka mindere, sırt oturma

minderine gelir, kafa önden sallanırdı; böylece evinizin oturma odası değişik bir yere dönüşürdü. Bu da onun gibi bir şey işte. Ya da, amuda kalktığınızda, boyanmış zeminde yürüyebilir, halıyla doldurulmuş ve aşağıya doğru sarkan mobilyalarla karmakarışık olmuş yeni tavana bakabilirdiniz.

Vandal Dükü aynı sebeple ressamların tablolarını başaşağı çevirdiklerini veya onu yabancı bir şeymiş gibi görmek için aynadan baktıklarını söylüyor. Sanki bilmediği bir şeymiş gibi. Yeni ve yeni çıkmış bir şey. Başkasının gerçekliğiymiş gibi.

Aziz Bağırsaksız aynı şekilde bir sapığın pornografik yayınını tersyüz ederek yenileyip biraz daha heyecanlı olmasını sağladığını söylüyor.

Aynı şekilde, cam yaprak ve şeftalisi olan bütün ağaçlar, kalın zincirlerden yapılmış örgülü bir gövdeyle yere kök salmış, gövde ise tozlu, kırmızı kadifeden şarlatan kostümünün kollarıyla kaplı.

Ağaç hemen hemen karanlık olduğunda merdivenimizi, yani tek tek sandalyeleri, tek tek koltukları bir sonraki ağaca taşıyoruz. "Meyve bahçesi" kel kalınca, kapıdan çıkıp bir sonraki odaya giriyoruz.

Topladığımız şeftalileri şapka kutusuna yerleştiriyoruz.

Hayır, burada esir tutulduğumuz her gün adam kaçırma ve aşağılamayla dolu olmuyor.

İftira Kontu gömlek cebinden bir not defteri çıkarıyor. Mavi çizgili sayfaya bir şeyler yazarken, "Altmış iki ampul hâlâ kullanılabilir. Yirmi ikisi ise ihtiyat olarak saklandı" diyor.

Savunmamızın son cümlesi. Bütün ampuller yandığı için karanlıkta bırakılmış şekilde yapayalnız ölme fikrine karşı son çaremiz. Güneşi olmayan bir dünyada, hayatta kalanlar soğuğa terk edilmiş ve zifiri karanlığa mecbur kılınmış. Nemli duvar kâğıdı küf yüzünden daha da kaygan.

Kimse bunu istemezdi.

Geride bıraktığınız olmuş şeftaliler kararıp çürüyor ve mobilyadan oluşan merdiveni tekrar kurmanız gerekiyor. Tekrar yukarı tırmanıyorsunuz. Kafanızı, cam ve kristal yapraklardan

oluşan sayvana, parlak pirinç dallardan oluşan ormana tekrar sokuyorsunuz. Toz ve fare pisliği ve örümcek ağlarına. Ve hâlâ olgun ve parlak ve sıcak yanan birkaç şeftaliyi, kararmış şeftalilerin yerine takıyorsunuz.

Çöpçatan'nın elindeki ölü şeftali, bize nasıl olduğumuzu göstermiyor. Aksine, eskiden nasıl olduğumuzu gösteriyor. Kararmış cam hepimizi yansıtıyor; ancak, kavisli olduğu için hepimiz şişkoyuz. Tungsten atomlarının içeriye çökeltmesiyle oluşmuş katman, bir inci değil, bir aynanın arkasındaki sır gibi. Üfleme cam, sabun köpüğü kadar ince.

Kümes telleri kadar kalın bir peçenin arkasına gizlenmiş yeni kırışıklıklarıyla Bayan Clark burada. Açlıktan zayıflamış olmasına rağmen dudakları hâlâ silikonlu, saksofon çekerken donup kalmış gibi görünüyor. Göğüsleri şişkin ancak emmek istemeyeceğiniz şeylerle dolu. Beyaz pudralı peruğu bir yana kaymış. Boynu incecik ve her yanında tendonlar var.

Yanaklarında koyu renkli ormanları ve gözlerinin altından başlayan derin kanyonlarındaki tüyleriyle Kayıp Halka burada.

Bir şeyin olması gerekiyor.

Korkunç bir şeyin olması gerekiyor.

Ve... çat.

Bir şeftali kayıp yerde kırılıyor. Cam iğnelerden bir küme. Beyaz kıymıklardan arapsaçı. Bizi şişko gösteren görüntü artık yok.

İftira Kontu not defterine bir çizgi çekiyor ve "Yirmi *bir* kullanılabilir ampul ihtiyat olarak saklandı..." diyor.

Rahibe Vigilante kolundaki saatine vurup, "Işıkların sönmesine üç saat, on dakika var..." diyor.

İşte o anda Bayan Clark, "Bana bir hikâye anlat" diyor. Peçesinin gerisinden, parlak, kristal ağacın tepesindeki Çöpçatan'a bakıyor ve silikonlu dudaklarıyla, "Çok aç olduğumu unutturacak bir şey anlat. Kimseye anlatamadığın bir hikâye anlat" diyor.

Elinde tuttuğu yapışkan ve üzerindeki kan kurumuş olan kadife parçasının içinde şeftaliyi döndüren Çöpçatan, "Bir espri vardır" diyor. Sandalyeleri üst üste koyarak yapılmış olan merdivenin tepesinde olan Çöpçatan, "Amcalarımın yalnızca içki içerken yaptığı bir espri vardır..." diye yineliyor.

İftira Kontu kayıt cihazını yukarıya uzatıyor.

Ajan Fitneci de video kamerasını.

Danışman

Çöpçatan ile İlgili Bir Şiir

"Bir şeyi seversen" diyor Çöpçatan, "onu özgür bırak."
Hastalık kapıp gelirse de şaşırma.

Çöpçatan sahnede,
üzerindeki mama önlüğünün ceplerinin
dibine kadar soktuğu elleriyle kambur duruyor.
Botları kurumuş at bokuyla sertleşip çatlamış.
Gömleği kareli.
Flanel.
Düğme yerine inci çıtçıtları var.

Sahnede, spot ışığı yerine, bir fragman var:
Gelinlerle damatların birbirine yüzük taktığı

ve pirinç yağmurundan korunmak için öpüştüğü
düğün videoları.
Yüzündeki sızıntılara rağmen
Çöpçatan'ın altdudağı tütün topacını çiğnemek için
yayılıyor.

Çöpçatan,
"Sevdiğim kız, daha iyisini yapabileceğini düşündü"
diyor.
Bu kız daha uzun boylu bir adam istedi,
güneş yanığı esmer teni,
uzun saçı ve daha uzun yarağı olan bir adam.
Gitar çalabilen bir adam.
Bu yüzden diz çöküp evlenme teklif ettiğinde kız
"hayır" dedi ona.
Böylece Çöpçatan da Aygır adlı bir orospu kiraladı;
reklamı şöyle yapılıyordu bu erkek orospunun:

Uzun saçlar ve en az konserve kırmızı biber şişesi kadar
kalın bir yarak.
Ve birkaç akoru çalmayı öğrenebilir.
Ve Aygır, kızla tesadüfen karşılaşmış gibi yapacaktı,
hem de kilisede.
Sonra, bir kez daha aynısını kütüphanede yaptı.
Çöpçatan günlüğüne iki yüz dolar ödedi ve orospu,
kızın arkadan göğüs uçlarıyla oynandığında
hoşuna gittiğini söylediğinde notlar aldı.
Ve kızın iki veya üç kez gelmesi için
yapılacak en iyi şeyi de.
Aygır ona güller gönderdi.
Şarkılar söyledi.
Aygır onu arka koltuklarda
veya sıcak su dolu küvetlerde sikti
ve bunun sonsuza kadar sürecek aşk
ve sadakat olduğuna yemin etti.
Sonra kızı bir hafta aramadı.
İki hafta.
Bir ay.
Onunla tesadüfi karşılaşma numarasını yaptığı zamana
kadar, hem de tekrar kilisede.

Orada Aygır ilişkinin bittiğini söyledi...
çünkü o kaltağın tekiydi.
Neredeyse bir orospuydu.

"Yemin ederim" diyor Çöpçatan,
"ona gerçekten orospu dedi. Amma cesur bir adammış..."
Tanrı onu korusun.

Bütün bunlar, Çöpçatan'ın kız arkadaşını faka bastırıp,
hızlandırılmış şekilde kalbini kırmak için yaptığı
gizli bir plandı.
Ve geriye düşerken onu yakalamak için.
Aygır'la son buluşmasında saksofon için ona
fazladan elli gayme ödedi.
Aygır diz çöküp Çöpçatan'ın dizlerinin arasında işini yaptı.
Böylece, müstakbel karısı çok iyi araştırılarak
uygulamaya sokulmuş, üst üste orgazmlar yaşadı.
Ve artık kızın kafasındaki adam, kocasına,
yani Çöpçatan'a çok da yabancı değildi.

Tören

Çöpçatan'dan Bir Hikâye

Amcaların içki içerken yaptığı bir espri vardır.

Esprinin yarısı çıkardıkları sesle ilgilidir. Birisi boğazını temizlerken çıkan sestir bu. Uzun, kulak tırmalayan bir ses. Aile etkinliklerinin hepsinde, artık sadece içmekten başka yapacak bir şey kalmamışsa, amcalarım sandalyelerini ağaçların altına çekerler. Yani karanlıkta onları göremediğimiz yere giderler.

Yengeler bulaşık yıkarken, kuzenler başıboş kalırlar; amcalar da meyve bahçesinde, sandalyelerinin iki arka ayağı üzerinde geriye yatıp şişeleri devirmeye çalışırlar. Karanlıkta amcalardan

birinin o sesi çıkardığını duyarız: *Hıırgk*. Karanlıkta bile amcanın önündeki boşlukta elini havada bir yandan öteki yana salladığını biliriz. *Hıırgk*... ve amcaların hepsi güler.

Yengeler sesi duyarlar ve onlar da gülerler ve kafalarını sallayıp, "Ah erkekler" derler. Yengeler espirinin anlamını bilmezler ancak adamları katıla katıla güldüren şeyin aptalca olması gerektiğini bilirler.

Kuzenler esprinin anlamını bilmezler ama o sesi çıkarırlar. *Hıırgk*. Ellerini havada sallarlar ve gülmekten yere düşerler. Çocukluk çağında çocukların hepsi bunu yaptılar. *Hıırgk*, dediler. Bağırdılar. Ailedeki herkesi güldüren, ailenin sihirli formülüydü bu.

Amcalar bunu öğretmeye meyilliydi. Küçük çocuk olmalarına rağmen çıplak ayaklarının üzerinde sesi taklit ederlerdi. *Hıırgk*. Ve amcalar tek eli boynun önünde bir yandan öteki yana çevirmeyi gösterirlerdi.

Sorarlardı... Kuzenler amcalardan birinin koluna yapışır, havadaki ayaklarıyla tekme atarlardı ve sorarlardı: Bu ses ne demek? Ve el hareketi?

Amcalardan biri bunun eski mi eski bir hikâye olduğunu söylerdi. Ses, amcaların gençken askere gittiğinde duyulmuştu. Savaş vardı. Kuzenler, amcalardan birinin ceketine tırmanır, ayaklarını cebe takıp elleriyle yukarıdaki cebe uzanırlardı. Tıpkı ağaca tırmanır gibi.

Hepsi yalvarırdı: Anlat. Hikâyeyi anlat.

Ancak amcaların yaptığı tek şey söz vermekti: Sonra. Onlar büyüyünce anlatacaklardı. Amca kuzeni kollarının altından tutup omzunun üzerine alırdı. Kuzeni bu şekilde taşıyıp koşar, evin içindeki diğer amcalarla yarışır, yengeleri öper ve kekten bir dilim daha yerdi. Mısır patlatıp, radyo dinlenirdi.

Bu, aile içinde bir parolaydı. Çoğunun anlamadığı bir sırdı. Onların güvende olmaları için bir törendi. Bütün kuzenlerin bildiği tek şey, bu sesin herkesi güldürdüğüydü. Onların bildiği tek şey buydu.

Amcalar sesin en berbat korkuların bile ortadan kaybolabileceğinin kanıtı olduğunu söylüyorlardı. Herhangi bir şey ne kadar korkunç görünürse görünsün, yarın etraflarında olmayabilirdi. Bir inek ölse, diğeri de hasta olsa, şişse ve ölecek gibi görünse, yapılacak bir şey de olmasa, amcalar bu sesi çıkarırdı. *Hıırgk*. Meyve bahçesindeki şeftaliler olsa ve o gece don yapma ihtimali bulunsa, amcalar *Hıırgk* derlerdi. Teröre son verecek durumda değilsen, o kendine son verebilir anlamına geliyordu.

Aile bireyleri ne zaman bir araya gelse, birbirine bu şekilde selam veriyordu: *Hıırgk*. Kuzenlerin hepsi o saçma sesi çıkarınca yengeler gözlerini şaşı yaparlardı. *Hıırgk*. Kuzenlerin hepsi havada ellerini sallarlardı. *Hıırgk*. Amcalar gülmekten katıldıkları için eğilip ellerini dizlerine koyarlardı. *Hıırgk*.

Aileden biriyle evlenmiş olan yenge şöyle sorardı: Bunun anlamı neydi? Sesle ilgili hikâye neydi? Ancak amcalar kafalarını sallarlardı. O yengenin kocası olan amca elini eşinin beline atıp yengeyi öper ve tatlım bunu bilmek istemezsin, derdi.

On sekiz yaşıma girdiğim yaz amcalardan biri yalnızken bana anlattı. Ve bunu anlatırken hiç gülmedi.

Askerlik yapmak için yazılmıştım ve geri gelip gelmeyeceğimi hiç kimse bilmiyordu.

Savaş yoktu ancak askeriyede kolera salgını vardı. Hastalıklar ve kazalar hep vardı. Amcam ve ben yalnızlık ve yanımda götürmem için çanta hazırlarken, amcam *Hıırgk* dedi. Unutma dedi, gelecek ne kadar karanlık görünse de, bütün belalar yarın yok olabilir.

Çantayı hazırlarken ona sordum; Anlamı ne?

En son çıkan büyük savaştan kalma, dedi. Bütün amcalar aynı alaydaydı. Yakalanmış ve bir kampta çalışmaya zorlanmışlardı. Orada, diğer ordunun subayı amcaları silah zoruyla çalıştırıyormuş. Orada geçirdikleri her gün, bu adamın kendilerini öldüreceğini sanmışlar ve yapacak bir şeyleri de yokmuş. Her hafta, işgal edilmiş ülkelerde esir alınmış insanlarla dolu trenler geliyormuş: Askerler ve Çingeneler. Çoğu, trenden indikten sonra iki

yüz adım atıp ölüme gidiyormuş. Amcalar cesetleri çekerek taşıyorlarmış. Nefret ettikleri subay infaz mangasının başındaymış.

Hikâyeyi anlatan amcam, ölmüş insanları sürüklemek için ileri adım attıkları her gün –ölü insanların elbiselerindeki deliklerden sıcak kan sızıyormuş- infaz mangasının bir sonraki esir takımını öldürmek için beklediğini söyledi. Amcalarım o silahların önüne çıktığında, subayın ateş edeceğini sanmışlar.

Sonra bir gün, diyor amcam: *Hıırgk.*

Kaderin bir oyunu gibi, aniden oluvermiş.

Subay beğendiği bir Çingene kadın görünce onu sıradan çıkarırmış. Esir takımı öldükten sonra amcalar cesetleri çekerek sürüklerken subay, kadının soyunmasını istermiş. Askeri kıyafetinin içinde, aydınlık güneşte altınrengi apoletleriyle hareketsiz duran subay, etraftaki bir sürü tabancaya karşılık Çingene kadının çamura diz çökmesini sağlayıp fermuarını açar, sonra da kadının ağzını açtırırmış.

Amcalar bu sahneyi o kadar fazla görmüşler ki, hiç unutmuyorlar. Çingene kadın dudaklarını subayın pantolonun önüne yapıştırırmış. Kadın gözleri kapalı halde emip durурmuş ve subayın kemerinin arkasından bıçak aldığını da görmezmiş.

Subay orgazm olmaya başladığı an, saçından tuttuğu gibi eliyle Çingene'nin kafasını geriye atıp sımsıkı tutarmış. Diğer eliyle de boğazını kesermiş.

Çıkan ses hep aynıymış: *Hıırgk.* Dölü fışkırırken subay, kadının boğazından kan fışkırmadan önce çıplak bedeni uzağa ittirirmiş.

O ses her zaman son anlamına geliyormuş. Kader. Kaçamayacakları bir ses. Veya unutamayacakları.

Ta ki bir gün subay bir Çingene'yi alıp çamurun içinde soyana kadar. İdam mangası izlerken, ayakları cesetlerin içine gömülmüş amcalarım izlerken, subay Çingene kadına fermuarını açtırmış. Kadın gözlerini kapatıp ağzını açmış sonra.

Bu, pek çok kez şahit oldukları için amcalarımın bakmadan da izleyebildikleri bir manzaraymış.

Subay, çingenin uzun saçını eliyle yakaladığı gibi yumruğuna dolamış. Bıçak parlamış ve sonra da ses duyulmuş. O ses. Artık ailenin gülmek için gizli şifresi olan ses. Birbirlerini selamlama şekli olan ses. Çingene geriye düşmüş ve çenesinin altından kan fışkırmış. Bir kez öksürmüş ve öldüğü yerdeki çamura bir şey düşmüş.

İdam mangası, amcalarım ve subay, yani hepsi bakmışlar ve orada, çamurun içinde bir yarağın yarısı varmış. *Hıırgk* ve subay, ölmüş kadının boğazına takılan sertleşmiş penisini kesmiş. Subayın pantolonunun fermuarına dölleriyle birlikte kan da fışkırıyormuş. Subay elini, çamura bulanmış olan yarağına uzatmış. Dizleri bükülmüş.

Sonra amcalarım gömmek için onun bedenini de çekerek götürmüşler. Kamptan sorumlu bir sonraki subay o kadar da kötü değilmiş. Sonra savaş bitmiş ve amcalarım eve dönmüş. Olanlar olmasaymış bu aile kalmazmış. O subay hayatta kalsaymış, ben dünyaya gelemezdim.

Amcam bana o sesin ailemizin gizli şifresi olduğunu söyledi. Sesin anlamı şuydu: Evet, korkunç şeyler olabilir; ama bazen o korkunç şeyler insanı kurtarabilir.

Pencereden bakınca, evlerinin arkasında şeftali ağaçları var ve diğer kuzenler orada koşturuyor. Yengelerim ön verandada oturmuş, bezelye ayıklıyor. Amcalarım kollarını kavuşturmuş şekilde ayakta durmuş, çiti nasıl güzel boyarız diye tartışıyor.

Savaşa gidebilirsin, diyor amcam. Veya koleraya yakalanıp ölebilirsin. Veya diyor elini kemerinin tokasının önünde soldan sağa kaydırıp: *Hıırgk*.

Cesedi bulan kişi Rahibe Vigilante oluyor. Lobideki merdivenlerden iniyor, birinci balkon fuayesinden geçiyor, projeksiyon kabinindeki ışıkları açtıktan sonra iki cansız elin sımsıkı tuttuğu Amerika Güzeli'nin pembe egzersiz tekerleğine takılıp sendeliyor.

Video kamerasının küçük görüntü ekranında Vandal Dükü lobi merdivenlerinin ucunda vücudunu esnetiyor; gömleğinin güderiden püsküllü eteği dışarı sarkmış, sarı saçı yelpaze gibi açılmış ve mavi halıda yüzüstü yatıyor. Pembe plastikten egzersiz tekerleği ellerinin arasında duruyor. Yüzünün bir yanı, ağırlığını o yöne verdiği için dümdüz; saçının her yerine kan bulaşmış.

Hikâyemizden telif alacakların sayısı bir kişi eksildi.

Video kamerası Rahibe Vigilante'deymiş. Bay Whittier karanlıkta yolunu bulmak için bir fener kullanmış; ancak eski piller şimdi artık hem kendisi hem de Leydi Çöpçü kadar ölü. Rahibe Vigilante gün ağarmadan önce ve karanlıktan sonra merdivenlerden yukarı çıkmak veya aşağıya inmek için şarj edilebilir pilleri takarak kameranın projektör ışığını kullanıyor.

Rahibe Vigilante, "Subaraknoid kanama" diyor ve kamerayı kaydırarak bedeni çektiği için haliyle kelimeleri kaydediliyor. "Beyinciğin sol yarısında kısmi kopma." Ağır beyin travması sonrasında kalan çok yaygın bir hasardır, diyor. Birleşik kafatası kırığını, beynin dış katmanlarındaki kanamayı yakından çekmek için zum yapıyor.

"Kafatasının bir noktasına basarsanız" diyor, "içeridekiler o bölgede çoğalır ve kafatasını sert, daire şeklinde çatlatır."

Kamera kafatasının sivri kenarlarında ve üzerindeki kurumuş kırmızılıkta geziniyor; Rahibe Vigilante, "*Dışa bükülme* yoğun..." diyor.

Kamera, lobide sendeleyen, esneyen ve projektör ışığı yüzünden gözlerini kırpan geri kalanımızı kaydetsin diye yukarı doğrultuluyor.

Bayan Clark, Dük'ün yere yığılmış güderiye benzer bedenine bakıyor; çiğneyip durduğu nikotin sakızı –artı bütün dişleri– lobi boyunca orta yere fırlamış. Ve kadın şişirilmiş dudaklarıyla küçük bir çığlık atıyor.

Amerika Güzeli, "*Piç*" diyor. Bedenin üzerine basıp egzersiz tekerleğinin siyah kauçuk tutma yerlerindeki bükülmez, ölü parmakları sökmek için diz çöküyor. "Hepimizden daha fazla kilo vermeye çalışıyordu" diyor. "Bok herif aerobik yapıyordu, üstelik *daha berbat* görünmek için..."

Amerika Güzeli bükülmez parmaklarla boğuşup onları sökmeye çalışırken, Bayan Clark, "Rigor mortis"* diyor.

Amerika Güzeli bedeni döndürüyor, tekerleği ellerden kurtarıyor ve bedeni döndürdüğünde adam sırtüstü yatar pozisyona

* Ölüm sertliği. (ç.n.)

geliyor. Vandal Dükü'nün yüzü güneşten yanmış gibi koyu renk burnunun ucu hariç mosmor. Çenesi ve burnunun ucu ve alnı beyaz-mavi renkte.

"Livor mortis"* diyor Bayan Clark. Kan bedenin en altına çöker. Halının yüze basınç uyguladığı yerler hariç, vücudun ağırlığı kılcalları çökerttiği için kan o noktalarda toplanamaz.

Video kameranın arkasında olan Rahibe Vigilante, "Ölü bedenlerle ilgili çok fazla bilgiye sahipsin" diyor.

Bayan Clark, "*Beyinciğin sol yarısında kısmi kopma* derken ne demek istedin sen?" diye soruyor.

Video kamera vücudunun üzerinde gezinirken Bay Whittier'ın ölümünün üzerine kayıt yapıyor ve Rahibe Vigilante, "Yani beyin kanıyor demek istedim" diyor.

Pembe tekerlek Dük'ün ellerinden kurtuluyor ve parmaklar rahatlamış gibi görünüyor. Rigor mortis, diyor Bayan Clark, vücut dekompozisyona başladıktan sonra giderek kaybolur.

Şimdiye kadar Ajan Fitneci geldi bile; iki gözü birden kıpırdadığı için garip bakıyor. Peder Tanrısız cesedin yanında duruyor. Tabiat Ana ve paçuli kokusu da. Yanak dolusu tükürükle tütün çiğnemek için geviş getirip duran Çöpçatan, cesede yakından bakmak için eğiliyor.

Çöpçatan, "Dekompozisyon?" diye soruyor.

Ve Bayan Clark silikonlu dudaklarını büzüp kafasını sallıyor. Ölümden sonra, diyor, kasların aktin ve miyozin filamentleri, adenozin-trifosfat üretimi olmadığından kompleks hale gelir... "Anlamayacaksın" diyor sonra da.

"Çok kötü" diyor Katil Aşçıbaşı. "O kadar ileri gitmeseydi, güzel bir kahvaltı derdik."

Tabiat Ana, "Şaka yapıyorsun" diyor.

Ve Aşçıbaşı, "Hayır. Aslında şaka yapmıyorum" diyor.

Çöpçatan gözlerini fal taşı gibi açmış, cesedin yanına çömelip pantolonun arka ceplerini karıştırıyor.

---

* Ölü lekeleri. (ç.n.)

Kınalı ellerini ovuşturup esneyen Tabiat Ana, "Bu kadar *uyanık* nasıl olabiliyorsunuz?" diyor.

Ve adamın ağzını kocaman açıp parmağıyla içerideki kahverengi pisliği gösteren Çöpçatan, "Çiğnemekten..." diyor. Cüzdanı çekiyor, kâğıt paraları çıkarıyor ve cüzdanı arka cebine koyarken, "Beni öpersen sen de sıçrayıp uyanırsın" diye devam ediyor.

Kafasını iki yana sallayan Tabiat Ana, "Hayır. Sağ ol" diyor.

"Küçük kız" diyor Çöpçatan. Mavi halıya kahverengi su tükürüyor ve ekliyor: "Senin biraz daha seksi bir karakter olman gerekiyor; yoksa senin rolünü beş para etmeyen bir aktris oynamak isteyecek..."

Ve Aziz Bağırsaksız kadını kenara çekiyor.

Rahibe Vigilante kamerayı kapatıp Ajan Fitneci'ye uzatıyor.

Hiç kimseye. Veya herkese, "Kimden şüpheleniyorsunuz?" diye soruyor Bayan Clark.

Ve Ajan Fitneci, "Senden" diyor.

Bayan Clark... Dün gece geç saatte uyandı. Tek başına mide egzersizi yapan Vandal Dükü'nü gördü. Kafatasını ezdi. Resmi hikâyenin sonu.

"*Eski hayatınızı* sattıktan sonra ne yapacağınızı hiç merak etmiyor musunuz?" diye soruyor Bayan Clark.

Dudaklarındaki tükürüğü yalayan Çöpçatan, "Ne anlamda?" diye soruyor. Üzerindeki tulumun askılarına başparmaklarını geçiriyor.

"*Bu* hikâyeyi sattıktan sonra" diyor Bayan Clark, "kendinize başka bir kötü adam mı arayacaksınız? Hayatınızın sonuna kadar her şeyin suçunu üzerine atacağınız birini mi arayacaksınız?"

Ve Ajan Fitneci gülümseyerek, "Sakin ol. Bunun için *içimizden* birini suçlaman gereksiz. *Kurbanlar* var" diyor ve parmağıyla kendisini gösteriyor. "Ve *kötü adamlar* var" diyor ve parmağıyla onu gösteriyor. "İzleyici kitlesinin anlamayacağı şeyler söyleyip ortalığı bulandırma."

Ve Bayan Clark, "Bu adamı ben öldürmedim" diyor.

Ajan omuz silkiyor. Kamerasını omzuna koyup, "Bu noktada izleyicilerin sana sempati duymasını istiyorsan, bunu için mücadele etmen gerekiyor" diyor. Projektör ışığı titreyerek yanıyor ve kadını aydınlatıyor ve Ajan Fitneci, "Bize tek bir şey anlat. Evlerindeki ailelerin birazcık da olsa sana acıması için bize geçmişle ilgili doğru düzgün bir şey anlat..." diyor.

Kâbus Kutusu

Bayan Clark'tan Bir Hikâye

Ortadan kaybolmadan önceki gece Cassandra kirpiklerini kesti.

Cassandra Clark ev ödevi kadar kolay bir şekilde çantasından küçük bir makas çıkarıyor ve bu küçük bir krom tırnak makasını alıp banyodaki lavabonun üzerindeki aynaya yaklaşıp kendine bakıyor. Sanki rimel sürüyormuşçasına Cassandra'nın gözleri yarıya kadar kapalı, ağzı açık; tek elini duvara yaslıyor ve kirpiklerini kırpmak için makası kullanıyor. Uzun, siyah kirpikler düşüp lavabonun deliğinde birikirken, kız, aynaya yansıyan, arkasındaki annesine dönüp bakmıyor bile.

O gece Bayan Clark kızın karanlıkta yataktan çıktığını duyuyor. Sokakta trafiğin olmadığı bir saatte, ışıkları açmadan çıplak olarak oturma odasına gidiyor. Eski koltuğun içindeki yayların sesi geliyor. Çakmağın sürtünme –klik– sesi. Sonra derin bir nefes çekme sesi. Ardından, üflenen dumanın sesi.

Güneş doğduktan sonra bile Cassandra hâlâ oradaki koltukta çıplak halde oturuyor; perdeler açık, arabalar geçiyor. Soğuktan, kollarıyla bacaklarını kendine doğru sımsıkı çekmiş. Bir elinde, filtresine kadar yanmış bir sigara var. Koltuğun minderi kül içinde kalmış. Uyanık ve televizyonun boş ekranına bakıyor. Belki de siyah camdaki çıplak aksine bakıyordur. Taramadığı için saçları karmakarışık olmuş. İki gün önce sürdüğü ruj hâlâ dudaklarında ve yanağına bulaşmış. Göz farı gözünün etrafındaki çizgileri ortaya çıkarmış. Kirpikleri gitmiş; gözlerini kırpmadığı için yeşil gözleri donuk ve sahte görünüyor.

Annesi, "Rüyanda mı gördün?" diyor.

Bayan Clark, yumurtalı ekmek isteyip istemediğini soruyor. Bayan Clark duvardaki ısıtıcıyı açıp, Cassandra'nın banyo kapısına asılı bornozunu alıyor.

Cassandra soğuk güneş ışığında kendine sarılmış; dizlerini bitiştirip oturmuş ve kollarıyla göğüslerini yukarı ittirmiş. Sigara küllerinin gri renkli taneleri uyluklarına yapışmış. Gri kül taneleri edep yeri tüylerinin üzerine düşmüş. Ayaklarındaki tendonlar seğiriyor. Ayakları cilalı parkenin üzerinde dümdüz ve yan yana duruyor; heykel gibi duruşunu bozan tek yeri ayakları.

Bayan Clark, "Bir şey hatırladın mı?" diyor. Annesi, "Üzerinde siyah bir elbise vardı..." diyor. "Kısa mı kısa bir elbise."

Bayan Clark bornozu kızının üzerine örtüyor ve açılmasın diye iyice çekip boynunun altına sıkıştırıyor. "Galeride oldu. Şu, antikacının karşısındaki" diyor.

Cassandra televizyondaki aksinden başka bir yere bakmıyor. Gözlerini bile kırpmıyor; ancak bornoz düşüp göğüslerini yine de soğukta bırakıyor.

Ve annesi ne gördüğünü soruyor.

"Bilmiyorum" diyor Cassandra. "Söyleyemem."

Bayan Clark, "Notlarımı alayım hemen" diyor. "Sanırım bunu çözdüm."

Elinde tuttuğu kahverengi dosyasıyla yatak odasından dönüyor; diğer eliyle notları çıkarmak için dosyayı açmış. Ancak oturma odasına göz attığında, görüyor ki Cassandra orada değil.

O dakika Bayan Clark, "Kâbus Kutusu'nun çalışma yöntemi..." diyor.

Ancak Cassandra mutfak veya banyoda yok. Cassandra bodrumda değil. Evlerinin tamamı zaten bu kadar. Arka bahçede veya merdivenlerde değil. Bornozu hâlâ koltukta duruyor. Çantasını, ayakkabısını veya montunu almamış. Yarısını doldurduğu bavulu hâlâ yatağın üzerinde. Sadece Cassandra gitmiş.

İlk başta Cassandra bir şey olmadığını söyledi. Notlara göre sanat galerisinin açılışı vardı.

Bayan Clark'ın notlarında "Rastgele Zaman Ölçer..." yazıyor.

Notlarında "Adam kendini astı..." yazıyor.

Her şey bütün galerilerin yeni sergilerini açtığı gün başladı ve şehir merkezi çok kalabalıktı; herkes ofis veya okul kıyafetlerini çıkarmadan gelmiş ve el ele tutuşmuştu. Orta yaşlı-genç çiftlerin üzerinde taksi koltuğundan bulaşmış lekeleri göstermeyecek kadar koyu renk elbiseler vardı. Metroda takamayacakları, güzel mücevherler takmışlardı. Dişleri o kadar beyazdı ki, sanki o dişlerle başka bir şey yapmadan sadece gülümsüyorlardı.

Hepsi yemekte birbirini yemek yerken izlemeden önce birbirinin sanata bakışını izledi.

Bunların hepsi Bayan Clark'ın notlarında var.

Cassandra'nın üzerinde yeni siyah bir elbise vardı. Kısa mı kısa olan.

O gece içmek için değil, elinde tutmak için uzun kadehte beyaz şarap istedi. Elbisesi askısız olduğundan kadehi havaya kaldırmaya cüret etmedi; o yüzden kollarını iki yanında tuttu, dirseklerini de bedenine yapıştırdı. Bu hareket göğsündeki bir adaleyi kastı. Okulda basketbol oynarken keşfettiği yeni bir adaleydi bu. Göğüslerini yukarı o kadar itti ki, dekoltesi boğazından başlıyormuş gibi göründü.

Elbisesi siyahtı ve siyah payet ve boncuklarla süslenmişti. Elbise, içindeki pembe ve dolgun göğüsleriyle, siyah yaldızdan sert bir kabuktu. Sert, siyah bir kabuk.

Elleri, ojeli tırnaklarının birbirine geçmesiyle birlikte, şarap kadehinin ayağını kelepçelemiş gibi görünüyordu. Saçı sarılmış ve tepeye toplanmıştı; ağır ve kalın görünüyordu. Saç telleri ve kıvırcık bukleleri yerinden çıkmış, omzuna düşmüştü; ama saçını düzeltmek için elini kaldırmaya cüret edemedi. Omuzları çıplaktı, saçları dağılmıştı ve bacaklarındaki kasları ortaya çıkaran yüksek topuklu ayakkabıları, uzun fermuarın altındaki kıçını yukarı itip, kıvrıklığını ortaya çıkarıyordu.

Ruju mükemmel sürülmüştü. Havaya kaldırmaya cüret edemediğinden kadehine kırmızı ruj bulaşmamıştı. Uzun kiplerinin altındaki gözleri kocaman görünüyordu. Kalabalık odada hareket eden tek uzvu yeşil gözleriydi.

Bir sanat galerisinin ortasında durup gülümserken, hatırlayacağınız tek kadın oydu. Cassandra Clark, sadece on beş yaşındaydı.

Ortadan kayboluşundan bir hafta bile önce değildi; sadece üç gün evveldi.

Cassandra'nın koltukta bıraktığı sıcaklığın ve küllerin üzerine oturan Bayan Clark dosyasına bakıyor.

Galeri sahibi onlarla konuşuyordu; onlarla ve yanlarına toplanmış insanlarla.

Notlarında "Rand" yazıyor. Galericinin adı Rand'dı.

Galeri sahibi onlara üç uzun ayağın üzerinde duran bir kutu gösteriyordu. Fotoğraf sehpasının üzerinde duran. Kutunun rengi siyahtı ve eski fotoğraf makinelerinin boyutundaydı. Bir adamın arkasında durup, üzerinde kimyasallar olan cam levhayı korumak için siyah bezin altına girdiği fotoğraf makinelerinden biri gibiydi. Baruttan yapılmış flaşla fotoğrafınızı çeken ve hani şu Amerikan İç Savaşı döneminde kullanılan. Burnunuzu yakan gri dumanın, mantar şeklinde yükselen bir bulut oluşturduğu. Galeriye ilk gittiğinizde üç ayağın üzerindeki bu kutu öyle görünüyordu.

Kutu siyaha boyanmıştı.

"Lake kaplı" dedi galeri sahibi.

Siyah lake kaplı, cilalı ve parmak izlerinden ötürü gri lekeli.

Galeri sahibi, Cassandra'nın elbisesinin önündeki gergin, askısız bölüme doğru gülümsüyordu. Kaş gibi, mükemmel şekilde alınmış ve düzeltilmiş ince bıyığı vardı. Çenesini sivri gösteren küçük keçisakalı vardı. Bankacıların giydiği mavi takım elbiselerden birini giymişti ve kulağına da gerçek elmastan başka bir şey olması imkânsız, parlak taşlı ve çok büyük bir küpe takmıştı.

Kutu, karmakarışık süslemeleri, bombeleri ve yivleriyle bağlantı yerlerine tam oturuyordu ve bu yüzden banka kasa dairesi kadar ağır görünüyordu. Bağlantı yerlerinin hepsi, detaylı ve kalın boyanın altına saklanmıştı.

Galerideki insanlardan biri, "Küçük bir tabut gibi" dedi. Saçını at kuyruğu yapmıştı ve sakız çiğniyordu.

Kutunun her yanında pirinç kulplar vardı. Galeri sahibi onlara ikisini birden tutmak gerek dedi. Devrini tamamlamak için. Kutunun doğru çalışması için, iki kulpu da tutmanız gerekiyordu. Gözünüzü öndeki, pirinçten dikiz deliğine yerleştirmeniz. Sol gözünüzü. Ve içeriye bakmanız.

Peş peşe neredeyse yüz kişi o gece baktı ama hiçbir şey olmadı. Orada kalıp içine baktılar; gördükleri şey ise, karanlıkta camdan küçük lense yansımış kendi gözleriydi. Duydukları ise kısa bir sesti. Tik tak yapan bir saat. Su sızdıran bir musluktan gelen tıp... tıp... tıp... sesi kadar yavaş. Bu ses siyah boyalı, lekeli kutunun içinden geliyordu.

Kutu, üzerindeki pislik yüzünden dokunulunca yapışkan bir uyandırıyor.

Galeri sahibi parmaklarından birini kaldırdı. Parmağının eklem yeriyle kutuya vurdu ve "Bir çeşit Rastgele Zaman Ölçer" dedi.

Tık sesiyle bir ay boyunca çalışabilir. Veya bir saat daha çalışabilir. Ancak durduğu dakika, içine bakılması gereken dakikadır.

"Burada" dedi galeri sahibi, yani Rand ve kutunun öbür tarafındaki, kapı zili kadar küçük, pirinçten küçük düğmeye bastı.

Kulpları tutun ve bekleyin. Tıklama sesi durduğu anda bakın ve düğmeye basın dedi.

Kutunun tepesine vidalanmış, pirinçten isim plakasını okumak için parmak ucunuzda yükselirseniz, "Kâbus Kutusu" yazdığını görebilirsiniz. Ve "Roland Whittier" ismini. İnsanlar uzun süre sımsıkı tuttuğu için pirinç kulplar yeşil olmuş. Dikiz deliğinin etrafındaki pirinç teçhizat insanların nefesi yüzünden pas tutmuş. İnsanlar iyice yaklaşıp dokundukları için tenlerinin yağı kutunun siyah dış yüzeyini cilalamış.

Kulpları tutunca içerisini hissedebiliyorsunuz. Tık tık sesini. Süre ölçeri. Kalp atışı kadar şaşmaz ve ebedi.

Durduğu an, dedi Rand, basılan düğme içerideki flaşı harekete geçirir. Bir nabız atışı kadar ışığı.

Sonrasında insanların gördüğü şeyi Rand bilmiyordu. Kutu, sokağın karşısındaki, kapanmış antikacıdan gelmişti. Orada dokuz yıl kalmış ve tıklama sesinin durduğu olmamıştı. Sahibi olan antikacı adam müşterilere kutunun bozuk olabileceğini söylüyormuş. Veya bir şaka olduğunu.

Toz içinde kalana kadar dokuz yıl boyunca kutu tıklama sesiyle birlikte bir rafın üzerinde durmuş. Ancak bir gün antikacının torunu onu bulmuş ve tıklama sesi gelmiyormuş. Torun on dokuz yaşındaymış ve avukat olmak için üniversiteye gidiyormuş. Göğsünde hiç kıl olmayan bu genç adamı süzmek için kızlar bütün gün dükkâna gelirmiş. Futbol bursu, bir banka hesabı ve kendi arabası olan bu iyi delikanlı yazın antikacı dükkânında çalışırmış: İşi toz almakmış. Kutuyu bulduğunda sessizmiş... hazır ve bekliyormuş. Delikanlı kulpları tutmuş. Düğmeye basmış ve içine bakmış.

Antikacı adam delikanlıyı bulduğunda sol gözünün etrafında toz varmış. Gözünü kırpıyormuş. Boş boş bakıyormuş. Süpürüp bir yere topladığı toz ve izmarit yığının üzerinde oturuyormuş. Torun üniversiteye bir daha gitmemiş. Arabası belediye çekene kadar kaldırımın yanında durmuş. O günden sonra her gün dükkânın olduğu sokakta, dışarıda oturmuş. Yirmi yaşında ve yağmur da yağsa, güneş de çıksa, bütün gün kaldırımda oturu-

yor. Ona herhangi bir şey sorunca, sadece gülüyor. Bugün avukat olup davalara girmesi gereken o çocuğu ucuz otellerden birinde ziyaret edebilirsiniz. Komple ruhsal depresyon yüzünden Sosyal Sigorta'nın tahsis ettiği bir sosyal konutta. İlaç bile verilmemiş.

Galeri sahibi Rand, "Tam bir sinir krizi durumu" diyor.

Gidip bu çocuğu ziyaret ederseniz, bütün gün yatağında oturduğunu görürsünüz, hamamböceklerinin elbiselerine, pantolonun paçalarına ve gömleğinin yakasına girip çıktığını. El ve ayak tırnakları çok uzundur ve ışın demeti kadar sarıdır.

Ona herhangi bir şey sorun: Nasıl? Bir şey yiyiyor mu? Ne gördü? Ve çocuk sadece güler. Hamamböcekleri her yerde gezer, gömleğinin altında şişkinlik yapar. Kafasında karasinekler dönüp durur.

Başka bir sabah antikacı adam gelip dükkânı açar; ancak tozlu yığın farklıdır. Önceden hiç gitmediği bir yerdir sanki. Kutunun tıklama sesi yine kesilmiştir. Her daim sessiz olan o geri sayış. Ve Kâbus Kutusu orada durmuş, adamın kendine bakmasını beklemektedir.

Bütün sabah boyunca antikacı ön kapının kilidini açmadı. İnsanlar gelip içeriyi görmek için ellerini cama siper etti. Karanlıkta bir şey görebilmek için. Dükkânın neden kapalı olduğunu anlamak için.

Antikacı adam da aynı şekilde kutunun içine bakabilirdi. Nedenini görmek için. Ne olduğunu öğrenmek için. Şu anda yirmi yaşına gelmiş ve geleceğe umutla bakmak için bir sürü şeye sahip olan çocuğun ruhunu alıp götüren şeyin ne olduğunu öğrenmek için.

Sabah boyunca antikacı adam içinden tıklama sesi gelmeyen kutuyu izliyor.

Bakmak yerine, arkadaki klozetini fırçalıyor. Merdiven dayayıp bütün aydınlatma aparatlarındaki kurumuş ölü sinekleri topluyor. Pirinçleri parlatıyor. Tahtaları yağlıyor. Öyle terliyor ki, kolalı beyaz gömleği kırışıp yumuşuyor. Nefret ettiği her şeyi yapıyor.

Mahallede oturan ve antikacının uzun süredir müşterisi olan insanlar dükkâna gelip kapıyı kilitli buluyorlar. Bazısı kapıya vuruyor. Sonra da çekip gidiyorlar.

Kutu ne amaçla yapıldığını göstermek için bekliyor.

İçine bakacak kişi adamın sevdiği bir kişi olacak.

Antikacı adam bütün hayatı boyunca çok çalışıyor. Makul fiyatlara güzel mallar buluyor. Onları buraya taşıyıp sergiliyor. Toz alıyor. Neredeyse hayatının büyük bölümü bu dükkânda geçiriyor; hâlâ emlak satışlarına gidiyor, aynı lamba ve masaları satın alıp ikinci veya üçüncü kez satıyor. Ölü müşterilerden alıp canlı olanlara satıyor. Dükkânı bu aynı mallarla nefes alıp veriyor.

Sandalyeler, masalar ve Çin malı bebeklerden oluşan aynı medcezirle. Yataklar, dolaplar ve küçük biblolardan oluşan.

Geliyorlar ve gidiyorlar.

Sabah boyu adamın gözü dönüp dolaşıp kutuya takılıyor.

Muhasebesini tutuyor. Bütün gün on tuşlu hesap makinesine parmaklarıyla dokunup hesapları denkleştiriyor. Çok basamaklı sayıları toplayıp karşılaştırıyor. Aynı malların, aynı şifoniyer ve şapka askılarının kâğıt üzerinde gelip gittiğini görüyor. Kahve yapıyor. Daha fazla kahve yapıyor. Kahvenin telvesini bile içiyor. Cilalı ahşap ve temiz camda sadece kendi aksini görene kadar dükkândaki her şeyi temizliyor. Limon ve bademyağı kokusu etrafı sarıyor. Adamın terinin kokusu.

Kutu bekliyor.

Adam üstünü değiştirip temiz gömlek giyiyor. Saçlarını tarıyor.

Karısını arayıp arabalarının bagajında duran stepnenin altındaki ince konserve kutusunda yıllardır para sakladığını söylüyor. Kırk yıl önce kızları doğduğunda öğle yemeğine çıkan bir kızın dükkâna geldiğini ve onunla ilişkisi olduğunu söylüyor antikacı adam karısına. Özür diliyor. Kendisine akşam yemek ayırmamasını söylüyor. Ona, onu sevdiğini söylüyor.

Telefonun yanında kutu duruyor ve tıklamıyor.

Ertesi gün dedektif, adamı buluyor. Hesaplar denkleştirilmiş. Dükkân mükkemmel görünüyor. Antikacı adam portakalrengi bir uzatma kablosunu almış, banyonun duvarında asılı mont çengeline bağlamış. Herhangi bir lekenin kolayca temizlenebileceği fayanslı banyoda kabloyu boynuna düğümlemiş, sonra da... rahatlamış. Kendini aşağıya bırakmış ve duvarın yanına yığılmış. Boğulmuş, ölmüş, fayansların üzerine neredeyse oturmuş.

Dükkânın önündeki teşhir tezgâhında duran kutu tekrar tıklamaya başlamış.

Bu geçmiş olayların hepsi Tess Clark'ın kalın dosyasında var.

Sonrasında ise kutu Rand'ın sanat galerisine geliyor. O zamana kadar kutu zaten bir efsane oldu, diyor Rand küçük kalabalığa. Kâbus Kutusu.

Sokağın karşısındaki antika dükkânı, ön vitrinin arkasında bomboş ve boyalı bir oda gibi görünüyor.

Bütün bunlardan sonra, o gece, Rand onlara kutuyu gösterirken, Cassandra elbisesinin düşmesini engellemek için kollarını vücuduna yapıştırıyordu; ancak o an kalabalıktan biri, "Durdu" dedi.

Tıklama.

Durmuştu.

Kalabalık bekledi, sessizliği dinledi ve herhangi bir ses duymaya çalıştı.

Ve Rand, "Kafanıza göre davranın" dedi.

"Böyle mi?" dedi Cassandra ve tutması için uzun kadehteki beyaz şarabı Bayan Clark'a uzattı. Kendinden taraftaki pirinç kulpu tutmak için kolunu kaldırdı. İçinde ruju ve acil durumda kullanılacak parası olan boncuklu, küçük gece çantasını Rand'a uzattı. "Doğru mu yapıyorum?" diye sordu ve diğer elini de kaldırıp kulpa götürdü.

"Şimdi" dedi Rand.

Bayan Clark, yani annesi orada duruyordu; her iki elinde de beyaz şarapla ağzına kadar dolu bir kadeh tutuyorken çaresizdi. Kolayca dökülebilir ya da kırılabilirlerdi.

Rand avcunu Cassandra'nın boynuna koydu; orada sadece bir kıvırcık bukle, omurgasının üzerindeki çıplak tenine düşmüştü. Poposunun hemen üzerindeydi. Rand kızın boynuna öyle bir bastırdı ki, kızın çenesi biraz yukarı kalktı ve hafifçe ağzı açıldı. Bir eliyle kızın boynunu, öbürüyle de çantasını tutan Rand kıza, "İçine bak" dedi.

Kutu sessiz. Harekete geçmeden önce sessiz kalan bomba gibi. Patlamadan önce sessiz kalan.

Cassandra yüzünün sol tarafını harekete geçiriyor, kaşını kaldırıyor; o tarafta olan ve siyah rimel yüzünden ağır görünen kiprikleri titriyor. Nemli ve yumuşak yeşil gözünü, ne katı ne sulu olan gözünü, küçük cama, içerideki karanlığa dayıyor.

Kalabalık etraflarını sarmış. Bekliyor. Rand kızın boynunu tutmaya devam ediyor.

Cassandra'nın ojeli parmağı düğmeye uzanıyor; yüzü kutunun siyah tahtasına dayalı ve "Zamanını söyle" diyor.

İçine bakmak, gözünü kutuya yerleştirmek için yüzünü birazcık sağa döndürmesi gerekiyor. Birazcık eğilmek ve fazlasıyla öne uzanmak gerekiyor. İki kulpu da tutmak gerekiyor; çünkü bu insana denge kazandırıyor. Ağırlığınızı kutuya vermeli, ellerinizle bastırarak yüzünüzü dengede tutmalısınız.

Cassandra'nın yüzü, eski kutunun siyah, karmakarışık köşelerine ve açılarına karşı duruyor. Sanki kutuyu öpüyormuş gibi. Saçlarının lüleleri titriyor. Parlak küpeleri ışıldayarak sallanıyor.

Parmağı düğmeye basıyor.

Ve zayıf tıklama sesi kutunun derinlerinde tekrar başlıyor.

Olan şeyi sadece Cassandra görüyor.

Rastgele Zaman Ölçer bir haftalık, bir yıllık süre için çalışıyor. Bir saatlik süre için.

Yüzü dikiz deliğine bastırılmış şekilde orada duruyor, ta ki omuzları çökene kadar. Kollarını yanlarına indirip öylece duruyor, omuzları yuvarlak ve yalman.

Gözlerini hızlı hızlı kırpan Cassandra geriye adım atıyor ve kafasını sallıyor. Hiç kimsenin gözünün içine bakmıyor; yere,

insanların ayağına bakıyor ve ağzı sımsıkı kapalı. Elbisesinin sert ön kısmı gevşediğinden, sutyensiz göğüsleriyle arasında boşluk oluyor. Eliyle elbisenin önünü göğsüne bastırıp kutudan uzaklaşıyor.

Yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarıyor, galerinin zemine çıplak ayaklarıyla basıyor ve bacaklarındaki kaslar artık görünmüyor. Poposunun taş gibi sert kıvrımları artık yumuşak görünüyor.

Dağılmış saçlarından bir örtü yüzünü kapatıyor.

Yeteri kadar uzunsanız meme uçlarını görebilirsiniz.

Rand, "Evet?" diyor. Boğazını temizliyor; uzunca bir süre, sesli bir şekilde, tükürüğünü ve sümüğünü nefesle bastırıyor ve "Ne gördün?" diyor.

Kirpikleri yeri gösteriyor; Cassandra kimseye bakmadan elini uzatıp kafasının iki yanında uzanan küpeleri çıkarıyor.

Rand ona boncuklu çantasını uzatıyor; ancak Cassandra onu almıyor. Aksine mücevherlerini Rand'a uzatıyor.

Bayan Clark, "Ne oldu?" diye soruyor.

Ve Cassandra, "Şimdi eve gidebilir miyiz?" diyor.

Kutunun tıklamasını dinliyorlar.

Birkaç gün sonra Cassandra kirpiklerini kesti. Yatağın ucuna bir bavul koyup içine ayakkabı, çorap ve iç çamaşırlarını doldurdu, sonra bazılarını dışarı çıkardı. Topladı, çıkardı. Ortadan kaybolduktan sonra bavul hâlâ oradaydı. Yarısı dolu veya yarısı boş.

Artık Bayan Clark'ın sahip olduğu tek şey notları; kalın dosyası, Kâbus Kutusu'nun nasıl çalışması gerektiğiyle ilgili notlarla dolu. Bir şekilde insanı hipnotize ediyor olmalı. Akla bir suret veya fikri yerleştiriyor. Eşikaltı bir bildiriyi. Herhangi bir mesajı beynin o kadar derinlerine atıyor ki, insan buna erişemiyor. Çözümleyemiyor. Kutu insana bu şekilde bulaşıyor. Bilinen her şeyi yanlış kılıyor.

Kutunun içinde, insanın öğrenmeme şansının olmadığı bir gerçeklik var. Bazı yeni fikirler var ve bunları anlamama şansı yok.

Sanat galerisine gittikten birkaç gün sonra Cassandra ortalıktan kayboluyor.

Üçüncü gün, Bayan Clark şehir merkezine iniyor. Galeriye gidiyor. Kahverengi, kalın dosyası kolunun altında.

Sokak kapısı açık, ışıklar kapalı. Pencerelerden gelen loş ışıkta Rand orada, kesilmiş saçların üzerinde yerde oturuyor. Küçük keçisakalı yok artık. Şişko elmas küpesi de.

Bayan Clark, "Baktın, değil mi?" diye soruyor.

Galeri sahibi sadece orada oturuyor; yayılmış, bacaklarını soğuk fayanslara uzatmış, ellerine bakıyor.

Bayan Clark bağdaş kurup onun yanına oturuyor ve "Notlarıma bak" diyor. "Haklı olduğumu söyle."

Kâbus Kutusu'nun ilk işleyiş şartı diyor, önünde belli açı olması. Sol gözünü dikiz deliğine koymanı sağlıyor. Herkesin dış kapısında aynısından bulunan küçük balık-gözü lensi var ve pirinç teçhizatla oraya monte edilmiş. Kutunun önünde belli bir açı olduğu gibi, içeriye sadece sol gözle bakmak gerekiyor.

"Böylece" diyor Bayan Clark, "gördüğün şeyi beynin sağ tarafıyla idrak etmelisin."

İçinde gördüğün her neyse, senin sezgisel, duygusal ve içgüdüsel yanın; onu gören kişinin sağ-beyni şahit oluyor bu şeye.

Artı, her defasında sadece bir kişi bakabilir. Istırap çekiyorsan, bunu kendi başına çekiyorsun. Kâbus Kutusu'nun içinde her ne oluyorsa, sadece sana oluyor. Bunu paylaşabileceğin hiç kimse yok. İkinci bir insana yer yok.

Artı, balık-gözü lens, diyor, gördüğün şeyi çarpıklaştırır. Şeklini değiştirir.

Artı, diyor, pirinç levhaya yazılmış isim –Kâbus Kutusu– korkacağını peşin peşin söylüyor. İsim, senin karşılayacağın beklentiyi oluşturuyor.

Bayan Clark oturduğu yerde haklı olmayı bekliyor.

Oturuyor ve Rand'ın gözlerini kırpmasını izliyor.

Kutu tıklayarak üç ayağının üstünde tepelerinde duruyor.

Nefes alıp verdiği için hareket eden göğsü hariç, Rand kıpırdamıyor.

Galerinin arkasındaki masasında Cassandra'nın mücevheri duruyor. Küçük boncuklu çantası da.

"Hayır" diyor Rand. Gülümsüyor ve "Öyle değil" diyor.

Buz gibi sessizlikte tıklama sesi çok çıkıyor.

Hastaneleri arayıp orada yeşil gözlü ve kirpiksiz bir kız olup olmadığını sorabilirsiniz sadece. Ne kadar ararsanız arayın, diyor Bayan Clark, bir süre sonra sizi duymamaya başlarlar. Sizi beklemeye alırlar. Vazgeçmenizi isterler.

Kalın dosyasına, yani notlarına bakmaktan vazgeçip kafasını kaldıran Bayan Clark, "Anlat bana" diyor.

Sokağın karşısındaki antika dükkânı hâlâ boş.

"Olan şey bu değildi" diyor Rand. Ellerine bakmaya devam ederken ekliyor: "Ancak hissettirdiği buydu."

Bir hafta sonu, eskiden çalıştığı şirketin pikniğine gitmek zorundaydı. İşten nefret ediyordu. Şaka olsun diye yemek yerine içi eğitimli güvercinlerle dolu hasır sepet getirdi. Herkes bunun piknik sepetlerinden biri olduğunu, içinde daha fazla makarna salatası ve şarap bulunduğunu düşündü. Rand bütün sabah boyunca kapaklı sepeti masa örtüsünün altında tuttu; gölgede ve serin yerde olmasını sağladı. Aslında tüm bu çabalar güvercinlerin ses çıkarmaması içindi.

Güvercinlere ekmek kırıntıları verdi. Sepetin deliklerinden içeri mısır taneleri attı.

Bütün sabah boyunca birlikte çalıştığı iş arkadaşları şarap veya soda içip şirketin hedeflerinden söz ettiler. Misyonlarından. Ekip kurmaktan.

Hepsi, güzel bir cumartesi sabahını heba ettiğini hissetmeye başladığı an, önemsiz muhabbetlerin sonuna gelindiği an, sepeti açtığını söylüyor Rand.

İnsanlar... Bunlar, her gün birlikte çalışan insanlardı. Birbirlerini tanıdıklarını düşünürlerdi. Ve bu beyaz kaosu da. Piknik yerinde olağanüstü bir kasırga çıktı. Bazı insanlar çığlık attı. Bazısı çimlerin üzerine yuvarlandı. Ellerini açıp yüzlerini kapattılar. Yemek ve şaraplar yere düştü. Güzelim elbiseler lekenlendi.

İnsanların zarar görmeyeceklerini anladıktan sonraki andı. İnsanların emniyette olduklarını gördüğü an. Şimdiye kadar

gördükleri en hoş şeydi. Geri çekildiler; çok etkilendikleri için gülemediler bile. Geçmek bilmiyor gibi gelen o uzun dakika boyunca önemli saydıkları her şeyi unuttular ve beyaz kanatlardan oluşmuş bulutun mavi semaya yükselmesini izlediler.

Sarmal hareketini izlediler. Ve sarmal açıldı. Ve çok kez alıştırma yaptıklarından, gerçek evlerine gittiklerini her defasında bilen kuşlar birbirlerinin peşine takılıp o yere uçmaya başladılar.

"Bu" diyor Rand, "Kâbus Kutusu'nun içindeydi."

Ölümden sonraki hayata giden bir şey. Kutunun içindeki şey, insanların hayat dedikleri şeyin olmadığının kanıtı. Dünyamız bir rüya. Son derece sahte. Bir kâbus.

Bir kez baktıktan sonra, diyor Rand, hayatın –kendine çekidüzen vermen ve çabaların ve endişelerin– anlamsız.

Hamamböcekleriyle birlikte yaşayan torun, antikacı adam, kirpikleri olmadan çırıl çıplak gezinen Cassandra.

Bütün sorunların ve aşk ilişkilerin.

Bunların hepsi bir yanılsama.

"Kutunun içinde gördüğün şey" diyor Rand, "asıl gerçekliğin bir anlık görüntüsü sadece."

Bu iki kişi galerinin beton zemininde oturmaya devam ediyor; pencerelerden gelen güneş ışığını ve sokağın sesini farklı bir şekilde duyumsuyorlar. Önceden hiç gitmemiş oldukları bir yer gibi. Ve kutunun tıklama sesi o anda duruyor.

Ve Bayan Clark bakamayacak kadar çok korkuyor.

Yemeğimiz yok. Sıcak su yok. Yakında karanlığa mahkûm olacağız ve Braille metoduyla ellerimizi ellerimizin üstüne koyup duvar kâğıdındaki her küflü, yumuşak parçayı hissederek bir odadan ötekine yolumuzu bulacağız. Veya ellerimiz ve dizlerimiz kabuk bağlamış bir halde, kurumuş fare pisliğinden ağırlaşmış yapışkan halıda emekleyeceğiz. Halıdaki, kolları ve bacakları olan sert lekelere dokunarak.

Kalorifer kazanı bozulduğu için ısıtmamız yok; bir kere daha bozuldu ve olması gereken de buydu zaten.

Sık sık Aziz Bağırsaksız'ın yardım edin, diye bağırdığını duyuyoruz; çok uzaktaki bir duvardan gelen son yankı kadar cılız bir bağırış bu.

Aziz kendisine, Dikkat Çekmek İçin Halk Komitesi diyor. Bütün gün dışa bakan duvarlar boyunca yürüyor, kilitli, metal yangın kapılarına vuruyor ve bağırıyor. Ne var ki, elini kapıya pat pat vuruyor sadece. Bağırırken sesi kısık. Denediğini söylememize yetecek kadar yüksek. Biz de denedik. Cesur, güçlü karakterler olarak vaziyeti kurtardık.

Komiteler kurduk. Sakin olduk.

Hayalet bir gece lağım borusunu temizleyip tuvaletlerin çalışmasını sağladı; buna rağmen biz hâlâ ıstırap çekiyoruz. Yoldaş Huysuz valf kolunu attıktan sonra, hayalet, su ıtıcısının gazını açmak için pense kullandı. Hatta çamaşır makinesini elektrik kablosuna bağladı ve bir sürü giysiyi içine doldurup yıkadı.

Peder Tanrısız'a göre hayaletimiz, Dalai Lama. Kontes Basiret'e göre, Marilyn Monroe. Veya odasında kromları parlayan, Bay Whittier'ın boş tekerlekli sandalyesi.

Durulama sırasında hayalet, çamaşır makinesine yumuşatıcı ekliyor.

Ampulleri topladığımız, yardım etmeleri için bağırdığımız ve hayaletin iyi niyetle yaptığı işleri tersyüz ettiğimiz için başka bir şeye zamanımız kalmıyor. Kalorifer kazanını sürekli bozmak bile tam gün çalışmamıza sebep oluyor.

Daha kötüsü ise ne biliyor musunuz: Bu durumu senaryonun finaline koyamayız. Hayır, yapmamız gereken şey acının peşine düşmek. Açlığın ve yaralamanın. Yardım almak için dua etmeliyiz. Bayan Clark bizi demir yumrukla yönetmeli.

Bunların hepsi yeterince kötü değil. Hatta çektiğimiz açlık arzuladığımızdan bile az. Bir hayal kırıklığı.

Dirsekleriyle kucağındaki bovling topuna dayanmış olan Rahibe Vigilante, "Bir canavara ihtiyacımız var" diyor. Parmaklarındaki tırnakları sökmek için bir bıçak kullanıyor; ucunu sokup, tırnağı kaldırmak için bıçağı bir yandan öteki yana sallıyor, sonra da tırnağı tutup çıkarıyor; bu arada da "Korku hikâyelerini esas alırsak, bu binanın bize bir şeyler yapması gerekir" diyor.

Her tırnağı çıkardığında, kafasını sallıyor ve "Yaraların ne kadar fazla para ettiğini düşününce insanın canı acımıyor" diyor.

Bayan Clark'ı kaldığı soyunma odasına hapsetmek ve bize işkence etmesi için bıçağın ucunu gösterek onu kızdırmak gerekiyor sadece.

Rahibe Vigilante kendisine, Makul Düşman Bulmak İçin Halk Komitesi diyor.

Müdire Tekzip, ayakları ipek bezlere sarılı olduğundan topallıyor. Ayaklarındaki parmakların tamamı doğrandı. Sol elinden geriye neredeyse hiçbir şey kalmadı; bütün parmaklar doğrandığı için orada sadece deri ve kemik, yani avucu var ve orası daha büyük bez parçalarıyla sarılıp sarmalandı. Sağ elinde ise baş ve işaret parmağı var sadece. İkisinin arasında ise tırnağında bordo oje olan yaralı bir parmak tutuyor.

Müdire bu parmağı tutarak odadan odaya, Binbir Gece Masalları galerisinden, İtalyan Rönesans salonuna yürüyor ve "Pisi, pisi, pisi, gel" diyor. "Cora? Annene gel Cora, bebeğim. Akşam yemeğin hazır..."

Sık sık Aziz Bağırsaksız'ın fısıltı kadar yumuşak bağırışını duyuyorsunuz. "Bize yardım edin... Birisi lütfen bize yardım etsin..." Sonra da elinin yumuşak tarafıyla çıkış kapılarına vuruyor.

Dışarıda birinin olma ihtimaline karşı fazladan yumuşak ve sessiz.

Müdire Tekzip kendisine, Kediyi Beslemek İçin Halk Komitesi diyor.

Bayan Aksırık ve Kayıp Halka, Bozulmuş Yemeğin Geri Kalanını Tuvalete Atıp Sifonu Çekmek İçin Halk Komitesi'nde yer alıyor. Üzerine sifonu çektikleri bütün torbaların gitmesi için onların ardından bir yastık veya ayakkabı attıkları için tuvaletlerin tıkanmasını sağlıyorlar.

Ajan Fitneci, Bayan Clark'ın kaldığı soyunma odasının kapısına vuruyor ve "Beni dinle" diyor. "Senin burada kurban olman imkânsız. Yeni kötü adam seçiminde sana oy verdik."

Ajan Fitneci kendisine, Kendimize Yeni Bir Şeytan Bulmak İçin Halk Komitesi diyor.

Çöpçatan topladığı ampul "şeftalileri" Barones Frozbit'e uzatıyor... O da bunları içinde eski peruklar olan kutulara dikkatlice yerleştiriyor... Her günün sonunda İftira Kontu kutuları bodrum kata götürüyor ve onları beton zemine atarak içindekileri kırıyor. Dünyaya Bayan Clark'ın onları nasıl fırlattığını söyleyeceğini düşünüyor ve o şekilde fırlatıyor.

Şimdiden odalar daha büyük görünüyor. Daha loş. Renkler ve duvarlar karanlığa gömülüyor. Ajan Fitneci kırılmış ampulleri ve Rahibe Vigilante'nin yere attığı tırnaklarını videoya kaydediyor. Beyaz yarımaya benzer parçaları.

Hayalete rağmen hayatımız neredeyse berbat.

Rahibe Vigilante'ye göre hayalet, bir kahraman. Kahramanlardan nefret ettiğimizi de ekliyor.

Rahibe Vigilante tırnağının altındaki bıçağı çekerken, "Medeniyet" diyor, "bir umacımız olduğunda hep muntazam çalışıyor."

Doğruluk Yemini

Rahibe Vigilante ile İlgili Bir Şiir

"Bir adam milyonluk bir dava açmış"
diyor Rahibe Vigilante,
"kendisine ters ters bakıldığı için."
Jüri heyetine girdiği ilk gün.

Rahibe Vigilante sahnede,
bluzunun önünü kapatmak için bir kitabı kaldırıyor.
Abartılı sarı bluzunun kenarlarında beyaz dantel var.
Kitabının siyah deri kapağında varak altından
bir isim var: Kutsal Kitap.
Yüzünde siyah çerçeveli gözlük.
Tek takısı, sallanan, şıngırdayan,

gümüş yadigârların asıldığı tılsım bileziği.
Saçı, ayakkabısının cilası kadar
koyu siyah bir renge boyanmış.
Kutsal Kitap kadar siyah.

Sahnede, spot ışığı yerine, bir fragman var:
Gözlüğünün camları, elektrikli sandalyelerin
ve asma tahtalarının imgeleri yansıdığı için parlıyor.
Gaz odasına veya kurşuna dizilmeye götürülen
tutsakları gösteren
çizik çizik bir haber filminin metrajı.
Gözlerinin olması gerektiği yerde, göz yok.

Jüri heyetine girdiği ilk gün, bir sonraki davada,
adamın biri kaldırıma takılmış
ve üzerine kapaklandığı lüks arabayı dava ediyor.
Aptal ve sakar olduğu için elli papellik ödül istiyor.
"Fiziksel koordinasyon duyusu olmayan bütün bu insanlar"
diyor Rahibe Vigilante.
Hepsinin mükemmel suçlama becerileri var.

Başka bir adam,
ev sahibi bahçe hortumunu arka bahçeye çektiği için
takılarak ayak bileğini kırıyor ve bu yüzden
ev sahibinden yüz bin dolar istiyor,
bu arada kendisi bambaşka bir olay,
bir tecavüz olayı yüzünden polisten kaçıyordu.
Sakat kalan bu tecavüzcü,
acı ve ıstırap çektiği için neredeyse servet istedi.
Sahnede, gümüş tılsımı manşetinin dantelinde parlıyor,
iki elinin parmaklarıyla Kutsal Kitap'ı tutuyor,
tırnakları, bluzunun rengiyle
aynı abartılı sarıya boyanmış,
Rahibe Vigilante vergilerini zamanında ödediğini söylüyor.
Karşıdan karşıya hep sağına soluna bakarak geçiyor.
Plastiklerini geri dönüştürüyor.
İşe giderken otobüse biniyor.

Jüri heyetine girdiği ilk gün Rahibe Vigilante,
"O an" diyor, "hakime dedim ki:
Sik şunun anasını."
Ya da bunun bileziklere yazılan bir versiyonuyla söyledi.
Ve hakim, onu mahkemeye karşı saygısızlıktan
içeriye atıyor...

Günlük Tan

Rahibe Vigilante'den Bir Hikâye

İnsanların benzin fiyatlarından şikâyetçi olmaktan vazgeçtiği yazdı. İnsanların televizyondaki programlar hakkında karı gibi mızmızlanmaktan vazgeçtiği yazdı.

24 Haziran günü güneşin batış saati 8.35'ti. Günlük tan 9.07'de sona erdi. Bir kadın Lewis Sokağı'nın dik yokuşunu tırmanıyordu. 19. ve 20. Caddelerin ortasındaki bloğun orada bir vurma sesi duydu. Kazık çakma aletinin çıkardığı sese benzeyen, ağır vurma sesini, beton kaldırımdaki düz ayakkabısının altında hissetti. Ses birkaç saniyede bir duyuluyordu; her vuruşta ses daha yüksek çıkıyordu, yaklaşıyordu. Kaldırım boştu; kadın sır-

tını bir apart otelin tuğla duvarına yasladı. Sokağın karşısındaki şarküterinin camdan kapısında Asyalı bir adam dikilmiş, ellerini beyaz havluya siliyordu. Sokak lambalarının arasındaki karanlıkta camdan bir şey kırıldı. Bir kez daha vurma sesi geldi ve bir arabının alarmı feryat etmeye başladı. Vurma sesi yaklaşıyordu ve gecenin içinde görülmez bir şeydi. Kaldırımdaki gazete kutusu uçup sokağa düştü. Bir kez daha ses geldiğinde, kadının dediğine göre, kendisinin üç araba ötesindeki telefon kulübesinin camları tuzla buz oldu.

Ertesi günkü gazetede yer alan küçük habere göre, kadının adı Teresa Wheller'mış. Otuz yaşındaymış. Hukuk bürosunda bir memurmuş.

O zamana kadar Asyalı adam şarküterinin içine girdi. Kapıdaki levhayı "Kapalı" yazısı okunacak şekilde döndürdü. Elinde hâlâ havlu, dükkânın arkasına doğru koştu ve ışıklar söndü.

Sokak tamamen karanlığa büründü. Araba alarmı feryat etmeyi sürdürdü. Vuruş sesi bir kez daha geldi; çok şiddetli ve yakındı, şarküteri vitrininin camı titrediği için Wheeler'ın aksi de zayıf bir şekilde parıldadı. Cıvatayla kaldırıma oturtulmuş bir posta kutusu, tank topu gibi bir ses çıkardı, sonra da sallandı, titredi, çöktü ve yana devrildi. Ahşap bir elektrik direği sallandı, üzerindeki kablolar birbirine girdi, ordan çıkan kıvılcımlar, yazın atılan parlak havai fişekler gibi aşağıya düştü.

Wheeler'ın yokuş aşağı bir blok ötesindeki otobüs durağının pleksiglas tarafında, üzerinde sadece donu olan bir film yıldızının mor ışıkla arkadan aydınlatılmış bir resmi vardı ve pleksiglas patladı.

Wheeler durdu; arkasındaki tuğla duvara yapışmış gibiydi, parmaklarını tuğlaların arasındaki derzlere saplamıştı; parmak uçları harca dokunuyor, sanki sarmaşık gibi sımsıkı tutunuyordu. Kafasını geriye öyle güçlü çarptı ki, polise hikâyesini anlatırken, sert tuğlanın saçlarının bir kısmını koparıp kel bıraktığı kısmını gösterdi.

Sonra, hiçbir şey, dedi.

Hiçbir şey ~~olmadı. Kara~~nlık sokaktan geçen hiçbir şey olmadı.

Bunu anlatan Rahibe Vigilante bıçağı tırnaklarının altına sokup onları söküyor.

Günlük tan, ~~diyor, güneşin~~ batması ile ufkun altına altı derece inmesi arasında geçen süredir. Altı derece, yarım saat demektir. Rahibe Vigilante günlük tanın, deniz alacakaranlığından farklı olduğunu söylüyor; bu tan, güneşin ufkun altına on iki derece inmesine kadar sürüyor. Gökbilim tanı, güneşin ufkun altına on sekiz derece inmesidir.

Rahibe, kimsenin göremediği o şey, Teresa Wheeler'ın durduğu yerin yokuş aşağısındaki 16. Cadde'de kırmızı ışıkta bekleyen bir arabanın tavanını çökertti diyor. Aynı görünmez hiçlik, neonlu Tropik Salon levhasını neredeyse yok etti; neonun tübünü ezdi ve üçüncü kata konmuş çelik levhanın yarısını kırdı.

Buna rağmen açıklayacak bir şey yoktu. Sebepsiz bir sonuç vardı. Bütün Lewis Ca~~ddesi b~~oyunca, 20. Cadde'den neredeyse deniz kenarındaki bir yere kadar, aklını kaybetmiş, görünmez bir hengame.

29 Haziran günü diyor Rahibe Vigilante, güneşin batış saati 8.36'ydı.

Günlük tan 9.08'de sona erdi.

Olympia Yetişkin Tiyatrosu'nun bilet gişesinde çalışan bir adama göre, içinde olduğu bilet gişesinin camdan yapılmış önünden bir şey hızla ~~geçti~~. Adam geçen şeyi göremedi. Daha çok esinti sesi duydu; sanki görünmez bir otobüs geçiyordu veya derin bir nefes alınıp verilmiş gibiydi ve adamın önündeki üst üste koyduğu kâğıt paraları uçurdu. Çok yüksek akorlu bir ses gibiydi. Adamın görebil~~ece~~ği köşe de, sokağın karşısında yer alan lokantanın ışıkları titreyip parladı; sanki birisi dünyanın tamamını bir saniyeliğine silmişti.

Gişeci adam bir sonraki nefesini aldığı an duyduğu vurma sesini, Teresa Wheeler'ın ilk kez anlattığı şekilde tasvir etti.

Karanlık bir yerde bir köpek havladı. Bilet gişesindeki çocuk polise bunun yürüyüş sesi olduğunu söyledi. Kocaman adımlar atan bir şeyin sesiydi. Hemen önünden geçmesine rağmen göremediği kocaman bir ayaktı sanki.

1 Temmuz günü insanlar su kesintisinden şikâyet ediyorlardı. Belediye bütçe kesintisinden ve polislerin kovulmasından yakınıyorlardı. Polis arabaları gezinip duruyordu. Sprey boyayla etiketleme ve silahlı soygun oluyordu.

2 Temmuz günü bunları yapmadılar.

1 Temmuz günü güneş 8.34'te battı, günlük tan 9.03'te sona erdi.

2 Temmuz günü köpeğini yürüyüşe çıkarmış bir kadın Lorenzo Curdy'nin cesedini buldu; adamın yüzünün bir yanı çökmüştü. Adam ölmüştü, diyor Rahibe Vigilante.

"Subaraknoid kanama" diyor.

Kendisine çarpılmadan bir dakika önce adam bir şey hissetmiş olmalı; şiddetli esintiyi veya bir şeyi hissetmiş olmalı çünkü elleriyle yüzünü kapatmış. Onu bulduklarında elleri yüzüne kaynamış, hatta gömülmüş; tırnakları beynine saplanmış.

Sokakta, lambaların arasında durduğunuz anda, karanlıkta duyardınız. Vurma sesini. Bazı insanlar buna şiddetli ve gürültülü yürüyüş sesi diyordu. Yakın bir yerden gelen ikinci sesi duyardınız veya daha da kötüsü, bir sonraki kurban siz olabilirdiniz. İnsanlar onun geldiğini duyuyorlardı, bir kez, ikinci kez; daha da yakınlaştığını biliyorlar ve donup kalıyorlardı. Veya ayaklarını zorlayarak, sol, sağ, sol, üç veya dört adım atarak yakındaki bir kapı girişine sığınıyorlardı. Çömelip, park etmiş arabaların arasına siniyorlardı. Vuruş sesi daha yakından geliyordu; çarpma sesiyle birlikte bir arabanın alarmı feryat etmeye başlıyordu. Sokaktan aşağı doğru gelmeye devam ediyor, daha da yaklaşıyor, gittikçe daha yüksek ses çıkarıyor ve daha da hızlanıyordu.

Zifiri karanlıkta, diyor Rahibe Vigilante, o şey çarpıyordu –güm– siyah renkli bir şimşek gibiydi.

13 Temmuz günü güneş 8.33'te battı, günlük tan 9.03'te sona erdi, adı Angela Davis olan bir kadın Center Sokağı'ndaki kuru temizleme dükkânındaki işinden çıktı ve sırtının ortasına ne olduğu belli olmayan bir şey çarptı; omurgasına öyle güçlü çarptı ki, kadını fırlatıp attı.

17 Temmuz günü günlük tan 9.01'de sona erdi, adı Glenn Jacobs olan bir adam otobüsten indi ve 25. Cadde'deki Porter Sokağı'na doğru yürümeye başladı. Hiç kimse görmedi ama o şey adama o kadar güçlü çarptı ki, adamın göğüs kafesi çöktü. Adamın göğsü, insanların herhangi bir sepeti ezmesi gibi ezildi.

25 Temmuz günü günlük tan 8.55'te sona erdi. Mary Leah Stanek en son Union Sokağı'nda tempolu koşarken görüldü. Spor ayakkabısının bağcığını bağlamak ve kolundaki saati kullanarak nabzını kontrol etmek için durdu. Kafasına taktığı beyzbol şapkasını çıkardı. Uzun kahverengi saçlarını topladı ve tersine döndürüp taktığı şapkanın içine soktu.

Pacific Sokağı'nda batıya doğru koşmaya başladı ve sonra da öldü. Yüzü kafatasından ayrılmıştı ve altındaki kaslar parampar-çaydı.

"Avülsiyon" diyor Rahibe Vigilante.

Stanek'i öldüren şeyin üzerindeki parmak izleri silinmişti. Üzerinde kan ve saç vardı. Cinayet silahını, 2. Bulvar'a park etmiş bir arabanın altında buldular.

Polis silahın bovling topu olduğunu bildirdi.

İkinci el mal satan dükkânlardan yarım dolara alabileceğiniz, lekeli, yağlı, siyah renkli şu bovling toplarından biriydi silah. Onları koca bir seleye koydukları için birini özenle seçebilirsiniz. Birinin bunlardan aralıksız satın aldığını düşünelim; bir yıl boyunca kasabadaki ıvır zıvır satan bütün dükkânlardan bir tane alsa, o kişinin yüzlerce topu olur. Hatta bovling salonlarında montunuzun altına dört kiloluk bir topu sokup salondan çıkmak çok kolaydır. Bebek arabasına konmuş altı kiloluk bir top, olsa olsa gizli bir silahtır.

Polis bir basın toplantısı yaptı. Otoparkta ayakta durdular ve birisi bovling topu attı, topu çok sert bir şekilde betona attı. Ve top zıpladı. Uzaktan gelen, kazık çakma aletinin çıkardığı sesi çıkardı. Top daha yükseğe zıpladı, kendisini atan adamın boyundan daha yükseğe. Bir iz bırakmadı; polis, kaldırım eğimli olsaydı dedi, daha yukarı zıplar, hızlanır ve yokuş aşağı uzun mesafeler katedebilirdi. Emniyet müdürlüğünün üçüncü katındaki pencereden attılar ve top daha da yükseğe zıpladı. Televizyon haber ekibi bunu kaydetti. O gece o kaydı bütün kanallar verdi.

Belediye meclisi şiddetle, bütün topların parlak pembeye boyanması hakkında kanun çıkarılmasını talep etti. Veya neon sarısına, turuncuya veya yeşile; gecenin köründe sokağın karanlık kısmında yürürken yüzünüze uçan topu görebileceğiniz bir renge. Güm diye çarpıp yüzünü götürmeden önce insanlara toptan kaçmak için bir dakika vermek amacıyla.

Belediye meclis üyeleri siyah top sahibi olmanın suç sayıldığı bir kanun çıkarılmasını şiddetle talep ettiler.

Polis buna, *niyeti belirsiz katil,* dedi. Güney California'daki depremleri önlemek için on kişiyi öldüren Herbert Mullin gibi. Ekonomiye yardımı olacağını düşündüğü için serserileri öldüren Norman Bernard gibi. Federal Araştırma Bürosu'nun *şahsi sebebi* olan katiller dediği türdendi.

Rahibe Vigilante, "Polis katilin düşman olduğunu düşündü" diyor.

İnsanlar polisin bovling topunu olayı örtbas etmek için kullandığını söyledi. Bovling topu ilgiyi başka yöne çekecek bir manevraydı. Canavar özentisiydi. Bovling topu herkesin sakin olmasına yarayacak hızlı bir çözümdü.

31 Temmuz günü 8.49'da güneş ufkun altı derece altına indi. O gece Darryl Earl Fitzhugh, Western Bulvarı'nda uyuyan bir evsizdi. Göğsü ezilip ciğerleri göçmeden ve kalp kası kopmadan önce Fitzhugh, *Stranger in a Strange Land* (*Yaban Diyarlardaki Yabancı*) kitabının karton kapaklı bir kopyasını açarak yüzüne koymuştu.

Bir şahit, katilin koydan geldiğini, dalgakıran boyunca sürüklendiğini söyledi. Başka bir şahit, canavarın üzerinde balçık olduğunu ve sağanak lağımından çıktığını söyledi. Aynı iki insan, adli kanıtın, arka bacaklarının üzerinde yürüyen devasa bir kertenkelenin elinin tersiyle güçlü bir tokat atmasıyla uyumlu olduğunu söyledi. Göğüs kafesinin göçmesi, bir çeşit dinozorun kurbanın üzerine bastığının kanıtıydı elbette.

Diğer kişiler bir şeyin hızla geçtiğini söylediler; yere yakın bir şeydi ancak hayvan olamayacak kadar hızlıydı. Veya cinnet geçirmiş bir manyak vardı ve elinde de yirmi beş kiloluk bir balyoz tutuyordu. Şahitlerden biri Tevrat'taki Tanrı'nın bize "vurduğunu" söyledi. Kocaman pençesi olan bir şey ezmişti. Karanlık gece kadar siyahtı. Sessiz ve görünmezdi. Herkes başka bir şey görmüştü.

"İnsanların" diyor Rahibe Vigilante, "inanabileceği bir canavara ihtiyacı olması önemliydi."

Gerçek ve korkunç bir düşmana. Karşısında olduklarını söyleyebilecekleri bir iblise. Yoksa kendimize karşılık kendimiz kalacaktık.

Bıçağın ucunu başka bir tırnağının altına sokarken, aslında önemli olan şey, suç oranının düşmesiydi, diyor.

Bunun gibi zamanlarda, her adam şüphelidir. Her kadın, potansiyel bir kurbandır.

White Chapel Kilisesi Cinayetleri sırasında kamuoyunun bilgisi bu yöndeydi. Yani Karındeşen Jack döneminde. Yüz gün boyunca cinayet oranı yüzde 94 düştü ve sadece beş fahişe öldürüldü. Boğazları kesildi. Bir tanesinin böbreğinin yarısı yendi. Odadaki resim kancalarına bağırsakları asıldı. Cinsel organları ve bir cenin hediye olarak alınmıştı. Hırsızlık yüzde 85 düştü. Saldırı yüzde 70.

Rahibe Vigilante hiç kimse Karındeşen Jack'in sıradaki kurbanı olmak istemiyordu, diyor. İnsanlar pencerelerini kapattı. Daha da önemlisi, hiç kimse katil olarak suçlanmak istemiyordu. Hiç kimse geceleri dışarıya çıkmıyordu.

Atlanta'daki Çocuk Cinayetleri döneminde otuz çocuk boğulmuş, ağaçlara bağlanmış ve bıçaklanmış, dövülmüş ve vurulmuştu; ancak şehir halkının büyük kısmı güvenlik ve emniyet içinde yaşadı ve buna daha önce şahit olmamışlardı.

Cleveland'daki Başsız ve Kolsuz Gövde Cinayetleri döneminde. Boston'daki Boğazlamalar. Chicago'daki Parçalamalar. Tulsa'daki Sopalamalar. Los Angeles'taki Doğrayıcılar...

Bu cinayet dalgaları döneminde bütün şehirlerdeki suç oranı düştü. Kolları kesilmiş, kafaları başka yerde bulunmuş göstermelik bir avuç kurban hariç, şaşırtıcı kurbanlar hariç, her şehir tarihindeki en güvenli dönemin tadını çıkardı.

New Orleans'taki Baltalı Adam Cinayetleri döneminde, katil yerel gazete *Times-Picayune*'a mektup yazdı. 19 Mart gecesi, evinde caz müzik dinleyen hiç kimseyi öldürmemeye söz verdi. O gece New Orleans'ta sadece müzik vardı ve hiç kimse ölmedi.

"Polisin sınırlı bütçeye sahip olduğu şehirlerde" diyor Rahibe Vigilante, "kamuoyunca iyi tanınan bir seri cinayet işleyen katil, davranış değiştirme konusunda etkili bir yöntemdir."

O, şehir merkezinde sokakları turlarkan, bu korkunç umacının gölgesinde işsizlik oranı konusunda hiç kimse dırdır etmedi. Su kesintisi konusunda. Trafik konusunda.

Azrail kapı kapı gezerken, insanlar birlik içindeydiler. Kahpelik yapmadılar, terbiyelerini takındılar.

Rahibe Vigilante'nin hikâyesinin bu noktasında içeriye Müdire Tekzip giriyor, Cora Reynolds'a sesleniyor ve hıçkırıyor.

Bir şey daha var, diyor Rahibe, bir insan ölürken, ölmeden önce göğüs kafesi ezilmiş olsa bile bir nefes daha almaya çalışıyor, iç geçirip inliyor, ağzını sonuna kadar açıyor ve hava alıyor. Göğüs kafesi ezilmiş birinin yanına, etrafta izleyen kimse yoksa, karanlık bir sokakta çömelebilirsiniz, diyor. Gözünün karardığını görebilirsiniz. Ancak bir hayvanı öldürmek, açıkçası farklıdır. Hayvanlar, diyor, mesela bir köpek bize insan olduğumuzu hatırlatır. Merhametli olduğumuzun kanıtıdır. Başka insanlar

bizi gereksiz kılar sadece. Bir köpek veya kedi, bir kuş veya kertenkele bizi Tanrı yapar.

Bütün gün, diyor, bizim en büyük düşmanımız başka insanlardır. Trafikte etrafımıza toplaşmış insanlar. Süpermarkette girdiğimiz sırada önümüzde duran insanlar. Kendilerini sürekli meşgul ettiğimiz için bizden nefret eden süpermarket kontrolörleri. Hayır, insanlar bu katilin başka biri olmasını istemediler. Ancak insanların ölmesini istediler.

Eski Roma'da, diyor Rahibe Vigilante, Kolezyum'da, "editör", insanları barış ve birlik içinde tutmak için kanlı oyunlar organize eden adamdı. "Editör" kelimesi işte buradan geliyor. Bugün editörlerimiz, günlük gazetenin ön sayfasındaki cinayet, tecavüz, kundaklama ve saldırı mönüsünü planlıyor.

Elbette ortaya bir kahraman çıktı. Tesadüfen, 2 Ağustos günü, güneş 8.34'te battığında, yirmi yedi yaşındaki Maria Alvarez gece denetçisi olarak çalıştığı otelden çıktı. Kaldırımda sigara yakmak için durduğu an bir adam onu geriye doğru çekti. Aynı anda canavar önlerinden hızlıca geçti. Bu adam genç kızın hayatını kurtardı. Bütün şehir adamı televizyon başında alkışladı ama içten içe, ondan nefret etti.

Bir kahraman, bir mesih istemiyorlardı. Dangalak piç bir hayat kurtarmıştı ama o hayat kendilerinin değildi. İnsanların istediği şey birkaç günde bir, birinin kurban olmasıydı; volkana atabilecekleri bir şey istiyorlardı. Tesadüfi kader için, düzenli bir adak.

Olay şöyle sonuçlandı: Canavar bir gece bir köpeğe rastladı. Tüylü paçavra gibi görünen küçük bir köpek tasmasından Porter Sokağı'ndaki parkmetreye bağlanmıştı; vurma sesi yaklaştıkça köpek havlıyordu. Ses yaklaştıkça köpek daha da fazla havlıyordu.

Bir dükkânın vitrini, cam kırıklarından bir yapboz gibi oldu. Yangın söndürme musluğu bir yana devrildi ve döküm demiri çatlayınca beyaz bir perde gibi görünen su tıslıyarak fışkırdı. Bir pencere kenarı çakıl ve beton püskürterek adeta infilak etti. Yerinden sökülmüş parkmetre durduğu yerde sallandı ve içindeki

bozuk paralardan takırtı sesleri geldi. Çelikten "Park Yapılmaz" levhası sallanıp metal direğinden ayrıldı. Ne olduğu belli olmayan çarpışmadan ötürü, metal direk vızıldamaya devam ediyordu.

Vurma sesi bir kez daha duyuldu ve havlama sesi kesildi.

Canavar o geceden sonra ortadan kayboldu. Aradan bir hafta geçti; ancak, karanlık olunca sokaklar hâlâ boştu. Aradan bir ay geçti ve editörler gazetenin ön sayfasına koymak için yeni bir korkunç konu buldu. Başka bir yerdeki savaş gibi. Yeni bir kanser türü gibi.

10 Eylül günü, güneş 8.02'de battı. Curtis Hammond, West Mill Sokağı, No. 257'de her hafta katıldığı grup terapi seansından çıktı. Olay olduğunda kravatını gevşetiyordu. Yakasındaki düğmesini açtı. Sokağa bakmak için döndü. Yüzüne çarpan ılık esintiyle birlikte gülümsedi, gözlerini kapattı ve burnundan nefes aldı. Bir ay önce kasabadaki herkes onu gazetenin ön sayfasından tanıyordu. Televizyondaki haberlerden. Canavar tarafından öldürülmesin diye, gece denetçisini geriye çekmişti. Tanrı'nın darbesinden korumak için.

O, bizim istemediğimiz kahramandı.

10 Eylül günü günlük tan 8.34'te sona erdi ve bir dakika sonra Curtis Hammond sese doğru döndü. Adamın kravatı gevşekti ve karanlığa şaşı şekilde baktı. Dişleri parıldıyarak gülümsedi ve "Selam?" dedi.

14

Yoldaş Huysuz'u ikinci balkonun fuayesinde, goblen koltuğun önündeki halıya çökmüş halde buluyoruz. Mavi-beyaz renkli yüzünün çevresinde, sert gri peruklardan sanki yastık var. Peruklar üst üste yığılıp birbirine iğnelenmiş. Hiçbir yeri kıpırdamıyor. Elleri, siyah kadife eldivenlerinin içinde, tendonlarla birbirine bağlanmış kemiklerden ibaret. İnce boynundaki kordonlar, kırış kırış ten gibi görünüyor. Yanakları ve kapalı gözleri içine çökmüş, gömülmüş ve çukur halde.

Ölmüş.

İftira Kontu başparmağıyla kadının gözkapağını yukarı çekince, gözbebeğinin büyüklüğü değişmeden, topluiğne başı gibi görünüyor. Kollarında rigor mortis, yani teninde leke veya

kan pıhtılaşması olup olmadığını kontrol ediyoruz; ancak kadın hâlâ taze et.

Artık telifimiz on dört kişiye bölünecek.

İftira Kontu başparmağıyla kadının gözkapağını kapatıyor.

Bayan Aksırık öksürmeye devam ederse, on üç kişiye bölünecek. Çöpçatan yarağını kesecek cesareti bulabilirse, on iki kişiye.

Artık Yoldaş Huysuz yardımcı oyuncularımızın daimi üyesi. Geriye kalan bizim anlatacağımız bir trajedi. Ne kadar cesur ve nazikti ama öldü. Hikâyemizde bir dekor sadece.

"Ölmüşse... o zaman yemeğimiz olur" diyor Amerika Güzeli. Lobi merdivenlerinin tepesinde duruyor; tek eliyle altınrengi tırabzanı tutmuş. Diğer elini beline koymuş. "O sizi yerdi, biliyorsunuz değil mi?" diyor. Altınrengine boyanmış şişko aşk tanrılarıyla desteklenmiş tırabzanı kavrayan Amerika Güzeli ekliyor: "Bizim de yememizi isterdi."

Ve İftira Kontu, "İşini kolaylaştıracaksa, onu çevir. Böylece yüzünü görmezsin" diyor.

Böylece onu çeviriyoruz, Katil Aşçıbaşı halıya diz çöküyor ve kadının düz ve solgun götünden düşmüş sarı pamuklu külodunu göstermek için etekleri ve jüponları, tarlatanları kadının göğsünün üzerine kaldırıyor. "Öldüğünden emin miyiz?" diye soruyor.

Amerika Güzeli eğilip iki parmağını Yoldaş Huysuz'un dantelli yakasının içindeki kırışık boynun üzerine koyuyor ve mavi-beyaz tene bastırıyor. Oraya diz çöken Katil Aşçıbaşı bunu izliyor; elinde kemik bıçağı var, parmağını da bıçağın çelik ağzına koymuş. Diğer eliyle geri çektiği beyaz ve gri dantelleri, sarı muslin, jüpon ve etek yığınını tutuyor. Bıçağa bakıyor ve "Bunu steril etmemiz gerekir mi?" diye soruyor.

Parmaklarını hâlâ mavi-beyaz boynun bir kenarına bastırmakta olan Amerika Güzeli, "Apandistini kesmeyeceksin ki" diyor. "Endişeliysen" diye ekliyor, "eti biraz daha fazla pişiririz..."

Not defterine bir şeyler yazmaya devam eden İftira Kontu, Donner Party'nin bir şekilde şanslı olduğunu söylüyor. Uçak 1972

yılında And Dağları'na çarpıp-indiğinde içi Güney Amerikalı ragbi oyuncularıyla doluydu. Onlar bizden daha şanslıydılar. Soğuk hava işlerine yarıyordu. Soğutucu işlevi görüyordu. Biri öldüğünde kabul edilebilir insan davranışlarının ince taraflarını tartışmaya zamanları vardı. Ölen birini kara gömüyorlardı, ta ki hiçbir şey umrunda olmayacak şekilde aç kalana kadar.

Burada, bodrumda bile, içinde Leydi Çöpçü ve Bay Whittier ve Vandal Dükü'nün kadifeye sarılmış bedenleri olan alt bodrumda bile dondurucu soğuk yok. Şimdi yemezsek, Yoldaş Huysuz'un içindeki bakteriler kendi başlarına oturup onu yiyeceği için kadın israf edilmiş olacak. Şişecek ve bozulacak. Zehirlenecek ve mikrodalga fırında çevirip dursak da yemek olamayacak.

Hayır, bunu yapsak da... şimdi ve burada, ikinci balkon fuayesinde goblen koltukların ve kristal apliklerin yanındaki altınrengi, çiçekli halının üzerinde onu kessek bile, içimizden biri yarın, burada ölmüş halde yatıyor olacak. Veya ertesi gün. Kemik bıçağı olan Katil Aşçıbaşı, pörsük-dümdüz, mavi-beyaz götümüzü ve çöp gibi görünen butlarımızı göstermek için iç çamaşırlarımızın arkasını kesecek. Dizlerimizin arkası hep gri olacak.

Birimiz bozulacak bir et olacak.

Donu artık örtmediği için düz popo yanaklarından birindeki dövme gözler önüne serilmiş. Tam açılmış bir gül. Aynen kadının söylediği gibi.

Katil Aşçıbaşı kitabını okuduğu için, And Dağları'nda kaybolan o ragbi oyuncularının önce kaba etleri paylaştıklarını biliyor.

Amerika Güzeli soğuk boyundaki parmaklarını çekiyor ve ayağa kalkıyor. Ilık nefesini parmaklarına üflüyor, ellerini hızlı şekilde ovuşturuyor ve eteğinin katlarının içine sokuyor. "Huysuz ölmüş" diyor.

Arkasında duran Barones Frozbit lobiye inen merdivenlere dönüyor. Kabarık eteği hışırdıyor ve sesini peşinden sürükleyerek, "Bir tabak veya kullanacağınız bir serviste alabilirim" diyor. "Yemeği nasıl sunacağınız *çok önemli*" diye ekliyor ve gidiyor.

Katil Aşçıbaşı, "Bu boku biri önümden alsın" diyor. İş yapacağı yere düşmek isteyen etek yığınına ve sert kumaşlara dirsek atıyor.

İftira Kontu bedenin üzerinden bir adım atıp, göğüs kısmına apışıyor ve sadece kadının ayaklarını görüyor. Bacaklar, damarlarla dolu incecik baldır kemiğine kadar çekilmiş beyaz çorapların içine girerek kayboluyor; ayağında kırmızı topuklu ayakkabı var. İftira Kontu iki kolunu kullanarak etekleri topluyor ve geride tutmak için çömeliyor. İçini çekip oturuyor ve poposunu Yoldaş Huysuz'un ölü kürekkemiklerine yerleştiriyor; dizleri tavana bakıyor, kolları ise kadının etek ve dantel birikintisinde kayboluyor. Minik mikrofonu, gömlek cebinden görünüyor. Minik KAYIT ışığı kırmızı renkte parlıyor.

Katil Aşçıbaşı parmaklarını açarak eliyle kaba etini sımsıkı tutuyor. Diğer eliyle bıçağı saplıyor. Sanki Yoldaş Huysuz'un mavi-beyaz götüne dümdüz bir çizgi çizecekmiş gibi görünüyor; o çektikçe çizgi daha kalın ve derin bir hale bürünüyor. Bıçağı götün çatalına paralel çekiyor. Çizgi, mavi-beyaz tenin üzerinde siyah görünüyor, damlayana kadar kırmızı-siyah, sonra da kadının altındaki eteğe damlayarak kırmızı görünüyor. Kemik bıçağının ağzında da kırmızı var. Buğusu üstünde bir kırmızılık. Elleri kırmızı ve buğulu olan Katil Aşçıbaşı, "Ölü insan bu kadar çok *kanar mı*?" diye soruyor.

Kimseden ses çıkmıyor.

Bir, iki, üç, dört, başka bir yerde Aziz Bağırsaksız, "Bize yardım edin!" diye fısıldıyor.

Küçük bıçak ağzını kullanarak kırmızı dağınıklığı durmadan biçtiği için, Katil Aşçıbaşı'nın dirseği bir yukarı bir aşağı inip kalkıyor. İlk çizdiği düz çizgi kırmızı yahninin içinde kayboluyor. Buğu, Tampax'ın kanlı kokusuyla, soğuk havada kadınlar tuvaletinden yükselen kokusuyla birlikte yukarı çıkıyor. Biçme işi duruyor ve adamın eli kırmızı bir şeyi yukarı kaldırıyor. Kaldırdığı şeye bakmıyor. Jüpon yığının ortasında kırmızı görünen şeye bakıyor. İkinci balkon fuayesinde serili halının üze-

rindeki büyük buğulu çiçeğe bakıyor. Havaya kaldırdığı elinde tuttuğu kırmızı şeyi sallıyor. Bakmadığı şeyden koyu kırmızı damlalar düşüyor. Ve "Alın bunu. Birisi alsın..." diyor.

Hiç kimse elini uzatmıyor.

Elinde tuttuğu şeyin ortasında kadının gül dövmesi var.

Ona hâlâ bakmayan Katil Aşçıbaşı, "Alın şunu!" diye bağırıyor.

Peri masalı sateni ve brokardan yapılmış eteğin hışırtısı duyuluyor ve Barones Frozbit aramıza dönüyor. "Aman Tanrım..." diyor.

Damlayan kırmızı şeyin altına kâğıt tabak tutuluyor ve Katil Aşçıbaşı elindeki şeyi bırakıyor. Tabakta et var. İnce bir biftek. Pirzola gibi görünüyor. Veya kasapta "biftek dilimi" olarak etiketlenmiş, uzun et parçası gibi.

Katil Aşçıbaşı'nın dirseği tekrar kalkıp iniyor; biçmeye devam ediyor. Diğer eli, kocaman beyaz çiçeğin buğulu kırmızı ortasını çıkardıktan sonra başka bir parçayı havaya kaldırıyor. Kâğıt tabak doluyor ve ağırlıktan ötürü ortasından bel veriyor. Kenarından kırmızı renkli su dökülüyor. Barones gidip başka bir tabak alıyor. Katil Aşçıbaşı onu da dolduruyor.

Kadının sırtında oturan İftira Kontu ağırlığının yönünü değiştirerek yüzünü buğulu pislikten uzaklaştırıyor. Orada, süpermarketten alınmış soğuk, temiz etin kokusu yok. Üzerinden araba geçmiş ve sıcak yaz günü kırılmış arka bacaklarını otobanda sürüklerken, arkasında bok ve kan izi bırakan hayvanların kokusu var. Doğdukları an bebeklerin üzerinde olan o pis koku var.

Sonra cesetten, yani Yoldaş Huysuz'dan minik bir inilti geliyor.

Uykusunda rüya gören birinin sızlanmasına benziyor.

Ve Katil Aşçıbaşı geriye doğru düşüyor; ellerinden kan süzülüyor. Bıçak orada kalıyor, çiçeğin kırmızı ortasına saplanmış, dimdik duruyor, serbest kalan etekler çırpınıp, düşüp, pisliği saklayana kadar. Barones tıka basa etle dolu tabağı düşürüyor.

Çiçek kapanıyor. İftira Kontu ayağa fırlıyor ve kadının üzerinden kalkıyor. Hepimiz geriye çekiliyoruz. Bakıyoruz. Dinliyoruz.

Bir şey olması gerekiyor.

Bir şey olması gerekiyor.

Sonra, bir, iki, üç, dört, başka bir yerde Aziz Bağırsaksız, "Bize yardım edin!" diye fısıldıyor.

Yumuşak, sis düdüğü sesiyle.

Başka bir yerden Müdire Tekzip'in, "Al bakalım... kedicik, kedicik, kedicik..." diye seslendiğini duyuyoruz. Kelimelerini yayarak söylüyor ve hıçkırdığı için kelimeler aniden kesiliyor. "Gel... annene... bebeğim benim..." diyor.

Ellerinde yapış yapış kırmızı olan Katil Aşçıbaşı parmaklarını kasıyor, hiçbir şeye dokunmuyor, sadece bedene bakıyor ve "Ama bana dediniz ki..." diye haykırıyor.

Ve Amerika Güzeli çömeliyor; deri botları gıcırdıyor. Dantel yakaya iki parmağını koyuyor ve mavi-beyaz boyuna bastırıyor. "Huysuz ölmüş" diyor. İftira Kontu'na dönüp kafasını sallıyor ve "Ciğerlerinde kalmış havanın dışarı çıkmasına sebep olabilirsin" diyor. Tabaktan düşmüş ve fuaye halısındaki toz ve iplik tiftiği üzerine yapışmış eti gösteriyor ve "Onu yerden al..." diyor.

İftira Kontu kasetini geriye sarıyor ve Yoldaş Huysuz aynı iniltiyi çıkarıp susuyor. Papağanımız. Leydi Çöpçü'nün ölümü üzerine kaydedilmiş Bay Whittier'ın ölümü üzerine kaydedilmiş Vandal Dükü'nün ölümü üzerine kaydedilmiş Yoldaş Huysuz'un ölümü.

Yoldaş Huysuz'un ölmesinin sebebi muhtemelen kalp kriziydi. Bayan Clark tiamin eksikliğinden olduğunu söylüyor, yani bizim B_1 dediğimiz vitaminin eksiliğinden. Veya kan dolaşımındaki potasyum eksikliğinden de olabilir; kasların zayıflamasına sebep olur, o da yine kalp krizi geçirtir. Yıllarca anoreksiya nervoza hastası olarak yaşadıktan sonra 1983 yılında Karen Carpenter bu şekilde öldü. Aynen bu şekilde bayılıp yere düştü ve öldü. Bayan Clark, bunun kalp krizi olduğuna şüphe yok, diyor.

Hiç kimse açlıktan ölmez, diyor Bayan Clark. Beslenme yetersizliği yüzünden geçirdikleri zatürre yüzünden ölürler. Potasyum eksikliğinden, böbrek yetmezliğinden ölürler. Osteoporoz yüzünden kemikleri kırıldığı için şoktan ölürler. Tuz almadıkları için kasılma nöbetlerinden ölürler.

Her şeye rağmen, diyor Bayan Clark, o öldü, ki çoğumuz da bu şekilde öleceğiz. Tabii yemezsek.

En sonunda şeytanımız bize emir veriyor. Var olduğu için gurur duyuyoruz.

"Tavuk göğsünün derisini yüzmek kadar kolay" diyor Katil Aşçıbaşı ve kenarından kan dökülen kâğıt tabağa et parçası koyuyor. "Yüce İsa, bu bıçakları çok seviyorum..." diyor sonra.

B Planı

Katil Aşçıbaşı ile İlgili Bir Şiir

"Ünlü biri olmak istiyorsan" diyor Katil Aşçıbaşı,
"sadece bir tüfeğe ihtiyacın var."
Bunu erkenden öğrenmiş, haberleri izlemiş.
Gazeteyi okumuş.

Katil Aşçıbaşı sahnede duruyor,
üzerinde sadece profesyonel aşçıların giydiği
beyaz ve siyah ekose pantolon var.
Bayrak gibi dalgalandıracak kadar büyük,
ancak götünü sarmalamayacak kadar dar.
Elleri, parmakları kabuk bağlamış yaralardan,
kesik izlerinden geçilmiyor.

Parlak, eski yanıklar.
Beyaz gömleğinin kolları sıvanmış,
kıllar ön kolundaki kasları örtmüş.
Kalın kol ve bacakları,
diz ve dirseklerinden bükülüyor ancak eğilmiyor.

Sahnede, spot ışığı yerine,
bir fragman var ve çırpınıyor:
İki ele yakın plan çekim yapılıyor,
tırnaklar temiz ve avuç,
pembe eldivenler kadar mükemmel,
eller tavuk göğsünün derisini çıkarıyor.
Yüzü yuvarlak elek gibi ve yağın altında kaybolmuş,
ağzı fırça gibi görünen küçük bir bıyığın
altında kaybolmuş Katil Aşçıbaşı,
"Yani yedek planım bu" diyor.

Aşçıbaşı, "Garaj grubum albüm anlaşmasıyapamazsa...
diyor, kitabı yayınevi bulamazsa...
senaryosu hiç izin alamazsa...
pilot çekimini hiçbir internet ağı seçmezse...
Yüzü kaşınıyor
ve Aşçıbaşı mükemmel elleriyle onu kaşıyor:
ölü et parçasını yenemeyecek kadar
hoş görünene kadar işliyor;
derisini yüzüyor ve kemiklerini çıkarıyor,
eziyor ve terbiye ediyor,
pane ediyor ve kızartıyor ve garnitürle süslüyor.

Bir silah.
Bir amaç.
İyi niyet ve bir kortej.
Çocukken her gece haberlerini
televizyondan izlemeyi öğrenmiş.
"Böylece unutulmadım" diyor Aşçıbaşı.
Böylece hayatı heba olmamış.
"Yani B Planım bu" diyor.

Ürün Konumlandırma

Katil Aşçıbaşı'dan Bir Hikâye

Bay Kenneth MacArthur'a
Kurumsal İletişim Müdürü
Kutting-Blok Bıçak Ürünleri Şirketi

Sayın Bay MacArthur,

Çok iyi bıçak yaptığınızı zaten biliyorsunuz. Gerçekten mükemmel bıçaklar.

Kötü bir bıçağa katlanmadan da, profesyonel mutfak işi yapmak yeterince zordur. Mükemmel bir *allumette* patates

yapmaya girişirsiniz, ki dilimlerin kalemden daha ince olmaları gerekir. Mükemmel kesiş tel kadar ince ve bir parmak patatesin yarısı kadar olmalıdır. İçindeki yağla sıcak sote tavası beklerken siz havuçları *brunoisette* şeklinde keserek paranızı kazanırsınız; insanlar patatesleri *minunette* kes diye sesleniyor ve insan kötü bıçakla Kutting-Blok arasındaki farkı hemen öğreniyor.

Size bir sürü hikâye anlatabilirim. Bıçaklarınızın götümü kaç kez kurtardığını anlatabilirim. Belçika hindibasını sekiz saat boyunca dilimlerseniz, hayatımın nasıl olduğu hakkında fikir sahibi olabilirsiniz.

Yine de, bütün gün aksatmadan minik havuçları *tourné* şeklinde keser, hepsini mükemmel, portakalrengi futbol topu şekline getirirsiniz ve içlerinden kötü olan biri başarısız bir aşçının tabağına düşer; önemsiz bir insan olan bu kişi devlet üniversitesinin konaklama hizmetleri bölümünden mezun olmuştur, gazeteye yazıyor diye kendisini restoran eleştirmeni zanneder. Çiğneyip yutmayı zar zor öğrenmiş bu aşağılık herif, gelecek hafta gazeteye Chez Restorant'ın aşçıbaşısı havuçları *tourné* şeklinde kesmede sınıfta kaldı yazar.

Sırf mantar kesmek için bile yiyecek dağıtım şirketine alınmayan bir orospu, *bâtonnet* yaban havucumun çok kalın olduğunu yayımlar.

Bu gibi ihanetler. Hayır, yemeği pişirmektense her şeye kusur bulmak çok daha kolay.

Birisi *dauphinoise* patates veya Carpaccio biftek ısmarlarsa, mutfakta çalışan birinin Kutting-Blok bıçaklarına şükrettiğini bilin. Bıçakların mükemmel dengesine, Perçinli kabzasına.

Aman tahtaya vurun, elbette hepimiz daha az iş yapıp daha fazla para kazanmak istiyoruz. Basılı yayınların hepsini satmak, eleştirmen olmak, her şeyi biliyormuşçasına öne atılmak ve hayatını dana dilini soyarak kazanmaya çalışan insanların ucuz resimlerini çekmek... böbreğin yağını alan insanların... ciğerin zarını çekerek çıkaran insanların... bu arada insanlar bunları yaparken eleştirmenler temiz ve hoş ofislerinde oturup temiz

ve hoş parmaklarıyla karın ağrılarını daktiloya çekerler. Bu adil değil.

Elbette bunlar onların fikirleridir. Ancak o fikirler, açlık ve seri cinayet işleyen katiller ve depremler gibi gerçek haberlerin yanında yer alır ve aynı puntoda harflerle yazılır. Makarnaları al dente pişmediği için biri acı çekiyor diye olur bu. Sanki onların fikirleri Tanrı'nın işidir.

Olumsuz bir güvencedir. Reklamın tersidir.

Bence yapabilenler yapıyor. Ancak, yapamayanlar acı çekiyor.

Bu, gazetecilik değil. Tarafsız değil. Bu habercilik değil, yargılama.

Bu eleştirmenler hayat memat meselesi bile olsa güzel bir yemek pişiremezler.

Bu fikirler aklımdayken projeme başladım.

Ne kadar iyi olursanız olun, bir mutfakta çalışıyorsanız, milyonlarca küçük bıçak sizi kestiği için yavaş yavaş ölürsünüz. Veya on bin küçük yanık yüzünden. Haşlandığınız için. Bütün gece beton zeminde ayakta durursunuz veya yağlı veya ıslak zeminde yürürsünüz. Karıştırmaktan ve doğramaktan ve kaşıkla almaktan karpal tünel sendromu geçirirsiniz, yani sinirler hasar görür. Okyanus kadar karidesin buz gibi suyun altında kabuklarını çıkarmaktan. Dizler ağrır, bacaklarda varis oluşur. Rutin hareketlerden ötürü bilek ve omuzlarda yaralar. Mükemmel *calamares rellenos* konusuda kariyer yapmak, yaşam boyunca süren işkencedir. İdeal *ossobuco alla milanese* yapmak için harcanmış bir hayat, azap çekerek ölmenin uzun ve yavaş yavaş şeklidir.

Her şeye rağmen bir gazetede veya internette yazı yazan bir kişi sizi kamu önünde eleştirdiğinde duyarsız olmanızın hiçbir faydası yoktur.

İnternetteki eleştirmenlerin sürüsüne bereket! Herkesin bir ağzı, bir de bilgisayarı var.

Hedeflerimin ortak yönü de bu işte. Polisin biraz daha yakın çalışmaması bir lütuf. Seattle'da bağımsız bir yazarı, Miami'de

öğrenci olan bir eleştirmeni, fikirlerini internetteki bir seyahat sitesine gönderen orta batılı bir turisti keşfedebilirlerdi... Bu ana kadar on altı hedefimin bir modeli var. Evet, yıllardır süren hevesim de var tabii.

Bir tavşanın kemiklerini çıkarmakla, internet sitesinde tuttuğu günlüğe pişirdiğim *costatine al finocchio*'nun üzerine biraz daha Marsala koymam gerektiğini söyleyen sinirli bir adamın kemiklerini çıkarmak çok da farklı değil.

Kutting-Blok bıçaklarına teşekkürler. Dövülmüş *tourné* bıçaklarınız iki işi birden harika yapıyor; üstelik daha ucuz, damgalı soyma bıçağı kullanırken olduğu gibi, ellerim ve bileklerim yorulmuyor.

Ayrıca, kontrfile temizlerken, bir yandan da, Wellington usulü sığır etini çok fazla kaz ciğeri koyduğum için berbat ettiğimi anlatan bir makale göndermiş küçük çakalın derisini soydum; yirmi santimlik fileto bıçağınızın esnek ağzına şükürler olsun ki, iki iş de çok hızlı ve kolay.

Bilemek ve temizlemek çok kolay. Bıçaklarınız bir nimet.

İşin kötüsü hedefler her daim hayal kırıklığına sebep oluyor. O insanlarla yüz yüze geldiğinizde çok fazla bir şey beklemediğiniz halde.

Bir araya gelmek için biraz övgü düzmeniz gerekiyor. Arzulayabilecekleri cinsel bir partner olduğunuzu ima edin. Daha da iyisi, ulusal bir derginin editörü olduğunuzu ima edin; onun fikirlerini dünyaya duyurmak istediğinizi söyleyin. Dibine kadar ihtiyaç duyduğu övgüyü ona verin. Şöhret basamaklarını tırmandırın. Bütün bu ihtimam zırvalarının yarısını teklif edin, o kişi adını söyleyeceğiniz herhangi bir karanlık ara sokakta sizinle buluşacaktır.

Şahsen, bu insanların gözleri hep küçüktür; her bir göz, şişko bir adamın göbek deliğine kaçmış siyah bir misket gibi görünür. Kutting-Blok bıçaklarına şükürler olsun ki, temizlenmiş ve yontulmuş ve düzeltilmiş olduğu için daha iyi görünürler. Et, iyi kullanım için hazırdır.

Yüzlerce Afrika tavuğunun iç organlarını çıkardığınız için, yerel eğlence kılavuzunda beyaz peynirli hindiba turtanızın sakız gibi olduğunu yazan bağımsız yazarın karnını yarmanız da kolay olacaktır. Hayır, Kutting-Blok'un yirmi beş santimlik (Fransız) bıçağı o görevi bile, alabalık veya somon veya yuvarlak herhangi bir balığın barsaklarını çıkarmak kadar kolay bir hale getiriyor.

Aklımızdan geçen bazı şeyler ne gariptir. Birinin ince, beyaz bileğine bakar, yemeklere saldırmadan önce okulda nasıl bir kız olduğunu düşünürüm. Veya kahverengi ayakkabı giymiş bir eleştirmenin, onları crème brûlée üzerindeki karamel tabaka gibi parlatmış olduğunu.

Gösterdiğim bu özen, sizin bütün bıçaklara gösterdiğiniz özenin aynısıdır.

Bu, mutfak işine eskiden verdiğim önemin ve gösterdiğim özenin aynısıdır.

Yine de ne kadar dikkatli olursam olayım, polisin beni yakalaması an meselesi. Bu aklımdan hiç çıkmıyor; ancak tek korkum, kamu zihniyetinin Kutting-Blok bıçaklarını, insanların yanlış anlayacağı bir fiiliyat zincirine bağlamasıdır.

İnsanların çoğu benim şahsi tercihimi, bir çeşit sponsor olarak görecektir. Karındeşen Jack'in televizyondaki reklamlara çıkması gibi.

Ted Bundy ve Falan Filan Marka ip.

Lee Harvey Oswald, Falan Filan Marka tüfeği kuruyor.

Bunun bir çeşit olumsuz sponsorluk olduğu doğru. Belki de sizin pazar payınıza ve net satışlarınıza zarar verecek bir şey olduğu. Özellikle de yakın zamandaki, perakende satışların olduğu Noel sezonu için.

Bütün büyük gazeteler büyük bir jet yolcu uçağının –havada çarpışma, uçak kaçırma, havaalanı pistine düşme gibi– herhangi bir kaza yaptığını duyunca, havayolları şirketlerinin büyük teşhir reklamlarını o gün gazetede yayımlamazlar; bu standart bir prosedürdür. Çünkü birkaç dakika içinde, kullanmayacakları bir alanın tüm ücretini ödemek gerekse bile, bütün havayolları şirket-

leri reklamlarının iptal edilmesi için arayacaktır. O boş alan son dakikada Amerikan Kanser Kurumu veya Adale Erimesi ile ilgili beleş reklamla doldurulur. Çünkü hiçbir havayolu şirketi günün kötü, berbat haberiyle ilişkilendirilme riskini göze almak istemez. Yüzlerce insan ölmüştür. Ve halkın zihninde bu şekilde kalır.

Sözde Tylenol Cinayetleri'nin ürün stoğuna yaptığı şeyleri anımsamak için çok fazla çaba göstermeye gerek yok. Sadece yedi kişi öldü ancak 1982 yılında Johnson & Johnson'ın, ürünü piyasadan toplama gideri 125 milyon dolardı.

Bu tür olumsuz sponsorluk, reklamın tersi gibidir. Ne kadar zeki olduklarını ve ne kadar acı çektiklerini göstermek için saygısızca tenkitte bulunan eleştirmenlere benzer.

Kullandığım bıçak dahil bütün hedeflerimin detayları tam tamına aklımda. İtiraf etmem ve kullandığım çok çeşitli mükemmel bıçaklarınızı ve hangi amaçla kullandığımı kamu arşivine kaydetmek için polisin çok fazla çaba göstermesine gerek yok.

Sonrasında insanlar sonsuza kadar olaya "Kutting-Blok Bıçak Cinayetleri" veya "Kutting-Blok Seri Cinayetleri" diyecek. Şirketiniz, adı meçhul olan benden çok daha fazla biliniyor. Zaten neredeyse her mutfakta bıçağınız var. Nesillerdir süren kaliteniz ve zorlu çalışmalarınız projem yüzünden zarar görürse, bu benim için korkunç bir utanç olur.

Yemek eleştirmenlerinin çok fazla bıçak satın almadığını lütfen aklınızda tutun. Aman tahtaya vurun; ancak bu durumda sanayinin sempatisi benden yana olur. Halka yakın bir kahraman olurum. Ne olacağını asla bilemezsiniz.

Yababileceğiniz herhangi bir küçük yatırım, hem size hem de bana faydalı olacak.

Kanundan kaçmak için bana daha fazla kaynak sunarsanız, sıradan bıçak tüketicisinin bu talihsiz gerçeği bilme ihtimali azalacaktır. Beş milyon dolar kadar küçük bir hediye, benim piyasa demografiğinizin dışında olan uzak bir ülkeye göçüp orada yaşamamı sağlar. O para, şirketinizin parlak gelecekte de devamlı yükselmesini garanti edecektir. Benim açımdan ise para yeni

bir iş dalında eğitim almama, yeni bir kariyer yapmama olarak sağlayacaktır.

Veya bir milyon gibi azcık para karşılığında Sta-Sharp bıçaklarına geçerim *ve eğer yakalanırsam, projem dahilinde onların standart altı ürünlerini kullandığıma yemin ederim...*

Bir milyon dolar. Bu miktarı markaya bağımlılık için verseniz olmaz mı?

İşbirlik yapmak istiyorsanız, gelecek Pazar günü yerel günlük gazetenize teşhir reklamı verin lütfen. O reklamı görür görmez yardımınızı kabul etmek için sizinle irtibat kuracağım. Ancak o güne kadar işime devam edeceğim. Yok; kabul etmezseniz, başka bir hedefim olacağından şüphe etmeyin.

Talebimi düşüneceğiniz için teşekkürler. Sizden haber almayı dört gözle bekliyorum.

Bu dünyada sadece birkaç insan hayatını kaliteden hiçbir zaman ödün vermeyen bir ürün çıkarmaya adardı, o yüzden sizi alkışlıyorum.

Her daim en büyük hayranınız,
Richard Talbott

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21. Lobideki büfenin arkasındaki mikrodalga fırından bir, iki, üç
22. kez zil sesi geliyor ve içerisindeki ışık sönüyor. Katil Aşçıbaşı
23. fırının kapağını açıp üzerinde kâğıt havlu olan kâğıt tabağı çıka-
24. rıyor. Havluyu kaldırıyor ~~ve~~ buhar lobideki soğuk havaya mantar şeklini alıp yayılıyor. Tabaktaki birkaç uzun et kıvrımı çok sıcak ve cızırdıyor; erimiş yağ birikintisinden buhar çıkıyor.

Katil Aşçıbaşı tabağı büfenin mermer tezgâhının üstüne koyuyor ve "Üçüncüleri ~~kim~~ istiyor?" diye soruyor.

Lobinin sağ ve solunda ayakta duruyoruz, cumba ve nişleri, vestiyerci penceresini ve teşrifatçının standını doldurmuşuz; Bayan Clark ve Amerika Güzeli, Kontes Basiret ve İftira Kontu, hepimiz ayakta durmuş ~~çiğ~~niyoruz. Çene ve parmak uçlarımız-

daki yağ parlıyor. Hepimizin bir elinde nemli kâğıt tabak var. Çiğniyoruz.

"Soğumadan hemen yiyin" diyor Katil Aşçıbaşı. "Bunlarda Cajun baharatı var. Çiçek kokusunu bastırsın diye koydum."

Yoldaş Huysuz'un parfümünün veya pudrasının kokusu bu; belki de dantel mendilinin veya gül kokan tatlı bir şeyin kokusu. Katil Aşçıbaşı tat alma duyumuzun üçte ikisi yemeğin nasıl koktuğuna bağlı, diyor.

Amerika Güzeli öne çıkıp tabağını uzatıyor. Katil Aşçıbaşı ağzına kahverengi et kıvrımını atıyor ve attığı eti parmaklarıyla hemen dışarı çıkarıyor. "Çok sıcak" diyor ve ete üflüyor. Diğer eliyle Amerika Güzeli'nin tabağına küçük et kıvrımlarını bırakıyor.

Tabağı tıka basa dolu olan Amerika Güzeli bir yerde ayakta durmak üzere gözden kayboluyor; vesteriyerin arkasına neredeyse saklanıyor. Arkasında duvar ve tahta askılar var. Askılar, üzerindeki numaralı pirinç etiketler hariç bomboş.

Lobideki havada barbekü kokuları, yağlı domuz pastırması kokuları, hamburger kokuları, yanmış yağ ve et kokuları var. Ve hepimiz burada durmuş çiğniyoruz. Hiç kimse şunu söylemiyor: Biraz daha alalım mı? Hiç kimse şunu söylemiyor: Halkın sağlığını tehdit etmeden önce geri kalan şeyi sarıp alt bodruma indirmemiz gerekiyor.

Hayır, burada durmuş parmaklarımızı yalıyoruz.

Şu an meydana gelen olayın hikâyesini hepimiz tekrar yazıp duruyoruz. Bay Whittier'ın Yoldaş Huysuz'u nasıl biçtiğini uyduruyoruz. Ve kadının hayaletinin intikam için ne yaptığını.

Onun merdivenlerden indiğini görmüyoruz. İkinci balkon fuayesindeki halıda yürüyüşünü duymuyoruz. "Yemek mi var?" diye sorana kadar kimse ona bakmıyor.

Gelen Yoldaş Huysuz. İyilik meleği balo giysisinin üst üste yığılmış katlarının içinde duruyor. Şal ve peruk katları üst üste binmiş. Lobinin ana merdiveninin geniş basamağında duruyor; mavi-beyaz ellerini eteğinin katlarının içine sokmuş. Gözleri

vücudunun geri kalanına odaya girerken yol gösteriyor; gözleri ve burnu onu harekete geçiriyor. "Ne pişiriyorsunuz?" diyor. "Bana da verin..."

Hiç kimse konuşmuyor. Ağzımız tıka basa dolu. Dişlerimizin arasındaki et parçalarını yiyoruz.

Yoldaş Huysuz, büfe tezgâhının üzerinde duran ve dumanı tüten, bir kâğıt tabak dolusu, kıvrılmış kahverengi eti görüyor.

Hiç kimse onu durdurmayı düşünmüyor.

Yoldaş Huysuz sendeleyerek mavi lobiyi geçiyor, pembe mermer zemine düşüyor, eteğine takılıyor, sonra uzanıp büfenin tezgâhının kenarına tutunuyor ve ayağa kalkıyor. Orada dururken yüzünü ve peruğunu et tabağına daldırıyor.

Arkasında, aşağıya inen mavi halı kaplı merdivenlerde kanlı ayak izleri var.

Buranın bir görünen, bir kaybolan hayaleti.

Hepimiz, kadının gri lüleli saçlarının mermer tezgâhın üzerindeki kâğıt tabakta sağa sola, yukarı aşağı hareket ettiğini görüyoruz. Elbisesinin kıçında bir çiçek açıyor, gittikçe büyüyor ve kocaman, kırmızı bir çiçeğe dönüşüyor. Sonra kafasını kaldırıyor ve boş tabağa arkasını dönüyor. Kahverengi bir et kıvrımını mavi-beyaz eliyle kavramış olan Yoldaş Huysuz dudaklarını yalıyor ve "Tanrım, çok kart ve acı" diyor.

Birinin bir şey söylemesi gerek. Nezaketen.

Sıska Aziz Bağırsaksız, "Ben genellikle et yemem; ama *bu et*... gerçekten lezzetliydi" diyor. Etrafına bakıyor.

Yağlı avcunu karşısındakini durdurmak için havaya kaldıran Katil Aşçıbaşı gözlerini kapatıyor ve "Seni uyarıyorum... aşçılığımı *eleştirme*..." diyor.

Geri kalanımız, kafamızı evet anlamında sallıyoruz. Lezzetli. Geri kalanımızın tabakları boş. Hepimiz çiğnemekte olduğumuz lokmalarımızı yutuyoruz. Geriye yağ katmanı kalmıştır diye dillerimizle dişlerimizi kontrol ediyoruz. Yağ var mı yok mu diye bakıyoruz.

Yoldaş Huysuz lobinin ölüm olan alanına, dünyanın en büyük kristal avizesinin donuk pırıltısının altındaki goblen koltukların bulunduğu yere geçmiş. Dört köşesinde altınrengi püskül olan mavi kadife yastığı elleriyle havaya kaldırıyor ve koltuğun ucuna koyuyor. Ayakkabılarını çıkarıyor. Beyaz çorapları kırmızı lekeli. Önce oturuyor, sonra da kafasını yastığa koyarak koltuğa uzanıyor. Ve Yoldaş Huysuz irkiliyor. Bir dakika boyunca yüzü asılıyor, sonra rahatlıyor. Elini arkasına götürüyor, etek ve jüponun nemli katmanlarına dokunuyor. Sanki ayağa kalkacakmış gibi öne uzanıyor; gözleri mavi halı boyunca merdivenlerden büfeye, oradan da koltuğa kadar kendisini takip etmiş kanlı ayak izlerine takılıyor.

Hepimiz ayakkabıdan dökülen kana bakıyoruz.

Hâlâ çiğniyor, çiğnerken çenesi dönüp duruyor; geviş getiren inek gibi görünen Yoldaş Huysuz bize bakıyor.

Bu sahneyi hazmetmeye çalışıyor.

Eteğinin arkasındaki elini öne getiriyor; elinde Katil Aşçıbaşı'nın kemik bıçağını tutuyor. Bıçağın üzerindeki kan hem pıhtılaşmış hem de bıçağı parlatmış.

Büfenin arkasında duran Katil Aşçıbaşı öne çıkıyor. Elini açıyor ve yağlı parmaklarını kadına sallayarak, "Onu alayım. O benim" diyor.

Ve Yoldaş Huysuz çiğnemeye son veriyor. Ve lokmasını yutuyor.

"Ben..." diyor.

Yoldaş Huysuz bıçağa ve elinde tuttuğu et kıvrımına bakıyor.

Et parçasının üzerinde önceden hiç görmediği bir gül dövmesi var. Belki aynada görmüştür. Ancak artık rengi açık kahve.

Kâğıt tabağını yaladığı için İftira Kontu'nun yüzü görünmüyor.

Yoldaş Huysuz şunu söylüyor:

"Ben sadece bayıldım..."

Şunu söylüyor:

"Ben bayıldım... ve siz benim götümü mü yediniz?"

Büfede duran yağlı kâğıt tabağa bakıyor ve şunu söylüyor:

"Bana kendi götümü mü yedirdiniz?"

Tabiat Ana elini ağzına kapatıp geğiriyor ve "Affedersiniz" diyor.

Katil Aşçıbaşı bıçağı almak üzere elini uzatıyor; başparmağındaki tırnağın altında ince bir kırmızı halka var. Yoldaş Huysuz'un tozlu avizenin kristalinde parlayan binlerce-binlerce minik versiyonuna bakmak için kafasını kaldırıyor. Kadının elinde binlerce-binlerce Cajun baharatlı pişirilmiş gül var.

Kontes Basiret arkasını dönüyor ama bu gerçekliğin daha küçük versiyonunu izlemeye devam ediyor; Yoldaş Huysuz'un film veya televizyon boyutundaki hali büfenin arkasındaki aynaya yansıyor.

Hepimiz kendimizce düşündüğümüz Yoldaş Huysuz uyarlamasını görüyoruz. Olup bitenlere ilişkin hikâyeyi hepimiz kendimizce yazıyoruz. Ve hepimiz kendi uyarlamamızın gerçek olduğundan eminiz.

Kolundaki saate bakan Rahibe Vigilante, "Yiyin. Işıklar bir saat sonra sönecek" diyor.

Yoldaş Huysuz'un küçük versiyonları ağızlarındaki şeyi zar zor yutuyor. Mavi-beyaz yanaklar kabarıyor. Boğazlar kapanıyor; kendi acı teninin tadını öğürüyor.

Hepimiz gerçekliği hikâyeye dönüştüyoruz. Kitap yazmak için bunu hazmediyoruz. Gördüğümüz olay zaten sinema senaryosu oluyor.

Bizim Mitolojimiz.

Sonra tam zamanında, goblen koltukta boylu boyunca uzanmış Yoldaş Huysuz yere düşüyor. Gözleri azıcık açık olduğundan avizeye bakıyor. Pembe mermer zeminin üzerindeki kadife ve brokar öbeğinin içinde yatıyor. Sonra da ölüyor. Bıçak hâlâ elinde. Kızartılmış poposunun kahverengi kıvrımı hâlâ elinde.

Goblen koltuğa oturduğu yerde koyu kırmızı leke var. Mavi kadife yastıkta kafasının bıraktığı girinti var. Yoldaş Huysuz kameranın arkasındaki kameranın arkasındaki kamera değil.

Onunla ilgili gerçeği aklımızda tutuyoruz. Dişlerimizin arasına kazıyoruz.

Fısıltı gibi çıkan sesiyle Yoldaş Huysuz, "Sanırım... ben bunu hak ettim..." diyor.

Geriye sarmak için bir dakika geçiyor ve İftira Kontu'nun kayıt cihazındaki sesi "ben bunu hak ettim... ben bunu hak ettim..." sözünü tekrarlayıp duruyor.

Öngörme

Yoldaş Huysuz ile İlgili Bir Şiir

"Bakireliğimi" diyor Yoldaş Huysuz,
"kulağımdan kaybettim."
O kadar toy ki, hâlâ Noel Baba'ya inanıyormuş.

Yoldaş Huysuz sahnede duruyor,
mafsallarını kalçasının üzerinde dinlendiriyor,
kollarını bükmüş; bu yüzden deri dirsekleri
iki yanından dışarı fırlamış.
Bağları düğümlenmiş,
çelik burunlu botlarının arasında mesafe var.
Bacaklarında kamuflaj bol pantolonu var;
bileklerinden pantolonu bağlamış.

Öne o kadar eğilmiş ki, çenesinin gölgesi,
ordu malı zeytin yeşili-mat kahverengi
parkasının önüne düşüyor.
Sahnede, spot ışığı yerine, bir fragman var:
Protesto pankartları ve
grev gözcülerini gösteren haberler,
megafon şeklindeki dudaklar bağırıyor,
sonuna kadar açılmışlar.
Sırf diş var, dudak yok.
Ağızlar sonuna kadar açılırken gözler kapanıyor, sımsıkı.

"Hakim çifte velayete karar verdikten sonra"
diyor Yoldaş Huysuz, "annem bana şunları söyledi...
Gecenin yarısında, kafanı yastığa koymuş uyurken,
baban gizlice odana girerse,
sen gelip bana söyleyeceksin.
Annesi, "Eğer baban pijamanın altını çıkarıp seni
parmaklarsa..." diyor.
Sen gelip bana söyleyeceksin.
Pantolon fermuarını açıp şişko, ağır bir yılan
–sıcak, kötü kokan yapışkan bir cop– çıkarırsa,
ve bunu ağzına sokmaya çalışırsa...
Sen gelip bana söyleyeceksin.

"Bunların yerine" diyor Yoldaş Huysuz,
"babam beni hayvanat bahçesine götürdü."
Onu baleye götürdü.
Onu futbol antremanına götürdü.
Öperek iyi geceler, dedi.

Yüzünde, oturma eylemlerinin renkleri,
pasif direnişlerin şekilleri
topluca yürümeye, yürümeye, yürümeye devam ediyor.
Yoldaş Huysuz,
"Ancak" diyor,
"hayatımın sonuna kadar ben hep hazırdım."

Acı Konuşmak

Yoldaş Huysuz'dan Bir Hikâye

Oturduğu andan itibaren açıklamaya çalıştık...

Erkeklerin girmesine izin vermiyoruz. Burası sadece kadınların alındığı güvenli bir yer. Bu grubun amacı kadınlara bakmak ve onları kendilerini özel hissettirip güçlendirmek. Kadınların sorguya girmeden, yargılanmadan özgürce konuşmalarına izin vermek. Erkekleri dışarda bırakmak zorundayız; çünkü erkekler kadınlara ket vuruyor. Erkek enerjisi kadınların gözünü korkutuyor ve küçük düşürüyor. Erkeklere göre bir kadın ya bakiredir ya kaltak. Ya bir annedir ya da bir orospu.

Dışarı çıkmasını istediğimde adam bizi duymazdan geliyor. Kendisine "Miranda" dememizi istiyor.

Tercihine saygı duyuyoruz. Fiziksel açıdan kadın gibi görünmeye heves etmiş ve çaba harcamış. Ancak bu yer kadın olarak doğmuş kadınlar içindir diyoruz kibar, yumuşak bir şekilde.

Miranda Joyce Williams olarak doğmuş. Bunu söylüyor ve kertenkele derisinden yapılmış, pembe renkli el çantasını açıyor. Ehliyetini çıkarıyor. Uzun, pembe tırnağıyla ehliyetini masanın ortasına itiyor ve cinsiyet bölümünün altındaki "K" harfini gösteriyor.

Devletin yeni cinsiyetini kabul edebileceğini ancak bizim kabul etmediğimizi söylüyoruz. Üyelerimizin çoğu küçükken erkeklerle ilgili travmalar geçirdi. Bedenlerinin alçaltılmasından korkuyorlar. Nesne gibi kullanılmaktan. Erkek olarak doğduğu için bu konuları o adam asla anlayamazdı.

Adam diyor ki: Ben kız olarak doğdum.

Gruptan biri, "Bize doğum belgeni gösterebilir misin?" diyor.

"Miranda" diyor ki: Elbette hayır.

Başka biri, "Âdet görüyor musun?" diye soruyor.

Ve "Miranda" diyor ki: Şu an değil.

Boynuna doladığı, gökkuşağı renklerindeki eşarpla oynuyor, onu çeviriyor, çekiyor. Sinirli kadın davranışları sergileyen bir karikatür gibi üstünü başını düzeltiyor. Omuzlarını örttüğü canlı, pırıl pırıl eşarpla oynuyor ve onun omuzlarından dirseklerine düşmesine izin veriyor. Parmaklarıyla uzun kâküllerini tarıyor. Eşarbını bir o yana bir bu yana çekiştiriyor. Bacak bacak üstüne atıyor. Sonra bacak değiştiriyor. Kucağındaki kürklü montu kaldırıp katlıyor. Çevirip bir eliyle kürklü kısmı okşuyor; pembe renk ve mücevherler kadar parlak oje sürdüğü tırnakları bunu yaparken yan yana duruyor.

Dudakları ve ayakkabıları ve çantası, tırnakları ve saat kayışı, hepsi kızıl saçlı birinin göt deliği gibi şeker pembesi.

Gruptan biri ayağa kalkıyor, dik dik bakıyor. "Lanet olası amaç ne?" diye soruyor. Örgüsünü ve su şişesini büyük el çantasına sokuşturuyor ve "Bütün hafta bugünü bekledim. Şimdiden berbat oldu bile" diyor.

"Miranda" orada oturuyor; gözleri uzun, kalın kipriklerin altına çadır kurmuş. Gözleri mavi-yeşil göz kalemi havuzunda yüzüyor. Rujunun üzerine kırmızı ruj sürmüş. Allığının üzerine allık bulaştırmış. Rimelinin üzerine rimel. Kısa bluzu neredeyse göğsüne çıkıyor. Bluzun pembe ipek kumaşı, iki meme ucunu gizliyor; göğsünün her biri yüzü kadar büyük ve göğüs kafesinin bronzlaşmış üst kısmından balon gibi fırlıyor. Midesi görünüyor; sımsıkı ve bronz, erkek midesi. Ancak bir erkeğin dönüşeceği bir kadın modeli olmuş; fantezilerdeki şişme bebek gibi görünüyor.

"Miranda" rap grubu için biraz daha rap beklediğini söylüyor.

Biz ise sadece ona bakıyoruz.

Saçma sapan bir adam. Şu "Miranda." Klişe Frankenstein canavarlarında olduğu gibi onda bütün erkeklerin fantezisi gerçekleştirilmiş: Mükemmel büyük yuvarlak göğüsler. Uzun uyluklarda sert kaslar. Mükemmel bir şekilde kıvrımlı ve rujdan ötürü ıslak dudaklar. Çok kısa ve seksten başka hiçbir işe yaramayacak pembe, dar bir deri etek. Konuşurken küçük bir kız veya filmlerdeki genç bir yıldız gibi buğulu bir sesi var. Kocaman bir havayı dışarıya gönderiyor ancak çıkan ses çok az. Adamların duyabilmek için yaklaşması gerektiğinden *Cosmopolitan* dergisinin kızlara önerdiği fısıltılı ses var onda.

Konuşmadan, paylaşmadan orada öylece oturuyoruz. Masanın altında penis olduğunu bilince dürüst konuşmak imkânsız. Frida Kahlo ve Georgia O'Keeffe posterlerinin arasında otursak bile... elma-tarçın kokulu mumların arasında... kitabevlerindeki beyaz, siyah, turuncu renkli kedi olsa bile...

Tamam, diyor "Miranda", o zaman ben başlayayım.

"Miranda"nın oksijenli saçı güzellik salonunda topuz yapılmış; sprey sıkıldığı için sert ve üzerine metal tokalar takılmış.

"Miranda"nın çalıştığı yerde sırılsıklam âşık olduğu bir adam var. Adam, "Miranda"yla flört etmiyor. Parlak saçlı bu genç satış temsilcisi kesinlikle çok tatlı ve Porsche kullanıyor. Adam evli ama "Miranda" adamın katışıksız hayvansı bir ilgi duyduğunu biliyor. Bir defa işten sonra, diyor "Miranda", adam gelip elini koydu...

Hepimiz sadece bakıyoruz.

Adam elini "Miranda"nın koluna koymuş ve onu içki içmeye davet etmiş.

"Miranda"nın kolları ince; yağdan sallanmamak bir yana, bronzlaşmış kastan ibaret. Plastik gibi pürüzsüz. Adam kıkırdıyor. Yani "Miranda" kıkırdıyor. Gözlerini kaldırıp tavana bakıyor.

"Miranda" iş arkadaşı satış temsilcisinin kendisini çok karanlık bir bara götürdüğünü söylüyor. Kimsenin fark edemeyeceği bir yere...

Bu, adamların bütün gece tamamen benle ilgili, ben, ben, ben dediği türden bir konuşma.

Biz buraya erkeklerden, pis çoraplarını toplamayan kocalarımızdan kaçmak için geldik. Bize tokat atıp sonra da bizi aldatan kocalarımızdan. Erkek doğmadığımız için üzülen babalarımızdan. Bizimle oynaşan üvey babalarımızdan. Bize zorbalık yapan kardeşlerimizden. Patronlarımızdan. Papazlardan. Trafik polislerinden. Doktorlardan.

Genellikle tartışmalara izin vermiyoruz; ancak gruptan biri "Miranda?" diyor.

Ve çenesi düşmüş "Miranda" susuyor.

Bilinci yükseltmenin kökeninde şikâyet etmek olduğunu söylüyoruz ona. Çoğu insanın orospu seansı dediği şeyin. Komünist Çin'de, Mao'nun devriminden sonraki yıllarda yeni bir kültür inşa ediliyordu ve bunu yaparken insanların geçmişleri hakkında şikâyet etmesine izin vermek en önemli kısımdı. İlk başlarda, insanlar şikâyet ettikçe geçmiş daha da beter görünüyordu. Ancak insanlar anlatarak geçmişi çözmeye başlayacaktı. Şikâyet ederek ve şikâyet ederek ve şikâyet ederek kendi korkunç hikâyelerinin tüm acısını boşaltacaklardı. Sıkılacaklardı. Sonrasında da hayatları için yeni bir hikâyeyi kabul edeceklerdi. İlerleyeceklerdi.

Her çarşamba gecesi buraya, bir kitabevinin penceresiz gizli odasına gelip, büyük kare bir masanın etrafındaki katlanır metal iskemlere oturmamamızın sebebi bu.

Devrim buna "Acı Konuşmak" derdi.

"Miranda" omuzlarını silkiyor. Kaşlarını kaldırıp kafasını sallıyor ve kendisinde korkunç bir hikâye olmadığını söylüyor. İç geçiriyor ve gülümsüyor ve gözünü kırpıyor.

Gruptan biri, "O zaman seni burada istemiyoruz" diyor.

Erkeklerin sırf zevkleri için mükemmel ve robot bir kadın yaratması fikri bu zaten; kendi zevkleri için her gün oluyor. Sokakta gördüğünüz o en "güzel" kadınların hiçbiri gerçek değil. Onlar kendi sapık kadın kalıplarını ölümsüzleştiren erkekler sadece. Dünyadaki en eski hikâyedir bu. Nereye bakacağınızı bilirseniz *Cosmopolitan* dergisinin her sayfasında bir penis olduğunu görürsünüz.

"Miranda" kendisini çok iyi karşılamadığımızı söylüyor.

Ve biri, "Sen kadın değilsin" diyor.

Wymyn Kitap Ortak Satış Noktası'nın arkasında, sadece kadınların katıldığı güvenli toplanma yerinde buluşuyoruz. Baskıcı fallik yang enerjinin, yerimizi kirletmesini kesinlikle istemiyoruz.

Kadın olmak özeldir. Kutsaldır. Katılabileceğiniz herhangi bir kulüp değildir. Östrojen iğnesi olup soluğu burada alamazsınız.

"Miranda" diyor ki: Sizin biraz makyaj yapmanız lazım. Kendinizi güzelleştirin.

Erkekler bunu anlamıyorlar. Kadın olmak, sırf makyaj yapıp topuklu ayakkabı giymek değildir. Bu tür cinsel taklit, cinsiyeti papağan gibi tekrarlama en kötü hakarettir. Bir adam sadece ruj sürüp, sikini kestirmenin onu bizim kız kardeşimiz yaptığını düşünür.

Biri iskemleden kalkıyor. Biri daha kalkıyor ayağa ve ikisi birden hareketleniyor.

"Miranda" şunu soruyor: Ne planlıyorlar?

Ayağa kalkan üçüncü kadın, "Büyük dönüşüm" diyor.

"Miranda"nın pembe tırnakları el çantasına gidiyor. Göz yaşartıcı spreyi çıkarıyor ve bunu kullanmaktan çekinmediğini söylüyor. Dudaklarının arasına gümüşrengi tecavüz düdüğünü koyuyor.

Birisi masanın etrafından dolanıp ona çok yakın bir yerde duruyor; ancak "Miranda" beyaz sprey kutusunu sımsıkı tutmuş. Sonra gruptan biri, "Memelerini görelim..." diyor.

Gruba lider seçmedik. Bilinci yükseltmenin kuralları gereği münakaşaya yer yok. Hiç kimse başkasının tecrübesine meydan okuyamaz. Herkes sırayla konuşur.

Gümüşrengi tecavüz düdüğü "Miranda"nın dudaklarından düşüyor. Paris dudakları kolajenle şişirilmiş. Mankenler dudak büküp "Üç" deyince nasıl görünüyorsa aynen öyle.

"Miranda" şaka yaptığımızı söylüyor.

Erkeklerin kadın olmanın avantajlarına sahip olmak istemesi ancak bunun gibi boktan şeyleri kaldıramaması çok sıradandır.

Başka biri, "Biz ciddiyiz. Haydi göster..." diyor.

Burada hepimiz kadınız. Haliyle meme de gördük. "Miranda"ya yakın duran biri, adamın pembe bluzunun en üstteki düğmesine uzanıyor. Bluz pembe ipekten ve göğüslerini örtüyor. Pürüzsüz, dümdüz karnını gösterecek şekilde kesilmiş ve kemerli eteğinin üzerine parça parça dökülüyor. Kertenkele derisinden pembe kemeri, köpek tasmasından büyük değil.

Pembe eliyle kadına tokat atarak onu uzaklaştırıyor. Kimse kıpırdamıyorken "Miranda" minik bir iç geçiriyor. Hepimiz izlerken en üstteki düğmeyi açıyor. Pembe tırnakları bir sonraki düğmeyi açıyor. Sonra da ötekini. Bütün düğmeler açılana kadar dönüp hepimize bakıyor, gözleri bir kadından ötekine kayıyor ve sonra bluz açılıyor. İçeride gül nakışlı, dantelli, pembe satenden bir sutyen var. Teni pistolenin boyadığı pembe renginde, orta sayfa kadar temiz; normal tenlerde gördüğümüz ben, tüy veya kırmızı böcek ısırığı yok. Boynunda inci kolye var ve göt yarığı kadar kocaman olan göğüs arasını işaret ediyor.

Sutyenin kopçası önde ve "Miranda" kopçayı tutup birazcık bekliyor ve kadınlara bakıyor.

Gruptan biri, "O kadar kocaman kafesi taşımak için ne kadar östrojen aldın?" diye soruyor. Başka biri ıslık çalıyor. Grubun geri kalanı da ıslık çalıyor. Göğüsler çok mükemmel. Aynı ölçü-

deler ve birbirlerinden uzakta değiller. Mühendis elinden çıkmış gibi görünüyorlar.

Pembe tırnaklar kopçayı açıyor ve sutyen açılıp düşüyor. Sutyen açılıp düşüyor ancak gögüsler yukarıda kalıyor; sıkı ve yuvarlaklar, meme uçları ise tavanı gösteriyor. Ancak bir adamın seçeceği göğüsler bunlar.

Yakında duran biri elini uzatıp göğsü avcuna alıyor. Eti sıkıyor. Başparmağıyla meme ucuna dokunuyor ve "Millet. Bunu hissetmeniz gerekiyor. Tanrım, çok iğrenç" diyor. Göğsü sıkıyor, bırakıyor. Bir kez daha sıkıyor ve "Şey gibi... bilemedim... ekmek hamuru olabilir mi?" diyor.

"Miranda" kurtulmak için kıvrılıyor ve iskemleye iyice yaslanıyor.

Adamın göğsünü sıkan el daha kuvvetli tutuyor ve kadın, "Yapma" diyor.

Başka biri, "Bu kadar güzel memelerim olsa fena olmazdı" diyor.

Bunlar silikonlu olmalı. Başka bir el uzanıp düğmeleri açık bluzun içindeki diğer göğsü kavrıyor ve altından tutup inci kolyeye doğru ittiriyor, böylece göğsün altında ameliyat izi olup olmadığını görüyoruz.

"Miranda" orada oturuyor; kollarını dirseklerinden kırmış, elleriyle pembe sutyeni tutuyor, biz bakalım diye sutyeni açık tutuyor. İçine göğüsleri yerleştirmek üzere sutyeni kapatmaya çalışıyor.

Memeyi tutanlardan biri, "Şimdi olmaz" diyor.

Ehliyeti masanın üzerinde, önümüzde duruyor; cinsiyet bölümünün altına kocaman "K" harfi basılmış.

Başka biri, "Sahte memeler hiçbir şeyi kanıtlamaz" diyor.

Başka biri, "Kocamın daha büyük memeleri var" diyor.

"Miranda"nın arkasından uzanan eller omuzlarındaki eşarbı çekip alıyor, pembe bluzu kollarından sıyırıp çıkarana kadar çekiştiriyor. Teni, kulaklarındaki inci küpeler kadar berrak bir

şekilde parlıyor. Meme uçları, kertenkele derisinden el çantası kadar pembe ve bunlara izin veren kendisi.

Birisi bluzu odanın köşesine fırlatıyor.

Başka biri, "Haydi amını görelim" diyor.

Ve "Miranda" diyor ki: Hayır.

Her şey açık. Bu zavallı, üzgün, yanlış yola saptırılmış sik, bizi kullanıyor. Sadisti kışkırtan mazohist gibi. Bir suçlunun yakalanmak istemesi gibi. "Miranda" bunun için yalvarıyor. Bu yüzden buraya geldi. Bu şekilde giyinmesinin sebebi bu. Bu kısa mı kısa etek, kavun gibi duran memeler gerçek bir kadını gerçekten delirtiyor. Bu durumda "hayır", "evet" demek. "Evet, lütfen" demek. "Bana vur" demek.

"Miranda" diyor ki: Büyük bir hata yapıyorsunuz.

Ve herkes gülüyor.

Bilinci yükseltmek demek, kişinin genital bölgesiyle mutabık kalması demek, diyoruz. Diğer toplantılarda hepimiz el aynası getirip üstüne apıştık. Bir spekulumu paylaştık ve bir bakireyle bir annenin rahim boynu arasındaki farkı etüt ettik. Kadın sağlığı merkezindeki hoparlörleri buraya getirdik ve Karman kanülü ile aybaşını özütlemeyi gösterdik. Evet, bunların hepsi tam buradaki ahşap masanın üzerinde oldu. Birlikte seks oyuncakları satın aldık ve G-noktasını inceledik.

Biraz iterek "Miranda"yı masanın üzerine çıkarıyoruz. Elleriyle dizlerinin üzerinde durmasına rağmen göğüsleri yuvarlak ve sıkı görünüyor; esnemiyor, aşağıya sarkmıyor. On beş santimlik fermuarla birlikte eteği kuru götünden kayıyor. Altına tayt giymiş: Gerçek bir kadın olmadığının daha da büyük kanıtı.

Gruptaki kadınlar, yani biz, birbirimize bakıyoruz. Emirlerimizi yerine getiren bir adam var burda. Bir kısmımız taciz edilmiş. Diğerlerine tecavüz edilmiş. Hepimiz gözlerimizi ayırmadan bakıyoruz, elliyoruz ve erkek gözüyle onu soyuyoruz. Sıra artık bizde; ama nereden başlayacağımızı bilmiyoruz.

Biri taytı adamın götünden aşağı çekiyor. Başka biri "Domal" diyor.

"Miranda"nın aşağıdaki dudaklarının görüntüsü hiç kimseyi şaşırtmadı. Teni çok gösterişli. Islak çiçek gibi görünen bölüm, sanki *Playboy* veya *Hustler*'da yer alabilsin diye stilist tarafından üzerinde çok fazla çalışılmış gibi görünüyor. Yine de eti yeterince yumuşak görünmüyor ve rengi donuk; pembe veya açık kahverengi değil. Ameliyat izi göze çarpıyor. Edep yeri kılları kesilmiş ve ortada ince çizgi kalana kadar ağda yapılmış. Parfüm kokuyor. Bir amın görünmesi gerektiği gibi değil. Daha fazla baktıkça, bunun gerçek olmadığına karar veriyoruz.

Biri araba anahtarıyla "Miranda"yı dürtüyor. Parmağını bile kullanmıyor. Başka biri tenin katmanlarını dürtüyor ve "Umarım bunun için çok fazla para vermemişsindir..." diyor.

Gruptan başka bir üye ne kadar derin olduğuna bakalım diyor.

Cinsiyeti ne olursa olsun, "Miranda" ağlamaya başlıyor. Bu küçük dramın içine düştüğü için, bütün göz makyajı ve allığı birbirine giriyor, fondöten yanaklarından süzülerek ağzının kenarlarına damlıyor. Bileklerinin arasında gerilmiş olan taytı hariç adam çırılçıplak; ayağında altınrengi, modaya uygun, topuklu sandalet var. Bluzu yok; pembe dantelli sutyeni açık ve omuzlarından sarkıyor. Hıçkırdığı için sıkı, yuvarlak göğüsleri titriyor. Bu şekilde konferans masasının üzerinde duruyor. Kürklü montu yerde, bir köşeye fırlatılmış. Sarı saçı dağılmış. Adamın küçük, korkunç hikâyesi işte bu.

Biri "Miranda"ya çeneni kapat diyor. Çeneni kapat ve dön.

Biri bileğini tutuyor. Diğeri öbür bileğini tutuyor ve adam minik bir çığlık atıp dönene kadar bacaklarını büküyorlar. Adam sırtüstü yatıyor, bacakları ayrık; farklı eller altınrengi sandaletleri sıkıca kavrıyor.

Bu bir kadın değil. Belki Mars gezegeninden biri *Cosmopolitan* dergisinde bir kadın görmüştür ve yarattıkları şey de böyledir. Klitorisini göstererek, penisinin yontularak bu hale getirildiğini söylüyoruz. Biri suni vajinanın sadece penis olduğunu, içi boşaltılarak içeriye sokulduğunu, derinlik vermek için bağırsakların

mukus üreten alt bölümüne bağlandığını açıklıyor. Rahim boynunun olması gereken yer için, boş erbezi torbasının derisini kullanıyorlar.

"Sakla samanı, gelir zamanı" diyor biri.

Birisi büyük el çantasından el feneri çıkarıyor ve "Bunu görmem lazım" diyor.

Başka birisi, "Amma yaygara yaptı. Leğenkemiği olmadığının kanıtı bu" diyor.

Şimdiye kadar çoktan eve gitmeleri gerekiyordu. Ama hayır, bütüm bunlar kurnazca bir aydınlanma, ta ki birinin canı yanana dek.

Yine de her hafta burada toplaşıp kimin hangi işi alamadığı konusunda dır dır konuşuyorlar. Kimin kariyerine görünmez engellerle set çekilmiş. Kim benzin istasyonunda çalışanların ya da inşaat işçilerinin onu gözleriyle soyduğunu hissetmiş. Yaptıkları tek şey konuşmak. En sonunda karşılık verecekleri bir şans yakaladılar.

Takım kurma alıştırması yapıyorlar.

Adam niye burda, diye soruyorlar. Casus mu?

Uzmanlar, aynı işten bir erkek bir dolar kazanırken, kadının sadece altmış sent kazandığını söylüyor. Ekstra parayı bu şekilde kazanmış, şimdi de hava atıyor. Makyaj ve plastik memelerle. Herhangi bir gerçek kadında çatlak izleri olur. Gri saçlar olur. Yumuşak, selülitli butlar olur.

Burada ne bulmayı düşündün, diye soruyorlar adama.

Birisi parmaklarıyla adamı dürtüyor. Bir diğeri el feneriyle.

Grup, seksi kızların üst üste çıkıp bir araya geldiği, erkeklerden nefret eden maganda lezbiyen çetesini bulacağını mı umuyordun diye soruyor.

El fenerindeki küçük halojen ampul sıcak olmalı ki adam haykırıyor; güçlü şekilde kıvrandığından, kalkamasın diye bütün grup onu tutuyor. Bacaklarını tutup ayırıyorlar ve açması için onu zorluyorlar.

Birisi, "Neye benziyor?" diye soruyor.

Grubun gerisi sırasını bekliyor.

"Miranda" masanın üzerinde boşa çabalıyor; grup adamın üzerine eğiliyor, inci kolye kopuyor ve inciler her yere yuvarlanıyor. Saçındaki tokalar düşüyor. Göğüsleri, yani iki jelatin tepe zıplayıp titriyor.

Birisi adamın meme uçlarını birer birer çimdikleyip çekiyor ve "Salla onları seksi kız" diyor.

Başka biri, "Taşaklarını nereye koyduğunu görmek istiyoruz, orospu" diyor.

Ortada ilginç bir paralellik var. Üzerinde sadece mücevher ve topuklu ayakkabı olan, baskı altında tutulan çıplak insanı, tamamıyla giyinik olan insanların incelemesi demek, ortada etkileyici bir sosyopolitik güç ilişkisi var demek.

Adamın bacaklarının arasını eşeleyen iki kadın duruyor. Bir tanesi, "Bekleyin" diyor.

Küçük el fenerini tutan kadın, "Adamı kıpırdatmayın" diyor ve eğilerek el fenerini daha derine itiyor. Adama, "Bunun olmasını mı istedin?" diye soruyor.

Hıçkıran "Miranda" diyor ki: Hayır. Diyor ki: Lütfen durun. Diyor ki: Acıyor.

Ah, acıyormuş. Ühü ühü. Canımı acıtıyorsunuz.

En uzun bakan kişi el fenerli kadın oluyor; gözlerini kısarak bakıyor, kaş çatıyor, el fenerini çevirip itiyor. Sonra dikiliyor ve "Pilleri bitti" diyor. Tıpkı bir kule gibi yukarıdan "Miranda"ya bakıyor; adamın bacakları kadının önünde açık duruyor.

Kadın makyaj ve gözyaşları bulaşmış masaya bakıyor; inciler yere saçılmış. Ve bize adamı bırakmamızı söylüyor. Yutkunuyor, masada yatan bedenin her yerine bakıyor. İç geçiriyor ve "Miranda"ya kalkmasını söylüyor. Kalk ve giyin. Giyin ve dışarı çık. Dışarı çık ve geri gelme.

Birisi belki de el feneri düğmeden kapanmıştır, diyor ve bakabilir miyim, diye soruyor.

Kadın el fenerini büyük el çantasına koyuyor ve "Hayır" diyor.

Birisi, "Ne gördün?" diye soruyor.

Ne görmek istediysek onu gördük, diyor kadın. Hepimiz öyle yaptık.

El fenerli kadın, "Burada ne oldu?" diyor. "*Bu hale* nasıl geldik?"

Oturduğu andan itibaren açıklamaya çalıştık. Erkeklerin girmesine izin vermiyoruz. Burası sadece kadınların katıldığı güvenli bir yer. Bu grubun amacı...

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17
18.
19.
20. Bazılarımıza geceler uzun geliyor. Diğerlerine, günler. Rahibe
21. Vigilante güneşi doğurduğunda ışıklar açılıyor; ancak bugün
22. güneş doğuran şey, bizi yataklarımızdan kaldıran bir koku oldu.
23. Bir kokunun mükemmel düşü bizi soyunma odalarımızdan
24. koridora çekti. Burnumuz bizi nereye çektiyse oraya zombi gibi yürüdük.

Müdire Tekzip koridora adım atıyor, açık kapısının karşısındaki duvara tutunamadan yarı yolda yere düşüyor. Doğrulmak için duvara yaslanıyor ve "Cora? Pisi, pisi?" diyor.

Koridorda duran Peder Tanrısız üzerindeki matador pantolonun fermuarını iki eliyle birden kapatmaya çalışıyor; pantolon dün üzerine oluyordu. "Hayalet" diyor, "bizim elbiseleri daraltıyor herhalde."

Pirinç zillerden gerdanlık Tabiat Ana'nın boynunu ortadan ikiye ayırmış; kolye o kadar sıkı ki, ne zaman bir şey yutsa zillerin şıngırdadığını duyuyorsunuz. "Kahretsin" diyor, "Yoldaş Huysuz' konusunda fazladan yardım etmeseydim keşke."

Sonraki kapıdan Kayıp Halka çıkıyor; kafasını öyle bir geriye atmış ki, adamın en tepesinde burun kılları var. Havayı koklayarak Müdire Tekzip ve Peder Tanrısız'ın yanından geçiyor. Havayı koklamaya devam ediyor; burun delikleri kocaman, siyah kıllı delikler gibi görünüyor. Sahne ve gerisindeki oditoryuma doğru bir adım daha atıyor.

Müdire Tekzip, "Cora..." diyor ve ayağı kayıp düşüyor.

Başka bir kapıdan Bayan Clark çıkıyor ve "Bugün Yoldaş Huysuz'un bedenini sarmamız gerekiyor. Bay Whittier'la birlikte gitmesi lazım" diyor.

Yerdeki Müdire Tekzip, "Cora..." diyor.

"O kediyi sikiyim" diyor Amerika Güzeli. Çin'de üst kademeden memurların giydiği, üzerinde ejderha nakışları olan uzun bir ceket giymiş, soyunma odasının kapısında öne eğiliyor; zarif elleriyle kapı çerçevesini kavramış. Simsiyah olmuş dudaklarını çevreleyen suratı solgun olan Amerika Güzeli, "Başım beni öldürüyor" diyor ve açık eliyle yüzünü ovalıyor.

Amerika Güzeli ceketinin bir omzunu geriye atıyor ve ince, beyaz kolunu kıvırarak dışarı çıkarıyor. Kolunu kafasının üzerine kaldırıyor; eli gevşek, koltukaltında koyu kıllar var. "Lenf bezlerime bir bakın. Kocamanlar" diyor.

İnce, çıplak kolunun her yerinde uzun, kırmızı çizikler var. Birbirine çok yakın kedi tırmıkları. Yol yol ve uzun kedi tırmık izleri.

Kadının yüzüne yakından bakan Kayıp Halka, "Berbat görünüyorsun" diyor. "Dilin siyah olmuş."

Amerika Güzeli kolunu aşağıya bırakıyor ve kapı çerçevesine tutunuyor. Kalın, siyah diliyle dudaklarını yalıyor ve dudaklarına biraz daha siyahlık bulaştırıyor ve "Çok acıktım. Dün gece dudaklarımın tamamını yedim" diyor.

Müdire Tekzip'in üzerinden atlıyor ve "Bu koku da ne?" diye soruyor.

Yağda kızartılmış ekmek ve yumurta kokusu alıyoruz. Yağlı bir koku. Aç olmamızın getirdiği ve hep birlikte paylaştığımız bir sanrı bu. Salyangoz ve ıstakoz kuyruğu kokusu. İngiliz usulü kek kokusu, eriyen yağ kokusu.

İftira Kontu, Kayıp Halka'yı, Kayıp Halka, Bayan Clark'ı, Bayan Clark, Rahibe Vigilante'yi takip ediyor. Kokuyu takip ederek sahneden geçiyoruz, lobinin karşısındaki merkez koridora çıkıyoruz.

Bayan Aksırık sümkürüyor. Sonra havayı kokluyor ve "Margarin" diyor.

Erimiş margarin kokusu.

Her sinemada olan hayalet.

Yoldaş Huysuz'un yağlı hayaletinin kokusu bu ve mikrodalga fırını her kullanışımızda bu kokuyu alacağız. Onun ruhunu soluyoruz. Onun tatlı, yağlı kokusu bize dadanacak.

Bir koku daha var; meyveli aromaterapi mumunu yiyen Tabiat Ana'nın nefesi.

Koridorun ortasına gelince duruyoruz.

Dışarıdan gelen, cılız bir ses duyuyoruz; dolu yağıyor. Veya makineli tabancayla ateş ediliyor. Veya bir davul çalıyor.

Çat ve bom seslerinden oluşan tipi üst üste bindiriyor. Bu hızlı, cılız cayırtı lobiden geliyor.

Biz Mısır oditoryumunun siyah alçıdan yapılmış ortasında duruyoruz; tepemizde tozlu, örümcek ağı bağlamış yıldızlar hayal meyal parlıyor; destek almak için siyah koltukların altınrengine boyanmış arkalıklarına tutunuyoruz. Ayakta durup dinliyoruz.

Tabanca ateşi, dolu fırtınası duruyor.

Heyecan verici bir şey olması gerekiyor.

Şaşırtıcı bir şey olması gerekiyor.

Mavi kadifeli lobide mikrodalga fırın bir, iki, üç kez çınlıyor.

Yoldaş Huysuz'un hayaleti.

Kolyesini çekiştirmeye devam eden Tabiat Ana bir koltuğun koyu siyah tiftiğine oturuveriyor.

Aziz Bağırsaksız Peder Tanrısız'a bakıyor; Peder Tanrısız Çöpçatan'a bakıyor, Çöpçatan, not alan İftira Kontu'na bakıyor ve evet anlamında kafasını sallıyor. Koridora giriyorlar, geri kalan bizler de onları bir adım öteden takip ediyoruz. Ajan Fitneci'nin kamerasının projektör ışığı hepimizi takip ediyor.

Oditoryumun kapısından bakınca Fransız kadifeli lobinin boş olduğunu görüyoruz. Bütün saray iskemle ve koltuğunun arkasında bir gölge var. Almadığımız birkaç ampulün ışığı, odanın uzak köşesindeki duvarları aydınlatamayacak kadar az. Lobideki banyolara açılan kapılar aralanmış; tuvaletten gelen su yüzünden yerdeki fayanslar parlıyor. Islanmış tuvalet kâğıtları, orada burada oluşan su birikintilerinin içine düşmüş.

Margarin kokusu, tuvalet kokusunu da, bozulmuş Tetrazzini usulü hindi kokusunu da, Yoldaş Huysuz'un pişirilmiş götünün kokusunu da... bastırıyor.

Mikrodalga fırının buğulu camından, içinin tıka basa dolu olduğunu görebilirsiniz.

Ciyaklayan kişi Kayıp Halka oluyor. Bizim tüylü hayvan-adamımız. Ciyaklamasıyla ellerini büfenin üstüne koyup diğer tarafa atlaması bir oluyor. Büfenin arkasına geçince mikrodalga fırının kapağını açıyor ve içindeki şeyi kavrıyor.

Bir kez daha ciyaklıyor ve elindeki şeyi yere düşürüyor.

O anda Barones Frozbit büfenin mermer tezgâhına hamle yapıyor.

Kontes Basiret ne olduğunu görmek için öne fırlıyor.

Tabiat Ana, "Patlamış mısır" diyor. Her kelimesinde zilleri çalıyor.

Tezgâhın arkasından bir ciyaklama sesi daha geliyor ve beyaz bir şey havaya zıplıyor. Onu takip eden eller sanki voleybol oynuyormuş gibi ona vuruyor, beyaz bir kâğıt top olan bu şeyi kimse tutmasın diye onu uzaklaştırıyor. Kameranın projektör ışığında o şey, dönen ve dumanı tüten beyaz bir ay gibi görünüyor.

Bayan Aksırık gülüyor, öksürüyor. Kontes Basiret ağlıyor. Hepimiz onu tutmaya çalışıyoruz. Dönen, yağlı, sıcak kokusunu yakalamak için uzanıyoruz.

Çöpçatan, "Yapamayız" diyor. Kollarını sallayarak, "Bundan yiyemeyiz!" diye bağırıyor.

Elleriyle vurduğu kâğıt top dönüyor ve tavana zıplıyor.

Kontes Basiret, "O haklı" diye bağırıyor. "Bugün bizi kurtarabilirler!"

Hayvan-insan zıplayışı yapan Kayıp Halka iki eliyle birlikte topu tutuyor.

Halka, topu Kontes'e atıyor; Kontes, topu Çöpçatan'a atıyor; Çöpçatan tuvalete koşuyor.

Geri kalanlar –Aziz ve Amerika Güzeli ve Rahibe ve Baroness– onun peşinden yarışa başlıyoruz, bağırıyoruz ve ağlıyoruz. Hepimizin gerisinde olan Ajan Fitneci kamerasıyla bizi takip ediyor ve "Lütfen kavga etmeyelim. Lütfen kavga etmeyin. Lütfen..." diyor.

İftira Kontu, mikrodalga fırında hâlâ sıcak olan patlamış mısırın davul çalma sesini duymak için şimdiden kayıt cihazını geriye sarıyor. Küçük "ding" sesi, mısırın hazır olduğunu söylüyor.

Büfenin arkasında sadece Katil Aşçıbaşı ve Bayan Clark var.

Tabiat Ana'ya göre, hayaletimiz onun arkadaşı Mercimek. Bayan Aksırık'a göre hayalet, kanserli İngilizce öğretmeni. Tıpkı yemeğimizi mahvettiğimiz zaman olduğu gibi, hayalet de iki veya üç kişinin ortak işi olabilir. Bizim işimiz.

Tuvaletten sifon sesi geliyor. Sifon bir kez daha çekiliyor. Tuvaletin açık kapısından fayanslarda yankılanan ses duyuluyor. Temiz su kapı eşine gelip lobinin mavi halısını parlatıyor.

Suyun orasında burasında erimiş kâğıt var. Kâğıt ve patlamış mısır. Hayaletimizin verdiği yeni hediye.

Kapağı açık olan mikrodalga fırına bakmaya devam eden Bayan Clark, "Onu öldürdüğümüze inanamıyorum..." diyor.

Margarinli havayı içine çeken Ajan Fitneci, "Daha kötüsü olabilirdi" diyor.

Tuvaletten gelen su lobideki halıyı yıkadığı için, artık kürk açık seçik görülebiliyor. Tekir kedi kürkü. İnce, siyah bir deri tasma. Bazısı kalem inceliğinde kemikler.

Bu dakikaya kadar Müdire Tekzip bizi soyunma odasından buraya kadar takip etmiş. Birinin alıp tuvalete attığı küçük dişli kafatasını görmesi an meselesi.

Tasmanın üzerinde "Bayan Cora" yazıyor.

Müdire Tekzip'in yüzündeki ifadeyi izlemektense, büfenin arkasındaki aynada küçük yansımasını izleyen Bayan Clark, "Nasıl? Birini öldürmekten daha kötü şey nasıl olur?" diye soruyor.

Amerikan Tatilleri

Ajan Fitneci ile İlgili Bir Şiir

"Amerikalılar ilaç alırlar" diyor Ajan Fitneci,
"çünkü fazla boş zamanları yoktur."
Bunun yerine, Percodan, Vicodin, OxyContin'leri vardır.

Ajan Fitneci sahnede,
bir eliyle kamerasını maske gibi tutmuş,
yüzünün yarısını gizliyor.
Geri kalanında, hazır giyimden aldığı
kahverengi bir takım var.
Kahverengi ayakkabılar.
Hardal sarısı bir yelek.
Kahverengi düz saçları geriye taranmış.

Sarı bir papyon, beyaz düğmeli frak gömleği.
Orada, gömleğinin beyazı parlıyor,
üzerinde film yıldızları var.

Sahnede, spot ışığı yerine,
yedek haber görüntüsünün yansıdığı bir ekran olan
Ajan Fitneci var: bir tiyatro izleyicisinin çekimi.
Sıra sıra insanlar,
hepsi, hiç ses çıkarmadan ellerini çırpıyorlar.

Ajan Fitneci sahnede ayakta duruyor,
sol bacağını her defasında birazcık sağa kıvırıyor.
Bir gözünün yerine, video kamerasının kırmızı ışıklı
KAYDET spotu var, izliyor.
Bir kulağının yerine,
o tarafa yerleşik mikrofon konulmuş.
Kendisinden başka hiçbir şeyi duymuyor.

Ajan Fitneci,
"Amerikalılar dünyada işini en iyi yapan insanlardır"
diyor.
Çalışmakta ve rekabette üstümüze yoktur.
Ancak sıra rahatlamaya gelince, sıçarız.
Kâr etmez.
Ödülü yoktur.
Olimpik Oyunlarda,
En Geride Kalan Atlet'e hiçbir şey verilmez.
Dünyanın En Tembel bilmem neyi diye
bir ürün tanıtımı görülmez.

Kamera gözü otomatik odaklamada,
"Kazanmak ve kaybetmekte en büyük biziz" diyor.
Canla başla çalışırız ama kabul etmeyiz.
Omuz silkmeyiz ve hoş görmeyiz.
"Bununla birlikte" diyor kendi kendine,
"marihuana ve televizyonumuz var.
Bira ve Valium."
Ve sağlık sigortamız.
Gerektiğinde yenilemek için.

Sakat

Ajan Fitneci'den Bir Hikâye

Şu an Sarah Broome en iyi tahta oklavasına bakıyor. Sallayarak ağırlığını tartmaya çalışıyor. Avcuna güçlü şekilde vuruyor. Çamaşır makinesinin üzerindeki rafta duran kutuları ve şişeleri kenara alıyor; içinde çamaşır suyu olan kutuyu sallayarak ne kadar kaldığını anlamaya çalışıyor.

Duyabilse, sadece dinlese, ona beni öldürmesinin sorun olmadığını söyleyeceğim. Hatta nasıl yapacağını da söyleyeceğim.

Kiraladığım araba yolun aşağısında; eğer radyo dinliyorsanız, bir şarkı kadar uzakta. Eğer korkunca adımlarınızı sayıyor-

sanız, muhtemelen iki yüz adım ötede. Oraya kadar yürüyerek gider, dönüşte arabayı kullanır. Bordo renkli bir Buick; mıcırlı yoldan geçen arabalar yüzünden şimdiye kadar toz olmuştur. Alet edavat veya bahçe barakasına veya beni içine kilitlediği şeye yakın bir yere park eder arabayı.

Dışarıdadır diye, belki duyabilir diye, "Sarah? Sarah Broome?" diye bağırıyorum.

"Kötü hissetmene gerek yok" diye bağırıyorum.

Bu şeyin içine kilitlendim ancak ona koçluk yapabilirim. Ona yardım edebilirim. Nasıl yapacağını anlatırım. Şimdi bir tornavida alması gerek; kurutma makinesinin arkasındaki, akordiyon gibi görünen folyo boruyu tutan mengeneleri açacak. Aynı mengeneyi, arabamın egzoz borusunun ucuna sabitleyecek. Bu borular tahmin ettiğinizden daha fazla genişler. Depom neredeyse dolu. Sonra belki barakanın tahta kısmına veya kapısına delik açmak için elektrikli matkabı kullanacak. Kadın olduğu için sonradan görünmeyecek herhangi bir yere delik açabilir.

Mekânının ne kadar güzel göründüğü önemli. Sahip olduklarının nasıl göründüğü.

"Onun hayatı benimdi" diyorum. "Şeyler hakkında ne düşündüğünü biliyorum."

Selobanttan parçalar koparark, hortumun ucunu barakaya sabitleyebilir. Beni öldürme işini hızlandırmak için, barakanın üstüne muşamba tente atabilir, sonra da bunu iple kenarlarına sımsıkı bağlayabilir. Bu barakayı, balık veya etin tütsülenerek muhafaza edildiği küçük bir yere dönüştürebilir. Beş saat içinde elinde doksan kiloluk yazlık dana sosisi olur.

İnsan öldürmek şöyle dursun, bazıları tavuk bile öldürmemiştir. İnsanlar bunun nasıl zor olacağını bilmezler.

Derin derin nefes alacağıma söz veriyorum.

Sigorta şirketinden gelen raporda kadının adının Sarah olduğu yazıyor. Sarah Broome kırk dokuz yaşında. On yedi yıldır ticari bir fırında, kıdemli bir fırıncı; neredeyse on yaşında oğlan çocuğu kadar ağır olan bir un çuvalını bir omzuna atıp öndeki

düğümü çözerken çuvalı dengede tutabiliyor ve unu azar azar miksere dökebiliyor. Rapora göre, bir gün önceden yerler silindiği için işyerindeki son gün yerler ıslakmış. İçerideki ışık da çok iyi değilmiş. Un çuvalının ağırlığı yüzünden kadın sırtüstü düşmüş, kafasını bir masanın köşesindeki hadde çeliğine çarpmış ve bu, hafıza kaybı, migren ağrıları ve herhangi bir işte çalışamayacak kadar genel dermansızlığa sebep olmuş.

Bilgisayarlı tomografi hiçbir şey bulamamış. MR, hiçbir şey bulamamış. X ışınları bir şey bulamamış. Ancak Sarah Broome işine bir daha gitmemiş.

Sarah Broome üç kez evlenmiş. Çocuğu olmamış. Sosyal Sigorta'dan azıcık maaş alıyor. Yaptığı anlaşma çerçevesinde şirket her ay küçük bir meblağ ödüyor. Beyninden omurgasına inen ve iki kolunu etkileyen kronik ağrıyı tedavi etmek için yirmi beş miligramlık OxyContin içiyor. Bazı aylarda Vicodin veya Percodan istiyor.

Anlaşmanın üzerinden üç ay bile geçmeden, komşunun olmadığı, hiçbir yerin ortasına, buraya taşındı.

Şu an kadının barakasının içinde oturuyorum; sağ ayağım neredeyse ters dönmüş. Dizim kırılmış olmalı, içerideki sinir ve tendonlar kopmuş. O dizin altını hissetmiyorum. Karanlık olduğu için etrafı göremiyorum; ancak oturduğum yer inek boku kokuyor. Hissettiğim kaygan plastik, kadının yeni bahçesi için aldığı çürümüş organik gübre torbaları olmalı. Duvara yaslanmış bir kürek, bir çapa ve bir tırmık var.

Zavallı Sarah Broome şu an elektrikli aletlerine bakıyor. Bana yuvarlak testere sokma fikri onu delirtiyor. Testerenin dönen bıçağı talaş yerine kan, et ve kemikten oluşan ıslaklığı havaya püskürtecek. Tabii, kadının buraya kadar yetişecek uzatma kablosu varsa. Boya kutuları, kapan yemi ve temizlik deterjanlarının üzerine bakıyor ve üzerinde kafatası ile çapraz kemiklerin olduğu etiketi arıyor. Bay Yuck'ın* yeşil, asık suratını. Zehir

* Amerika'daki bir çocuk hastanesinin bulduğu, ürünlerin içinde zehir olduğunu belirten grafik resim. (ç.n.)

Kontrolü isimli ücretsiz hattı arıyor, bir insanın ölmek için çakmak gazından ne kadar içmesi gerekir diye soruyor. Zehir uzmanı sebebini sorunca, Sarah hemen telefonu kapatıyor.

Bunu nereden mi biliyorum? On yıl önce bira fıçılarını distribütörden alıp, bir sürü küçük bar ve gazinoya dağıtıyordum. Bu yerler çok küçük olduklarından yükleme alanları da yoktu, dolayısıyla arabayı yolun ortasında bırakmak gerekiyordu. Veya hem geliş hem gidiş yönünde hızlı şeritlerin ortasındaki intihar şeritine park ediyordum. Fıçıları sırtımda taşıyordum. Şişe bira kasalarını el arabasına yükleyip caddeden koşarak geçmek için trafikte boşluk olsun diye bekliyordum. Bir gün yanlışlıkla bir fıçı raftan yuvarlanarak beni kaldırıma yapıştırana kadar, programın hep gerisinde kalıyordum.

O olaydan sonra en az bu yer kadar güzel bir yerim oldu. Ormanın yanındaki mıcırlı yolun üzerinde kocaman bir yere yapılmış, tek delikli kenefin yanı başına park etmiş ve hiçbir yere gitmeyen, tozlu Winnebago marka bir karavan aldım. Beni şehre götürsün diye dört silindirli, vitesli Ford Pinto'm vardı. Tümden çalışamaz durumda olan ve hep dünyada kalan biri için uygun bir pansiyondu.

Hayatımın sonuna kadar yapmam gereken tek şey arabamı çalıştırmaktı. Çok fazla Vicodin aldığımdan kafam hep güzeldi ve güneşin altında yürümek bile masaj yaptırmışım gibi hissettirirdi. Hatta masajın üstüne elle boşalma kadar iyiydi.

Yem kabında duran kuşları izledim. Sinekkuşlarını. Kafam güzelken dışarıya fıstık koydum ve sincaplar birbirleriyle kavga ederken güldüm; güzel bir hayatım vardı. Çalar saat olmadan yaşanan Amerikan rüyası. Bir saati yumruklamadan, saç filesi takmadan yaşamak. Sıçmak için herhangi bir götten izin istemeye gerek olmayan, rüya gibi bir hayat.

Hayır, bugün öğleden sonraya kadar Sarah Broome kütüphaneye gidip kitapların arkasını okumaktan başka bir şey yapmıyordu. Sinekkuşlarını izliyordu. Küçük, beyaz haplarını içiyordu. Sanki sonu hiç gelmeyecek, bir çeşit rüya tatili yapıyordu.

İşin berbat kısmı ise, sakat olun veya olmayın, sakat gibi davranma gerekliliği. Topallamanız veya döndüremediğinizi göstermek için boynunuzun üstündeki kafayı kaskatı tutmanız şart. Damarlarınızda ağrı kesiciler olmasına rağmen, bu tür roller oynadığınız için kendinizi berbat hissedersiniz. Bir semptomu uzun süre taklit ederseniz, bir süre sonra gerçekten hissetmeye başlarsınız. Topallarsanız, diziniz gerçekten ağrımaya başlar. Otururusunuz ve kocaman, şişko bir kambur olursunuz.

Boş zamanlarla ilgili Amerikan rüyası bir süre sonra insanı sıkar. Yine de sakat olduğunuz için size para verilmektedir. Televizyonunuzun karşısına otururusunuz. Lanet olası hayvanları izlemek için hamağa uzanırsınız. Çalışmazsanız, uyayamazsınız da. Gece gündüz, yarı uykulu bir halde sıkılırsınız.

Televizyonun gündüz kuşağında, kimin üç çeşit reklam izlediğini söyleyebilirsiniz. Ya ölümün eşiğine gelmiş sarhoşlar için bir kliniktir. Ya da yaralanma davalarını çözmek isteyen hukuk bürolarıdır. Veya muhasebeci olmanız için posta havalesiyle size sertifika sunan okullardır. Özel dedektif olmanız için. Çilingir olmanız için.

Gündüz kuşağını izliyorsanız, yeni demografik tanımınız budur: Ayyaşsınızdır. Veya sakat. Veya geri zekâlı. Birkaç haftadan sonra, göt deliği emen tembel hayvan olursunuz.

Seyahat edecek paranız yoktur; ancak kürek dolusu pislikle uğraşmak için para ödemezsiniz. Arabanızla ilgilenirsiniz. Bahçenize sebze ekersiniz.

Bir gece karanlık çökmüştü, sivrisinek ve atsineklerinden oluşan bir bulut, verandadaki ışığın etrafına üşüşmüştü. Karavanın içinde oturuyordum, elimde sıcak çay kupası, kanımda Vicodin vardı; pencerenin dışındaki böcekleri görmek için kafamı elimdeki kitaptan kaldırdım. O anda bir ses geldi. Karanlığın, ormanlığın içinden bağıran bir erkek sesiydi bu.

Birisi yardım edin diye bağırıyordu. Lütfen. Yardım edin. Kaymış ve sırtını incitmişti. Ağaçtan düştüğünü söyledi bana.

Gecenin köründe, kahverengi takım elbise, sarı yelek ve bağcıklı kahverengi deri ayakkabı giymiş bu adam, burada durmuş

kuşları izlediğini söylüyor. Boynuna taktığı askının ucunda dürbün var. Açıköğretimde size öğretilen şey bu işte. Sizden şüphelenilirse, kuşları izlediğinizi söyleyin. Çantasını taşımayı teklif ettim. Birbirimize sarılarak karavanımın veranda ışığına dönmek için üç bacaklı yavaş mı yavaş bir yarışa girdik.

Tam karavana yaklaşmıştık ki adam benim eski kenefi gördü ve bir dakikalığına durabilir miyiz, diye sordu. Tuvaletini yapması gerekiyordu. İçeri girsin diye adama yardım ettim.

Kapı kapanır kapanmaz, kemerinin tokası tahta zemine çarptığı an ben hemen çantasını açtım. İçinde bir sürü kâğıt vardı. Bir de video kamera. Kameranın yanı hemen açıldı ve içinde kaset vardı. Elime alıp kamerayı açar açmaz kaset kendi kendine çalışmaya başladı ve küçük izleme ekranının ışığı yandı.

Ekranda ufak tefek bir adam külüstür, eski bir Pinto'nun arka tekerleğini çıkarıyor.

O adam, benim; tekerleklerimi ekseninde döndürüyorum. Bijonları gevşeterek tekerlekleri çıkarıp arabaya tekrar takan kişi benim.

Başka bir şey yok. İncelenen kuşlar yok. Kısa bir parazit görüntüsünden sonra ekranda benim üstü çıplak, küçük bir versiyonum görünüyor ve ağzına kadar propan gazla dolu tankı havaya kaldırıyor. Tankı karavanın önüne taşıyorum, onu bırakıp boş tankı alıyorum.

Eğer Sarah benim gibiyse, şu an mutfaktaki çekmecelerin birinden ekmek bıçağını alıyordur. Bana, içine attığı Vicodin'lerle bir bardak su verse, beni nakavt edebilir. Şu an neredeyse şaşı olmuş vaziyette bıçağın tırtıklı kenarına dibinden bakıyor, ne kadar keskin olduğunu anlamaya çalışıyor. Tavuğu dilimlere bölmek kolaysa, boğaz kesmek de farklı değildir. Belki yüzüme eski bir havlu koyar ve böylece benim sadece ekmek olduğumu varsayar. Ekmek veya köfte kestiğini düşünür; ancak bir damarı kestiği anda kalp kanı iter, kan oluk oluk dışarı fışkırır. Şu anda bıçağı çekmeceye koyuyordur.

Hayatının yarısı kadar önce kendisine düğün hediyesi olarak verilmiş ve hiç kullanmadığı et bıçağını kullanabilir belki.

Üstünde şık baskılar olan bir kutuda duruyor ve bir hindiyi nasıl dilimleyeceğinizi anlatan küçük bir broşürü var... veya domuz budunun kemiklerini nasıl çıkaracağınızı... veya bir kuzunun budunu nasıl keseceğinizi.

Bir dedektifi nasıl parçalayacağınızı anlatan bir şey yok.

Belki benim yakalanmak istemem, senin düşünmen gereken tek şeydir.

Kötü ben, zavallı Sarah Broome ve onun kedilerden oluşan ailesini gizlice gözetliyordum.

Belki *onun* yakalanmak istemesi, sizin düşünmeniz gereken tek şeydir. Bizi bulunduğumuz mükemmel rahimden çıkarması için hepimizin doktora ihtiyacı var. Ağlayıp sızlıyoruz ama bizi cennetten kovduğu için Tanrı'yı takdir ediyoruz. Yargılarımızı seviyoruz. Düşmanlarımıza tapıyoruz.

Olur da Sarah Broome yakındadır diye, "Lütfen bu konuda kendini harap etme..." diye bağırıyorum.

Bir insanı kenefe kilitlemenin yolu olmadığından, kenefin etrafına üç kez ip doladım, sonra ipi gerdim ve üç gevşek düğüm attım. İçeride adam domuz gibi homurdanıyor, pisliğini üstüne oturduğu deliğe bırakıyordu. Karanlıktan çıkıp toplaşan sivrisinek ve atsineklerine vurduğu için kenefe ip bağladığımı duymadı; ben de biraz bakmak için çantasını karavana götürdüm.

Dedektifin çantasında, malullerin isimleri ve adresleri bulunan, bilgisayardan çıktısı alınmış bir tablo var. Karpal-tünel sendromu geçirmiş adamların isimleri. Belinde tanımlanamayan hassas doku zedelenmesi olan adamların isimleri. Boyun omurgasında kronik ağrı olan adamların. Malullerin aileleri de listelenmiş. Her malule reçeteyle verilen ağrı kesiciler de.

O tabloda ben de varım: Eugene Denton.

Çantanın içinde, etrafına paket lastiği dolanmış kartvizit yığını var; hepsinin üstünde şöyle yazıyor: Lewis Lee Orleans, Özel Hafiye. Bir de telefon numarası.

Numarayı çevirince çantanın içinden bir cep telefonu sesi geliyor.

Dışarıda, Lewis Lee Orleans kenefin kapısını açmam için yalvarıyor.

Dedektifin nasıl ağladığını anlatsam, Sarah Broome beni öldürme konusunda kendini daha iyi hissederdi. Boğuk bir sesle, hıçkırarak, evde bir karısı, üç de çocuğu olduğunu söyledi. Küçük çocuklarının olduğunu. Ancak parmağında alyans, cüzdanın içinde de resim yoktu.

İnsanlar kendilerine bakıldığını hissettiklerini söylüyorlar. İzlenmek, pantolonun paçasından karıncalar girmiş gibi hissettiriyormuş. Bana öyle olmadı. O gün öğleden sonra tekerleklerimi yeniledim, frenin dayanıklılığını kontrol ettim. Yağı değiştirdim; kışın 10-10 ağırlıkta olan yağımı, yazınki 10-40 ağırlığına getirdim. Videonun küçük ekranında ben ve dolu motoryağı kutusu var; kutuyu karavanın altından çekip çıkarıyorum ve kolumun altına alıyorum. Tümden çalışamaz durumdayım ya, zavallı dağıtım şoförü mahkemede dişlerimi fırçalamak için bile kollarımı kaldıramadığıma yemin etti. Doğal hayatının sonuna kadar emekliye ayrılması gereken sakat bir malul olduğuma. Buradaki kamerada üstüm çıplak; koltukaltımdan çıkan ter yağ kutusunun üzerinde koyu kahverengi bir gölge gibi birikiyor; sirklerde çalışan kaslı adamlar gibiyim.

Güzel havada dışarıda yaşayan, çok fazla yemek yemeyen, gece uzun uyuyan, bu bronzlaşmış kaslı küçük adam ancak on dokuz yaşındaki halim olabilir.

Şimdiye kadar bildiğim en iyi hayat buydu ve kenefte tuzağa düşürdüğüm adam hayatımı neredeyse berbat ediyordu.

Büyük maluliyet durumlarının çoğunda kişiler hep takip edilir. İşçiler, yani ilgili sigorta şirketinde çalışan ahali, adamlarını takip etmek için birkaç yıl ister. Adamın rototilleri kaldırıp kamyonetine yerleştirmesini gösteren beş dakikalık temiz, iyi bir video kaydını almak için. O kaydı mahkemede gösterirler ve sonuç şu olur: Dava kapandı. Maluliyet reddedildi. Davacının bir hayatı var, her ay iyi kötü bir maaşı var, sağlık yardımı alıyor, artı bütün Vicodin'ler ve Percocet'ler, almak zorunda

olduğu OyxContin sayesinde günlerini tatlı bir şekilde geçiriyor. Mahkemede kaydı -rototiller kamyonete taşınıyor- gösteren müdafinin hiçbir şeyi yok.

Adam kırk beş veya kırk altı yaşında ve sigorta sahtekârlığıyla itham ediliyor. Hayatının sonuna kadar asgari ücretten başka bir şey alamaz. Hak ve menfaati olmayacak. Altmış küsur yaşına gelip sosyal yardım alma hakkı kazanana kadar boş zamanı da olmayacak.

Şu an Sarah Broome'a emlak vergisini ödemek, arabasını kaybetmek ve sokakta alışveriş arabasını itmektense cinayetten hapiste yatmak çok daha iyi geliyor.

Onun yaşadığı şeyleri yaşarken elimde sadece dört adet böcek ilacı bulunuyordu. İçinde yaşadığım karavanın altında eşekarısı yuvası vardı. Böcek ilaçlarının üzerindeki talimatlarda, kutuyu iyice sallamak ve tepesindeki küçük başlığın ucunu koparmak gerektiği yazıyordu.

Etiketinde her şeyi öldürebileceği yazıyordu.

Zavallı dedektif. Merdiven yaslayıp tepesine tırmandım ve dört ilaç kutusunu da kenefin havalandırma borusuna attım. Sonra sızmasın diye elimle borunun tepesini kapadım. Kahrolası Adolf Hitler olan ben yukarıda durmuş, zehirli gaz atarak dedektifin öksürmesini ve hava almaya çalışmasını dinledim. Çıkardığı seslerden ıslak ıslak kustuğunu duydum; kusmuğu yapış yapış tahta zemine çarptı ve sadece gelen ses bile küfretmeme yetti. Böcek spreyinin sülfür kokusu ile kusmak kokusu alıyordum. Böcek bombaları, beyaz esinti her çatlak ve çivi deliğinden geçene kadar tıslamaya devam ediyordu. Kenefin her yanından gaz kokulu dumanlar çıkıyordu ve dedektif kendini duvarlara vurdu, sonra da kırıp dışarı çıkmak için kapıya attı. Güzel kahverengi takım elbisesinin vatkaları altındaki tenini zedeleyecek ve cılkını çıkaracak şekilde kollarını kapıya vurdu. Kendini tüketti.

Ayağım belimden aşağı ağrırken, burada oturmuş, Sarah Broome'un sorunu çözmesini bekliyorum ve ona anlatmayı istediğim çok şey var. Böcek öldürücülerin hem dedektifi hem

de beni nasıl hasta ettiğini. Bijon anahtarıyla birinin kafasının kenarına vurmanın insana ne hissettirdiğini. İlk bir düzinelik vuruşun ortalığı nasıl berbat ettiğini. İnsan iki eliyle birden asılsa bile, sadece saç çekiyor ve kan döküyor, üstelik çok fazla kemik de kırmıyor. Kan, bijon anahtarını öyle kaygan yapıyor ki, işi kökten bitirmek için başka bir şey bulmak gerekiyor.

Bay Lewis Lee Orleans'ı öldürmeden önce ben malul değildim, öldürdükten sonra oldum. Birini öldürmek zor iş. Zor, pis bir iş. Zor, pis, gürültülü bir; iş çünkü adam yüksek sesle böğürüyor ve kullandığı kelimeler, kesim yerindeki inekten daha anlamlı değil.

Bay İşime Burnunu Sokan Dedektif'imi öldürmeseydim, uzun ve soğuk gece zaten onu öldürürdü. Atsinekleri ve kırılan bacağının şoku öldürürdü. Ölüm ölümdür ve bu durumda birinin acı çekmesi gerekiyordu. Ama çok değil.

Yakalansam, dedektifi öldürmüş olmam, malul olmanın zevkini berbat ederdi. Tabloyu gördüğüm için, insanların izlediğini biliyorum; bir gün başka bir dedektif de beni gözetleyecek.

Sonuç olarak onları yenemiyorsanız, onlara katılın.

Bir mektupla eğitim okulunun reklamı televizyonda oynarken onları aradım. Bir şüphelinin gözetim altında nasıl tutulacağını öğretiyorlar. Delil için bir çöpün nasıl eşeleneceğini. Altı hafta sonra, benim özel hafiye olduğumu bildiren bir mektup aldım. Ondan sonra da, benim izleyeceğim, borcunu ödememiş insanların tablosuna sahip oldum. Islık çalarak, "sezdirmeden ava yaklaşma belgeseli" dediğim şeyi yapmaya başladım.

İşe, zeki olup yoldaş malulleri teslim etmekle başlarsınız. Çoğunlukla mahkemeye bile çıkmazsınız. Motel, kiralık araba, restoranda yenmiş yemeklerle ilgili harcama raporunuzu verirseniz, çekiniz postayla gönderilir. Artı komisyon alırsınız.

Şu ana dönersek... Bayan Broome'u beş gündür takip ediyordum ve ortada hiçbir şey yoktu. Sezdirmeden ava yaklaşma belgeseli çekerken, insan üstünde çalıştığı insanla evlenmiş gibi oluyor. Onun postalarını almak için postaneye gidersiniz. Başka

bir kitap almak için kütüphaneye gidersiniz. Manava gidersiniz. Bütün perdelerini kapadığı karavanda oturup televizyon izlese bile, ben mıcırlı yola park edip, kaykılarak kiralık arabamın ön koltuğuna yerleşiyorum ve yolcu kapısına koyduğum yastığa başımı dayayıp yatıyorum. Böylece gözlüyorum onu. Hiçbir şey olmasa bile.

Bu bir evlilik.

Bütün bir öğleden sonra kadının karavanının arkasındaki çalılara çömelip sivrisineklere vurdum. Video kameradaki vizörden kadını izledim, KAYIT düğmesine basmak için bir şans çıkar diye bekledim. Sarah'nın yaptığı tek şey ise eğilip propan kutusunu almak oldu. Bagaj kapısını açıp ağır kedi maması torbalarını çıkarması beş dakika sürdü ve işini bitirdi. Kiralık arabamı geri verip evime giden ilk uçağı yakalamaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Elbette şu an kadının barakasında oturuyorum; çünkü bir şeye takılıp düştüm. Hava kararıktan sonra, kadının yapabileceği her şeyden –tabancayla vurmak, bıçakla yaralamak– kötü olan sivrisineklerden sonra kadın gelip beni buldu. Yardım etmesi için bağırmak zorunda kaldım ve kadın elini belime atarak beni buraya kadar sürükledi. Beni buraya oturttu. Bir dakika rahatla, dedi.

Ben çok orijinal falan değilim. Ona kuşları incelediğimi söylüyorum. Bu arazi kırmızı tepeli, tüylü yağmurkuşlarıyla ünlü. Yılın bu zamanlarında mavi boyunlu sülünler çiftleşmek için buraya gelir.

Kadın video kameramı alıyor, çekip çıkardığı izleme ekranına bakıyor ve "Ah lütfen. Bana gösterin" diyor. Kamera vızlıyor, klik sesi geliyor ve kırmızı OYNAT ışığı parlıyor. Kafası güzel olduğu için kadın gülümseyerek ekranı izliyor.

Ona hayır, diyorum. Kamerayı geri almak için hızlıca uzanıyorum. Ona hayır, diyorum. Yüksek sesle.

Ancak Sarah Broome geri çekiliyor, kameraya uzanmamam için dirseklerini ve ellerini geri çekiyor. Küçük ekrandan çıkan

ışık kadının yüzüne mum ışığı gibi yansıyor; kadın gülümsüyor ve izlemeye devam ediyor.

İzlemeye devam ederken, yüzü sarkıyor, artık gülümsemiyor, yanakları neredeyse gerdanına düşüyor.

Kamerada, içinde inek gübresi olan kaygan beyaz plastik torbaları, yani gübre çuvallarını kaldırırken görüntüleri var. Bütün çuvalların üzerine siyah harflerle şu basılmış: Net Ağırlık Yirmi İki Kilo.

Gözlerini ekrana yapıştırmış olan kadının yüzündeki bütün kaslar geriliyor. Kaşları. Dudakları. Hayatını bitirecek beş dakika orada ve o bunu biliyor. Onu tekrar mavi yakalı köleliğe gönderecek çektiğim kısa belgesel.

Sırtı düzelmiş olabilir. Önceden yaptığı şeyleri numaradan yapmış olabilir; ancak öyle veya böyle kadın malul değil. Yaşamak için, kollarıyla timsahlarla güreşebilir.

Sarah Broome, sana seni anladığımı söylemek istiyorum. Şu an sen fare zehiri kutusunun üzerini okuyorsun; ama şunu bilmeni istiyorum: Tamamen sakat olduğumun ilk haftasında çaresiz ve maluldüm ama yemin ederim ki ergen hayatımın en iyi haftasıydı.

Her çiftçinin rüyası budur. Kampa gitmek için bir haftalık izin alan demiryolu makasçısı veya garsonun rüyası. Şanslı bir günde yük treni köşeyi hızla dönüp raydan çıkar veya yere dökülmüş kremaya basarlar ve hepsi adı sanı belli olmayan stabilize yolda yaşamaya son verirler. Mutlu sakatlar.

İyi Bir Yaşam değildir belki ama Yeterince İyi Bir Yaşamdır. Çamaşır ve kurutma makineleri karavanın yanındaki barakada duruyor. Her şey metal renge boyanmış; toz yüzünden lekeli ve kabarcıklı.

Sadece dinlese, Bayan Broome'a şahdamarımın yerini gösterebilirim. Balyozu kafamın neresine vuracağını da.

Hayır, Sarah Broome bana burada kısa bir süre beklememi söylüyor. Barakanın kapısını kapatıyor ve beni içeride tek başıma bırakıyor. Kapıya asma kilit vuruyor.

Şu anda bir bıçağı biliyor. Elbiselerine bakıyor, bir daha asla giymeyeceği giysilerine, gündelik pantolonlarına ve bluzlarına, kot pantalonlarına ve kazaklarına bakıyor.

Onu beklerken, kendini kötü hissetme diye bağırıyorum. Yaptığın iş normal, diye bağırıyorum. Bütün bunların sona ermesi için gereken tek mükemmel yol bu.

Lobideki büfenin arkasında duran Ajan Fitneci bize, "Sonunda o, yani Sarah Broome benden daha zeki çıktı" diyor.

Onu öldürmektense video kamerayı orada bıraktı ve kaydetmesine izin verdi. Adamın geçmişini kasete kaydetti. Lewis Lee Orleans'ın öldürülmesini. Kaseti sakladıktan sonra adamı hastaneye götürdü.

"Bu" diyor Ajan Fitneci, "bana göre mutlu sondur..."

Bazı hikâyeleri, derdi Bay Whittier, anlatırsınız ve onlardan faydalanırsınız. Başka hikâyeler de sizden faydalanır.

Amerika Güzeli iki eliyle birden karnını tutarak, Gotik sigara odasındaki arkası yüksek koltuğun sarı minderine oturuyor; omuzlarına şal dolamış, ileri-geri sallanıyor. Beli kalın mı yoksa çok fazla mı elbise giymiş, söylemek zor. Sallanıyor; kedi tırmaladığı için ellerinde ve kollarında şişmiş, kırmızı izler ve kabuklar var. "Sitomegalovirüs enfeksiyonunu duydunuz mu hiç? Hamile kadınlar için ölümcül bir virüs ve kediler bunu taşıyor" diyor.

"O kedi için üzülüyorsan" diyor Kayıp Halka, "üzülmelisin zaten."

Karnını tutup sallanan Amerika Güzeli, "Ya o kedi ya da ben..." diyor.

Hepimiz "Frankenstein Odası"nda oturuyoruz, sarı-vekırmızı camdan şöminenin önünde birbirimize bakıyoruz. Her davranışı ve diyaloğu aklımıza not ediyoruz. Her anı, her olayı, her duyguyu eskisinin üzerine kaydediyoruz.

Sarı deriden arkası yüksek koltukta oturan Kayıp Halka, bir sonraki iskemlede oturan Kontes Basiret'e dönüyor ve "Eee? Buraya gelmek için kimi öldürdün?" diye soruyor.

Neyi kastettiğini bilmiyormuş gibi davranıyoruz.

Hepimiz özne değil, kamera olmaya çalışıyoruz.

"Hepimiz bir şeyden saklanıyor gibi görünmüyor muyuz?" diye soruyor, uzun burnu, sayvan gibi görünen tek kaşı ve sakalı olan Kayıp Halka. "Yoksa insanlar hiç tanımadıkları biri olan Whittier'la kapıdan içeriye niye girsin ki?"

Arkasındaki on beş vatlık ampullerle ebedi alacakaranlık ışığı yansıtan uzun vitrayların arasındaki sarı ipekten duvar kâğıdının üzerine Aziz Bağırsaksız bugüne kadar geçirdiğimiz günleri düz çizgi çekerek işaretlemiş. Rahibe Vigilante elektriği açınca elindeki pastel boyayla oraya bir çizgi çekiyor, üstelik sadece başparmağı ve işaretparmağı var.

Ajan Fitneci taş zeminde pembe egzersiz tekerleğiyle birlikte bir öne bir arkaya yuvarlanıyor, daha fazla kilo vermeye çalışıyor.

Kalorifer kazanı bozuldu... yine. Su ısıtıcı da. İçine patlamış mısır ve ölü kedi atıldığı için tuvaletler dolu. Kablolar çekilip kesildiği için çamaşır makinesi ve kurutma makinesi tehlikeli.

İnsanlar bir kâseye işeyip onu lavaboya döküyor. Veya eteklerini kaldırıp kocaman, heybetli bir odanın karanlık köşesine işiyorlar.

Masallardaki peruk ve kadifelerimizle, bu ekolu soğuk salonlarda, çiş ve ter kokusu içinde her günümüzü öldürüyoruz ve bu, birkaç asır önce asillerin yaşadığı lüks saray hayatının aynısı. Bugün çekilen filmlerde temiz ve şık görünen o saray ve kaleler, gerçekte yepyeni olmasına rağmen leş gibi kokuyordu ve soğuktu.

Katil Aşçıbaşı'na göre Fransız şatolarındaki mutfak, krala ait yemek salonuna çok uzak olduğundan akşam yemeği masaya geldiğinde soğuk oluyordu. Fransızların sayısız sos icat etmesini sebebi de buydu; böylece sos tıpkı battaniye gibi, yemek masaya gelene kadar onu sıcak tutuyordu.

Hepimiz çöpçü-avcı aletlerinin hepsini bulduk: Bovling topu, egzersiz tekerleği, kedi.

"İnsanlığımız, diğer insanlara nasıl davrandığımıza göre ölçülemez" diyor Kayıp Halka. Montunun kolundaki kedi tüylerini topluyor ve "İnsanlığımız, hayvanlara nasıl davrandığımıza göre ölçülebilir" diyor.

Saatine bakan Rahibe Vigilante'ye bakıyor.

İnsan haklarının tarihte hiç bu kadar önemli olmadığı kadar önemli bir dünya... Genel yaşam standardının zirve yaptığı bir dünya... Herkesin diğerlerinin hayatından sorumlu olduğu bir kültür... Bu noktada kayıp Halka, ne var ki hayvanlar süratle son gerçek kurban oluyor, diyor. Tek köle ve av.

"Hayvanlar" diyor Kayıp Halka, "insanları nasıl tanımlıyorsak, öyleler."

Hayvan olmasaydı, insanlık da olmazdı.

İçinde sadece insan olan bir dünyada, insanların anlamı olmazdı...

"Yağmurlu günlerde dört duvar arasında hapsolmuş Villa Diodati'deki insanların birbirlerini öldürmemelerinin sebebi belki de buydu" diyor Kayıp Halka.

Sahip oldukları köpek ve kedi ve at ve maymun koleksiyonu yüzünden, insanoğlu gibi davranmışlardır.

Gözleri kırmızı, yüzü ise ateşten ter içinde olan Amerika Güzeli'ne bakan Kayıp Halka gelecekteki acınacak, kalabalık dünyada yaşayan insanlar kliniklerin dışında eylem yapacaklar –üzerinde gülümseyen bebeklerin resimleri olan dövizler taşıyan insanlar, hamile kadınları lanetleyip onlara tükürecekler– diyor. "Bu insanlar, hâlâ çocuk doğurmayı tercih eden birkaç bencil kadına sövüp sayacaklar..."

O gelecekteki dünyada, dışarıdaki dünyada hayvanlar sadece hayvanat bahçelerinde ve filmlerde olacak. İnsan olmayan her şey akşam yemeğinde çeşni olacak: Tavuk, sığır, domuz, kuzu veya balık.

Amerika Güzeli karnını tutarak, "Onu yemem gerekiyordu" diyor.

"Hayvanlar olmadan" diyor Kayıp Halka, "insanlar olur ama insanlık olmaz."

Nişan yüzüğüne, yani ince parmağında parlayan Leydi Çöpçü'nün şişko elmasına bakan Tabiat Ana, "Bebek eylemi hakkında söylediğin şeyler... çok korkunç; Yoldaş Huysuz gibi konuşuyorsun" diyor.

Buranın dördüncü hayaleti.

Tabiat Ana'yı izleyen Aziz Bağırsaksız, "Katılıyorum" diyor. "Bebekler... harikadır."

Tabiat Ana ve Aziz... hâlâ duygusal alt olgumuz.

Sonra Kayıp Halka ellerini havaya kaldırıp montunun kollarını kıvırıyor. İşaretparmaklarını şakaklarına koyup, "O zaman ben onu temsil ediyorum" diyor. Yoldaş Huysuz'u temsil ediyor. Ve Bay Whittier'ı temsil ediyor; insanlar doğalarındaki vahşi, hayvani yönü kabul etmeli diyor. Dövüş-kaç reflekslerimizi boşaltmak için bir yol bulmamız lazım. Geçmişteki bin nesil boyunca öğrendiğimiz becerileri. Birinin canını acıtmak ve bizim canımızın acıması ile ilgili gereksinimlerimizi göz ardı edersek, o gereksinimin olmadığını söylersek ve bunların üst üste binmesine izin verirsek, o zaman savaşlar çıkar. Seri cinayetler olur. Okulların içinde ateş açılır.

"Sıkıntı eşiğimiz çok düşük diye" diyor Aziz Bağırsaksız, "savaş çıktığını söylüyorsun."

Ve Kayıp Halka, "Savaşlar var çünkü biz alt eşiğimizi kabul etmiyoruz" diyor.

Ajan Fitneci, Kayıp Halka'yı kayıt cihazına kaydeden İftira Kontu'nu kameraya çekiyor; hepimiz bir gün setteyken bir aktö-

re aktarabileceğimiz fiziksel olayın göstergesini arıyoruz. Gerçek uyarlamamızın daha gerçekçi olması için detay arıyoruz.

Amerika Güzeli elini eteğinin katlarının içine sokuyor ve halının üzerinde hiçbir şey olmamasına rağmen oraya gözlerini dikiyor. Parmakları eteğin içinde bir şey yaparken, Amerika Güzeli'nin nefesi, göğsünün kalkıp inişi duruyor.

Elini dışarı çıkardığında parmakları parlıyor, temiz bir şey elini ıslatmış. Kan değil. Elini burnuna götürüyor ve kokuyu içine çekiyor. Kaşları çatılıyor.

Zavallı Müdire Tekzip neredeyse sonsuz zaman önce ağlamayı bıraktı. O zamandan beri oturup Amerika Güzeli'ni izliyor. Onu bir odadan ötekine takip ediyor. Bekliyor.

Amerika Güzeli'nin kollarındaki tırmık izlerine bakan Kayıp Halka, "Sende bakteriyel enfeksiyon var" diyor. "*Bartonella bacterium*, lenf düğümleri enfeksiyonu." Ve insanlar not alabilsin diye yavaş konuşuyor. İftira Kontu not alırken harfleri teker teker söylüyor: "B-A-R-T..."

Havayı koklayan Halka, "Ve eğer yanılmıyorsam, suyun geldi" diyor.

Bayan Aksırık eline öksürüyor ve sessizliğe karşılık kâğıda bir şey yazan kalemin sesi gök gürlemesi gibi yüksek çıkıyor.

Amerika Güzeli ıslak ıslak elini burnuna götürürken Müdire Tekzip bunu dikkatle izliyor.

Hepimiz kameranın arkasındaki kameranın arkasındaki kamerayız.

Koluna bakmadan montunun üzerindeki kedi tüylerini fırçalayan Kayıp Halka, "Hastalığının yaygın adı 'kedi tırmığı ateşi'..." diyor.

"Migren ağrım var" diyor Amerika Güzeli ve ıslak parmaklarını üzerindeki şala siliyor. Eteğini kaldırıp koltuktan kalkıyor. Şalını yukarıya, tırmıklı boynuna çekiyor. Ayaktayken merdivenlere doğru dönüyor ve "Odama gidiyorum" diyor.

Koltuğun deri oturma yeri kararmış. Islak. Kandan değil, sudan.

Amerika Güzeli merdivenleri çıkarken gittikçe kısalıp gözden kaybolunca Müdire Tekzip de hareketleniyor.

Amerika Güzeli gözden kaybolur kaybolmaz, Müdire Tekzip de peşinden gidiyor.

Geri kalanımız bunu izleyip not alıyoruz. Müdire'nin elleriyle üniformasını kavrayışını not alıyoruz, Clara Barton tarzı uzun etek ve göğsünde kızıl haç olan önlük giymiş, peruğunun üzerine tokalarla hemşire kepi tutturmuş ve eteğini öyle sert tutmuş ki, parmakları morarmış. Çenesini göğsüne öyle bir yapıştırmış ki, kaşların altından önünü görebilmek için gözlerini devirip duruyor. Ağzını o kadar sıkı kapamış ki, çenesinin kenarlarındaki kaslar top gibi şişmiş. Kâğıt üzerindeki kalemlerimizin sesinden daha fazla ses çıkaran Müdire Tekzip, Amerika Güzeli'nin arkasından gitmeye başlıyor.

Geri kalanımız oturup, çığlığın gelmesini bekliyoruz.

Kıkırdaklı bir şeyin olması gerekiyor.

Hortlak gibi bir şeyin olması gerekiyor.

Bizim Mitolojimizi... telifimizi paylaşacak olanların sayısı bir kişi eksildi.

Ajan Fitneci yere devriliyor, yan tarafına düşüyor, nefes nefese kalıyor ve teri parlıyor. Kaftanın içindeki bol harem pantolonu görünüyor; peruğu aşağı düşmüş. Kayıp Halka'ya dönerek, "Kendi teorini tecrübe etmek için" diyor Ajan Fitneci, "buraya gelmek için kimi öldürdün?"

Evrim

Kayıp Halka ile İlgili Bir Şiir

"Bugün ne yapacaksın?" diyor Kayıp Halka.
"Bunu nasıl düzelteceksin?"
Üzerinde durduğun o dağdaki ölü hayvanları ve soyunu.

Kayıp Halka sahnede,
gözleri, sarı gözleri,
kaş kemiğinin altındaki derinliklerden bakıyor.
Gözleri ve burnu, alnında fırça gibi duran saçlarıyla
orman gibi görünen sakalının arasındaki
küçük açık alana sıkışmış.
Elleri neredeyse dizlerine değecek;
parmak eklemlerinde siyah kıvırcık tüyler var.

Sahnede, spot ışığı yerine, bir fragman var:
Kameradan kaçan, ata binmiş bir insan kadar uzun,
kafasının üstü sivri ve kırmızı kürklü bir canavarın
on altı milimetrelik çekimi.
Fonda çam ağaçlarıyla çevrili nehir kıyısında
güneşli bir gün.
Belgeseldeki bu canavar,
Kayıp Halka'nın üzerine bindirilmiş,
kırmızı kürkten göğüsleri sallanıyor,
arkasına bakmak için dönüyor.

Kayıp Halka sahnede duruyor,
"Biri öldüğü için nefes alıyorsunuz" diyor.
Bir şey ve biri yaşadı ve öldüğü için bir hayatınız var.
Ölülerin dağı sizi gün ışığına çıkarıyor.
Kayıp Halka,
"Onların hayatlarının çabası ve enerjisi ve ivmesi…
diyor.
Sizi nasıl bulacak?
Onların hediyesi hoşunuza gidecek mi?
Televizyonun önünde otururak
onların hediyesini heba edersen iz,
deri ayakkabılar ve kızarmış tavuklar
ve ölmüş askerler sadece bir trajedi olur.
Veya trafikte sıkışırsanız.
Veya bir havaalanında parasız pulsuz kalırsanız.

"Tarihin bütün yaratıklarını nasıl göstereceksiniz?"
diyor Kayıp Halka.
Onların doğumunun ve işlerinin
ve ölümünün değerli olduğunu nasıl göstereceksiniz?

Tez

Kayıp Halka'dan Bir Hikâye

Sonradan bunun gerçek bir flört olmadığı ortaya çıktı.

Elbette, yeterince güzel bir kızla barda bira içtik. Bilardo oynadık. Müzik kutusundan şarkı çaldık. Kızartılmış yumurtalı birkaç hamburger ve kızarmış patates yedik. Flört yemeği işte.

Lisa'nın ölümünün üzerinden kısa bir süre geçmişti ama benim hoşuma gitti. Yani dışarı çıkmak hoşuma gitti.

Bu yeni kız asla yüzünü yana çevirmiyor. Barın üzerindeki televizyonda gösterilen futbol maçına bakmıyor. Topa bakmadığı için bilardo oynarken hiçbir topu deliğe sokamıyor. Gözleri sanki dikte ediyor. Steno notları alıyor. Resim çekiyor.

"Öldürülen küçük kızı duydun mu?" diye soruyor. "Kız, Kızılderili bölgesinden değil miydi?" diye soruyor. "Onunla tanıştın mı?"

Yıllarca sigara içildiğinden barın pürüzlü sedir ağacından duvarları sapsarı olmuş. Tütün tükürüğünü emsin diye yerlerde yoğun talaş var. Siyah tavandaki Noel ışıkları sağa sola sallanıyor. Kırmızı, mavi ve sarı. Yeşil ve portakalrengi. Işıkların bir kısmı yanıp sönüyor. Burası, köpeğinizi getirmenize veya üzerinizde silah taşımanıza izin verilen bir bar.

Görünenin aksine, bu flört değil sanki mülakat.

Bu kız bir gerçekten bahsediyor olsa bile, konuyu soru cümlesiyle söylüyor:

"Aziz Andreas ve Aziz Bartholomeos'un köpek kafalı bir devi dininden döndürmeye çalıştığını biliyor musun?" diyor. "Eski Katolik kilisesi devin dört metre boyunda, köpek kafalı, aslan yeleli ve yabandomuzu dişli olduğunu söylüyor" diyor ancak cümlesini doğru düzgün kurmaya çaba sarf etmiyor bile.

Aslında başarısız ama bunu asla kabul etmez. Sadece: vır, vır, vır konuşur.

"İtalyan terimi olan *lupa manera*'yı hiç duydun mu?" diye soruyor.

Bilardo masasının üzerine eğiliyor ve köşedeki deliğin hemen yanında duran iki topu sokacak ama bu kolay vuruşu da yapamıyor. Sürekli şöyle şeyler söylüyor: "Fransız Gandillon ailesini duydun mu?" Veya "Alienin tamamı 1584'te kazığa bağlanıp yakılmış..."

Bu kızın adı Mandy Bilmemkim; birkaç aydır, belki Noel tatilinden bu yana kampüste. Kısa etekler ve kalem gibi incecik çelik topuklu botlar giyiyor. Kızların buralardan alamayacağı elbiseler bunlar. İlk başlarda insanbilimi ofisinde takıldı. "Dünya İnsanları 101"de öğretim asistanıydı ve gözlerinin mekanik bakması orada başladı. Sonra İngilizce departmanına takılmaya başladı ve hukuka hazırlık kursu sorup soruşturuyordu. Her gün orada. Her gün merhaba diyor. Ama yine de casusluk yapıyor. Gözleri resim çekiyor. Not alıyor.

Mandy Bilmemkim, Özel Ajan oluyor.

Kışın bütün sömestr boyunca gözleriyle sürekli baktı ve bu hafta "Bir ısırık ister misin?" diye soruyor. Ismarlıyor. Hamburger, Noel ışıkları ve bira var ama bu hâlâ bir flört değil.

Altı numaralı topa düzgün vuramıyor ve "Bilardocudan çok daha iyi bir antropoloğum" diyor. Bilardo sopasının ucuna tebeşir sürerken, "*Varulf* kelimesini biliyor musun? Adı Gil Trudeau olan adamı? Amerikan Devrimi'nde General Lafayette'e rehberlik yapmış" diyor. Mandy Bilmemkim bilardo sopasının ucuna mavi tebeşiri sürmeye devam ederken, "Veya Fransızca *loup-garou* terimini duydun mu?" diye soruyor.

Gözleri sürekli izliyor. Ölçüyor. Cevap arıyor. Tepki bekliyor.

Kızın insanbilimci tarafı benimle buluşup dışarı çıkmak istiyor. New York şehrinden buraya taşınmış, sırf Chewlah Kızılderililerine ayrılmış arazide yaşayan adamlarla tanışmak için. Evet, bu ırkçılık, diyor. "Ama iyi bir ırkçılık. Ben Chewlah erkeklerini çok seksi buluyorum..."

Mandy Bilmemkim hamburgerlerin üzerine eğiliyor, dirseklerini masaya koyuyor, avcuyla çenesini tutuyor, diğer elinin parmaklarıyla yağlı masanın üstüne görünmez desenler çiziyor. Chewlah kabilesinde bütün erkekler birbirlerine benziyor, diyor.

"Chewlah'lı erkeklerin yüzlerinde kocaman bir sik ve taşaklar var" diyor.

Chewlah'lı erkeklerin çeneleri öne doğru çok çıkık demeye çalışıyor. Ayrıca çenelerinde derin bir çukur var ve o da taşak gibi görünüyor. Chewlah'lı erkekler sürekli tıraş olurlar; tıraş olduktan sonra bile tıraş olurlar.

Mandy Bilmemkim o sabit kara gölgeye, "Beş Dakikalık Gölge" diyor.

Chewlah Kızılderililerine ayrılmış arazide yaşayan erkeklerin tek kaşı olur; siyah damı andıran bir çalı gibidir ve edep yeri kılı kadar kalın olan bu kaş, çekince her iki taraftaki kulağa ulaşır.

Bu siyah kıvrımlar öbeğiyle, kıllı taşak gibi görünen, aşağıya uzanan çenesinin ortasında Chewlah burnu vardır. Uzun ve

şişkin bir tüp yüzün ortasından fırlar. Çok kalın ve neredeyse sert olan burnun ~~şişko ucu, ağzı~~ saklar. Chewlah burnu o kadar uzundur ki, çukur çenenin üzerine düşer.

"O kaşlar gözleri kapatır" diyor Mandy. "Burun, ağzı kapatır."

Chewlah kalibesinden bir adamla tanışınca gördüğünüz ilk şey edep yeri kılı~~dır; büyük, yarı~~ sertleşmiş ve aşağıya sallanan bir yarak ve arkasındaki iki taşaktır.

"Nicholas Cage gibi" diyor, "ama fazlası. Yarak ve taşaklar gibi."

Patates kızartması yiyor ve "Adam yakışıklıysa böyle söylenir" diyor.

Patates kızartmasına o kadar tuz döktü ki, masa kumlu gibi görünüyor. Hesabımızı, barmenin hayatında görmediği renkte American Express kredi kartıyla ödüyor. Titanyum veya uranyum.

Buraya gelmesinin sebebi bir tez. Antropoloji mezunu öğrencilerin durmadan kıkırdadığı Manhattan'da kanıtları bir araya toplamak zor; fakülte öğrenci danışmanı alan çalışması konusunda size koçluk ~~yapmaya başla~~yıncaya kadar oraya katlanmak zor. Kızın alanı kriptozooloji. Kocaayak, Loch Ness Canavarı, vampirler, Surrey Puması, Güve Adam, Jersey Şeytanı gibi nesli tükenmiş ve efsane olmuş hayvanları inceleme dalı. Dünyada olan veya olmayan hayvanları. Fakülte danışmanı, kıza bura ya gelip Chewlah kabilesini ziyaret etmesi, kültürü incelemesi ve birazcık adli ayak işi yapması gerektiğini söylemiş. Tezinin konusunu bulması gerekiyormuş.

Gözleri tepki veya ~~teyit almak~~ için yukarı aşağı oynayıp duruyor.

Dilini dışarı çıkarıp geveleyerek, "Tanrı, Margaret Mead'i taklit eden biriyle karşılaşmam için yaptı bunu" diyor.

Onun planında Chewla~~h araz~~isinde *yaşamak* varmış. Ev veya benzer bir şey kiralayacakmış. Annesi ve babası doktormuş ve kendilerine benzemesin diye ne kadara mal olursa olsun kızlarının kurduğu hayali gerçekleştirmesini istemişler. Kendisi hakkında konuşsa bile ~~Mandy Bi~~lmemkim soru sormaya devam

ediyor. Ailesi hakkında konuşurken, "Niye kariyerlerini değiştirmiyorlar ki? Üzücü mü bu ya da ne?" diye soruyor.

Bütün cümlelerinin sonunda soru işareti var.

Mavi veya gri, sonra gümüşrenge dönen gözleri izlemeye devam ediyor. Hamburgerinden bir ısırık alıyor; şimdiye kadar çoktan soğumuştur. Ölü bir şey yiyor sanki.

"Ölen kız..." diyor.

"Sence ne oldu?" diye soruyor.

Tezinin konusu dünyanın her yerinde ortaya çıkmış aynı dev, gizemli yaratıklarla ilgili. Seattle'daki Cascade Dağları'nda o deve Seeahtiks deniyor. Avrupa'da Almas deniyor. Asya'da Yeti. California'da onlar Ohmah-ah oluyor. Kanada'da, Sasquatch. İskoçya'da Fear Liath More, yani Ben Macdhui Dağları'nda gezen ünlü "Gri Adam." Tibet'te devlere Metoh-kangmi veya İğrenç Kardanadam deniliyor.

Bunlar, ormanlarda, dağlarda gezen, uzun yürüş yapan veya ağaç kesen insanlar tarafından görülmüş, bazen fotoğrafı çekilmiş ama yakalanmamış tüylü devlerin farklı isimleri.

Kız buna farklı kültürlerin fenomeni diyor. "Kocaayak sosyal teriminden nefret ediyorum" diyor.

Bu farklı efsaneler tecrit edilmiş yerlerden çıkmış; ama hepsinde de çok uzun boylu, pis kokusunu cennetten bile alabileceğiniz tüylü canavarlardan bahsediliyor. Canavarlar utangaç ama kışkırtılınca saldırıyorlar. 1924 yılında Kuzeybatı Pasifik'te maden arayan bir grup, goril olduğunu sandığı bir şeye ateş eder. O gece aynı tüylü devlerden oluşan bir grup, adamların Saint Helens Dağı'ndaki kulübesine taş atar. 1967 yılında Oregon'da ağaç kesen bir adam, buz tutmuş toprağın üzerindeki bir tonluk kayaları kaldırıp, altında kış uykusuna yatmış sincapları yiyen, kaba tüylü bir dev görür.

Bu canavarların yakalanmamış olması, onların varolmadığının en büyük kanıtıdır. Ölüleri de bulunmamıştır. Yaban arazilerdeki avcıların, motosikletli insanların en azından bir Kocaayağı öldürmesi gerekiyordu.

Barmen masaya gelip aynısından ister misiniz, diye soruyor. Mandy Bilmemkim sanki çok önemli bir sır veriyormuş gibi aniden çenesini kapatıyor. Kız, orada durmakta olan barmene, "Hesaba yaz" diyor.

Adam adım atar atmaz kız, "Galler terimi olan *gerulfos*'u biliyor musun?" diye soruyor.

"Mahzuru var mı?" diye soruyor. Dönüp yanındaki koltukta duran çantasına ellerini sokuyor, etrafına paket lastiği dolanmış bir defter çıkarıyor. "Notlarım" diyor ve paket lastiğini çıkarıp kaybolmasın diye bileğine takıyor.

"Eski Yunanların *cynocephali* dediği ırkı biliyor musun?" diyor. Defterini açarak okumaya başlıyor. "*Vurvolak*'ı biliyor musun? *Aswang*'ı? *Cadejo*'yu?"

Saplantısının ikinci bölümü ise bu işte. Defterinin açık sayfasına parmağını koyarak, "Dünyanın dört bir yanındaki insanlar bütün bu isimlere inanıyor, bin yıllık olmalarına rağmen" diyor.

Dünyadaki bütün dillerde kurt adam kelimesi var. Dünya üzerindeki bütün kültürler ondan korkuyor.

Haiti'de, diyor, hamile kadınlar, yeni doğacak bebeklerini kurt adamın yiyeceğinden korktukları için içine gaz konulan acı kahve içer. Sarmısak, muskat, Çin sarmısağı ve kahveyi suda kaynatıp öyle yıkanırlar. Bebeğin kanının kokusunu değiştirmek ve oralardaki kurt adamların iştahını kaçırmak için yaparlar bunu.

Mandy Bilmemkim'in tez konusu burada ortaya çıkıyor.

Kocaayak ve kurt adamlar, diyor, aynı fenomendir. Nedenbilimin ölü bir Kocayak bulamamasının sebebi, onların değişmesidir. O canavarlar insandır aslında. Her yıl birkaç saat veya gün değişirler. Tüyleri çıkar. Danimarkalıların dediği gibi, *kudururlar*. Şişerler, kocaman olurlar ve gezmek isterler. Ormanlarda ve dağda gezerler.

"Bu, onların aybaşı halidir" diyor.

"Erkeklerin bile böyle dönemleri vardır. Erkek filler altı ayda bir *kızgın* döneme girer. Her taraflarından erkeklik hormonu fışkırır. Kulaklarının ve cinsel organlarının şekli değişir ve feci huysuz olurlar" diyor.

Somon balıklarının, diyor, yumurtlamak için ırmağın yukarısına geldiklerinde, şekilleri öyle bir değişir ki, çeneleri çarpılır, renkleri değişir ve onları balık türü olarak görmek zorlaşır. Ya da örneğin, çekirgeler, ağustosböceği olur. Bu koşullar altında vücutlarının boyutu ve şekli değişir.

"Teorime göre" diyor, "Kocaayak geni ya hipertrikoz veya humanoid *Gigantopithecus* ile ilgili; beş yüz yıldır da neslinin tükendiği düşünülüyor."

Bu Bayan Bilmemkim vır, vır, vır konuşuyor.

Adamlar sırf bir parça göt sikmek için bu boktan muhabbeti dinliyorlardı.

Birinci büyük kelime olan hipertrikoz'un insanın tenindeki bütün deliklerden kıl çıktığı, irsi bir hastalık olduğunu söylüyor; o insanlar eninde sonunda bir sirkte iş buluyorlarmış. İkinci büyük kelimesi olan *Gigantopithecus*, Koenigwald adındaki bir doktorun kocaman diş fosili ararken 1934 yılında keşfettiği, üç metre boyunda olan, insanoğlunun ilk atasının adıymış.

Parmağıyla açık duran deftere vuran Mandy Bilmemkim, "1951 yılında Everest Dağı'nda Eric Shipton tarafından fotoğrafı çekilmiş ayak izinin" diyor ve parmağını vuruyor, "İskoçya'daki Ben Macdhui'de fotoğrafı çekilmiş ayak izleriyle" diyor ve parmağını defterine vuruyor, "ve 1967 yılında Kuzey California'da Bob Gimlin tarafından bulunmuş ayak izleriyle" diyor ve parmağını vuruyor, "aynı olduğunun farkında mısın?" diyor.

Çünkü dünyanın her yerindeki kaba, kıllı canavarlar birbiriyle bağlantılı.

Teorisine göre dünyanın dört bir yanındaki soyutlanmış insan gruplarında, onları üreme devresinde canavara dönüştüren bir gen var. Bu gruplar soyutlanmış durumda, yaban alanlarda kendi başlarına kalıyorlar çünkü misal Chicago veya Disneyland'ın merkezinde yaşayan hiçbir insan, çok uzun, kaba, yarısı insan yarısı hayvan bir canavar olmak istemiyor.

"Veya" diyor, "Seattle'dan Londra'ya giden British Airways uçağında..."

Geçen ay gerçekleşen uçuşla ilgili olaydan bahsediyor. Uçak Kuzey Kutbu'na yakın bir yere çakılmış. Son konuşmasında pilot, bir şeyin kokpit kapısını parçaladığını söylüyor. Kara kutuda haykırma ve hırıltı sesleri var ve pilot, "Bu da ne? Neler oluyor? Sen nesin?..." diye bağırıyor.

Federal Havacılık İdaresi uçağa silah, bıçak ve bomba sokulmuş olamayacağını söylüyor.

Kamu Güvenlik Teşkilatı, psikoaktif uyuşturuculardan çok fazla alarak uçmuş tek başına bir terörist yüzünden uçağın çakıldığını söylüyor. Uyuşturucu, adam ya da kadına insanüstü güç vermiş.

Mandy Bilmemkim, ölmüş yolcuların arasında Chewlah kabilesinden on üç yaşında bir kız varmış diyor.

"Kız" deyip notlarını karıştırıyor, "İskoçya'ya gidiyormuş" diyor.

Teorisine göre Chewlah kabilesi, ergenlik çağı gelmeden kızı denizaşırı bir yere gönderiyor. Böylece Ben Macdhui cemaatinden biriyle tanışıp belki de evlenebilir. Geleneklere göre orada, gri kürklü devler bin metrenin üzerindeki yamaçlarda başıboş gezebiliyor.

Mandy Bilmemkim'in kafasında bir sürü teori var. Bu esrarengiz olayla ilgili en geniş kitap koleksiyonu New York Halk Kütüphanesi'nde bulunuyor, diyor; çünkü kütüphaneyi cadılar meclisi yönetiyor.

Mandy Bilmemkim, Amişler* dünya üzerindeki Amiş topluluğuyla ilgili bütün kitapları saklarlar, diyor. Kiliselerinin her üyesinin envanterini de. Böylece, seyahat ettiklerinde veya göç ettiklerinde kendi türleriyle birlikte olmaları, yaşamaları, çiftleşmeleri mümkün oluyor.

"Kocaayak insanların aynı türden envanter kitapları sakladığını düşünmek saçma olmaz" diyor.

* Amiş: Basit ve kapalı bir yaşama inananların oluşturduğu Protestan mezhebi. (ç.n.)

Değişim geçici olduğundan, araştırma yapan insanlar Kocaayak'ın ölüsünü hiç bulamadılar. İnsanlık tarihinde bütün kültürlerde kurt adam düşüncesi oluşması da bundan.

Roger Patterson tarafından çekilmiş 1967 tarihli belgeselde kürklü bir yaratığın yukarı tırmandığı gösteriliyor. Kocaman göğüsleri ve poposu olan, sivri kafalı bir dişi. Yüzünde, göğüslerinde ve poposunda, yani bütün bedeninde kaba kızıl tüyler var.

Filmin o birkaç dakikasına bazı insanlar hile dedi, başkaları inkâr edilemez kanıt dedi; aslında birinin Tilly Teyzesi kadraja girmişti muhtemelen. Oraya buraya koşturup çilek ve böcek yiyor ve eski haline dönene kadar ailesine görünmek istemiyordu.

"Zavallı kadın" dedi Mandy. "'En kıllı' gününde seni çırılçıplak gören milyonlarca insan olduğunu bir düşünsene!"

Kadının ailesi belgeseli televizyonda gördükçe muhtemelen, oturma odasına çağırıp onunla aday ediyordur.

"Dünyaya canavar gibi görünen şey" diyor Mandy, "Chewlah kabilesi için evde izlenen bir filmdi."

Kız kısa bir süre bekliyor, belki de tepki vereyim diye. Gülüş veya iç geçirme bekliyor. Sinirli bir tik.

Mandy Bilmemkim uçaktaki kızın ne hissettiğini düşün, diyor. Uçuşlarda verilen minik yemeğini yiyor ama hâlâ aç. Önceden hiç hissetmediği kadar aç. Hostesten atıştırmalık bir şey, yarısı artmış yemek ya da yiyebileceği herhangi bir şey istiyor. Sonra ne olacağını anlamaya başlıyor. O ana kadar annesiyle babasının birkaç günlüğüne ormana gittiğini, geyik, kokarca, somon; yakalayabilecekleri her şeyi yediklerini anlatan hikâyeler duymuştu. Birkaç gece yabanileşip eve yorgun, hatta hamile bir halde döndüklerini. Uçağın tuvaletine saklanmak için ayağa kalkan kızı düşün; ama tuvaletin kapısı kilitli. İçeride biri var. Koridorda, tuvaletin kapısının önünde ayakta bekliyor ve zaman geçtikçe daha da açlık hissediyor. En sonunda tuvaletin kapısı açılıyor ve içeriden çıkan adam, "Affedersiniz" diyor; ama artık çok geç. Kapının önündeki şey artık bir insan değil. Sadece bir

aç. Adamı tuvaletin içine itiyor ve kapıyı içerden kilitliyor. Adam çığlık bile atamadan, on üç yaşındaki kız dişlerini adamın nefes borusuna geçirip orayı koparıyor.

Yiyor da yiyor. Elbiselerin altındaki lezzetli etten biraz daha fazla yemek için, sanki portakalı soyar gibi adamın elbiselerini parçalıyor.

Ana kabindeki yolcular uykuya dalmak üzereyken, bu kız yemeye devam ediyor. Yedikçe büyüyor. Sonra belki hostesler-den biri kilitli tuvalet kapısının altından sızan yapışkan kanı görüyor. Hostes kapıya vurup her şey yolunda mı diye soruyor belki. Veya belki Chewlah'lı kız yiyor da yiyor ama hâlâ aç.

Kilitli tuvaletten çıkan şey, kana bulanmış ve yediği şey dişi-nin kovuğuna gitmemiş. Işıkların kapalı olduğu ana kabine giren şey, yüzleri ve omuzları tüm eliyle kavrıyor, kabinin koridorun-da, sanki açık büfeden yemek yiyen biri gibi yürüyor. Kız, sarı ve aç gözleriyle ağzına kadar dolu olan jet yolcu uçağını, kalp şeklindeki kocaman çikolata kutusu gibi görüyor olmalı.

Her şeyin yendiği İskandinav usulü açık büfeli uçuşta insan kafalarını seçiyor.

Kokpit kapısı parçalanmadan önce pilot, verici cihazına son kez şöyle bağırıyor: "İmdat. İmdat. Birisi uçuş ekibimi yiyor..."

Mandy Bilmemkim burada duruyor; gözlerini fal taşı gibi açmış ve nefesi konuşma hızına yetişmeye çalıştığından, elini kalkıp inen göğsüne bastırıyor. Nefesinde bira kokusu var.

Kapı açılıyor ve bir sürü adam sokaktan bara giriyor; hepsinin üzerinde aynı parlak portakalrengi giysi var. Eşofman üstleri. Yelekleri. Portakalrengi montları. Spor takımı gibi görünüyor; ancak gerçekte yol ekibi. Barın üzerindeki televizyonda orduya katılmakla ilgili bir reklam var.

"Hayal edebiliyor musun?" diyor.

Bunların hepsinin doğru olduğunu ispat etse ne olacak? Birinin ırkı, onları kitle imha silahına dönüştürse? Hükümet bu gizli gene sahip herkese bir ilaç içerek bunu bastırması gerek-tiğini mi söyleyecek? Birleşmiş Milletler bu insanları karantina

altına mı alacak? Toplama kamplarına mı yollayacak? Orman bekçilerinin tehlikeli boz ayıları kovalayıp yakaladığı gibi, radyo verici cihazlarından o insanların isimleri mi söylenecek?

"FBI'ın kabile arazisine gelip görüşme yapması" diyor, "an meselesi; sen de öyle düşünmüyor musun?"

Buraya geldiği ilk hafta arabasıyla kabile arazisine gitti ve insanlarla konuşmaya çalıştı. Planı, bir yer kiralayıp günlük hayatı incelemekti. Chewlah kültürünün bütün detaylarını öğrenecek, insanların nasıl para kazandığını bilecekti. Efsanelerini ve tarihini bizzat onlardan dinleyip derleyecekti. Arabasıyla oraya gitti; yanında ses kayıt cihazı ve beş yüz saatlik kaset vardı. Ancak hiç kimse oturup konuşmadı. Kiralanacak ev, daire veya oda yoktu. Oraya gideli bir saat bile olmamıştı ve belediye şerifi sokağa çıkma yasağını kastederek güneş batmadan araziden çıkması gerektiğini söyledi. Yol uzun olduğundan şu an dönmesinin daha iyi olacağını söyledi.

Onu araziden attılar.

"Şunu anlatmaya çalışıyorum" diyor Mandy Bilmemkim, "bunların hepsini engelleyebilirim."

Kız bilgi verme nöbeti geçiriyor. Çakılmış jet yolcu uçağı. FBI birkaç güne kadar buraya gelecek. Toplama kampları. Etnik temizleme.

O zamandan beri vakıf üniversitesinde takılıyor, Chewlah'lı adamlarla çıkmaya çalışıyor. Soru sorup bekliyor. Ancak cevap beklemiyor. Alkış istiyor. Haklı olmayı bekliyor.

İlk söylediği kelime olan *varulf*, İsveççe'de "kurt adam" demek. *Loup-garou* Fransızca. General Lafayette'e rehberlik yapan Gil Trudeau adlı adam, Amerikan tarihinde adı geçen ilk kurt adam.

"Bana haklı olduğumu söyle" diyor, "ben de sana yardımcı olmaya çalışayım."

FBI buraya gelirse, diyor, bu hikâye asla gün ışığına çıkmaz. Zanlı geni olan insanların hepsi hükümet tarafından tutuklanır ve ortadan kaybolurlar. Kamu refahı adına. Veya durumu resmi

bir kazayla çözer. Resmi açıdan soykırım olmaz. Hükümetin kabilelerin üzerine bu kadar gitmesinin iyi bir sebebi vardı ve böylece çiçek hastalığı mikrobu taşıyan battaniye dağıtarak onları yok etti veya onları uzak mesafelerdeki arazilere gönderdi. Bütün kabilelerde Kocaayak geni yoktu, bu doğru; ancak bir asır önce kimlerin risk altında olduğunu belirlemek zordu.

"Bana haklı olduğumu söylersen" diyor Mandy Bilmemkim, "seni yarın sabah gösterilecek *Bugün* programına çıkarırım."

Hatta belki A Grubu'nda.

Hikâyeyi çözecek. Kamunun sempatisini kazanacak. Belki Uluslararası Af Örgütü'nü devreye sokacak. Bu, vatandaşlık hakları için verilecek sıradaki büyük savaş olabilir. Tabii global olacak. Teorik olarak canavar geni taşıyan dünyadaki cemaatleri, kabileleri ve grupları zaten belirlemiş. Bira kokulu nefesiyle "canavar" kelimesini o kadar yüksek sesle söylüyor ki, portakal-rengi yol ekibindeki herifler dönüp bakıyor.

Dünyanın her yanında flört edebileceği adamlar var. Bu flört çuvallasa bile, kendisine duymak istediği şeyi söylecek birini bulabilir.

Kurt adamlar ve Kocaayak var. Ve ikisi de bu adamda var.

Adamlar sırf bir parça göt sikmek için bu boktan muhabbeti dinliyordu.

Yüzünde sik olan Chewlah erkekleri bile.

Ben bile. Ancak ona şunu söylüyorum: "On üç yaşındaki kızın adı Lisa'ydı. O benim kız kardeşimdi."

"Oral seks" diyor Mandy Bilmemkim, "konumuzun parçası..."

Kızı arazideki evine götürmeyen bir adam tam bir salaktır. Belki onu ailesiyle tanıştırır. Lanet olası ailesindeki herkesle.

Ve orada dururken ona, "Araziyi görebilirsin -bu gece- ancak benim önce bir telefon açmam lazım" diyorum.

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.

Amerika Güzeli'nin soyunma odasında gri beton duvarların ve açıkta bırakılmış boruların arasında, ikiz yatağın yanına diz çöken Bayan Clark, çocuk sahibi olmak her zaman düşlediğin gibi bir şey olmayabilir, diyor.

Geri kalanımız casusluk yapmak için koridordayız. Önemli bir olayı kaçırmak ve bunu başkasının ağzından almak zorunda kalmaktan korkuyoruz.

Amerika Güzeli yatağına kıvrılmış; öbür tarafa kıvrıldığı için yüzü gri beton duvara bakıyor ve bu sahnede herhangi bir cümlesi yok.

Yanına diz çökmüş olan Bayan Clark, kocaman, kuru göğüslerini yatağın ucuna yerleştirmiş ve "Kızım Cassandra'yı hatırlıyor musun?" diye soruyor.

Kâbus Kutusu'na bakan kız.

Kirpiklerini kesip ortadan kaybolan kız.

"Bay Whittier'ın ilanını ilk kez, o ortadan kaybolduğunda gördüm" diyor. Cassandra yatak odasındaki bir kitabın içine koyduğu boş sayfaya şöyle yazmıştı: *Yazarların İnzivası. Üç Aylığına Hayatınızı Terk Edin.*

Bayan Clark, "Bay Whittier'ın bunu daha önce de yaptığını *biliyordum*" diyor.

Ve geçen sefer Cassandra buradaydı; bu yere hapsedilmişti.

Çocuklar, diyor. Küçükken onlara dünyayla ilgili anlattığın her şeye inanıyorlar. Anne olarak sen dünya almanağı, ansiklopedi, sözlük ve İncil oluyorsun ve hepsini devşiriyorsun. Ancak büyülü bir yaşa geldikleri anda tam tersi oluyor. O andan itibaren sen ya yalancı ya aptal ya da düşman oluyorsun.

Hepimiz not alıyoruz; kalemlerin kâğıda yazarken çıkardığı sesten içerideki sesi neredeyse duyamıyoruz. Hepimiz şunu yazıyoruz: *Ya yalancı ya aptal.*

İftira Kontu'nun ses kayıt cihazından şunu duyuyoruz: "...ya da düşman oluyorsun."

Bayan Clark'ın bildiği tek şey ise, Cassandra'nın gittikten üç ay sonra bulunduğuydu. Polis onu bulmuştu.

Amerika Güzeli'nin yatağının yanına diz çökmüş olan Bayan Clark, "Bay Whittier'a yardım etmeyi kabul ettim çünkü çocuğuma ne olduğunu öğrenmek istiyordum..." diyor ve ekliyor: "Bilmek istiyordum ve o asla bana anlatmayacaktı..."

Poster Çocuğu

Bayan Clark'tan Bir Hikâye

Cassandra Clark kaybolduktan üç ay sonra geri geldi. Sabah banliyöye gitmek için otobana giren bir şoför, çakıllı bankette neredeyse çırılçıplak bir kızın topalladığını gördü. Uzaktan kızın üzerinde koyu renk peştamal, eldivenler ve ayakkabılar varmış gibi görünüyordu. Mutfak önlüğünü veya koyu renkli bir boyun atkısını boynuna bağlamış ve göğsünü kapatsın diye aşağıya çekmişti. Şoför arabasını döndürüp polisi aradı; ancak o an güneş artık parladığı için kızın çırılçıplak olduğunu gördü.

Ayakkabıları ve eldivenleri, peştamal ve önlüğü aslında sadece kurumuş kandı; kuruduğu için kalın ve siyah renkliydi ve üzerine toplanmış bir sürü karasinek uğulduyordu.

Kızın kafası kazınmış ve kabuk bağlamıştı. Kulaklarının arkasında ve çıplak kafasının üst kısmında eğri büğrü kesilmiş saç öbekleri vardı.

Kız topallıyordu çünkü sağ ayağındaki iki küçük parmak kopmuştu.

Hastanenin acil servisindeki doktorlar, önlüğünü, yani göğsünün üzerindeki kan tabakasını ve sinek kürkünü alkolle sildiler ve göğüslerinin üzerindeki tene kazınmış XOX oyununu gördüler. X'i yazan oyuncu kazanmıştı.

Ellerini temizlediklerinde her ikisinde de küçük parmağın olmadığını fark ettiler. Geri kalan parmakların tırnakları sökülmüştü; parmak uçları ise şiş ve mordu.

Kurumuş kanın altındaki tenin rengi mavi-beyazdı. Yüzü, çenesinde, yanaklarında ve burun kemerindeki şişmiş kemiklerden ibaretti. Şakağının ve çenesinin üzerindeki deri sarkmıştı ve kararmış delik gibi görünüyordu.

Acil servisin perdeyle ayrılmış bölümüne giren Bayan Clark, kızının yatağının krom parmaklığına doğru eğildi ve "Bebeğim, ah benim tatlı bebeğim... Bunları kim yaptı sana?" dedi.

Cassandra güldü ve koluna batırılmış iğnelere, şeffaf plastik tüplere bakıp, "Doktorlar" dedi.

Hayır, dedi Bayan Clark, parmaklarını kim kesti?

Cassandra annesine baktı ve "Başka birinin yapmasına izin verir miyim sence?" dedi. Artık gülmüyordu. "Ben yaptım" dedi. Bu onun son gülüşüydü.

Polis kanıt buldu, dedi Bayan Clark. Vajinasının duvarlarına batırılmış iğne inceliğinde tahta parçaları buldu. Ve anüsüne batırılmış. Adli tabipler göğsündeki ve kollarındaki kesiklerde cam kıymıkları buldu. Bayan Clark kızına konuşmama şansın yok, dedi.

Cassandra'nın hatırlayabildiği her şeyi bilmek istiyorlardı.

Polis bunu yapan kişinin başka birini kaçırabileceğini söyledi. Cassandra korkusuyla yüzleşip onlara yardım etmedikçe, saldırganı yakalamaları mümkün değildi.

Pencereden giren güneş ışığının altındaki yatağında, destek yapılmış yastıklara dayanmış yatan Cassandra mavi gökyüzünde uçup giden kuşlara bakıyordu.

Parmaklarında büyük, beyaz bandajlar vardı ve göğsüne pamuk konularak bandaj sarılmıştı; kalem tutan eli, uçarak gidip gelen kuşları çizmek için hareket ediyordu sadece. Dizlerinin arasına, destek yardımıyla bir resim defteri konulmuştu.

Bayan Clark, "Cassandra, tatlım? Polise her şeyi anlatman gerekiyor" dedi.

Yardımı olacaksa hastaneye hipnotizmacı gelebilirdi. Sosyal hizmet memurları görüşme sırasında kullanabilecekleri, anatomik olarak detaylı bir bebek getirebilirlerdi.

Ancak Cassandra kuşları izlemeye devam etti. Onları çizdi.

Bayan Clark, "Cassandra?" dedi ve elini Cassandra'nın beyaz bandajlı eline koydu.

Cassandra annesine baktı ve "Bir daha olmaz" dedi. Kuşlara baktı ve "En azından benim başıma gelmez..." dedi.

"Ben kendimin kurbanıydım" dedi.

Dışarıdaki otoparkta televizyon haber ekipleri uydularını ayarlıyorlardı; her karavanın tepesine bir canlı yayın anteni yerleştirilmişti. Stüdyodaki haber sunucusunun bağlanmasını bekliyorlardı. Stüdyo dışındaki muhabir mikrofonu eline alıp kulaklığını takıyordu.

Üç ay boyunca, yaşadıkları kasabadaki telefon direklerine duvar ilanı astılar. Her ilanda Cassandra Clark'ın, ponpon kızların lideriyken giydiği elbise içinde gülümseyen ve sarı saçlarını savurduğu bir resmi vardı. Üç ay boyunca polis lisedeki çocukları soruşturmaya aldı. Dedektifler otogar, gar ve havaalanında çalışan insanlarla görüştü. Yerel televizyon ve radyo istasyonları kamu hizmeti kapsamında duyuru yaparak, 50 kilogram ağırlığında, bir yetmiş boyunda ve omuzlarına kadar saçı olduğunu söylediler.

Arama-kurtarma köpekleri, kızın ponpon kız eteğini koklayıp ancak otobüs durağına kadar kokusunu takip edebildiler.

Devriye gezen eyalet polisi, bir günde arabayla ulaşılacak kadar uzaktaki bütün göl ve ırmakları deniz motoruyla aradı.

Psişikler kızın emniyette olduğunu söylemek için aradılar. Kız gizlice kaçıp evlenmişti. Veya ölüp gömülmüştü. Veya beyaz kadın ticaretinde satılmış ve bir petrol kralının hareminde yaşamak üzere ülkeden kaçırılmıştı. Veya cinsiyetini değiştirmişti ve yakında eve bir delikanlı olarak gelecekti. Veya bir kale veya saraya hapsedilmişti, yabancılarla birlikte oraya kilitlenmişti ve hepsi bedenlerini kesiyordu. O psişik bir kâğıda iki kelime yazdı ve kâğıdı Bayan Clark'a verdi. Kâğıdın üzerinde titrek harflerle şu kelimeler vardı:

Yazarların İnzivası.

Üç ay sonra insanların araba antenlerine bağladığı sarı kurdeleler solup beyazlaştı. Tıpkı teslim bayrakları gibi.

Onlardan çok fazla olduğu için psişiklerle hiç kimse ilgilenmedi.

Polisin bulduğu yanmış veya çürümüş veya tanınmayacak şekilde sakat edilmiş Jane Doe'ların diş kayıtlarına bakıldıktan veya DNA testinden sonra Cassandra olmadığı ortaya çıkana kadar Bayan Clark adeta nefesini tuttu.

Üçüncü ay Cassandra Clark süt kartonlarının üzerinde gülümsüyor ve saçlarını savuruyordu. O sırada mum başında dua etmeler kesildi. Yerel banka şubesindeki ödül fonu bu olayın bir başka parçasıydı ama henüz kimsenin ilgisini çekmemişti.

Sonra bir mucize oldu ve kız otobanda çıplak şekilde topallıyordu.

— —

Hastanedeki yatakta yatarken, yara bere yüzünden teni mor görünüyordu. Kafası tıraş edilmişti. Bileğindeki plastik şeritin üzerinde C. Clark yazıyordu.

İlçe doktoru penis hücresi bulmak için kıza ilaç sürdü. Vajina hücreleri yuvarlakken, penis hücrelerinin şeklinin uzun olduğunu söyledi. Meni bulmak için kıza başka bir ilaç sürdüler. Dedektiflerden oluşan bir ekip yabancı birine ait deri kalıntısı bulmak için kızın kafasını, ellerini ve ayaklarını vakumladı. Mavi

kadife, kırmızı ipek ve siyah moher lifleri buldular. Ağzının içine ilaç sürüp petri kutusundaki DNA'ya kültür yerleştirdiler.

Polis danışmanları hastaneye gelip kızın yatağının yanına oturdular ve Cassandra'nın bütün acısını dillerdirmesinin ne kadar önemli olduğunu söylediler. Çektiği acıyı anlatmasının.

Televizyon ve radyo ekipleri, gazete ve dergi muhabirleri otoparkta oturdular ve kızın hastane penceresini arkalarına alıp hikâyelerini kameraya anlattılar. Bazıları, kızın penceresini çeken ekibi çeken ekibi çeken ekibe döndü. Sanki son gerçeklik buymuş gibi, bunun nasıl bir sirke dönüştüğünü göstermek istediler.

Hemşire uyku ilacı getirdiğinde Cassandra hayır anlamında kafasını salladı. Gözlerini kapattığı gibi uyudu.

Cassandra konuşmadığı için polis, Bayan Clark'tan masrafları istedi; araştırma için vergi mükellefinin ödemesi gereken tutarı. Dedektifler kafalarını sallayıp ailesine, topluma ve hükümetine acı ve sıkıntı verdiği halde bunu hiç umursayan bu kız adına çok çalıştıkları ve onu fazla ciddiye aldıkları için öfkeli olduklarını ve kendilerini aldatılmış hissettiklerini söylediler. Herkes ağladı ve onun için dua etti. Ona işkence eden canavardan herkes nefret etti ve hepsi o canavarın yakalanmasını ve hapse atılmasını istedi. Bu kadar araştırma ve çabadan sonra bunu istemekte haklıydılar. Kızın kürsüye çıkmasını ve canavarın onun parmaklarını nasıl kestiğini anlatırken ağlamasını görmeyi hak ettiler. Göğsünü kestiğini. Açlıktan kıvranan götüne tahta soktuğunu anlatırken.

Ve Cassandra Clark yatağının yanına dizilmiş dedektiflere baktı. Adamların yüzündeki bütün nefret ve öfke kıza odaklanmıştı; çünkü kız başka bir hedefe olanak vermiyordu. Hilesiz, hakiki bir iblise. Sonuna kadar ihtiyaç duydukları bir şeytana.

Bölge savcısı, adalete engel olmaktan dava açacağını söylerek Cassandra'yı tehdit etti.

Annesi Bayan Clark da kızgın bakan yüzlerden biriydi.

Cassandra gülümsedi ve onlara, "Çatışmaya bağımlısınız, görmüyor musunuz?" dedi. "Bu benim için mutlu son" dedi.

Pencereye döndü, uçarak geçip giden kuşlara baktı ve "Harika hissediyorum" dedi.

Hastanede yatarken içinde süs balığı olan bir fanus istedi. Fanus geldikten sonra yatağına uzandı ve durmadan yüzen balığı izledi, onun resmini çizdi. Annesi de aynı şekilde her gece televizyondaki bütün programları izledi.

Bayan Clark son kez ziyarete gittiğinde Cassandra sadece şu cümleyi söylemek için gözlerini balıktan ayırdı ve "Ben artık senin gibi değilim" dedi. "Çektiğim acılarla böbürlenmiyorum..." dedi.

Ondan sonra Tess Clark onu bir daha ziyaret etmedi.

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.

Soyunma odasındaki Amerika Güzeli bağırıyor.

Yatağında yatan, eteklerini havaya kaldırıp, çoraplarını aşağıya sıvayan Amerika Güzeli, "O cadının bebeğimi almasına izin vermeyin..." diye bağırıyor.

Yatağın yanına diz çökmüş, Amerika'nın alnındaki teri havluyla silen Kontes Basiret, "O bebek değil. Henüz bebek olmadı" diyor.

Amerika Güzeli tekrar bağırıyor ama bu defa bir şey söylemiyor.

Soyunma odasının kapısının önünde kan ve bok kokusunu alabiliyoruz. Günlerdir, hatta haftalardır ilk kez birinin bağırsakları harekete geçti.

Cora Reynolds. Çeşni olmuş bir kedi. Bok olmuş.

Nefes nefese kalmış olan Amerika Güzeli elini ısırıyor ve "O, orada, bekliyor" diyor. Dizlerini göğsüne çekiyor. Kramp girdiği için yanına dönüyor, çarşaf ve battaniye pisliğinin içine kıvrılıyor.

"Bebeği bekliyor" diyor Amerika Güzeli. Gözyaşları yastığını gri renge bürüyor.

"O bir bebek değil" diyor Kontes Basiret. Bezin suyunu sıkıp teri silmek için eğiliyor. "Sana bir hikâye anlatayım" diyor.

Amerika Güzeli'nin yüzünü suyla siliyor ve "Biliyor musun? Marilyn Monroe iki kez çocuğunu düşürdü" diyor.

Bir dakikalığına Amerika Güzeli susup, dinliyor.

Hepimiz odalarımızdayız; kalemlerimizi kâğıda dayadık, dinliyoruz. Kulaklarımızı ve ses kayıt cihazını ısıtma borusuna dayıyoruz.

Kapının dışındaki koridorda duran Kızıl Haç hemşiresi kostümlü Müdire Tekzip, "Su kaynatmaya başlayalım mı?" diye bağırıyor.

Yatağın yanında diz çökmüş olan Kontes Basiret, "Lütfen" diyor.

Koridordaki Müdire Tekzip kafasını ve beyaz hemşire kepini kapıdan içeriye sokuyor ve "Katil Aşçıbaşı sordu... havuçları ne zaman atacakmış?" diyor.

Amerika Güzeli haykırıyor.

Kontes Basiret, "Bu bir şakaysa, hiç komik değil..." diye bağırıyor.

Görünmez havuç, Aziz Bağırsaksız'ın anlattığı hikâye.

Koridordaki Katil Aşçıbaşı, "Sakin ol. Elbette şakaydı" diye bağırıyor. "Patates veya havucumuz yok ki..."

Basiretsiz

Kontes Basiret ile İlgili Bir Şiir

Kontes Basiret, "Elektronik takip sensörü" diyerek
plastik bilekliğini sallıyor.
Hapisten şartlı tahliye edilirken mecburen taktığı.

Kontes Basiret sahnede,
siyah dantel bir şala sarınmış.
Mavi kadifeden bir türbanı kafasına dolamış.
Her parmağına farklı renklerde taşları olan
yüzükler takmış.
Türbanının önün parlak siyah bir taşla iğnelenmiş,
oniks veya oltutaşı veya sardoniks,
her şeyi içine çeken bir taş.

Dışarıya hiçbir şey yansıtmıyor.
Sahnede, spot ışığı yerine, bir fragman var:
Ölmüş film yıldızlarının gölgeleri,
yüz yıl önce onlara çarpıp dönen elektron parçacığı.
O elektronlar selüloz filmden geçerek
gümüş oksitin kimyasal doğasını değiştiriyor
ve eski araba yarışlarını, Robin Hood'u,
Greta Garbo'yu yeniden yaratıyor.

"Radar" diyor Kontes Basiret.
"Küresel konum belirleme sistemleri.
Röntgen görüntüleme..."
İki yüzyıl önce bu tür şeyler yüzünden
insanları cadı diye yakarlardı.
Bir asır önce en azından gülerlerdi.
Veya o kişiye salak veya yalancı derlerdi.
Bugün bile geleceği tahmin etseniz
veya hiç kimsenin tanıyamayacağı
belirteçlerden geçmişi okusanız...
Ya hapse ya da er geç evim diyeceğiniz
tımarhaneye düşersiniz.
Geri kalanımızın gerçek olmadığını düşündüğü
özel yetenekli insanları dünya hep cezalandırmış.

Dava görülürken, bir psikolog kadının suçunu
"strese bağlı akut ruh hastalığı"
olarak adlandırdı.
"Münferit, atipik hastalık nöbeti."
Tahrik altında işlenen suç.
Bu bir daha asla, asla, asla olmayacak.
Tahtaya vurun.
O sırada kadın zaten yirmi yıllık cezanın
dört yılını yatmıştı.
Kocası, çocukları yanına alarak gitti.
İki yüz yıl sonra, kadının bugünden gördüğü,
söylediği ve bildiği her şey anlam kazandığında.
O zaman Kontes,
mahkûm numarasından başka bir şey olmayacaktı.
Dava dosyası olacaktı.
Bir cadının külü.

Something's Got to Give

Kontes Basiret'ten Bir Hikâye

Claire Upton bir antikacının arkasındaki banyonun duş bölümünden telefon açıyor. Sesi kilitli kapının ardından duvara ve yere çarpıp yankılanıyor. Kocasına soruyor: Güvenlik kamerasının videosuna ulaşmak ne kadar zor? "Kaseti çalmak?" diye soruyor ve ağlamaya başlıyor.

Claire geçen haftadan bugüne kadar bu dükkâna üçüncü veya dördüncü kez geldi. İçeri girebilmek için çantasını kasiyere teslim etmek zorunda olduğunuz dükkânlardan biri bu. Ayrıca montun cepleri çok derin, geniş mi diye de kontrol etmek gerekiyor. Bazı insanlar içine küçük şeyler; tarak, mücevher, süs

eşyaları attığı için şemsiyeyi bırakmak gerekiyor. Yaşlı kasiyerin yanındaki mukavva levhanın üzerine siyah keçeli kalemle şöyle yazılmış: "Hırsızlık yapmanızdan hoşnut değiliz!"

Montunu çıkarırken Claire, "Ben hırsız değilim" dedi.

Yaşlı kasiyer, kadını süzdü. Dilini şaklattı ve "Senin farkın ne?" diye sordu.

Claire'e bıraktığı her bir şey için yarıya bölünmüş bir iskambil kâğıdı verdi. Çantası için kupa ası. Montu için sinek dokuzlusu. Şemsiyesi için maça üçlüsü.

Kasiyer, şişkinlikler çalıntı mal olabilir diye, Claire'in ellerine, göğsündeki ceplerin kenarlarına ve külotlu çorabına şüpheyle baktı. Kasanın arkasına, dükkânın her yerine hırsızlık yapılmaması yönünde küçük uyarı levhaları asılmıştı. Video kameralar bütün koridorları ve köşeleri çekiyor ve birden fazla görüntüyü aynı anda farklı karelerde gösteren küçük bir ekrandan gösteriyordu ve orada, yaşlı kasiyerin kasanın arkasında oturup hepsini izleyebildiği küçük televizyon monitörlerinden bir banko vardı.

Her hareketi siyah beyaz izliyordu. Claire'in şu an nerede olduğunu biliyordu. Dokunduğu her şeyi biliyordu.

Dükkân, küçük satıcıların bir çatının altında toplandığı antika satış ortak noktasıydı. O gün çalışan tek kişi yaşlı kasiyerdi ve Claire içerideki tek müşteriydi. Dükkân, süpermarket kadar büyüktü ancak küçük standlara bölünmüştü. Her yerdeki saatler, sesten duvar kâğıdı gibiydi; tik tak, tik tak sesi gürültü yapıyordu. Her yerde koyu turuncu, parlak pirinç kupalar vardı. Çatlamış ve kıvrılmış deri ayakkabılar. Kesme cam şekerlikler. Gri küf yüzünden donuk görünen kitaplar. Hasır sallanan sandalyeler ve piknik sepetleri. Örgülü hasır şapkalar.

Bir rafın kenarına yapıştırılmış mukavva levhada şöyle yazıyordu: Bakması Güzel, Elde Tutması Zevkli; Ancak Kırarsanız, SATIN ALMAK Zorundasınız!

Başka bir levhada şöyle yazıyordu: Bakın. Deneyin. Kırın. ALIN!

Başka bir levhada şöyle yazıyordu: Burada kırarsanız... EVİNİZE GÖTÜRÜRSÜNÜZ!

Bütün güvenlik kameraları kendisini izliyor olmasına rağmen Claire antika dükkânına, psişik sevişme bahçesi muamelesi yapıyor. Sanki sergilenen her şeye dokunabileceğiniz bir müze.

Claire'e göre aynada görülen her şey hâlâ oradadır. Katmanlı. Bir Noel süsünde veya gümüş tepside gördüğü her şeyi hâlâ görebildiğini söylüyor. Parlak olan her şey, psişik fotoğraf albümü veya etrafında olan imgelerin evde izlenen bir filmi gibidir. Bir antika dükkânına giren Claire akşama kadar eşyalara dokunur, insanların kitap okuduğu gibi onları okur. Hâlâ orada duran geçmişi arar.

"Bu bir bilimdir" diyor Kontes Basiret. "Buna *psikometri* denir."

Claire size gümüş saplı büyük et bıçağı almamanızı söyler; çünkü bıçağın keskin kısmında, haykıran bir cinayet kurbanının yansımasını görür. Ölü bir insanın göğsünden çıkardığında polisin eldivenine bulaşan kanı görür. Claire kanıt odasının karanlığını görebilir. Sonra ahşap panalli mahkeme salonunu. Siyah cüppeli yargıcı. Ilık, sabunlu suyla temizlenmeyi. Sonra polis müzayedesini. Bunların hepsi bıçağın keskin kısmına yansır. Sonraki yansımada ise bıçağı satın almak ve evine götürmek için hazır olan kişi vardır. Bıçağın hoş olduğunu düşünüyorsunuz. Geçmişini bilmiyorsunuz.

Claire size, "Hoş görünen her şey" diyor, "onları hiç kimse istemediği için satılır."

Hoş, cilalı ve eski olan bir şeyi hiç kimse istemiyorsa, arkasında korkunç bir sebep vardır.

Kendisini izleyen güvenlik kameraları varken Claire güvenlik konusunda size bir sürü şey anlatabilir.

Montunu almak üzere yaşlı kasiyerin durduğu yere gitti ve ona üç iskambil kartını verdi. Kupa ası. Sinek dokuzlusu. Maça üçlüsü.

Kasanın gerisindeki yaşlı adam, "Satın almak için bir şey mi arıyordunuz?" diye sordu. Kasanın üzerinden kadının çantasını uzattı ve kafasını sallayarak küçük televizyon bankosunu

gösterdi. Adamın, kadının her şeye dokunuşunu izlediğinin kanıtıydı.

Claire o anda onu gördü, yaşlı adamın arkasındaki camekândaydı; içinde bir sürü tuzluk ve karabiberlik ve değersiz taşlarla çevrelenmiş, porselen yüksükler olan antika dolapta bir kavanoz duruyordu ve içinde yoğun, beyaz bir sıvı vardı. Pusun içinde, mükemmel parmakların yan yana dizildiği küçük bir yumruk cama dokunuyordu.

Claire yaşlı adamın arkasını işaret ederek gözlerini adamdan antika camekâna çeviriyor ve "O ne?" diye soruyor.

Adam dönüp bakıyor. Kasanın arkasındaki bir çengelden anahtarları alıyor ve açmak için dolaba yöneliyor. Mücevherlerin ve yüksüklerin üzerinden elini dolabın içine uzatıyor ve "Buna ne derdin?" diye soruyor.

Claire söyleyemiyor. Bildiği tek şey, onun çok fazla enerji veriyor olması.

Yaşlı adam kavanozu kadına getiriyor; kirli beyaz sıvı çalkalanıyor. Beyaz plastik kapağı kırmızı-beyaz çizgili bantla sabitlenip mühürlenmiş. Yaşlı adam dirseğini tezgâha, Claire'ın önüne dayıyor ve kavanozu kadının yüzüne doğru kaldırıyor. Bileğini çevirerek kapağını açıyor ve Claire karanlık bir gözün dışarıya baktığını görüyor. Bir goz ve kuçuk bir burnun ana hatlarını.

Bir dakika sonra göz kayboluyor, karanlığın içine gömülüyor.

"Tahmin et" diyor yaşlı adam. "Asla tahmin edemezsin" diyor. Kavanozu havaya kaldırıyor ve altında, minicik ve gri renkli bir kalça beliriyor.

Yaşlı adam, "Vazgeçmedin ya?" diyor.

Kavanozu tezgâha bırakıyor; beyaz plastik kapağın üzerinde yapışkanlı bir etiket var. Siyah mürekkeple şu yazılmış: "Cedars-Sinai Hastanesi." Onun altında kırmızı mürekkeple bir el yazısı var; ancak okunmuyor. Birkaç kelime. Belki tarih. Bulaştığı için okunmuyor.

Ona bakan Claire kafasını sallıyor.

Cam kavanozun kenarındaki yansımadan Claire yıllar, hatta on yıl öncesini görebiliyor: Yeşil fayanslı bir oda. Ayakları mavi bir kumaşla yanlara açılarak bağlanmış bir kadın. Kadının bacakları üzengikemiğinden bağlanmış. Claire oksijen maskesi takmış kadının açık sarı saçlarını görüyor; uzadığı için dibinden kahverengiler çıkmış.

"Bu gerçek bir alışveriş" diyor yaşlı adam. "Belgelenmiş saça DNA testi yaptırdık. İşaretleyiciler birbirine uydu."

Onun saçını hâlâ İnternet'ten satın alabilirsin, diyor yaşlı adam. Oksijenle açılmış sarı kırpıntıları ve ufak parçaları.

"Sizin gibi feministlere göre" diyor yaşlı adam, "bu bir bebek değil, sadece doku. Kadının apandisti olabilir."

Camdaki resim katmanlarını okuyan Claire şunu görüyor: Komodinin üzerinde bir lamba. Bir telefon. Reçeteli ilaç şişeleri.

"Kimin saçı?" diyor Claire.

Ve yaşlı adam, "Marilyn Monroe'nun saçı" diyor. "İlgileniyorsan, çok ucuz değil."

Yaşlı adam, bunun bir film hatırası olduğunu söylüyor. Kutsal bir hatıra. Hatırlanmaya değer bir filmin Kutsal Kâse'si. *Oz Büyücüsü* filmindeki kırmızı terliklerden veya "Rosebud" isimli kızaktan daha iyi. Burada, *Bazıları Sıcak Sever* filminde topuklu ayakkabılarla tren istasyonu platosunda koşma sahnesini Billy Wilder defalarca çektiği için Marilyn Monroe'nun düşürdüğü bebeği var.

Adam omuzlarını silkiyor. "Bunu bir adamdan aldım. Bana Marilyn'in gerçekte nasıl öldüğünü anlattı."

Ve Claire Upton sadece bakıyor ve kavanozda, filmin eski yansımalarını izliyor.

Burada bir hediye var; İtalyada'daki bir katedralde duran, insanların taptığı, mumyalanıp necef taşından yapılmış bir kutunun içine konan bir aziz eli gibi kutsal bir emanet var. Ya da saç perçemi var. Ya da başka bir insan var, ölmüş. Monroe'nun hayatını kurtarmış küçük bir oğlan veya kız.

Yaşlı adam, "İnternette her şeyin nakit değeri var" diyor.

Bunu yaşlı adama satan adama göre, Monroe kendini öldürtmüş. 1962 yazında *Something's Got to Give* filminin kadrosundan çıkarılmış. George Cukor kadın hakkında kötü sözler söylüyormuş ve Monroe, Kennedy'nin yaş günü partisinde şarkı söylemek için bir gemiye atladığı gibi prodüksiyondan kaçtığı için stüdyodaki yöneticiler bir hayli kızmış. Otuz altınca yaş günü geldiği gibi geçmiş. Kennedy'ler kadını dışarıda bırakmış. Yaşlanıyormuş ve yanında ne bir insan varmış, ne de parası. Kariyeri bitmiş ve halkın bütün dikkati Liz Taylor'ın üzerindeymiş.

"Zeki davranmaya çalışmış" diyor yaşlı adam.

Monroe, *Life* dergisini kendi tarafına çekip, dergiye esaslı bir mülakat vererek onları bozguna uğratıyor. *Something's Got to Give* filmine kendisinin yerine Lee Remick alındığı için Dean Martin'in filmden ayrıldığını söylüyor. Ve küçük bir toplantı yapıyor. Brentwood'daki yerinde film stüdyolarının en tepedeki yöneticileriyle küçük bir toplantı yapıyor. Kendisinin rol aldığı filmleri çekmiş bütün stüdyo sahipleriyle.

"Kız çok zeki olduğu için" diyor adam, "düşündüğün gibi toplantıya silahla girmiyor. Yanına kendisini savunmaya yarayacak bir şey almıyor."

Stüdyo sahibi kodamanlar onun Meksika'ya özgü masasının çevresinde otururken Monroe şampanya içiyor ve onlara kendisini öldürmeyi düşündüğünü söylüyor. Son filmde kendisine yer vermezlerse ve milyon dolarlık yeni bir anlaşma imzalamazlarsa, aşırı dozdan ölecek. Bu kadar basit.

"Stüdyo sahipleri" diyor adam, "öyle kolay kolay korkmuyorlar."

O kurtlar zaten Monroe'nun kaymağını yemişler. Monroe yaşlanıyor ve halk onun bakışlarından sıkılmış. Kendini öldürmesi, kurtların kasalarındaki bütün filmlerini altınla kaplar. Adamlar ona, "Durma, yap hanımefendi" diyorlar.

"Bu kavanozu bana satan adam" diyor yaşlı adam, "bunları toplantıdaki bir kodamandan duymuş."

Monroe şampanya içerek kafayı buluyor. Stüdyo ejderhaları sandalyede oturmaya devam ediyor. Monroe onların onayını alıyor. Kalbini çok kırmış olmalı bu.

"Sonra" diyor yaşlı adam, "onların karşısında zekice davranıyor."

Vasiyetimi değiştireceğim, diyor kadın. Doğru, kâr paylaşımına ilişkin anlaşma berbat; ancak eski filmlerinin tekrar gösteriminden az bir şey kazanıyor. Kasalardaki filmler günün birinde televizyonlara satılacak. İntihar ederse filmleri satmaya devam edecekler. Monroe bunu biliyor. Onlar da biliyor.

Ölürse, sonsuza kadar seksi kalacak. İnsanlar, stüdyo sahiplerinin Monroe'ya biçtiği duruşu sonsuza kadar sevecekler. O eski filmler bankaya yatırılan paraya dönüşecek; ancak...

Yaşlı adam, "Monroe'nun son isteği ve vasiyeti burada devreye giriyor" diyor.

Bir vakıf kuruyor: Marilyn Monroe Vakfı. Ve bütün mirasının geliri buraya aktarılıyor. Ve o vakıf kuruşu kuruşuna bütün parayı Monroe'nun adını söylediği yerlere dağıtılıyor. Ku Klux Klan. Amerikan Nazi Partisi. Kuzey Amerikalı Adam/Oğlan Aşk Derneği.

"Belki eskiden bunların bazıları henüz kurulmamıştı" diyor yaşlı adam, " ama ne anlatmaya çalıştığımı anladın."

Amerikan halkı, onun filmine girerken verdiği paranın birkaç sentinin, ne bileyim belki de beş sentinin Nazi'lere gittiğini bilirse... Bilet gişesine giden insan da olmaz. O filmlerin değeri sıfır olur. Onun çıplak resimlerine kıymet verilmez. Marilyn Monroe, Amerika'nın Bayan Hitler'i olur.

"Stüdyo sahiplerine imajını oluşturduğunu söyledi. Ve bunu berbat edebilirdi" dedi yaşlı adam.

Claire aralarında duran kavanoza bakmaktan vazgeçip adama baktı ve "Kaç para?" diye sordu.

Yaşlı adam bileğindeki saatine baktı. Bunu asla satmayacaktı ancak artık yaşlanıyordu. Emekli olmak istiyor ve burada bütün gün oturup kör haliyle soyulmak istemiyordu.

"Kaç para?" dedi Claire. Çantası tezgâhın üzerinde açıktı, eldivenli elleriyle cüzdanını aramaya başladı.

Ve adam, "Yirmi bin dolar..." dedi.

Saat beş buçuk ve dükkân altıda kapanıyor.

Yaşlı adam kadına, "Kloral hidrat" dedi. Adam kadını içkisine koyduğu uyuşturucu ilaçlarla öldürdü O Ağustos gecesi adam kadını ilaçların üzerinde yarı uyur yarı uyanık halde buldu ve boğazından aşağıya bir şişeyi boşalttı. Mickey Finn elbette karaciğer otopsisine geldi; ancak herkes o ilaçları Meksika'dan aldığını söyledi. Reçetesine ilaç yazan doktoru bile, Meksika'dan aldı dedi. O bile intihar dedi.

Yirmi bin dolar.

Ve Claire, "Biraz düşüneyim" dedi. Kavanozun içindeki beyaz posayı izlerken tezgâhtan uzaklaştı ve "Bir şey yapmam lazım..." dedi.

Yaşlı adam kadının çantası ve montu ve şemsiyesi için parmaklarını şıklattı. Dükkânı gezecekse, onlara adam el koyacaktı.

İskambil kâğıtlarını bile almadan Claire eşyalarını adama uzattı.

Claire Upton parlak bir kupaya baktı ve oraya yansıyan genç bir adam gördü; adam gülüyordu ve ter içindeydi, elinde tenis raketi veya golf sopası vardı. Adamın şişmanlamasını, evlenmesini ve çocuk sahip olmasını izleyebilir. Sonrasında kupa hiçbir şey göstermez, sadece kahverengi mukavva kutunun içini gösterir. Sonra kupa kutudan çıkar ve başka genç bir adam kupayı elinde tutar. Bu genç adam, ilk adamın çocuğudur.

Ancak bu kavanoz, patlamayı bekleyen bir bomba gibi hissettiriyordu. Suçunu itiraf etmeye çalışan, katilin silahı gibi. Parmaklarınızı üzerine koyduğunuz anda şok olursunuz. Elektrik şoku hissedersiniz. Bir çeşit uyarı gibidir.

Kadın dükkânda gezerken, adam onu video monitörlerinden izliyordu.

Satılık eski güneş gözlüğünün karanlık camında, bir adamın bir kadını yere serdiğini ve tekmelediğini görüyor.

Eski bir rujun altınrengi tüpünde, naylon çorabın içinde paramparça olmuş bir yüz görüyor; yataktaki birinin boğazında eller var ve aynı eller demir paraları, cüzdanı ve çamaşır dolabının üzerindeki rujun yanında duran anahtarları kapıyor. Şahit.

Claire Upton ve yaşlı adam, dantelleri sararmış yastıklar olan karanlık dükkânda yalnızlar. İğne işi elbezleri var. Çapraz dikişli fırın eldivenleri var. Üzerinde koyu kahverengi lekeler olan, gümüş kaplama fırça seti var. Duvara asılmış geyik kafasında kocaman boynuz var.

Bir usturanın çelikten ağzında, krom kaplı ağır kabzasında Claire kendi geleceğini görüyor.

Tıraş maşrapasında ve at kılından fırçalarda görüyor. Kilisenin uzun, vitraylı camlarında. Boncuklu gece çantasında.

Marilyn Monroe'nun düşürdüğü çocuğuyla birlikte bu dükkânda yalnız. Kimsenin istemediği şeylerle dolu bu müzede yalnız. Üzerinde berbat bir yansıma olduğu için buradaki her şey pis.

Claire kendisini banyoya kilitleyip hikâyeyi anlatıyor ve usturayı alıp yürümeye devam ettiğini, bütün koridorlarda gezindiğini ve kendisiyle ilgili aynı sahneyi gösterecek mi diye sürekli ona göz attığını söylüyor.

Antika dükkânının arkasındaki tuvalette oturarak hikâyeyi anlatıyor ve Claire doğuştan kabiliyetli bir psişik olmanın kolay olmadığını söylüyor.

İşin doğrusu ise, Claire'le evlenince işler kolay olmuyor. Bir lokantada akşam yemeği yerken sizi dinliyor ama bedeni titriyor. Elini kaldırdığı gibi gözünü kapatıyor. Titremeye devam ederken parmaklarının arasından size bakıyor. Bir an geçtikten sonra iç çekiyor ve elini yumruk yaparak ağzına götürüyor, tek kelime söylemeden size bakarak boğum yerlerini ısırıyor.

Ne oldu diye sorarsanız...

Claire, "Bilmek istemezsin. Çok berbat" der.

Ancak anlatması için baskı yapınca...

Claire, "Bana söz ver. Önümüzdeki üç yıl boyunca arabalardan uzak duracağına söz ver..." der.

İşin doğrusu, Claire bile yanılabileceğini bilir. Kendini sınamak için parlak gümüş sigara kutusunu eline alır. Oraya geleceği yansır: Usturayı tutar.

Kapanma saati gelince Claire dükkânın ön tarafına doğru yürüyor ve yaşlı adamın levhanın "Açık" yazan kısmını arkaya döndürmesini izliyor. Ön kapıdaki camı örten panjuru çekiyor. Vitrinde bir sürü yumurtalık var. Kadife saçaklı bornoz ve yatak örtüleri. Kasnaklı etek giymiş ve Güneyli kız şeklinde tasarlanmış parfüm şişeleri. Camın arkasına hapsedilip çerçevelenmiş ölü kelebekler. Paslı kuş kafesleri. Kırmızı veya yeşil camlı demiryolu fenerleri. Katlanabilir ipek yelpazeler. Dışarıdaki hiç kimse içeriyi göremez.

Yaşlı kasiyer, "Karar verdin mi?" diye soruyor. Kavanoz yerine dönmüş, kasanın yanındaki camekâna kilitlenmiş. Beyaz posada koyu bir göz ve minicik bir kulağın kabuğu görünüyor.

Yaşlı adam Monroe'nun nasıl öldürüldüğünü anlatırken Claire kavanozun yuvarlak kısmına yansımış biçimsiz başka bir şey gördü: Bir adam küçük bir şişeyi iki dudağın arasından boşaltıyordu. Adamın yüzü yastıkta gidip geliyordu. Adam dudaklarını koluna siliyordu. Gözleri komodinin üzerinde geziniyordu: Telefon ve lamba ve kavanoz.

Claire'in imgeleminde adamın yüzü yaklaşıyor. Adam kocaman elleriyle uzanıp kavanozu kavrıyor.

Yansıyan, yaşlı kasiyerin kırışıksız yüzü. Gür, kahverengi saçları var.

Kavanoz tezgâhın arkasında duruyor ve enerjiyle titriyor. Güçle parlıyor. Claire'e önemli bir şey anlatmaya çalışan kutsal bir emanet. Burada, kilitli bir camekânın içinde heba olmuş hikâyelerin ve olayların zaman kapsülü. Televizyondaki en iyi dizilerden daha fazla merak uyandırıyor. En uzun belgeselden bile daha dürüst. İlk tarih kaynağı. Gerçeği gösterir. İçinde bir çocuk var ve Claire'in kendisini kurtarmasını bekliyor. Dinlemesini istiyor.

Adalet istiyor. İntikam istiyor.

Güvenlik kameraları tarafından izlenen Claire usturayı kaldırıyor. "Bunu satın almak istiyorum; ancak üzerinde ücret etiketi yok..." diyor.

Yaşlı adam yakından bakmak için tezgâha doğru eğiliyor.

Dükkânın dışındaki sokak bomboş. Güvenlik kamerasının monitörleri dükkânı, bomboş olan koridorları ve köşeleri gösteriyor.

Monitörde yaşlı adam arkaya devriliyor ve antika camekâna çarpıyor; ardından, kırık cam ve kan karışımıyla birlikte yere kayıyor. Kavanoz devriliyor, sonra düşüyor ve kırılıyor.

Banyodan telefon açan Claire Upton kocasına, "Bir bebekti. Plastik bir bebekti" diyor.

Çantasında, montunda ve şemsiyesinde yapışkan kırmızı lekeler var.

Telefonda, "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diyor.

Bir kez daha, video kamerayı nasıl parçalayabilirim, diye soruyor.

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.

Barones Frozbit yaklaşıp üzerine doğru eğiliyor, elinde buhar çıkaran bir çeşit sıvı kâsesi var ve "Havuç yok. Patates yok. O yüzden şimdi bunu iç" diyor.

Ve kameranın projektör ışığında yatağına kıvrılmış olan Amerika Güzeli, "Hayır" diyor. Kapının önünde toplanmış olan bize bakıyor; aramızda Müdire Tekzip de var ve Amerika Güzeli yüzünü beton duvara dönüyor ve "Onun ne olduğunu biliyorum..." diyor.

Barones Frozbit, "Kanaman devam ediyor" diyor. Kapıdan kafasını uzatan Müdire Tekzip, "Bir şey yemek zorundasın yoksa ölürsün" diyor.

"Bırakın da öleyim" diyor Amerika Güzeli ve yüzünü yastığa gömüyor.

Biz koridorda bekliyor ve dinliyoruz. Kaydediyoruz. Biz, şahidiz.

Kameranın arkasındaki kameranın arkasında kamerayız.

Barones Frozbit elindeki çorbayla birlikte daha fazla üzerine doğru eğiliyor. Çorbadan çıkan buharla birlikte, sakatlanmış dudakları çorbanın üzerindeki sıcak yağın üzerine yansıyor ve Barones, "Ama ölmeni istemiyoruz" diyor.

Duvara bakmaya devam eden Amerika Güzeli, "Ne zamana kadar? Geri kalan herkes hikâyeyi bir kişi daha eksilterek kendi arasında paylaşmak istiyor" diyor.

Kapı girişinde duran Peder Tanrısız, "Senin ölmeni istemiyoruz" diyor, "çünkü derin dondurucumuz yok."

Amerika Güzeli dönüp sıcak çorba kâsesine bakıyor. Soyunma odasına doğru eğilmiş yüzlerimize bakıyor. Ağzımızın içindeki dişler bekliyor. Ağzımız sulanıyor.

Amerika Güzeli, "Derin dondurucu mu?" diye soruyor.

Peder Tanrısız elini yumruk yapıp sanki kapıya vurur gibi alnına vuruyor ve "Günaydın!" diyor. "Biz acıkana kadar hayatta kalmanı istiyoruz" diyor.

Bebeği, başlangıçtı. Amerika Güzeli ana yemek olacak. Tatlıyı anca Tanrı bilir.

İftira Kontu'nun elinde duran ses kayıt cihazı, Amerika Güzeli'nin en son attığı çığlığın üzerine sıradaki çığlığı kaydetmeye hazır. Ajan Fitneci'nin kamerası, sıradaki önemli esas konuyu yakalamak için, şimdiye kadar kaydettiği şeylerin üzerine kayıt yapmaya odaklanmış.

Amerika Güzeli çığlık atmak yerine soru soruyor: Bu şekilde mi devam edecek? Sesi, bir kuşun şakıması gibi tiz ve titrek. Bu, hepimiz ölene kadar peş peşe, peş peşe, peş peşe yaşanacak korkunç olaylardan biri mi olacak?

"Hayır" diyor Müdire Tekzip. Kolundaki kedi tüylerini temizlerken, "Bir kısmımıza olacak" diye ekliyor.

Ve Amerika Güzeli buradan, Bizim Müze'den bahsetmiyor. Hayatı kastediyor. Dünyanın tamamı insanların diğer insanları yediği bir yer mi? İnsanların saldırıp birbirlerini yok ettiği bir yer mi?

Ve Müdire Tekzip, "Ne anlatmaya çalıştığını anladım" diyor.

İftira Kontu bunu not defterine yazıyor. Geri kalanımız ise kafalarımızı sallıyoruz.

Bizim Mitolojimiz.

Çorbayı elinde tutan ve yağdaki kendi yansımasına bakan Barones Frozbit, "Eskiden bir dağ lokantasında çalışıyordum" diyor. Kaşığı kâseye daldırıp, buharı tüten çorbayı Amerika Güzeli'nin yüzüne doğru tutuyor.

"Ye" diyor Barones Frozbit. "Ye de sana dudaklarımı nasıl kaybettiğimi anlatayım..."

Af

Barones Frozbit ile İlgili Bir Şiir

"Tanrı bizi affetmese bile" diyor Barones Frozbit,
"biz O'nu affedebiliriz."
Kendimizi Tanrı'dan daha büyük göstermeliyiz.

Barones Frozbit sahnede,
insanlar yüzünden geriye kalan şeye uzun süre bakınca,
onlara "Dişeti çekilmesi" diyor.
Dudakları, teninin pörsümüş bir kenarından ibaret
ve üzerine kırmızı ruj sürülmüş.
İçerideki dişleri:
Bu orta yaşına kadar içtiği her kahvenin
ve sigaranın sarı hayaleti.

Sahnede, spot ışığı yerine, bir fragman var:
Kar serpintisinin uçuşup düşme rengi.
İncecik mavi gölgelerin hiçbiri aynı şekil ve boyutta değil.
Kadının geri kalanı kaz tüylü, kapitoneli ve yalıtılmış,
saçlarını örülmüş bir şapkanın içine toplamış;
ama bir daha asla yeterince ısınamayacak.

Sahnenin ortasında duran Barones Frozbit,
"Tanrı'yı affetmemiz gerekiyor..." diyor.
Bizi kısa yaptığı için.
Şişko.
Fakir.
Kel olduğumuz için Tanrı'yı affetmeliyiz.
Safra kesesi fibromuz için.
Lösemili çocuklar için.
Bizi geride bıraktığı için,
Tanrı'nın ilgisizliğini affetmeliyiz:
Tanrı'nın unutulmuş Bilim Fuarı projesi olan biz,
küflenmeye bırakıldık.
Kendi bokumuzu altımızdan alıp yemeğe zorlanacak
kadar ihmal edilmiş, Tanrı'nın süs balığı.

Ellerini boks eldivenlerine sokmuş olan Barones Frozbit
kendi yüzünü gösteriyor ve "İnsanlar..." diyor.
Onlar eskiden göz kamaştırıcı şekilde
güzel olduğumu biliyorlar.
Çünkü artık çok kötü görünüyor.
İnsanların adalet hissine ihtiyacı var.
Dengeleyici bir eyleme ihtiyacı var.
Onlar kadının yaptığı hata yüzünden ortaya çıkan
kanseri hak ettiğini biliyorlar.
Bir felaketin başına gelmesi yine kendisi yüzünden.
O yüzden onlara,
"Diş ipi. Tanrı rızası için her gece yatağa girmeden
önce diş ipi kullanın" diyor.
Ve Barones her gece diğer insanları affediyor.
Kendisini affediyor.
Ve oluyor gibi görünen tüm bu felaketler için
Tanrı'yı affediyor.

Sıcak Kaynak Suyunda Yüzmek

Barones Frozbit'ten Bir Hikâye

Bayan Leroy eskiden, "Şubat geceleri gelince" derdi, "sarhoş şoförler benim için bir lütuf olurdu."

Evliliklerini onarmak için ikinci balayını geçirmek isteyen çiftler. Arabayı kullanırken uykuya dalan insanlar. Bir şey içmek için otoyoldan çıkan herkes, Bayan Leroy'un oda vereceği biri olabilir. İşinin ilk bölümü konuşmaktır. İnsanlar kalmak zorunda kalana kadar onlara bir içki, sonra bir içki daha içirir.

Elbette bazen tongaya bastığınız olur. Diğer zamanlarda da diyecektir Bayan Leroy, otururusunuz ve hayatınızın sonuna kadar sürer.

İnsanların çoğu Pansiyon'daki odaların daha iyi olacağını umar. Yatağın demir iskeleti sallanır; rayları ve ayakucundaki tahta eskidir ve birbirine çarpar. Somun ve cıvatalar gevşektir. Yatağın üzerindeki bütün şilteler dağlardaki tepecikler gibi yamru yumru, yastıklar da dümdüzdür. Çarşaflar temizdir ancak buraya çıkan su serttir. Bu suyla neyi yıkarsanız yıkayın, kumaş mineral ve kükürt yüzünden zımpara gibi olur.

Son aşağılama ise, burada kalan insanların hepsinin koridorun sonundaki tuvaleti paylaşmasıdır. İnsanların çoğu seyahate çıkarken yanına bornoz almaz, yani çiş yapmak için her defasında giyinmeleri gerekir. Sabahları gözünüzü, buz gibi ve beyaz renkli, dökme demirden ayaklı küveti olan ve kükürt kokan bir banyoda açarsınız.

Şubat ayında gelen bu yabancıları kayalığa sürmek kadının çok zevk aldığı bir iş. Önce müziği kapatıyor. Bir saat geçmeden konuşmaya başlıyor; Glen Campbell gidene kadar on dakikada bir sesi azar azar kısıyor. Dışarıdaki yoldan artık tek bir araba bile geçmez olunca içerideki ısıyı azaltıyor. Penceredeki neonlu bira levhasına giden kabloları teker teker çıkarıyor. Şöminede ateş varsa Bayan Leroy sönmesine izin veriyor.

Bu arada insanlara planlarını sorarak onları güdüyor. Şubat ayında Beyaz Nehir'de neredeyse yapacak hiçbir şey yok. Kar ayakkabısıyla yürüyebilirsiniz, belki. Kayaklarınızı getirdiyseniz, kros kayağı yapabilirsiniz. Bayan Leroy bazı misafirlerin fikir ortaya atmasına izin veriyor. Herkes bu öneriye katılıyor.

Eğer öneri olmazsa, o zaman sıcak kaynak suyunda yüzme fikrini ortaya atıyor.

Bu onun geçiş istasyonu. İzleyicilerine hikâyesinin yol haritasıyla yaklaşıyor. İlk olarak, uzun yıllar önce çekilmiş bir fotoğrafını gösteriyor ve yirmi yıl önce üniversite yaz tatiline girince Beyaz Nehir'de karavanda kalıp bir iş için ne kadar yalvardığını ve sonra bu Pansiyon'da bar işletmenin nasıl hayalindeki işe dönüştüğünü anlatıyor..

Bayan Leroy'u çok zayıf hayal etmek zor. Dişetleri çekilmeden önce zayıftı ve dişleri bembeyazdı. Eskiden böyle değildi ama şimdi, tohumları yakın ektiğinizde topraktan birbirini ezerek çıkan havuç kökleri gibi, dişlerin kararmış kökleri de hemen göze çarpıyordu. Demokratlara oy verdiğini hayal etmek zor. Başka insanlardan hoşlandığını düşünemiyor insan. Bayan Leroy'un bıyıksız halini de. Üniversitedeki oğlanların onu düzmek için sıraya girdiğini hayal etmek de zor.

Kendisiyle ilgili komik ve kederli şeyler anlatması dürüst görünmesini sağlıyor.

İnsanların onu dinlemesini sağlıyor.

Şu anda ona sarılsanız, diyor Bayan Leroy, sadece sutyenin sivri telini hissedersiniz.

Sıcak kaynak suyunda yüzmek, diyor, çocuklardan oluşan bir çeteyi toplayıp Beyaz Nehir'in fay hattına götürmek demek. Kendi bira ve viskinizi yanınıza alın ve gidip kaplıca göletini görün. Bütün yıl boyunca göletlerin çoğunda ısı 65 ila 93 derece oluyor. Bu yükseklikte su 92 derecede kaynıyor. Kışın bile buz dolu bir çukurun dibine kar yığını akar; ancak bu göletler insanı canlı canlı kaynatacak kadar sıcaktır.

Hayır, buradaki tehlike ayılar değildir; burada ayı yok. Burada kurt veya çakal veya vaşak göremezsiniz. Nehrin ağzında, evet, kilometre göstergesi bir tık atana ya da radyoda çalan bir şarkı bitene kadar gittiğiniz moteller çöplerinin kapağı kapalı kalsın diye zincir takmak zorunda kaldılar. Orada karın üzerinde bir sürü pençe izi vardı. Aya doğru uluyan kurt sürüsü yüzünden geceler gürültülüydü. Ama burada kar pürüzsüzdü. Dolunay olduğunda bile sessizdi.

Pansiyon'dan nehrin kaynağına doğru giderken korkmanız gereken tek şey haşlanmaktı. Üniversiteden atılmış, şehirli çocuklar gelirdi ve bazıları birkaç yıl burada kalırdı. Bir şekilde, hangi göletin emniyetli olduğunu ve nerede bulunduklarıyla ilgili bilgileri kulaktan kulağa geçirdiler. Anakaya gibi görünen ancak içine düşünce gizli termal deliği insanı yağda kızartır gibi

kızartan bir kalsiyum veya kireçtaşı curufu vardır ve oraya gidilmemelidir.

Korkunç hikâyeler eskide kaldı. Yüz yıl önce Pennsylvania eyaletinin Crystal Falls şehrinden buraya gelen Bayan Lester Bannock gözlüğündeki buharı silmek için durdu. Rüzgâr yönünü değiştirdiği için sıcak buharı kadının gözüne üfledi. Kadın yanlış bir adım attığı için yoldan çıktı. Bir tane daha yanlış adım attı ve dengesini kaybetti, sırtüstü düştü ve kaynar suya oturdu. Ayağa kalkmaya çalışırken öne fırladı ve suya yüzüstü düştü. Çığlık attığı için yabancılar duyup kadını sudan çıkardılar.

Şerif kadını hemen kasabaya götürdü ve Pansiyon'un mutfağındaki bütün zeytinyağına el koydu. Her yerine zeytinyağı sürülmüş ve temiz çarşaflara sarılmış kadın üç gün sonra hastanede çığlıklar atarak öldü.

Üç yaz kadar kısa bir süre önce, Wyoming eyaletinin Pinson şehrinden gelen bir oğlan kamyonetini park etti ve Alman çoban köpeği arabadan fırladı. Köpek ölüm merkezine, yani göletin içine atladı ve suyun içinde patilerini sallayarak ölene kadar acıyla havladı. Ellerini kemiren turistler oğlana yapma dediler ama çocuk suya daldı.

Anında yüzeye çıktı; gözleri haşlanarak bembeyaz olmuştu ve hareketsizdi. Çocuk, kör olmuş halde dönüp duruyordu. Hiç kimse elinden tutup çıkaracak kadar uzun süre çocuğa dokunamadı, sonra çocuk battı.

Bütün bir yıl boyunca, yüzme havuzundaki yaprak ve ölü böcekleri çıkarır gibi gölete ağ atıp çocuğu çıkardılar. Sanki yahninin üzerindeki yağı alıyormuş gibi.

Pansiyon'un barındaki Bayan Leroy insanlar bu olayı kafalarında bir dakika canlandırabilsin diye susuyor. Oğlanın geri kalan parçaları bütün yaz orada kaldı ve etrafa sıcak su sıçrattı; dağalmış parçalar açık kahverengi tükürük çıkarıyordu.

Bayan Leroy sigarasını içiyor.

Sanki o anda hatırlamış gibi, "Olson Read" diyor aniden. Ve gülüyor. Bayan Leroy uyanık olduğu her saat, her dakika bunu

düşünmüyormuş gibi, "Keşke Olson Read'le tanışsaydınız" diyor.

Kocaman, şişko, namuslu, günahsız Olson Read'le.

Pansiyon'da aşçılık yapan Olson, şişko ve beyaz tenliydi; yapışkanlı pirinç kadar beyaz olan teni üzerinde suşi gibi görünen, kanlı ve kıvrık dudakları kocamandı. O, sıcak göletleri izlerdi. Yanlarına diz çöküp asit kadar sıcak olan ve kahverengi köpük kusan göletleri.

Yanlış bir adım. Kar yığının yanlış tarafına hızlıca kayarsanız, sıcak su Olson'ın yemeklere yaptığı şeyin aynısını size yapar.

Somon buğulama. Tavuk güveç ve etli hamur. Çok pişmiş yumurtalar.

Olson, Pansiyon'un mutfağında çok yüksek sesle ilahiler okurdu ve bunları yemek odasından duyardık. Mutfak önlüğünün içinde kocaman görünen Olson, önlüğünü belinden sıkıca bağlayınca bedeni ikiye ayrılmış gibi görünürdü; barda oturup neredeyse karanlıkta İncil okurdu. Bordo halıda bira ve sigara kokusu vardı. Elemanların mola odasındaki masaya otururseniz, Olson kafasını göğsüne indirip yaptığı salamlı sandviçle ilgili saçma sapan bir dua okurdu.

En sevdiği kelime "dostluk"tu.

Bir gece Olson kilere girdi ve Bayan Leroy'u, New York Üniversitesi'nde liberal sanat okurken atılıp buraya gelmiş bir belboyu öperken gördü ve Olson Read onlara öpüşmenin zinaya giden yolda ilk şeytani adım olduğunu söyledi. Kauçuk gibi görünen dudaklarıyla Olson herkese kendini evliliğe sakladığını söyledi; ama gerçek şu ki, kendini hiçbir zaman teslim etmeyi düşünmüyordu.

Beyaz Nehir Olson'ın cennetiydi; Tanrı'nın harika bir iş yaptığının kanıtıydı.

Her Hıristiyan'ın cehennem fikrini sevmesi gibi, Olson kaplıca göletini, sıcak su kaynaklarını ve üzerinden buhar yükselen çamur yataklarını izledi. Her cennetin bir yılanı vardı. Sipariş penceresinden etrafı dikizlediği ve yemek odasındaki garson kızları izlediği gibi haşlayıcı suyun akışını ve serpintisini izledi.

Boş gününde İncil'ini yanına alıp ormana, kükürt bulutları ve sisin içine giderdi. "Amazing Grace" veya "Nearer My God to Thee" ilahilerini okurdu; ancak bunların beş veya altıncı ayetlerini okuduğu için ve o bölümler kulağa garip ve yabancı geldiğinden bunları uydurduğunu düşünürdük. Buz tabakası gibi suyun üzerini kaplayan ve ince kalsiyum kabuğu olan curufun üzerinde yürürdü; tahta iskeleyi kaldırıp fokurdayan, kökü kokulu göletin hemen yanına diz çökerdi. Orada diz çökmüşken Bayan Leroy ve belboy için yüksek sesle dua ederdi. Tanrı'sına, Yüce Tanrı'mıza, Cenneti ve Dünyayı yapmış Tanrı'ya dua ederdi. Garson yamaklarının teker teker isimlerini söylerek ruhlarının sonsuza ulaşması için dua ederdi. Oteldeki hizmetçilerin günahlarını yüksek sesle sayardı. Olson'ın sesi buharla birlikte yukarı yükselirdi ve eteğini belinden kıvırıp kısaltan ve yirmi dolarlık fiş keserek otel müşterilerinin hepsine oral seks yapan Nola için dua ederdi. Turist aileler, Olson'ın arkasında, emniyetli olan iskelenin üzerinde dururlardı; o sırada Olson, erkek yatakhanesinde müstehcen oğlancılık hareketleri yaparak birbirlerine sarkan, yemek odası garsonları Evan ve Leo'ya acıması için Tanrı'ya yalvarırdı. Olson ağlayıp, bulaşık yıkarken kahverengi kâğıt torbadan tutkal koklayan Dewey ve Buddy için feryat ederdi.

Cehennem olduğunu düşündüğü yerin kapısında duran Olson fikirlerini ağaçlara ve gökyüzüne haykırırdı. Tanrı'ya rapor verirken akşam yemeği vardiyasını bitirdikten sonra dışarı çıkıp geceleri birlikte parlayan yıldızlara insanların günahlarını bağırarak söylerdi. Tanrı'ya kendisine acıması için yalvarırdı.

Hayır, insanlar Olson Read'den çok fazla hoşlanmazlardı. Yaşı ne olursa olsun insanlar ispiyonculardan hoşlanmazlar.

Zeytinyağına bulanmış kadınla ilgili hikâyeleri hep duyuyordu. Köpeğiyle birlikte çorba olan çocuğu. Ve Olson şeker gibi parlayan gözleriyle bunları özel bir ilgiyle dinlerdi. Düşkün olduğu şeylerin kanıtı buydu. Bunun gerçekliği. Yaptığınız şeyi Tanrı'dan gizleyemeyeceğinizin kanıtı. Düzeltemezsiniz. Cehennemde uyanık ve canlı olacağız ama canımız o kadar yana-

cak ki ölmeyi isteyeceğiz. Sonsuza kadar acı çekeceğiz; dünyanın hiçbir yerindeki bir insan bizimle yer değiştirmek istemeyecek.

Bu noktada Bayan Leroy susardı. Yeni bir sigara yakardı. Size yeni bir bira verirdi.

Bazı hikâyeleri, derdi, anlatıp durdukça, tüketirsiniz. O türlerde dram yanıp kül olur ve her uyarlaması daha saçma ve boş hale gelir. Başka türlü olan hikâyeler ise sizi tüketir. Anlatıp durdukça, hikâye güçlenir. O hikâyeler size eskiden ne kadar aptal olduğunuzu hatırlatır. Şimdi aptal olduğunuzu da. Sonsuza kadar aptal olacağınızı da.

Bazı hikâyeleri anlatmak, diyor Bayan Leroy, intihar etmektir.

Su, 70 dereceye kadar kaynatıldığında bir saniye içinde üçüncü derece bir yanığa neden olabilir, diyerek hikâyeyi sıkıcı bir hale getirmek için çaba sarf eder.

Beyaz Nehir fayının tipik termal şekli, üzerinde kristal mineral, etrafında ise kabuklar olan bir gölete açılan delikten ibarettir. Beyaz Nehir boyunca yer alan termal şekillerin ortalama ısısı 96 derecedir.

Bu kadar sıcak olan bir suyun içinde bir saniye geçirirseniz, çoraplarınızı çıkarırken ayağınızın derisini de çıkarırsınız. Ellerinizin haşlanmış derisi dokunduğunuz herhangi bir şeye yapışır ve orada kalır; deri eldiven gibi görünür.

Yanık yerlere sıvı taşıyarak, ısıyı dağıtarak vücudunuz kendisini kurtarmaya çalışır. Terlersiniz; en kötü ishal durumunda kaybettiğinizden çok daha hızlı bir şekilde su kaybedersiniz. Çok fazla su kaybettiğinizden tansiyonunuz düşer. Şoka girersiniz. Hayati organlar birbirlerini takip ederek hızlıca kendilerini kapatır.

Yanıklar, birinci derece, ikinci, üçüncü veya dördüncü derece olur. Bu yanıklar yüzeysel veya kısmi ya da tam kalınlaşma olabilir. Yüzeysel veya birinci derece yanıklarda deri kızarır ancak su toplamaz. Güneş yanığını düşünün, nekrotik dokuda, yani ölü, kabarmış tende kavlama olur. Tam kalınlaşmada, yani üçüncü derece yanıklarda, fırından kek çıkarırken tepedeki ısıtma elemanına çarpan parmak eklemi gibi kuru, beyaz deriye sahip

olursunuz. Dördüncü derece yanıklarda yüzeysel yanıklardan çok daha beter şekilde pişersiniz.

Yanığın kapladığı alanı hesaplamak için muayene eden doktor, "Dokuzlar Kuralı"nı kullanacaktır. Kafa vücudun toplam derisinin yüzde 9'una sahiptir. Bir kol yüzde 9'una. Bir bacak yüzde 18'ine. Ön gövde yüzde 18, arka gövde yüzde 18'ine. Boyun yüzde 1 olduğu için tamamı yüzde 100 olur.

Bu kadar sıcak sudan bir lokma içmek, boğazda büyük çapta ödem yapar ve nefessizlikten ölüme sebebiyet verir. Boğaz şişerek kapandığı için kişi boğularak ölür.

Bayan Leroy'un bunları uzun uzadıya anlatması insana şiir gibi gelir. Skeletonizasyon. Deri kayması. Hipokalemi. Bu uzun kelimeler barda oturan insanları güvenilir bir teoriye götürüyor. En kötü şeyle yüzleşmeden önce hikâyesine küçük ve hoş bir ara veriyor.

Bütün hayatınızı, kendinizle gerçek bir şey arasına, sahici duvarları örmekle geçirebilirsiniz.

Yıllar önce bunun gibi bir Şubat gecesi, Pansiyon'da iki kişi vardı ve onlar Bayan Leroy ve Aşçı Olson'dı. Bir gün önce buraya yeniden kar yağmıştı ve kalınlığı neredeyse bir metreydi; kar küreme makinesi ise henüz gelmemişti.

Her gece olduğu gibi Olson İncil'ini kolunun altına alıp karda yürümek için dışarı çıkıyor. O zamanlar çakallar vardı ve bu onları tedirgin ediyordu. Puma ve vaşak da. Bir buçuk kilometre boyunca bir mısrayı tekrar etmeden "Amazing Grace" ilahisini söyleyen Olson bir beyazlıktan diğerine adımını atarak yürüyor.

17 Numaralı Otoyol'un iki şeridi karın altında gözden kaybolmuş. Pansiyon yazan yeşil renkli neon tabela, etrafına alçak tuğlalar örülmüş betonun üzerine dikilmiş çelik direkte duruyor. Dışarıdaki dünya diğer geceler gibi ay ışığından ötürü siyah ve mavi renkte; karanlık çam ağacı siluetlerinden oluşan orman yukarıya uzanıyor.

Genç ve ince olan Bayan Leroy, Olson Read adına hiç endişelenmedi. Kurtlar ulumaya başladığı ana kadar, adam gittiğinden

bu yana ne kadar zaman geçtiğini anlamadı. Dişlerine bakıyordu; parlak tereyağ bıçağını ayna gibi tutarak dişlerinin ne kadar düzgün ve beyaz göründüğünü anlamaya çalışıyordu. Olson'ın her gece bağırmasına alışmıştı. Önce kadının adını, sonra da, gerçek ya da uydurma, kadının günahını haykıran sesi ormandan gelirdi. Kadın sigara içerdi, Olson bağırırdı. Kadın dans ederdi. Olson kadının adına Tanrı'ya yalvarırdı.

Hikâyeyi anlatarak, kadın içindekileri dışarı çıkarmanızı sağlıyor. Burada kısılıp kalma fikrini. Hapsedilmiş ruhunu. Pansiyon'a kimse hayatının sonuna kadar kalmak için gelmez. Lanet olsun, diyor Bayan Leroy, öldürülmekten daha beter şeylerin olduğunu görürsünüz.

Araba kazasından beter şeyler olur ve sizi yaya bırakır. Dingil kırılmasından beter şeyler olur. Gençken olur. Ve siz hayatınızın sonuna kadar küçük ve önemsiz bir yerde bar işletmek zorunda kalırsınız.

Hayatının yarısı kadar önce Bayan Leroy kurtların uluduğunu duyuyor. Çakallar havlıyor. Olson bağırıyor, ne kadının adını, ne de bir günahı haykırıyor, sadece bağırıyor. Kadın, yemek odasının yan kapısına gidiyor. Dışarıya adım atıp kara doğru eğiliyor ve sese kulak vermek için kafasını bir o yana bir bu yana çeviriyor.

Olson'ı görmeden önce kokusunu alıyor. Soğuk havada domuz pastırması kızartması, yani kahvaltı kokusu var. Kalın kesilmiş ve kendi sıcak yağında pişerken gevrek olan domuz pastırması ve Spam marka konserve et kokusu.

Anlattığı hikâyenin tam burasında duvardaki elektrikli ısıtıcı hep çalışmaya başlar. O an, odanın olabileceği en soğuk anıdır. Bayan Leroy o anı bilir; çünkü dudağının üzerindeki tüyleri havaya kaldırır. Bir saniye süresince susması gerektiği zamanları bilir. Ortamda bir süre sessizlik olur ve sonra –buum– diye ısıtıcının içindeki sıcak hava hareketlenip dışarı çıkar. Fan önce uzaktan, sonra çok yakından sızlama sesi çıkarır. Bayan Leroy o sırada barın içinin karanlık olduğundan hep emindir. Sızlama sesiyle birlikte ısıtıcı çalışmaya başlar ve insanlar kafasını kaldı-

rıp bakar. Pencerede görebildikleri tek şey kendi görüntülerinin yansımasıdır. Ne var ki, kendi yüzlerini tanımayamazlar. İçeride kendilerine bakan yüz, üzerinde karanlık delikler olan solgun bir maskedir sadece. Ağzı beş karış açılmış karanlık bir deliktir. Birbirine yakın gözleri hemen arkalarındaki gecenin karanlığına dikilmiş iki kara deliktir.

Dışarıya park edilmiş arabalar, yüzlerce soğuk kilometre uzağa bırakılmış gibidir. Otopark, bu türden bir karanlıkta yürünemeyecek kadar uzak bir yerde duruyor gibi görünür.

Kadın, Olson Read'i bulduğunda, yüzü, boynu ve kafası, yani bedenin yüzde 10'u mükemmel görünüyordu. Derisi soyulmuş ve yemek gibi kaynamış vücuduna kıyasla yüzü güzel bile sayılabilirdi.

Hâlâ bağırıyordu. Sanki yıldızlar hiçbir işe yaramamış gibi. Olson'dan geri kalan şey buydu, Beyaz Nehir'in kıyısına çıkmaya çalışıyordu; bir şeye takılmıştı ve dizleri titremiş, buraya düşmüş ve parçalanmıştı.

Bunlar Olson'ın artık yerinde olmayan parçalarıydı. Dizlerinin altı pişmiş ve kırılmış buza takılmıştı. Önce derisi, sonra da kemikleri delinmiş ve kopmuştu; kanı içeride piştiği için arkasında sadece yağdan bir iz bırakmıştı. Karın derinliğinde ısısı eriyordu.

Wyoming eyaletinin Pinson şehrinden gelen çocuk, köpeğini kurtarmak için atlayan çocuk. İnsanlar onu çektiğinde kollarının ayrıldığını söylediler; eklem yerleri teker teker koparken çocuk hâlâ canlıymış. Beyaz kafatasının arkasındaki kafa derisi soyulmuş ve çocuk hâlâ kendindeymiş.

Kaynayan suyun yüzeyinde, suyun kustuğu, çocuğun sıcak ve parlak gökkuşağı renginde yağından damlacıklar var ve yağ suyun yüzeyine çıkmış.

Çocuğun köpeği kaynayarak köpek şeklinde mükemmel kürk mont haline gelmiş; kemikleri pişerek temizlenmiş ve dünyanın geotermal merkezinin derinliklerine batmış. Çocuğun son sözleri ise şöyle olmuş: "Siktirip attım. Bunu düzeltemem. Değil mi?"

Bayan Leroy Olson Read'i o gece işte böyle bulmuştu. Ama daha kötüydü.

Adamın arkasındaki kar ve etrafındaki taze toz, ağzından çıkan salya yüzünden kesilmiş.

Bağırışları dört bir yandan duyulduğu için, Bayan Leroy etraftaki sarı göz sürüsünü gördü. Karın üzerindeki çakallara ait ayak izleri buz kesmişti. Kurt patilerinin dört parmaklı izleri. Adamın etrafında yabani köpeklerin uzun kafataslı yüzleri dönüp duruyordu. Beyaz dişlerinin arasından hızlı hızlı soluyorlardı ve siyah dudakları burunlarına kadar açılmıştı. Küçük köklü dişleri birbirine sımsıkı girmişti, Olson'ın beyaz pantolonunu çekiştiriyorlardı; içindekiler canlı şekilde kaynadığından pantolonun parçalanmış paçalarından buhar çıkıyordu.

Bir sonraki dakikada sarı gözler kayboldu ve Olson'dan geriye kalanlar da orada kaldı. Arka patilerin savurtturduğu karlar havada parladı.

İkisi birden domuz pastırması kokusunun sıcak bulutunda duruyordu; Olson ısı yüzünden titredi, kadının yanındaki karın derinliklerine batan bir kumpir gibi görünüyordu. Derisi kabuk bağlamıştı, kızartılmış tavuk gibi buruşuk ve sertti; ancak altındaki kasın üzerinde çözülmüş ve kaygandı, ılık kemiğin etrafındaki kas buruluyor ve pişiyordu.

Adamın elleri Bayan Leroy'un parmaklarını sımsıkı tuttu; kadın elini kaçırmaya kalkınca adamın derisi soyuldu. Pişmiş elleri, dudakların soğuk havada oyun sahasındaki bayrak direğine yapışması gibi dokunduğu yere yapıştı. Kadın kaçırmaya çalıştıkça, adamın parmaklarının kemikleri ortaya çıktı, pişmiş ellerinin içinde kan yoktu ve adam haykırarak Bayan Leroy'u daha sıkı tuttu.

Adam haraket ettirilemeyecek kadar ağırdı. Kara batmıştı.

Kadın oraya demir atmıştı; oysa yemek odasının yan kapısı, karda yirmi ayak izi kadar yakındaydı. Kapı hâlâ açıktı ve içerideki masalar sıradaki yemek için hazırdı. Bayan Leroy yemek odasındaki, koca koca taşlardan yapılmış dağ şöminesini görebi-

liyordu; içindeki odunlar yanıyordu. İzleyebiliyordu ancak çok uzakta olduğu için hissedemiyordu. Ayaklarıyla batmamak için çabaladı, tekme attı, Olson'ı sürüklemeye çalıştı ancak kar çok derindi.

Haraket etmek yerine orada durdu ve adamın ölmesini umut etti. Donmadan önce Olson Read'i öldürmesi için Tanrı'ya dua etti. Ormanın karanlık köşesindeki sarı gözlü kurtlar onları izledi. Çam ağaçlarının siluetleri gece semasına uzanıyordu. Üzerlerindeki yıldızlar her birlikte göz kırpıyordu.

O gece Read Olson kadına bir hikâye anlattı. Kendi yazdığı özel hayalet hikâyesiydi bu.

Öldüğümüzde bu hikâyeler dudaklarımızda kalır. Gece yarısı, izole edilmiş özel bir yerde, sadece yabancılara anlattığımız hikâyeler. Yıllar boyunca bu önemli hikâyeleri kafamızda yineleriz ama asla anlatmayız. Bu hikâyelerin her biri hayalettir ve ölmüş insanları diriltir. Bir dakikalığına. Ziyaret için. Her hikâye bir hayalettir. Bu, Olson'ın hikâyesidir.

Ağzında kar eriten Bayan Leroy suyu Olson'ın şişko kırmızı dudaklarına tükürdü; kadının yapışmadan dokunabileceği tek yer Olson'ın yüzüydü. Adamın yanına diz çökmüştü. Zinaya giden yolda şeytanın attığı ilk adım. O öpücük, Olson'ın kendini kurtardığı andı.

Kadın hayatının sonuna kadar Olson'ın haykırdığı şeyi kimseye anlatmadı. Bunu içinde taşıması büyük bir yüktü. Artık herkese söylüyordu ama daha iyi hissetmiyordu.

Beyaz Nehir'in içinde kaynayan zavallı şey, "Bunu niye yaptın?" diye haykırdı.

"Ben ne yaptım ki?" diye haykırdı.

"Ağaç kurtları" diyor Bayan Leroy ve gülüyor. Biz de öyle bir bela yok. Burada yok, diyor. Artık yok.

Olson miyoglobinüri yüzünden öldü. Yoğun yanıklarda kaslar protein miyoglobin salgılar. Bu protein kan dolaşımına aktığından böbrekleri zorlar. Böbrekler kendini kapatır ve vücut sıvı ve kan toksinleriyle dolar. Böbrek yetmezliği. Miyoglobinüri.

Bayan Leroy bu kelimeleri söylerken numara yapan sihirbaz gibi görünüyor. Bu kelimeler sihir olabilir. Bir efsun.

Bu şekilde ölmek bütün gece sürer.

Ertesi gün kar küreme makinesi geldi. Onları şoför buldu: Olson Read ölmüştü, Bayan Leroy ise uyuyordu. Bütün gece ağzının içinde kar eritmekten dişetleri bembeyazdı. Frozbit. Read'in ölü elleri kadının ellerine kenetlenmiş, eldiven gibi kadının parmaklarını koruyordu. Her dişin kökündeki donmuş derinin, kahverengi dişetinden gri renkte ve yumuşak şekilde ayrılması haftalar sürdü ve dişleri şimdi nasıl görünüyorsa o hale geldi. Dudakları yok olana kadar sürdü.

Nekrotik dokuda kavlama. Başka bir büyülü söz.

Bayan Leroy insanlara ormanda hiçbir şey yok diyordu. Kötü bir şey yok. Kederli ve yalnız bir şey var orda. Olson Read neyi yanlış yaptığını hâlâ bilmiyor. Nerede olduğunu bilmiyor. O kadar korkunç ve yalnız ki, kurtlar, çakallar bile Beyaz Nehir'in o bölgesinden göçtü.

Korkunç hikâyeler bu şekilde işe yarıyor. Eski bir korkuyu gün yüzüne çıkarıyor. Unutulmuş bir terörü tekrar yaratıyor. Büyüdüğümüz için korkmadığımızı düşündüğümüz bir şey söylüyor. Ancak o şey hâlâ gözümüzden yaş getirecek kadar korkutuyor bizi. Düzelmiş olduğunu umut ettiğiniz bir şey o.

Her gece her yerdeler. Bu avare insanlar kurtulamamışlar ancak ölmeyecekler de. Geceleri Beyaz Nehir fay hattının bu tarafında haykırdıklarını duyabilirsiniz.

Bazı Şubat gecelerinde sıcak yağın kokusunu hâlâ alabilirsiniz. Kıtır kıtır domuz pastırmasının. Olson Read bacaklarını hissetmedi ama dışarı çıkmaya çabaladı. Haykırdı. Parmaklarını, pençe gibi kara saplayıp, küçük dişlerini kenetleyerek karanlığa çıkmaya çalıştı.

Bayan Clark'a göre ortalama bir insan uyuduğunda saatte atmış beş kalori yakıyor. Uyanıkken saatte yetmiş yedi kalori yakarsınız. Yavaş hızda yürürseniz iki yüz kalori. Hayatta kalmak için her gün 1.650 kalorilik yemek yenmesi gerekiyor.

Vücudunuz sadece bin iki yüz kalorilik karbonhidratı depolar; çoğunu karaciğerde tutar. Sırf hayatta kalarak bir günden kısa bir süre içinde depolanmış kalorilerin hepsini yakarsınız. Ondan sonra yağ yakarsınız. Sonra da kas.

O zaman kanınıza keton karışır. Serum aseton konsantrasyonu yukarı fırlar ve nefesiniz kokmaya başlar. Teriniz, maket yapıştırıcısı gibi kokar.

Karaciğeriniz ve dalağınız ve böbrekleriniz küçülür ve atrofi olur. İnce bağırsağınız kullanılmadığı için şişer ve sümükle dolar. Ülserler kolonunuzun duvarında delikler açar.

Aç kaldıkça karaciğer, beyninizi uyanık tutmak için kasları glükoza çevirir. Aç kaldıkça açlık ağrıları ortadan kaybolur. Ondan sonra kendinizi yorgun hissedersiniz. Zaman geçtikçe kafanız karışır. Etrafınızdaki dünyayı fark etmemeye başlarsınız. Temizlenmekten vazgeçersiniz.

Vücudunuzdaki yağın yüzde 70 ila 94'ünü ve kaslarınızın yüzde 20'sini yaktıktan sonra ölürsünüz.

İnsanların çoğu için bu süreç altmış bir gündür.

"Kızım Cassandra" diyor Bayan Clark, "neler olduğunu bana hiç anlatmadı."

Açlıkla ilgili bilgilerimizi, diyor Bayan Clark, Kuzey İrlanda'daki mahpusları veya açlık grevindeki insanları izleyerek edindik.

Açken bazen insanın teni solar, donuk mavi olur. Bazen koyu kahverengi olur. Aç kalan insanların üçte biri şişer. Sadece solgun tenli olanlar.

Aziz Bağırsaksız, Gotik sigara odasındaki duvara kırk günlük işaret çizmiş. Kalemiyle kırk çizgi.

Burada hikâyemiz, zalim mi zalim işkence karşısında cesur hayatta kalma mücadelemizin gerçek hayattan alınma destanı; ancak doğruyu söylemek gerekirse, telifimiz on üç kişiye bölünecek. Gerçi şu an Amerika Güzeli ölümüne kan kaybediyor.

Hayalet tamir ettikten sonra kalorifer kazanını bozmaktan vazgeçtik. Yine de elbiselerimizi yıkamıyoruz. Işıkların yanıp sönmesi arasındaki saatlerde bazen kuliste yer alan soyunma odalarımızdaki yataklarımızda yatıyoruz. Hepimiz hikâyemizi kendimize anlatıyoruz.

Gücümüz varsa, Katil Aşçıbaşı'dan bir bıçak ödünç alıp saçlarımızı kesiyoruz. Bay Whittier tarafından bize bulaştırılmış utançlardan biri. Şu an telefon direklerine zımbalanmış veya süt kartonlarına basılmış *önceki* halimizi gösteren fotoğrafla kıyasla-

yınca *sonraki* halimizin fotoğrafı daha beter olsun diye başvurulan *beterin beteri* bir yol daha.

Peder Tanrısız bir sandalyenin bacağını kırıyor ve polis götünde kıymık bulsun diye tahtayı götüne sokuyor. Bayan Clark'ın kızı Cassandra'nın ortaya koyduğu harika bir fikir.

Karanlık basınca ayak sesleri duyuyoruz. Açılan kapıların gıcırtılarını. Buradaki hayaletin ayak seslerini. Bay Whittier'ın. Leydi Çöpçü'nün. Yoldaş Huysuz'un ve Amerika Güzeli'nin.

Hayaletin Vandal Dükü'ne yaptığı şeyden sonra, ışıklar kapanınca hepimiz kapılarımızı kilitliyoruz. Emniyette olalım diye şahit ve diğer iki-üç şahit olmadan kimse kendi başına dolanmıyor. Herkes yanına Katil Aşçıbaşı'nın bıçaklarından birini alıyor.

Eve geldikten sonra, diyor Bayan Clark, kızım çok fazla kilo almadı. Cassandra'nın tırnakları çıkıp uzadı ancak onlara hiç oje sürmedi. Saçları da uzadı ancak Cassandra onları sadece yıkayıp taradı. Kıvırcık olsun diye sarmadı, topuz yapmadı, boyamadı. Elbette, yerinde olmayan dişleri çıkmadı.

Sıfır beden giyiyordu. Kalçası yoktu. Göğüsleri yoktu. Sadece dizleri ve omuzları ve ölüm kampında ortaya çıkan elmacık kemikleri vardı. Cassandra istediği her elbiseyi giyebilirdi; ama o, dönüşümlü olarak iki ya da üç uzun elbiseden birini giyiyordu. Mücevher takmıyordu. Makyaj yapmıyordu. Neredeyse evin içinde bile değildi; onu öldürmek için öğle yemeğinde bozuk et parçası vermek yeterliydi. Yulaf ezmesine karıştırılmış bir avuç uyku ilacı da aynı işi görürdü. Tabii bunları yeseydi.

Yine de Bayan Clark onu dişçiye götürdü tabii. Düzgün bir kısmi diş protezi yaptırmak için para ödedi. Dişlerinin yerini alacak yeni dişler için para ödemeyi teklif etti. Pörsümüş göğüsler için. Anoreksiya nervozayı araştırdı.

Bayan Clark yalan söyledi ve kıza ince halinle güzel görünüyorsun, dedi. Neredeyse hiç dışarı çıkmadığı için Cassandra'nın solgun mavi bir teni vardı.

Hayır, Cassandra elbette okula gitti; ancak hiç kimse onunla konuşmadı. Herkes onun hakkında konuştu; her sömestr daha da korkunçlaşan işkence hikâyeleri anlattılar. Öğretmenler bile

berbat hayal güçlerinin coşmasına izin verdiler. Mahalledeki herkes Bayan Clark'ı durdurup omzunu sıvazladı ve ne kadar üzgün olduğunu söyledi. Sanki Cassandra'nın ceseti bulunmuş gibi.

Tetkik eden, polis köpekleriyle kızı arayan herkes detayları öğrenmekten vazgeçti. Bayan Clark'ın kendilerine, "Bilmiyorum. Bilmiyorum. *Bilmiyorum...*" demesinden bıkmışlardı.

Okula döndüğü ilk yılında Cassandra'nın notları yükseldi. Ponpon kız olmaya çalışmadı. Basketbol veya futbol oynamadı. Okula gidip eve dönmekten başka hiçbir şey yapmadı. Gökyüzündeki kuşları izledi. Ve süs balığının yüzmesini.

Yine de Cassandra takma dişlerini takmadı; Bayan Clark yalvardığı veya tehdit ettiği zamanlarda bile takmadı; kendisine zarar vereceğini söyleyerek tehdit ediyordu. Bayan Clark kolunu sigarayla yakıyor, kızı ise yanında oturup onu izliyordu. Kokuyu içine çekiyordu.

Cassandra sadece dinliyordu. Bayan Clark Cassandra'dan, güzel görünmek için biraz çaba göstermesini istiyordu; bu konuda ona yalvarıyordu, bağırıyordu. Popüler olmasını istiyordu. Danışmanla konuşmasını. Hayata geri dönmesini. Herhangi bir şey yapmasını istiyordu. Ancak Cassandra'nın yaptığı tek şey dinlemekti.

"Öz kızım" diyor Bayan Clark, "ancak bir saksı çiçeği kadar arkadaş canlısıydı."

Son sınıfta bütün derslerden pekiyi alan ancak mezuniyet törenine gitmeyen bir robottu. Kimseyle flört etmiyordu. Kız arkadaşları yoktu. Üst raflardan birinde tik tak sesleri çıkaran bir Kâbus Kutusu'ydu.

"Kilisedeki insanlar gibi" diyor Bayan Clark, "bütün gün otururdu."

Sessiz. Dimdik. Gözleri ışıl ışıl. Ancak şarkı söylemiyordu; kafasının içinde ne olup bittiğiyle ilgili detay vermiyordu. Cassandra sadece izleyip dinliyordu. Annesinin bildiği kız değildi, başka biriydi. Sunağın arkasından bakan bir heykel gibiydi. Binlerce yıl önce katedralda oyulmuş bir heykel. Avrupa'da.

Leonardo da Vinci tarafından oyulduğunu bilen bir heykel. Cassandra insanlara böyle görünüyordu.

Bayan Clark, "Beni çıldırtıyordu" diyor.

Zaman zaman bir robotla yaşamak gibiydi. Veya bir bombayla. Bazı günler Bayan Clark bir tarikatın veya bir delinin arayıp Cassandra'yla görüşmek istediğini söylemesini bekliyordu. Bazı geceler Bayan Clark yastığının altına bıçak saklıyor, yatak odasının kapısını da kilitliyordu.

Cassandra'nın böyle sessiz bir kız olacağını hiç kimse tahmin etmiyordu. Hiç kimsenin hayalini bile kurmadığı şeyler yaşadı. İnsanlara anlatma ihtiyacı duymadığı çok fazla işkence ve korku dolu şeyler. Bir daha dram veya mutluluk veya acı yaşamaya ihtiyacı yok.

Odaya girip televizyonu açarsınız, bir kesekâğıdı patlamış mısırı yiyip bitirirsiniz ve ancak ondan sonra koltukta yanınızda oturduğunu fark edersiniz.

Gerçekten o *derece* ürkünçtü Cassandra. Öyleydi.

Bir gün, mutfaktaki masada oturmuş akşam yemeği yerlerken, Bayan Clark, Cassandra'ya Kâbus Kutusu'nu hatırlıyor musun diye sordu. Ortadan kaybolmasının galerideki geceyle ilgisi var mıydı?

Ve Cassandra, "Yazar olmayı istememe sebep oldu" dedi.

Bu konuşmadan sonra Bayan Clark uyuyamadı. Kızının gitmesini istedi. Üniversiteye. Orduya. Manastıra. Herhangi bir yere. Sadece gitmesini istedi.

Ve bir gün Bayan Clark polisi arayıp Cassandra'nın kaybolduğunu söyledi.

Elbette evin her yerine baktı. Bayan Clark, Cassandra'nın duvar kâğıdının veya koltuk kumaşındaki çizgilerin içinden geçip kaybolacağını düşünüyordu. Ancak gerçekten evden gitmişti.

İnsanların arabasında sallanan solmuş sarı kurdeleler, teslim bayrakları henüz dururken, Cassandra Clark bir kez daha kaybolmuştu.

Cassandra

Bayan Clark'tan Başka Bir Hikâye

Nefret ettiğiniz bir işi yapmanın kolay bir yolu varsa... O da daha fazla nefret ettiğiniz bir iş bulmaktır, diyor Bayan Clark.

Daha büyük bir işten ödünüz kopuyorsa, küçük işler size çocuk oyuncağı gibi gelecektir. Şeytanı elde hazır tutmak için bir sebep daha. Küçük iblisleri daha... katlanabilir hale getiriyor. Bayan Clark, Bay Whittier'ın teorilerini bir kez daha genişletiyor.

Dramları seviyoruz. Çatışmaları seviyoruz. Bir şeytana ihtiyacımız var veya bir tane yaratacağız.

Bunların hiçbirisi kötü değil. İnsanoğlunun çalışma sistemi böyle. Balıklar yüzer, kuşlar uçar.

Kızı ikinci kez kaybolduktan sonra Bayan Clark bir parça pamuğu mineral yağ kutusuna daldırdı ve banyodaki fayansların arasındaki derzlere sürdü. Hafta sonu boyunca bu işi yaptı.

Bütün minik storların üzerindeki tozu bezle aldı.

Bütün bu can sıkıcı işlere o sırada her an gelebilecek bir telefon beklediği için katlandı. Dedektifler arayıp cesedini bulduklarını söyleyeceklerdi. Veya daha da kötüsü, Cassandra'yı canlı bulduklarını.

Bütün gün oturup pencerenin önünde tiz bir sesle şakıyan tepeli kestanekargalarını çizen şu robot kızı. Ya da fanusun içinde durmadan yüzen lanet olası süs balığını izleyen.

El ve ayak parmakları olmayan bir yabancıyı...

Bayan Clark'ın bilmediği şey, polisin Cassandra'yı bulmuş olmasıydı. Bir yavrukurt ormandan çıktı, konuşmuyordu. Bir şey keşfetmişti ve sırrını saklamak için sessizdi. Ormanı geziyordu; kanyondaki küçük bir dereyi takip etti, kaya devrilmeden önce altında gölet vardır diye kayaların üzerine tırmandı ve araları kazdı; ancak bu yavrukurt içinde alabalık olacak kadar büyük bir delik arıyordu. Kayaların üzerini yeşil yosun kaplamıştı ve ağaçlar öyle duruyordu ki, dalları diğer dalları arkadan tutuyordu. O gölgelikte yanına yatmış Cassandra Clark vardı, sanki uyuyormuş gibi ellerini solgun yüzünün altına koymuştu. Cassandra kalın ve yumuşak bir yosun yatağın üzerinde çıplak halde yatıyordu; akdiken ağacının yaprakları perde gibi etrafında sallanıyordu.

Yavrukurt şerif dediği yetişkilerden biriyle konuştu. Karanlık çökmeden dedektiflerden oluşan bir ekip kanyondaki dereyi takip etti. Karanlık çökünce hepsi evlerine gittiler ve hiçbiri bugün işte gördükleri şeyi anlatmadılar.

Hiçbiri Bayan Clark'ı aramadı. Evde bekleyen Bayan Clark evin içindeki bütün çarşafları değiştirdi. İkinci kattaki pencereleri sildi. Süpürgeliklerin tozunu aldı. Genellikle berbat gelen

işlerin hepsi, beklemekle kıyaslandığında hiçbir şeydi. Şömineyi temizledi; uzakta olduğundan, ilk çalışta telefonu açamadı.

İkinci kayboluşunda hiç kimse hiçbir şeye sarı kurdele takmadı. Hiç kimse kapı kapı gezip araştırmadı. Veya mum yakıp dua etmedi. Hiçbir psişik aramadı.

Bayan Clark temizlik yapıp dururken kapısını çalan televizyon kanalı olmadı.

Cassandra o kanyonda bir gece daha kaldı; dağ yamacının ortalarında, derenin karışısındaydı ve ormancıların kullandığı servis yolundan çok uzaktaydı. Yolda ayak izleri yoktu ve sanki kucakta taşınmış gibi, çıplak ayakları temizdi.

Aradan zaman geçtiği için kızın göz sıvısındaki potasyumu ölçmek için çok geçti. Kolları bükülebiliyordu, yani iki günden fazla bir süredir ölüydü. Rigor mortis bitmişti.

İlk dedektif ekibi akdiken ağacının yapraklarına mikrofon taktı. Tıpkı, cenazesi kalktıktan hemen sonra bir cinayet kurbanının mezarına mikrofon taktıkları gibi. Çünkü katilin geri gelmesi gerekiyordu. Katil konuşmalı ve ondan faydalanılana kadar hikâyeyi anlatmalıydı.

Diğer hikâyeler ise insandan faydalanır.

Katilin riski göze alabileceği tek bir izleyicisi vardır, o da kurbanın ta kendisidir.

Cassandra yosun yatağının üzerinde. Yukarıdan sallanan mikrofon bir ses kayıt cihazına ve kanyonun karşısındaki kayalara tünemiş şerif yardımcısına yayın yapan bir ileticiye bağlı. Şerif yardımcısı çaktırmadan sivrisinekleri uzaktan vurup öldürüyor. Kulağında kulaklık var. Karıncaların gezdiği yere oturmuş. Sürekli dinliyor.

Kulaklığında kuşlar şarkı söylüyor. Rüzgâr esiyor.

Hoşça kal demek için kaç katilin geri geldiğini bilseniz şaşırırsınız. Katil ve kurban bir şeyi paylaştıkları için katil mezara gelip oturur ve eski günlerden bahseder.

Herkes bir izleyiciye ihtiyaç duyar.

Şerif yardımcısının kulaklığında sinekler vızıldıyor ve bu

sinekler Cassandra'nın gözkapaklarının nemli kenarlarına, mavi renkli dudaklarının çatlaklarına yumurtalarını bırakıyor. Burnunun içine ve anüsüne de.

Evde olan Bayan Clark, duvara dayalı buzdolabını biraz öne çekti ve arkasındaki kompresörleri elektrikli süpürgeyle temizledi.

Yosun yatağında Cassandra'nın kanı bedenin en alt kısmına inmişti. Görebildiğiniz kısımları; göğüsleri, elleri ve yüzü beyaza boyanmış gibiydi. Böcekler dilleriyle emdiği için Cassandra'nın gözleri açılmıştı; yapışkan ve kuruydu. Sarı saçları... Saçları kafasının arkasına kalın, sarı bir katman gibi yayılmıştı ancak donuktu; kuaförde kesilip zeminde ölü halde yatan saçlar gibi görünüyordu.

Hücreleri kendilerini sindiriyor, işlerini tekrar yapmaya çalışıyordu. Yemek için umutsuz durumda olan enzimler hücrelerin duvarlarını yemeye başlıyordu ve her hücrenin içindeki sarılık dışarı sızıyordu. Cassandra'nın solgun derisi çöküyor, altındaki kasa yapışıyordu. Ellerindeki büzülen ve buruşan deri, pamuk eldivenler gibi gevşek ve boldu.

Teninde sayılamayacak kadar şişlik vardı, küçük bıçak yaralarından oluşan bir tarla gibiydi; her şişlik hareket ediyor, deriyle kas arasında gidip geliyordu. Her şişlik, bir karasineğin larvasıydı. İnce bir katman olan deri altı yağını yiyerek, teninin altında tünel açıyorlardı. Kızın geri kalan yüzey kısımları, yani kolları ve bacakları, hareket eden şişlik konstelasyonuydu.

Şerif yardımcısının kulaklığında, her seferde bir ısırık alan larvanın tünel açma sesi sinek vızıldamasına baskın çıkıyordu.

Evde sessiz telefondan bir adım ötede duran Bayan Clark çatıdaki toza batmış Noel süslerini elden geçirdi; bazılarını attı, bazılarını tekrar kutuya koydu. Her kutuya etiket yapıştırdı.

Cassandra'nın nefes yolundan girmiş bakteriler ciğerlerindeydi; bağırsaklarının ve ağzının ve burnun içindeki bakteriler, kendilerini durduracak beyaz kan hücreleri olmadığından durmadan bölünüp çoğaldılar. Deri altı yağını ve kopmuş hücre-

lerden sızan sarı proteini silip süpürdüler. Sayıları patladı; kızın omuzları arkadan zorlanana dek, solgun midesine hücum ettiler. Bacakları dışarı doğru kıvrıldı. Cassandra'nın karnı fazlasıyla şişti, içerideki gaz yüzünden hamile gibi görünüyordu; içeride yemek yiyip üreyen bakterilerden bir evren vardı.

Dili şişti, çenesini zorlayarak ağzını açtı ve bisiklet tekerleği gibi şişmiş dudaklarının arasından dışarı çıktı. Damağındaki bakteri tüneli kafatasına girdi; onu orada kızın yumuşak ve yenilebilir beyni bekliyordu.

Evde olan Bayan Clark telefonu bir odadan ötekine taşıdı, duvarları sildi ve ölü karasineklerin içini doldurduğu, tavandaki lamba karpuzunu çıkarıp yıkadı.

Bir gün daha geçtikten sonra Cassandra'nın beyninde, kulaklarında ve burnunda kırmızı ve kahverengi kabarcıklar oluşacaktı. Yumuşak kütle eriyecek ve gözlerinin çöktüğü yerlerden kabarcıklar çıkacaktı.

Mikrofon sesleri alıyor. Mikrodalga fırına sıkışmış patlamış mısırı düşünün. Sıcak köpüklü suyla dolu küvete girdiğinizde, bütün köpükler patlarken devamlı kulağınıza gelen sesi hayal edin. Sağanak yağmurda verandaya düşen damlaların sesini. Bir arabanın tavanına çarpınca çıkan ses. Şu ana kadar beyaz pirinç kadar kalınlaşan kurtçukların sesini. Mikrofon yarılma ve cırlama seslerini alıyor; Cassandra'nın teni dağılıyor ve bağırsakları gaz kaçırıyor.

Et yiyen böcekler oraya varıyor. Fareler ve saksağanlar. Ormandaki kuşlar şakıyor ve her bir nota renkli ışıklar kadar parlak. Kafasını ağacın içine sokan ağaçkakan ağacın içindeki haşereleri dinliyor. Bir delik açmak için ağacı tarıyordu.

Cassandra'nın bağırsakları gaz kaçırdığı için derisi aşağıya çöküyor, kemikleri örtüyor. Bağırsakların içindeki şeyleri toprağa gönderiyor. Geriye sadece bu ten gölgesi ve kızın kendi çamur göletine batmış kemik çerçevesi kalıyor.

Şerif yardımcısının kulaklığında fareler, böcekleri yiyip yutuyor. Yılanlar tiz ses çıkaran fareleri yutmak için oraya geliyor. Her şey besin zincirinin sonuncusu gibi görünüyor.

Evde olan Bayan Clark kızının odasındaki çekmecelerin içindeki kâğıtları sıraya koydu. Pembe kâğıda yazılmış mektupları. Eski yaş günü kartlarını. Ve kalemle yazılmış, Cassandra'nın el yazısıyla çizgili defter kâğıdına yazılmış notta şöyle diyordu:

Yazarların İnzivası: Üç aylığına hayatınızı terk edin...

Ve Bayan Clark kızının süs balığını tuvalete attı; balık canlıydı. Sonra üzerine kışlık montunu giydi.

O gece şerif yardımcısının kulaklığına bir kadının sesi, "Gittiğin yer burası mı? Sana işkence yaptıkları yer, *yazarların inzivası* mı?" dedi.

Gelen ses Bayan Clark'ın sesiydi ve "Üzgünüm ama keşke hiç bulunmasaydın. Geri geldiğinde aynı kız değildin" dedi. "Gittiğinde seni çok daha fazla seviyordum..."

Bu gece mavi kadifeden lobide oturan, bize hikâyesini anlatan Bayan Clark, "Uyku ilaçlarını kullandım" diyor. Geniş mavi merdivenlerde otururken, "Orada sallanan mikrofonu gördüğüm anda kaçtım" diyor.

Kanyona gittiği gece şerif yardımcısının kendisini tutuklamak için çalıları ezerek geldiğini duydu.

Temiz eve hiç dönmedi, yapmaktan nefret ettiği işleri yaptığı eve.

Kışlık montu ve çantası hariç yanında hiçbir şey olmayan Bayan Clark, Cassandra'nın el yazısıyla not ettiği telefon numarasını aradı. Bay Whittier'la buluştu, sonra da hepimizle tanıştı.

Gözleri önce bandajlı ellerimize ve ayaklarımıza, sonra da çökmüş yanaklarımızı örten hırpani saçlarımıza kayıyor ve Bayan Clark, "Ben hiç onun... bir şeyi olmadım. Whittier'ı hiç sevmedim" diyor.

Bayan Clark, "Kızımın başına ne geldiğini merak ettim sadece" diyor.

Doğurduğu kızı öldüren kişi Bay Whittier'dı gerçekte.

"Ben sadece *sebebini* bilmek istedim" diyor.

Çöpçatan'ı İtalyan Renösans salonunda tek başına buluyoruz. Çoğu gün ışıklar yanınca, fermuarını açıp uzun, siyah ahşap masanın yanında ayakta duruyor ve elinde kasap satırı tutuyor. Gözlerinden şunu anlıyoruz: Kesmek ya da kesmemek.

"*Hıırgk*" aile geleneğinden gelen bir ses.

En kötü korkuların bile bir gün yok olabileceğinin kanıtı. Herhangi bir şey ne kadar korkunç görünürse görünsün, yarın ortalıkta görünmeyebilir.

Çöpçatan artık bizden satırı sallamamızı istemiyor. Gelecekte projektör ışığını bencilce kendi üzerine çeksin diye ona niye yardım edelim ki? Hayır, o kadar berbat şekilde sakatlanmak istiyorsa... bırakalım kendisi yapsın.

Masanın ayakları farklı boyutlarda görünen toplar şeklinde oyulmuş; hepsi dengede duruyor veya düz bir hat üzerinde peş peşe dizilmiş. Her ayağın ortasındaki top, karpuz büyüklüğünde. Bütün ayaklar aynı yağlı siyah renk. Tabut gibi görünen uzun ve ince masa sanki siyah balmumundan oyulmuş gibi. Uzun ve düz ve hiçbir şey yansıtmayacak kadar da lekeli.

Her gün olduğu gibi Çöpçatan orada duruyor; baltası da hazır. Çenesini göğsüne bastırmış. Bir kedinin fare deliğini izlemesi gibi açık fermuardan çıkan sikini izliyor.

Beyaz minibüs bizi buraya getirdiğinden beri, İtalyan Rönesans salonundaki eski, yeşil satenden duvar kâğıdı hâlâ aynı. Sonsuz zaman önce gelmiştik buraya. Yeşil saten nemli görünüyor. Kaygan. Sandalyelerin arkasındaki altın yaldızlı oymaların kenarlarına ve süpürgeliklere ve köşebentlere yerleştirilmiş elektrikli mumlar, yeşil satenli duvarı gösteriyor.

Duvardaki küçük oyukların içine yerleştirilmiş gömme raflarda veya yeşil satenden nişlerde kas ve memeler yüzünden şişko görünen çıplak insan heykelleri var. Bu heykeller çoğu insandan uzun ve insanın malaşit taşı olmak isteyeceği siyah-yeşile boyanmış alçı kaidelerin üzerinde duruyorlar. Bazılarının elinde mızrak ve kalkan var. Diğerleri alçı popolarını dikmişler, ayaklarını bitiştirip sırtlarını kamburlaştırmışlar. Kas veya popo, ayaklarından itibaren alçıları, parmak izleriyle lekelenmiş veya insanların yetişebildiği yere kadar tırnaklarla temizlenmeye çalışılırken bozulmuşlar. Yeşitebildikleri yer ise anca belleri.

Çin-imparatorluk balo salonundan çıkıp merdivenleri tırmanıyoruz, kırmızıdan yeşile giriyoruz ve bugün Çöpçatan sikini kesecek.

Nefes nefese kalmış, öksüren ve eliyle göğsünü tutan Peder Tanrısız, "Geliyorlar, yani insanlar... Dışarıdaki ara sokaktan gelen seslerini duyuyorum" diyor.

Kamerasının arkasında duran Ajan Fitneci, "Keseceksen, *şimdi* kes" diyor.

Elinde satır olan Çöpçatan, "Neyi?" diye soruyor.

Zavallı Çöpçatan... Böcek gözlü, büyük burunlu ve çökük yanaklı geri kalanıyla kıyaslayınca, siki heykel gibi kocaman görünüyor. İçimizdeki tek sağlam kişi o. Kirli bir şekilde gömleğine yapışmış, sıkı derisi, kemikli elindeki damar ve arterler yüzünden çatlamış ve bitkin görünüyor. Damarları alnındaki derinin altında toplaşmış ve kurtçuk gibi görünüyor. Boynundaki derinin altındaki tendonları seğirip duruyor.

"Dışarıda insanlar var" diyor Kayıp Halka. Ağzı, burnunun şişko ucunun altına gizlenmiş, kocaman taşak gibi görünen kıllı çenesinin oralarda kaybolmuş. "Kilidi matkapla deliyorlar. *Ünlü* olmak üzereyiz" diyor.

Açıkçası hepimiz ünlü olacağız, Çöpçatan hariç. Gösterecek yaraları yok; aç kalmaktan başka hiçbir şey yapmamış.

Sikinin gri kafası masada duruyor; tahtada vuruş talimlerinden çarpı şeklinde çizgiler var. Her vuruş farklı bir açıdan yapılmış. Doğranmış tahta kanımız yüzünden lapa gibi olmuş. Kâğıt hamuru kıymıklara ve yongalara ayrılmış ve yere fırlatılmış.

Kulaklarımız ve el ve ayak parmaklarımızla kediyi besledik. Cora Reynolds, Amerika Güzeli'ni besledi. Amerika Güzeli ve çocuğu bizi besledi. Böylece besin zinciri tamamlandı.

Hepimiz o zincirin son halkası olmak için mücadele ediyoruz.

Kameranın arkasındaki kameranın arkasındaki kamera olmak için.

İftira Kontu elini havaya kaldırıyor, oradaki kanlı üç parmağını sallıyor; tırnaklar kopmuş, yerlerinde yeller esiyor ve "Acele et de satırı bana ver" diyor. "Biraz daha acı çekmek için zamanım var."

Katil Aşçıbaşı kendini altınrengi saray iskemlesinin üstüne atıyor ve ayakkabılarını fırlatıyor. Çoraplarını ucundan tuttuğu gibi çekiyor da çekiyor, en sonunda çorap ayağından fırlıyor. Parmaklarına bakıyor ve "Birinci benim. Bende bir sürü parmak var" diyor.

Siki dışarıda, kalçası da masanın siyah ahşap kenarına dayanan zavallı Çöpçatan, "Acele ettirmeyin" diyor. Alnındaki gözeneklerden ter fışkırıyor ve "Siz acı çekme şansınızı kullandınız. Artık sıra bende" diye ekliyor.

"O zaman hemen *acı çek*" diyor Aşçıbaşı. Geri kalan parmaklarını şakırdatarak, "Veya satırımı bana geri ver. O *benim* satırım..." diye ekliyor. Elini uzatmış bir vaziyette orada ayakta duruyor.

İftira, masanın üzerine çıkıyor; ses kayıt cihazı elinde, küçük ağ gözlü mikrofon ise en sonuncu vurma sesinin üzerine yeni vuruş sesini kaydetmeye hazır. İftira Kontu, "*Erkek* ol" diyor.

"Bu senin *son şansın*. Erkek ol ve o siki kesip kopar" diyor.

Kayıp Halka'nın önü açık gömleğinden göğsü görünüyor; göğüs kemiklerinin oluşturduğu merdiven ve kıldan başka bir şey yok. "O kapı açıldığında hepimiz için çok geç olacak" diyor. "O yüzden *acele et*."

Ve Çöpçatan satırın kocaman ağzındaki yansımasına bakıyor. Satırın bir ucunu Peder Tanrısız'a uzatıp, "Yardım eder misin?" diye soruyor.

Peter satırı alıyor. Kabzasını iki eliyle birden tutuyor ve havada sallıyor.

Çöpçatan derin bir nefes alıyor, sonra da veriyor ve kalçalarını masaya doğru bastırıyor. "Ne zaman yapacağını söyleme, sadece yap" diyor.

Peder, "Unutma" diyor. "Bunu *sırf* senin hatırın için yapıyorum."

Çöpçatan gözlerini kapatıyor. Ellerini kafasının üzerinde birleştiriyor ve parmaklarını birbirine geçiriyor.

Ve... sonra... ve: *Hıırgk*. Satır masanın siyah ahşabına saplanıyor. Masa titreyip ses çıkarıyor ve bir şey masanın öbür tarafına düşüyor. Donuk pembe bir şey hızla ileriye fırlıyor ve fıskiye gibi kan püskürüyor. Fermuardan buhar ve sıvı kırmızı fışkırıyor, Çöpçatan giden objenin arkasından elini uzatıyor. Yakalamak için. Sonra dizleri bükülüyor.

Elleriyle masanın ucunu kavrıyor ancak parmakları kayıyor. Çenesi masanın üzerine ve dişleri hızla birbirine çarpıyor. Sonrasında ise hem Çöpçatan hem de penisi masanın altına düşüyor. İkisi de gri etten ibaret.

Zavallı Çöpçatan'ımız hikâyemizi kurarken bize destek olacak. Yeni kuklamız. Ölüm kampları ve oral seksle ilgili ailesinin hikâyesi, artık bizim hikâyemiz.

Kayıp Halka masanın altına eğiliyor. Ayağa kalktığında elinde kesilmiş gri sik var; her sertleşmesinde boyutu ve şekli değiştiği için derisi kırış kırış olmuş. Kesildikten sonra sıradan pembe bir et...

"Parça" diyor Halka. Kokluyor, bir, iki kez kokluyor. Burnu havaya kalkıyor, burnun kanatları açılıyor; neredeyse ete dokunacak. Omuzlarını silkiyor ve "O mikrodalga fırında pişereceğimiz her şeyin tadı patlamış mısır gibi olacak" diyor.

Halka bile ölmüş bir adamın kopmuş penisini yemenin dünyanın her yerinde, gece yarısı shovlarında prime-time'da televizyona çıkmayı garantilediğini biliyor. Tadının nasıl olduğunu anlatmak için. Sonrasında mangal sosu ve ketçap firmalarından ürün yardımı alır. Sonrasında yeniliklerle dolu yemek kitabını çıkarır. Kendi radyo programı olur. Sonrasında hayatının sonuna kadar, gündüzleri yayımlanan yarışma programlarına çıkar.

Kayıp el ve ayak parmaklarıyla bir kurban, acı çektiklerini ispat edecek ve onlar sonsuz zevksizliklerinden ötürü dünyanın onayını alacaklar.

Kollarını kaldırıp elleriyle dur işareti yapan Bayan Aksırık, "Yapamazsın" diyor.

Yeşil saten nişlerden durumu izleyen izleyicimiz, çıplak heykeller.

"Beni izle" diyor Kayıp Halka ve kafasını geriye atıyor, ağzını yeşil tavana doğru açıyor. Kolunu dümdüz yukarı kaldırıyor ve etli kütleyi diline düşürüyor. Tamamını çiğnemeden yutkunuyor.

Bir kez daha yutkunuyor ve gözleri şişiyor. Bir kez daha yutkunuyor ve kıllı yüzü kıpkırmızı olup şişiyor. Tek kaşının altındaki gözleri titreyip kapanıyor. Elleriyle boğazını tutuyor; damlalar yanaklarından süzülüyor. Halka, boğazını tutuyor; nefes alamıyor, Frankenstein gibi sallanarak bir adım atıyor, sonra bir adım daha atıyor ve odanın içinde bir adım daha atıyor.

Panikten kıpkırmızı olmuş yüzünde bir genişleme oluyor; kurt adam gibi dişleri ve dudakları arasından ses çıkarmadan bir şeyler söylüyor. Kanlı yeşil halıya diz çöküyor ve ellerini yumruk yapıyor. Diz çökmüş şekilde midesine yumruk atıyor. Bütün çabaları -ağlamalar, sert vurmalar, yalvarmalar- sessiz.

Kont'un, Halka'nın, "Beni izle" sözünü kaydetmesi için bir neden yok.

Dizlerinin üzerinde duran Kayıp Halka bir yana kayıyor. Yerde yatmak için yere düşüyor, sessiz, gözleri sonuna kadar kapalı, yumruklarını bağırsaklarına gömmüş.

Katil Aşçıbaşı, Kont'a bakıyor; Kont, Bayan Aksırık'a bakıyor; Bayan Aksırık burnunu çekiyor ve "Bizi kurtarmaya gelen insanlar, onu da kurtarabilirdi..." diyor.

Ve Peder Tanrısız kafasını sallıyor.

Şu an aşağıda, dar sokağa açılan kapının kilidini kimse döndürmüyor. Kurtarma ekibi yok. Bizi kurtarmak için buraya gelen insan yok. Yalan söyledik; çünkü Çöpçatan'ın satırı sallayıp durmasından bıktık.

Şu andan itibaren, parayı bölüşeceğimiz insanlar iki kişi azaldı. Geriye sadece on bir kişi kaldı.

Merdivenleri çıkarken kat kat eteğini elleriyle yukarı kaldıran Barones Frozbit zar zor yürüyerek içeriye giriyor. Kan yüzünden elbiselerinin neredeyse tamamı siyah olmuş ve yerde yatan Çöpçatan'ı görene kadar pembe, yaralardan fırfırlı gibi görünen dudaklarıyla gülümsüyor. Çöpçatan'ın yanında Kayıp Halka yatıyor; kıllı gri yüzündeki gözleri ölü gibi sımsıkı kapalı. Rigormortis-kapanışı.

Yağlı büzük ağzı gevşeyip açılıyor ve Barones, "İçinizden hangi pislik, Çöpçatan'ı öldürdü?" diye soruyor.

Ona hiçbirimiz diyoruz. Kendisi yaptı. Bu kadar zaman geçtikten sonra sikini kesti.

Ve zavallı Halka kesilmiş siki yutmaya çalışırken boğulup öldü.

Kayıp Halka, besin zincirindeki son halka. Bayan Clark'ın kızını yiyen mikrop ve bakterilerden söz etmiyorsak, Kayıp Halka en son halka oluyor.

Şimdiden bu sahnenin radyoda nasıl yer alacağını biliyoruz. Şimdiden televizyon programlarında "penis" söylenebiliyor mu diye düşünüyoruz. Bu sahne, şimdiye kadar yayımlanmış, tamamen gerçeklerden söz eden kitaplardan çok daha üstün ve biz bu sahneyi gördük. Bir film yıldızının, başka bir film yıldızının kesilmiş sikini yutamayıp boğulduğu, gerçek hayatın kostümlü provasını.

Boğazınız penisle doluyken boğularak ölüyorsunuz; Akademi Ödülü'nü kazanan sahne işte böyle olur.

Sadece biz gördük ve belki Barones de gördü.

Bizim uyarlamada penisi kesen ve tamamını yesin diye Halka'yı zorlayan kişi Bayan Clark olacak. Kimi suçlayacağımız konusunda birlik olunca, gerçek çok kolaylaşıyor.

"Oyunbozan olmak istemiyorum" diyor Barones Frozbit, "ancak kendimize yeni bir cani bulmalıyız."

Şeytan öldü; yeni bir şeytana ihtiyacımız var.

Barones zarif şekilde koyu ahşap masaya doğru yürüyor ve doğranmış pisliğin içinden satırı iki eliyle çıkarıyor. Biri Bayan Clark'ı öldürmüş, diyor.

"Her kim yaptıysa" diyor Barones, "şu an çok aç olamaz."

Katil, kadının sol bacağını yemiş. Geri kalan vücudu kulisteki soyunma odasında duruyor; midesine bıçak saplanmış.

Katil Aşçıbaşı yumruğunu İftira Kontu'na doğru sallıyor ve "Seni geri zekâlı, hırslı *bok*" diyor.

Kont, "Bir dakika" diyor. "Dinle..."

Hepimiz susuyoruz ve adamın midesinden gelen sesleri duyuyoruz. Kont'un midesi, Amerika Güzeli'nin yahni olmuş bebeğinin hayaleti yüzünden gurulduyor. O olması ihtimali yok.

Yine de Bayan Clark, kamçı vuran, başparmak söken dişi şeytanımız, ölmüş. Ondan kalanlar sadece yemek artığı.

Sıradaki işimiz yeni şeytanımızı seçmek olacak.

Akşam yemeğinden sonra.

Akşam yemeğimizi yerken, Bayan Aksırık sümkürüyor. Burnunu çekiyor ve öksürüyor ve bize bir hikâye anlatmaya gerçekten çok ihtiyacı olduğunu söylüyor...

Çevirmen

Bayan Aksırık ile İlgili Bir Şiir

"Ninem" diyor Bayan Aksırık,
"'Seni seviyorum' diyerek para kazandı."
Elinden geldiği kadar yaptı bu işi.
Bunu söyleyemeyen insanların yerine söyledi.

Bayan Aksırık sahnede,
kazağının kolları çiçek gibi açılmış,
pis mendillerin parçaları ve kırıntılar oraya sokulmuş.
O mendiller sarı renkli
ve burun boku yüzünden keçeleşmiş.
Burnu akıyor, sümük ve kan yüzünden parlıyor
ve gözleri kırmızı ışığa bakıyor

ve yanaklarını damlalarla suluyor.
Sahnede, spot ışığı yerine, bir fragman var:
Medikal dramdan bir sahne,
beyaz gömlek giymiş, test tüplerini tutan
ve bir tedavi yöntemi bulmakla meşgul
doktorları ve hastane personelini gösteriyor.

Burnunu çekip öksürmekten zaman kalırsa,
Bayan Aksırık,
"Ninem ölene kadar insanların yerine
'Yaş Günün Kutlu Olsun' diyerek para kazandı" diyor.
"Başınız sağ olsun" dedi.
"Tebrikler" dedi.
Ve: "Seninle Gurur Duyuyoruz!"
Ve: "Mutlu Noeller."

Ve ninem elinden geldiği kadar "Mutlu Yıllar" dedi.
Kutlama kartı üreten bir şirket için
"Babalar Gününüz Kutlu Olsun"
ve "Anneler Gününüz Kutlu Olsun" dedi.

Sümkürüp mendili koluna tıkıştırmaktan zaman
kaldığında, Bayan Aksırık şöyle diyor:
"Ninemin işi, söylecek sözü olmayan insanların
söylemek istediklerini çevirmekti."
Ancak her "Yaş Günün Kutlu Olsun" dediğinde
ve yazdığı her kartta Bayan Aksırık'ı düşünürdü.
Ninenin ideal hedef kitlesini.
Kart rafı aslında onun banka hesabıydı,
torununa gelecekle ilgili en iyi dileklerini kapsayan
güven fonunu geriye bırakıyordu.
Böylece, o öldükten sonra Bayan Aksırık gelecek
ve uzak gelecekteki o anın doğru
"Seni Seviyorum"
veya "Sevgililer Günü Kutlu Olsun" kartını bulacaktı.
Ninesi öldükten çok, çok sonra.
"Yine de" diyor Bayan Aksırık,
"bir kart var, hiçbir zaman yazamadığı
özel bir duruma dair."

Bir kartın üzerinde şu yazmalıydı: Özür dilerim.
Lütfen nine.
Lütfen beni affet.
Seni öldürmek istemedim.

Kötü Ruhlar

Bayan Aksırık'tan Bir Hikâye

Dahili telefon sistemi açık. Önce parazit sesi geliyor, sonra da yüksek sesli bir kadın, "Haberler iyi, dostum" diyor. Kablo ve ağ gözünden ibaret küçük hoparlörden gelen ses Shirlee'ye ait; kendisi bekçi ve sesi, "Bu hayatında biriyle yatma şansın fazlasıyla var..." diyor.

Shirlee adamın bu hafta kabul edildiğini ve Tip 1 Keegan virüs taşıyıcısı olduğunu söylüyor. Yeni sakinimiz bir semptomsuz ve daha da iyisi, adamın kocaman bir siki var.

Buraya geldikten sonra Shirlee en iyi arkadaşım gibi bir şey oldu.

Hiçbir şeye bağışıklığı olmadığından plastik bir balonun içinde yaşamak zorunda kalan çocuğu biliyor musunuz? İşte burası da onun tam tersi. Burada yaşayan insanlar, yani Kolombiya Adası sakinleri dünyayı öldürecek kadar güçlü böcekler taşıyorlar. Virüsler. Bakteriler. Parazitler.

Ben de bu insanlardan biriyim.

Bu yere hükümet katında veya donanmada Yetimhane deniyor. Shirlee'ye göre böyle. Buraya Yetimhane deniyor çünkü –eğer buradaysanız– aileniz ölmüş demektir. Muhtemelen öğretmenleriniz de. Bütün eski arkadaşlarınız ölmüştür. Sizi tanıyan herkes ölmüştür ve onları öldüren kişi de sizsinizdir.

Hükümetin başka bir seçeneğinin olmadığını biliyorsunuz. Elbette bu insanları öldürebilirler –kamu yararını korumak için– ancak bu insanlar masum. Böylece hükümet bir tedavi bulacakmış gibi davranıyor. İnsanları burada kilitli tutuyor, her hafta test yapmak için kanlarını alıyor. Her hafta temiz çarşaf ve her gün mükellef yemek veriyor.

Hükümet bu insanların işediği her damlayı ozon ve radyasyonla sterilize ediyor. Verdikleri nefes dışarıdaki dünyaya gitmeden önce filtrelerden geçirilip morötesi ışıkla temizleniyor. Kolombiya Adası sakinleri grip olmuyorlar. Kendilerine grip geçirecek hiç kimseye dirseğiyle falan dokunmuyorlar. Her birinde kendilerine ait potansiyel açıdan dünya geneline yayılacak salgın hastalık olduğundan, kendileriyle asla tanışmak istemeyeceğiniz en sağlıklı insanlar bunlar.

Ve onlarla tanışmamanızı sağlayan kurum donanma.

Bildiğim her şeyi bana gece bekçisi olan Shirlee söylüyor. Shirlee burada kilitli olmanın şikâyet edilecek bir şey olmadığını söylüyor. Dışarıdaki insanların bütün gün, hem de her gün çalışması gerekiyor ve buna rağmen istedikleri şeylerin yarısını bile alamıyorlar.

Bugünlerde Shirlee, kendime bigudi sipariş etmemi söylüyor. Kendimi biraz olsun güzelleştirmeliymişim. Yeni damat adayım için. Bu yeni adam Tip 1 Keegan virüs taşıyıcısı için.

Burada, bir bilgisayarın karşısına geçip hoşlandığınız şeylerin listesini yapıyorsunuz. Eğer bütçe uygunsa, istedikleriniz sizin oluyor. En büyük engel ise çok fazla şey istemeniz. Kitaplar. Müzik CD'leri. Film DVD'leri. Onları buraya yığabilirler; ancak, siz ona dokunduktan sonra o şeyler zehirli oluyor. En büyük sorun ise bunları kül olana kadar yakmak.

Bundan kurtulmak için Shirlee *kendisinin istediği* şeyleri istemeni söylüyor. Shirlee modası geçmiş Elvis Presley saçmalığını seviyor. Buddy Holly saçmalığını. Bunları listeye yazdım ve buraya geldikleri anda Shirlee CD'leri cebine indirdi. Kargaşa yok. Telaş yok. Ve odanın içinde zehirli eşyalardan oluşan bir yığın da yok.

Donanmadakiler şiir kitaplarına para vermeyeceklerini söylüyorlar. Bir kamu denetçisi Bilgi Özgürlüğü belgesinin üzerinde *Çimen Yaprakları* gibi bir kitap gördüğünde, hesap veren onlar oluyordu. O yüzden Shirlee benim kitaplarımın ücretini cebinden ödüyor. Ben de istemediğim ancak siparişini verdiğim Elvis CD'lerinin ücretini ödüyorum. Çoğu gece Shirlee güncel olaylar hakkında bana eğitim vermek istiyor; kim, hangi ülkeye bomba atıyor ve her kızın sikmek istediği yeni şarkıcı oğlan kim gibi.

Aslında ben Shirlee'nin söyleyemediği şeyleri öğrenmek istiyorum. Unutmaya başladığım şeyleri bilmek istiyorum; mesela tene düşen yağmur size kendinizi nasıl hissettirir? Veya hiç bilmediğim şeyleri öğrenmek istiyorum; mesela Fransız öpücüğü nasıl bir şey?

Dahili telefondan konuşuyoruz. Yani konuşmak için bir düğmeye basıyorsunuz ve karşıdaki insanı duymak için düğmeyi bırakıyorsunuz. Şimdi bile Shirlee'nin yüzünü hayal ediyorum; ancak gözümün önüne sadece yatağın yanındaki duvara takılı küçük hoparlör geliyor.

Shirlee hep buraya nasıl geldiğimi soruyor.

Ve ben ona anlatıyorum: Bu harika fikir babamdan çıktı.

Shirlee bacaklarımı tıraş etmem için beni zorluyor. Solaryum yatağı almamı istiyor. Yerinden kımıldamayan bisikletimle bin

kilometre uzaktaki hiçbir yere gitmemi söylüyor. Shirlee, yani hoparlördeki sesi, "Bir seferde kilo verirsin" diyor.

Ben, yirmi iki yaşındayım ve hâlâ bakireyim. Bugüne kadar sonsuza kadar bakire kalacağımı zannediyordum.

Yine de sosyal hayatı çok engellenmiş biri değilim. Sakinler televizyon izliyorlar. İnternette sörf yapabiliyorlar. Elbette dışarıya mesaj gönderemiyoruz. Sohbet odalarına girebiliyoruz, her şeyi okuyabiliyoruz ancak sohbete katılamıyoruz. Duyuru panosundaki ilanları okuyoruz ancak cevap veremiyoruz. Hayır, hükümetin bizi Ulusal Güvenlik sırrıymış gibi koruması gerekiyor.

Ve Shirlee, yani hoparlördeki sesi, "Senin yaşlı adam seni buraya nasıl yerleştirdi?" diye soruyor.

Lise son sınıftayken etrafımdaki insanlar ölmeye başladı. Ailem on yıl önce nasıl öldüyse, bunlar da aynı şekilde ölüyorlardı.

Lisedeki İngilizce öğretmenim Bayan Frasure bir gün elinde benim bir yazımı tutuyor ve sınıfa ne kadar güzel olduğunu anlatıyor; ancak ertesi gün sınıfa güneş gözlüğüyle giriyor. Işığın gözlerini acıttığını söylüyor. Okuldaki hemşirenin aybaşı olmuş kızlara verdiği şu portakal tadında aspirinlerden çiğniyor. Bir şey öğretmek yerine ışıkları kapatıp sınıfa *How to Field Dress Wild Game* adında bir film gösteriyor. Film renkli bile değil. Görsel-işitsel malzeme odasındaki rafta kalmış son film bobini.

O gün öğrencilerin Bayan Frasure'u gördükleri son gündü.

Ertesi gün tanıdığım çocukların yarısı okuldaki hemşireden portakal tadındaki o aspirinlerden istiyor. İngilizce sınıfı yerine, hepimiz sessiz sedasız çalışmak için okul kütüphanesine gönderiliyoruz. Sınıfın yarısı kitap okurken gözlerini odaklamayadığını söylüyor. Raymon adlı bir çocuğun bir rafın arkasında beni dudağımdan öpmesine izin veriyorum. Bana güzel olduğumu söylediği sürece elini gömleğimin içine sokmasına da.

Ertesi gün Raymon okula gelmiyor.

Üçüncü gün ninem acil servise gidiyor ve kafam o kadar çok ağrıyor ki gördüğüm her şeyin etrafında siyahlık var, diyor.

Kör oluyor. Hastanedeki bekleme odasında oturmak için okula gitmiyorum. Sedye iten bir adam bekleme odasına girene kadar *National Geographic* dergisi okuyorum, sayfaları yumuşak ve kırışık; etrafımda ağlayan bebekler ve yaşlı adamlar var ve ben plastik bir sandalyede oturuyorum. Sedyeyi iten adamın üzerinde beyaz tulum var ve sargı bezinden ameliyat maskesi takmış.

Adamın saçları sıfıra vurulmuş ve maskesinin arkasından odadaki herkese dışarı çıkmasını söylüyor. Hastanenin bu odasını boşaltmak gerektiğini söylüyor. Ninemin iyi olup olmadığını sormak için yanına gidiyorum ancak adam ince kolumu kavrıyor. Eline lateks eldiven takmış. Yaşlı adamlarla ağlayan bebekler aceleyle sedyenin yanından geçip koridora çıkıyorlar; ancak bu adam beni bekleme odasında tutuyor ve on yedi yaşındaki, şu an 3438 West Crestwood'da oturan Lisa Noonan olup olmadığımı soruyor.

Adam sedyeden şeffaf plastiğin içine konmuş mavi bir paket çıkarıyor ve onu yırtarak açıyor. İçinde her yanı plastik ve naylon olan mavi renkli bir koruyucu giysi var; önünde ve arkasında da baştan aşağıya fermuarlar.

Ninemi tekrar soruyorum.

Ve sedyeli adam mavi renkli koruyucu giysiyi sallıyor. Bunu üzerine giy, sonra Yoğun Bakım'a gidip nineyi göreceğiz, diyor. Adam giysiyi ninemin sağlığı için giymem gerektiğini söylüyor ve giyebilmem için giysiyi omuzlarından tutuyor. Koruyucu giysi üç kat plastikten yapılmış ve her katı fermuarlı. Eldivenleri ve ayak kısmı var ve dışarısı görünsün diye şeffaf plastikten bir başlık yapılmış. En dışarıdaki fermuar sırta yapılmış ve kilidi var; dolayısıyla içine girince giysiye hapsedilmiş oluyorsunuz.

Spor ayakkabılarımı çıkarınca adam lateks eldivenleriyle onları alıp plastik bir çantaya koyuyor.

Okulda yapılan dedikoduya göre, girdiği bilgisayarlı tomografi sonucu Bayan Frasure'un beyninde tümör çıkmış. Tümör limon büyüklüğündeymiş ve çiş sarısı sıvıyla doluymuş. Dedikoduya göre tümör büyümeye devam ediyormuş.

Başlığı kapatmadan önce sedyeli adam bana küçük mavi bir ilaç veriyor ve dilimin altında eritmem gerektiğini söylüyor.

İlacın tadı şekerli. O kadar tatlı ki ağzımın içi tükürükle doluyor ve yutkunmak zorunda kalıyorum.

Adam sedyeye yatmam gerektiğini söylüyor. Kafamı küçük beyaz kâğıttan yastığa koymam gerektiğini, sonra da gidip ninemi göreceğimizi söylüyor.

Durumu iyi mi diye soruyorum. Ninem sekiz yaşımdan itibaren bana baktı. Ninem, yani anneannem annemle babam öldükten sonra beni almak için ülkenin öbür ucundan geldi. Sedyeye yattığım için adam sedyeyi iterek bizi koridora çıkarıyor. Açık kapılardan boş yatakları görebiliyorum; çarşaflar yeni değil, belli ki hastalar o yataklardan kalkmış. Bazı odalarda müzik sesi gelen veya insanların konuştuğu televizyonlar açık. Yatakların yanında öğle yemeği tepsileri duruyor ve domates çorbasından buhar tütüyor.

Adam sedyeyi o kadar hızlı itti ki, tavandaki fayanslar bulanıklaştı; o kadar hızlıydı ki, orada yatarken gözlerimi kapatmam gerekti yoksa hasta olacaktım.

Hastanedeki hoparlörden durmadan,"Kod Portakal, Doğu Kanat, ikinci kat... Kod Portakal, Doğu Kanat, ikinci kat..." anonsu yapılıyordu.

Ben de o ilacın yapışkan-şekerli tadından dolayı yutkunmaya devam ediyordum.

O küçük mavi haptan iki tane alsan, diyor Shirlee, aşırı dozdan ölürsün.

— —

Uyandığımda buradaydım, Puget Sound manzaralı, geniş ekran televizyonu ve bej fayanslı banyosu olan bu odadaydım. Dahili telefon yatağın yanındaki duvarda duruyordu. Evdeki giysilerim ve müzik CD'lerim bir kutuya konmuş ve vakumla ambalajlanmıştı. Bir kamera beni izliyor olmalıydı çünkü uyandığım anda dahili telefondan bir ses, "Günaydın" dedi.

Ninem ölmüştü. Raymon ölmüştü. İngilizce öğretmenim Bayan Frasure ölmüştü. Bunlar dört Noel önce olmuştu ancak

siyah beyaz TV'de yüz yıl önce izlediğim bir yeniden gösterim de olabilirdi.

Yetimhane'de insan zaman mefhumunu yitiriyor. Çizelgeye göre ben yirmi iki yaşındayım. Bira içebilecek bir yaştayım ve şimdiye kadar sadece ölen bir çocuğu öptüm.

Bir, iki, üç günde hayatım bitti. Liseden bile mezun olamadım.

Tip 1 Keegan virüs bulaştıracak kadar virüs dolu olursanız, kendinize avukat bulacağınızı ümit etmeyin. Ya da sosyal görevli. Ya da şikâyet amiri. Olsa Olsa Kolombiya Adası'na düşersiniz ve Ramada Inn veya Sheraton gibi ayrıcalıklı otellerin odalarına benzer adam gibi bir odada kalırsınız, hem de hayatınızın sonuna kadar. Aynı odada. Aynı manzaraya bakarak. Aynı banyoya girerek. Oda servisinin getirdiği yemekleri yiyerek. Kablolu televizyonda film izleyerek. Aynı kahverengi yatak örtüsü, aynı iki yastık ve aynı kahverengi, arkaya yaslanan sandalyeyle...

Buraya kilitlenmiş insanlar sadece bir şeyi yanlış yaptı. Uçakta yanlış bir yabancının yanına oturdular. Veya şimdiye kadar konuşmadıkları bir insanla asansöre binip en yukarıya çıktılar. Sonrasında o kişilerin yaptığı şey ölmemekti. Buraya kilitlenmiş şekilde hayatınızın geri kalan kısmını geçirmeniz için bir sürü yol var. Washington eyaletindeki Puget Sound'un ortasındaki küçük bir adada Kolombiya Adası Donanma Hastanesi var.

Buradaki insanların çoğu on yedi veya on sekiz yaşına girer girmez buraya gelmiş. Hastane doktoru, Dr. Schumacher, küçükken bir şeye maruz kaldığımızı ve sistemimizdeki bir virüs veya parazitin büyümesinin yıllar aldığını söylüyor. Doğru viral dirence veya kan-serum seviyesine çarptığı an, etrafımızdaki insanlar ölmeye başlıyor.

Hastalık Kontrol Merkezi ölüm vakaları olduğunu fark ederse, bir ekip gelip size koruyucu giysi giydiriyor ve yaşamınızın sonuna kadar kalmanız için sizi buraya getiriyor.

Kolombiya Adası'ndaki sakinlerin her birinde farklı bir şey var, diyor Shirlee. Benzersiz öldürücü bir virüs. Veya öldürücü

bir parazit veya bakteri. Bu yüzden hepsi, her biri burada, tecrit edilmiş. Böylece birbirlerini öldürmüyorlar.

Yine de, diyor Shirlee, kışın ısıtmaları var. Yazın klimaları. Yemekleri onlar için pişiriliyor; balık ve sebze veya dondurma, kulüp sandviç, yani bütçenin karşıladığı her türlü yemek.

Ağustosun en sıcak günü gelip çattığında bile, klima var diye burada çalışmaktan hoşnut olduğunu söylüyor Shirlee.

Shirlee ada sakinlerine, "kan ineği" diyor. Odalarında duvardaki aynanın altından iki uzun, kauçuk kol uzanıyor. Birkaç günde bir aynanın ışığı yakılıyor ve diğer tarafta bir laboratuvar teknisyeninin oturduğunu görüyoruz; kollarını bu kauçuk kolluklara sokuyor ve kan numunesi alıyor, numuneyi küçük bir ara bölmeye koyuyor, sonra da güvenli bir şekilde öbür tarafa geçiriyor.

Işık yanınca odadaki ayna, pencere oluyor, böylece hep orada duran kamerayı görüyorsunuz. Hep izliyor. Sizi kaydediyor.

Egzersiz yapsınlar diye kan ineklerini dışarıya çıkarmak Shirlee'nin yaptığı işin bir parçası.

Birkaç günde bir hastane personeli ineklerin koruyucu giysi giymesine müsaade ediyor. Giysinin içi pudralı lateks kokuyor. İster çiçek koparın, ister çimlere yatın, sadece lateksi hissediyorsunuz. Kapalı başlığın içinde sadece kendi nefesinizi duyuyorsunuz. Diğer hastane sakinleri birbirlerine frizbi atıyorlar; Shirlee onları içeriye sürmeden önce kaç dakikaları kaldığını biliyorlar. Olur da bir tanesi bir anlık özgürlük için suya atlar diye orada tüfekli keskin nişancılar olduğunu biliyorlar. İçinde oksijen sistemi olan koruyucu giysilerden giyince Puget Sound'un pis dibinden ta Seattle'ın şehir merkezine kadar yürüyebilirsiniz. Kafanızın çok üstünden geçen gemilerin lacivert siluetlerim görebilirsiniz.

Benim nasıl çıktığımı merak ediyorsanız...

"Denizin dibinden o kadar uzun süre yürüdüm ki" diyor Bayan Aksırık, "sinüslerim bir daha eskisi gibi olmadı." Ve burnunu yana doğru siliyor.

Kolombiya Adası'ndaki hastane çimenliğinde bol, mavi koruyucu giysi giymiş ve birbirlerine frizbi atan insanlar, içi doldurulmuş hayvan çetesi de olabilirdi. Hepsi baştan ayağa tamamen mavi. Su geçirmez naylon ve lateks katmanlarının içinde terliyorlar. Donanmadan bir herifin tüfeğinin nişan dürbününün önünde koşup frizbiyi yakalıyorlar. Çok eğlenceli değil; ancak, tek başınıza hayatınızı geçireceğiniz odanıza girme zamanı geldiğinde ağlamak istiyorsunuz.

Diğer sakinlerden bir kızın gözleri yeşil. Bir adamın gözleri kahverengi. Üzerinizde koruyucu giysi var ve siz karşınızdaki insanın sadece gözlerini görebiliyorsunuz. Kahverengi gözlü oğlan, diyor Shirlee, senin gibi Tip 1 Keegan virüs taşıyıcısı.

Kocaman siki olan yeni adam. Bunu çift taraflı aynadan görmüş.

Dr. Schumacher'la konuşursam, üreme programına başlayabilir miyiz diye soracağım, diyor Shirlee. Tip 1 Keegan virüsüne bağışıklığı olan bebek nesli doğacak mı diye merak ediyor. Diğer korkunç olasılık ise şu: O oğlanda ve bende farklı virüs türü varsa birbirimizi öldürebiliriz.

Veya sağlıklı bir bebeğimiz olur... ve onu mikroplarımızla öldürübiliriz.

"Dur bakalım" diyor Shirlee. "Bebekleri unut. Ölmeyi de unut." Önemli olan senin bekaretini kaybetmen diyor.

Bu oğlan ve ben, birlikte bir odaya kilitlendik. Ben bakire, o bakir. Aynanın arkasındaki kamera bizi izliyor; personel, hükümetin patentini alabileceği bir ilaç üreteceğimizi umut ediyor. Üçkâğıtçı ilaç şirketinden gelen insanlar. Yine de bir ilaç kötü olmazdı.

Ve seks... O da kötü olmazdı.

Shirlee zaman zaman Yetimhane'nin sakinler için dans partisi organize etmesi gerektiğini söylüyor; ancak bol, mavi koruyucu giysilerin içinde, sakinlerin birbirlerine sarılıp dans pistinde çalan pop müzik eşliğinde dans ettiğini hayal edince... bunu hiç kimse istemez.

Dr. Schumacher'ı gördüğüm zaman, çoğu kez ona bir bok söylemiyorum. Çünkü sadece anılarım var ve anlatarak onları bitirmek istemiyorum. En iyi anılarımın çoğu, dünyayı evrenden gelmiş kötü uzaylılardan kurtarmak veya seksi Rus ajanlardan kaçmak için jet motorlu tekneye binmemle ilgili ve bunların hiçbirisi gerçek anı değil. Bunlar film. Bunları yapan kızın film yıldızı olduğunu unutuyorum.

Odamdaki duvarda bir levha var; üzerinde şu yazıyor: Meşgul= Mutlu.

Shirlee bu levhanın bütün sakinlerin odasında olduğunu söylüyor. Odalarda doğal güneş ışığı saçan tam tayflı ampuller var; insanların cildi için D vitamini sağlıyor ve böylece moralleri yüksek oluyor. Shirlee her odanın resmi adı "sakin dairesi" diyor. Mesela benim odam "Sakin Dairesi 6-B." Bütün kâğıt ve kayıtlarda resmi açıdan Sakin 6-B olarak geçiyorum.

Paralel çalışma açısından, diyor Shirlee, burada yaşayan sakinlerin bilgileri kullanılarak, insanların izole edilmiş, kendi kendine yeten uzaydaki kolonilerde nasıl daha iyi bir hayat geçirecekleri öngörülebilir.

Evet, ara sıra Shirlee yararlı bilgilerle dolu oluyor.

"Kendini" diyor Shirlee, "Seattle'ın güneybatısına on kilometre uzaklıktaki bir gezegende, Ramada Inn Hotel'de yaşayan bir astoronot olarak düşün."

Gece dahili telefondan gelen sesiyle Shirlee babamı soruyor, babamın beni buraya nasıl yerleştirdiğini soruyor. Sonra Shirlee düğmeyi bırakıp benim konuşmamı bekliyor.

Benim babam üniversite nedir, ne değildir pek bilmezdi; ama para kazanmayı çok iyi biliyordu. Sizin bir haftalığına tatile çıkacağınız güne kadar bekleyen adamları tanıyordu; adamlar bir ekiple birlikte bahçenizdeki iki yüz yıllık karaceviz ağacını kesiyorlardı. Komşularınıza ise, bu işi yapmak için sizin tarafınızdan kiralandıklarını söylüyorlardı. Eve gelene kadar ağacınız kesilmiş ve birkaç eyalet ötedeki bir fabrikada işlenmiş oluyordu. O zamana kadar, ağaçtan mobilya bile yapılıyordu.

Bu türden zekiler, üniversiteden mezun olmuş insanların ödünü koparıyor.

Babamda haritalar vardı. Onlara hazine haritaları diyordu.

Bu hazine haritaları 1930'lardaki Büyük Bunalım'dan kalmaydı. İnsanların İş Proje Yönetimi dedikleri uygulamada hükümet, her kasabadaki terk edilmiş mezarlarla ilgili not alacak insanları işe alıyordu. Her eyaletteki. O zamanlar bu küçük mezarlıkların çoğu kürekle kazılıyor veya asfaltın altında kalıp unutuluyordu. Amerika'ya ilk gelen ataların mezarlıkları kasabalarda bırakılan tek şeydi; ancak yaklaşık yüz yıl önce haritalardan silinmişti. Mantar gibi şehir kuruluyordu. Veya orman yangınları yüzünden geriye sadece külü kalıyordu. Bu yangınları altın madeni arayanlar çıkarıyordu. Kasabaların bitmesinin sebeplerinden biri de demiryoluydu. Geriye kalan tek şey mezarlıktı; istenmeyen bitkilerle dolu bu arazilerde mezar taşları da devrilmişti. Babamın hazine haritası, arazi parçalarının nerede olduğunu gösteren, orada kaç tane mezarlık olduğunu ve mezar taşlarının nasıl göründüğünü anlatan İPY'nin verdiği bir haritaydı.

Her yaz okul bitince babamla ben bu haritaları takip ederek Wyoming veya Montana'ya gidiyorduk; kasabaların ortadan kalktığı çöl veya tepelere. Montana eyaletinin New Keegan kasabası gibi birçok yerde mezar taşlarından başka bir şey yoktu. Buradaki taşlara şehirdeki bahçe gereçleri ve mobilyaları mağazaları çok iyi para ödüyordu. Seattle veya Denver'da. San Francisco veya Los Angeles'da. Elde oyulmuş granit meleklere. Veya uyuyan köpeklere veya küçük beyaz mermerden lambalara. İnsanlar yeni yaptıkları bahçelerine yosun tutmuş eski ve antika bir şey koymak istiyordu ve bulundukları mekânın çok eski görünmesini. Sanki tonlarca para hep kendilerinde varmış gibi görünsün istiyordu.

New Keegan'da mezar taşlarının üzerindeki yazıları okumak imkânsızdı.

Babam bana, "Tıraş köpüğü" dedi. "Tıraş köpüğü veya tebeşir. Lanet olası sikilmiş mezarlık ucubeleri."

Mezar taşı okumayı seven insanların, geçen zaman ve yağan asit yağmurları yüzünden solmuş yazıları okumak için mezar taşının yüzeyine tıraş köpüğü sürdüklerini söyledi. Mukavva parçasıyla fazla köpüğü alıp oymanın üzerini beyaz bırakıyorlarmış. Bu da kelimeleri ve tarihleri okumayı ve fotoğraf çekmeyi kolaylaştırıyormuş. İşin berbat kısmı ise tıraş köpüğünde stearik asit olması. İnsanların geride bıraktığı tortular taşı aşındırıyor. Diğer mezar taşı müptelaları taşın üzerine tebeşir sürüyor; bütün sathı beyaz renge döndürdükleri için oyulmuş mezar taşı yazısı daha karanlık görünüyor. Tebeşirin tozunda alçı veya alçıtaşı olduğundan, onu sürünce mezar taşının üzerindeki görünmeyen çatlaklara ve yarıklara toz kaçıyor. Sonrasında yağmur yağınca, suyu emen alçıtaşı normalden iki kat daha şişiyor. Piramitlerin taş bloklarını bölmek için Mısırlılar nasıl tahta takoz kullanmışsa aynı şekilde, şişen tebeşir tozu yavaş yavaş, mezar taşının önünü tamamen çürütüyor.

Stearik asit ve alçıtaşı ve Mısır piramitleriyle ilgili bilgiler babamın geri zekâlı olmadığının kanıtı.

Babam, iyi niyetli mezarlık meraklıları sevdikleri şeyi yok ediyorlar, derdi.

Yine de, Montana eyaletinin eskiden New Keegan adıyla bilinen yamacında babamla hayatımın son ve en güzel gününü geçirmek çok hoştu. Sıcak güneş ışığı solmuş çimleri pişiriyordu. Eğer yakalarsanız kuyruğunu bırakacak kahverengi kertenkeleler vardı.

Mezar taşlarını okusaydık, bütün kasabanın bir ay içinde öldüğünü görecektik. Doktorların Keegan virüsü dediği ilk grubu. Hızla yayılan viral beyin tümörlerini.

Babam melek ve kuzu yığınlarını Denver'daki bir bahçe gereçleri ve mobilyaları mağazasına sattı. Kamyonetle eve dönerken aspirin çiğnemeye başlamıştı bile ve kamyonetin hâkimiyetini kaybediyordu. Daha ninem gelmeden, annemle babam hastanede ölmüştü.

Ondan sonraki on yıl hayatım sakindi. Beynindeki tümör

limon boyutunda olan Bayan Frasure'a kadar. Viral doluluğum yükselerek beni bulaşıcı yapana kadar.

Bugünlerde hükümet beni öldüremiyor, tedavi de edemiyor. Sadece hasar kontrolü yapıyorlar.

Yeni oğlan, siki olan, buraya ilk geldiğimde hissettiğim şeyleri hissedecek: Ailesi ölmüş. Belki okulunun yarısı ölmüştür; tabii popüler bir çocuksa. Odasında her gün tek başına oturacak, korkacak ancak donanmanın söz verdiği tedaviden umutlu olacak.

Ona ipleri gösterebilirim. Onu sakinleştirebilirim. Yetimhane'deki hayata alışmasına yardımcı olurum.

O en güzel günümüzde babam kamyoneti Montana'dan, Colorado'daki Denver'a sürdü; orada antika bahçe bilmem neleri satan bir dükkân olduğunu biliyordu. Dökme demirden geyik ve yosunla dolmuş beton kuş duşları satan. Bunların çoğu çalınmıştı. Dükkândaki adam babama nakit verdi ve kamyonetin arkasındaki melekleri taşırken babama yardımcı oldu. Adamın küçük bir çocuğu vardı; dükkânın arka kapısından içeri girdi ve ne yapıldığını izlemek için sokakta durdu.

Shirlee'yle konuşmak için dahili telefonun düğmesine bastım ve bu yeni sakinin... kıvırcık kızıl saçları ve kahverengi gözleri mi var, diye sordum.

Benim yaşımda mı? Denver'dan mı gelmiş ve ölmüş ailesi eskiden bahçe malzemeleri mi satıyormuş?

Hayalet ışığımız, geriye kalan tek kamp ateşimiz. Son şansımız. Zar zor parlayan ampul sahnenin ortasındaki uzun bir standın üstünde duruyor. Eski tiyatrolarda havagazı patlamalarını önlemek için bir nevi emniyet sübabı olarak kullanılmış; yeni tiyatrolarda ise, hayaletler tiyatroya evim demesin diye ışık daima sol tarafa konuyor.

Işığın etrafında oturuyoruz. Bir çember oluşturmuş ahali hâlâ burada; her biri altınrengi oditoryum sandalyelerinin iskeletlerinin, her balkonun önünü yılan gibi dolanan pirinç korkuluğun ve örümcek ağına benzeyen bulutların dolaştığı solgun-mavi ışıklı gecenin göründüğü sahnede oturuyor.

Odaların arkasındaki karanlık odalarda, İtalyan Rönesansı salonunda Çöpçatan ve Kayıp Halka öldü. Bodrumun altındaki alt bodrumda Bay Whittier ve Yoldaş Huysuz ve Leydi Çöpçü ve Vandal Dükü'nün cesetleri çürüyor. Kulisteki soyunma odalarında Amerika Güzeli ve Bayan Clark var. Hücreleri birbirini sindirerek sarı protein yolları açıyor. Bağırsaklarındaki ve ciğerlerindeki hücreler bedenler şiştiği için çıldırmış durumdalar.

Geriye on bir kişi kaldı ve ışığın altında çember oluşturmuşuz.

Sadece insanların olduğu dünyamız, içinde insanlık olmayan dünyamız.

Ajan Fitneci parmak ucuna basarak etrafta geziniyor ve ampulleri kırıyor. Aynısını Kontes Basiret ve Müdire Tekzip de yaptı.

Hepimiz çalışan tek kişi olduğumuza eminiz. Hepimiz dünyayı biraz daha karanlık bir yer yapmak istiyoruz. Aynı plana sahip olduğumuzun farkında değiliz. Düşük sıkıntı eşiğimizin kurbanlarıyız. Kendi kendimizin kurbanlarıyız. Belki de çok aç olmamızdan, bir şekilde yanıldığımızdan; ancak elimizde kalan bu işte.

Tek bir ampul. Hayalet ışığı.

Burada ışık var ancak ısı yok; dolayısıyla hepimiz kabanlara ve kürklere ve bornozlara bürünmüşüz, üst üste peruk ve kocaman şapka takmaktan kafamızı kaldıramıyoruz. Hepimiz hazırız.

Ara sokak kapısı açıldığında hepimiz ünlü olacağız. Kilit dönüp kayan rulmanlar gıcırdayacak, sonra da birisi çıt-çıt, çıt-çıt, ışık düğmesine basacak, sonra da satacağımız hikâyemiz hazır olacak. Profilden çekilecek en iyi fotoğrafımız için ölüm kampı elmacık kemiklerimiz hazır.

Bay Whittier ve Bayan Clark'ın buraya gelmemiz için bizi kandırdığını söyleyeceğiz. Bizi buraya kilitlediler ve bizi rehine yerine koydular. Bizi kitap, şiir, senaryo yazmaya zorladılar. Yazmayınca bize işkence yaptılar. Bizi aç bıraktılar.

Sahnedeki lambrinin üzerine bağdaş kurup çember şeklinde oturduk ancak bizi ısıtan kadife ve yünlü tüvit katmanları-

nı hareket ettiremiyoruz. Hikâyemizi birbirimize anlatmaktan enerjimiz tükeniyor: Bayan Clark'ın nasıl Amerika Güzeli'nin doğmamış bebeğini alıp, ölmek üzere olan annesinin gözünün önünde kaynattığını. Bay Whittier'ın nasıl Çöpçatan'ı yere devirip penisini kestiğini. Sonra Bay Whittier'ın Bayan Clark'ı bıçakladığını ve kalçasını bıçakla nasıl ikiye ayırıp büyük bir kısmını mideye indirdiğini. Hepimiz *peritonit* kelimesini çalışıyoruz. Fısıldayarak *kasık fıtığını* söylüyoruz. *Kibrit gibi kesilmiş patates* diyoruz.

Kötü adamlarımız bu şekilde öldü ve bizi açlığa mahkûm etti.

Duvarda Aziz Bağırsaksız'ın kalemle çizdiği bir sürü çizgi var. O çizgiler onun başyapıtı. Bina sahibi veya emlakçı veya herhangi biri kontrole gelebilir. Belki elektrik dairesinden biri gelip ödenmemiş faturalar yüzünden elektriği kesebilir.

Bu sessizlikle, bir düğmeye basılsa silah patlamış gibi bir ses çıkar.

Bir çıt yüreğimizi hoplatıyor. Metalin metala çarpan sesi yüzünden hepimiz aynı yöne bakıyoruz. Kulise, ardından da ara sokak kapısına.

Bir gıcırtı sesi geliyor ve karanlık patlıyor.

Çok uzun süre karanlıkta kaldığımızdan bu kadar zayıf bir ışıkta her şeyi siyah beyaz görüyoruz. Sadece parlayan şekilli ana hatlara bakınca gözlerimizi kırpıyoruz.

Işık çok parlak, göz kamaştıran her türlü ampulden çok daha güçlü.

Ses ara sokak kapısından gelmiyor. Sahne gün ışığı kadar parlak bir hale bürünüyor, kafamızın üzerindeki bir yerden aralıksız güneş ışınları geliyor. Işık o kadar parlak ki gözlerimizi kırpıyoruz ve gölge yapmak için ellerimizi gözlerimize siper ediyoruz. Çok güneşli bu yeni gün yüzünden arkamızdaki gölgelerimiz upuzun. Gölgelerimiz kambur ve arkamızdaki beyazperdenin üzerinde bulunan kahverengi su lekelerini kapatıyoruz.

Beyazperdenin üstünde eğik peruk siluetleri var. Bedenlerimiz örümcek kadar incecik görünüyor. Yoldaş Huysuz burada olsa üzerimize *her şey* giyebileceğimizi söylerdi.

Bu, içinde film olmayan, kocaman bir spot lambasıyla bir deniz feneri kadar parlak ışığını üzerimize salan projektördü. Bu güneş, gecenin ortasından, tiyatronun arka duvarında parlıyordu.

Hiçbirimiz ayağa kalkamıyoruz. Yaptığımız tek şey kafalarımızı uzatıp yüzümüzü yana çevirmek.

Projektör o kadar parlak ki hayalet ışığı sönmüş gibi duruyor. Yaz günü yakılan yaş günü mumu kadar loş.

"Hayaletimiz geldi yine" diyor Barones Frozbit.

Aziz Bağırsaksız'ın iki kafalı bebeği.

Kontes Basiret'in antikacı adamı.

Ajan Fitneci'nin zehirlenen ve çekiçle dövülen özel dedektifi.

Bayan Aksırık esniyor ve "Hikâyemiz için başka bir güzel sahne" diyor.

Patlamış mısır gibi. Ve tamir edilmiş kalorifer kazanı. Elbiselerimiz yıkanıp katlanmış. Her şey paranormal; her mucize, başka bir özel efekt.

Aziz Bağırsaksız, Tabiat Ana'ya dönüp, "Biz romantik alt olgu olduğumuza göre... bana o ayak masajını yapsan nasıl olur?" diye soruyor.

Ajan Fitneci, "Dışarı çıktıktan sonra kafam bir ay boyunca güzel olacak..." diyor.

Peder Tanrısız, "Bulduğum bütün kiliseleri yakarım..." diyor.

Her birimiz kumaş, kürk ve saçtan oluşan bir öbek gibi görünüyoruz.

Müdire Tekzip, "Cora Reynolds'a mezar taşı alacağım..." diyor.

Bakınca gözlerimizi acıtan parlak ışığın gerisindeki duvar uzak olmasına rağmen ses yankılanıyor: mezar taşı... mezar taşı...

Hepimiz son kelimeyi anlamaya çalışıyoruz. Ses kayıt cihazını geri saran İftira Kontu, "mezar taşı... mezar taşı..." kelimelerini bir kez daha çalıyor. Ve kaydedilmiş yankı da yankılanıyor. Ekonun ekosunun ekosu.

Güneşin arkasından, uzak yerden bir ses gelene kadar eko devam ediyor ve o ses, "Boş tiyatroya oynuyorsunuz" diyor.

Mezarın içinden gelen bir ses bu. Ölümden dönen Yoldaş Huysuz'un kendi gül dövmesinden bir ısırık almak için lobi merdivenlerinden inmesine benzeyen bir hikâye bu. Parlak ışık yüzünden hayaletin oditoryumun ortasındaki koridora geldiğini hiç kimse göremiyor. Siyah halının üzerinden sahneye doğru yürüdüğünü hiç kimse duymuyor. Bir kez daha, "Boş tiyatroya oynuyorsunuz..." diyene kadar, parlak ışıkta yaklaşan şeyin ne olduğunu hiç kimse bilemiyor.

Gelen, yaşlılıktan titreyen, ergen Bay Whittier. Ölmekte olan kaykaylı punkçımız. Lekeli küçük şeytanımız.

Yürüyor. Spor ayakkabı giymiş bir kadavra. Pörsümüş boynuna stereo kulaklık dolamış.

"Kendinize bir kulak verin" diyor. Kafasını sallıyor ve kalan birkaç saç kılı sallanıyor "Birbirinize hikâyelerinizi anlatmaktan başka bir şey yapmadınız. Kendinizi haklı çıkarmak için geçmişinizi hikâyeye çevirdiniz" diyor.

Rahibe Vigilante'nin *suç kültürümüz* dediği şey.

Bu asla değişmiyor, diyor. Buraya getirdiği grup da aynı şeyi yapmış. Acılarına âşık olmuşlar, onu geride bırakamamışlar. Anlattıkları hikâyeler de aynı. Kendimizi tutsak ediyoruz.

Bazı hikâyeleri anlatarak bitirirsiniz. Diğer hikâyeler ise... ve Bay Whittier derimizi ve kemiklerimizi işaret ediyor.

"Hikâye anlatmak, bize olan şeyleri sindirmek demek" diyor Bay Whittier. "Hayatlarımızı sindirmek demek. Tecrübemizi."

Bunları Bay Whittier söylüyor. Yaşlılıktan ölen genç bir oğlan.

Bir hayalet için çok iyi görünüyor. Lekeli kafasını taramış. Kravatı çenesinin altında bağlanmış. Titreyen hilal gibi görünen tırnakları temiz. Kesinlikle kemale ermiş.

"Hayatınızı hikâyeye çevirerek onu sindirip özümsüyorsunuz" diyor, "aynen o şekilde bu tiyatro da insanları sindiriyor." Elini kaldırıp halının üzerindeki lekeyi, kolları ve bacakları olan

yapışkanlı ve küf tutmaya başlamış koyu renkli lekeyi gösteriyor.

Diğer olaylar –sindiremediğiniz olaylar– sizi zehirliyor. Hayatınızın en berbat kısımları, anlatamadığınız anlar, sizi içten içe çürütüyor. Cassandra'nın yerdeki nemli gölgesi olana kadar. Kendinize ait sarı protein çamuruna gömülene kadar.

Sindirebildiğiniz hikâyelere, anlatabildiğiniz hikâyelere gelince... hayatınızın o kısımlarının kontrolünü elinize alabilirsiniz. Onlara şekil verebilir, onları sanat eserine dönüştürebilirsiniz. Onlara hükmedebilirsiniz. Ve onları kendi yararınıza kullanabilirsiniz.

O hikâyeler yemek yemek kadar önemlidir.

O hikâyeleri kullanarak insanları güldürebilir veya ağlatabilir veya hasta edebilirsiniz. Veya korkutabilirsiniz. İnsanların sizin hissettiğiniz şeyleri hissetmesini sağlayabilirsiniz. Geçmişteki bir anı hem sizin hem de kendileri için yok etmelerine yardım edebilirsiniz. O an ortadan kalkana kadar. Tüketilene kadar. Sindirilene kadar. Özümsenene kadar.

Meydana gelmiş bokları yememizin yolu budur işte.

Bay Whittier söylüyor bunu.

Bay Whittier'a bakan Kontes Basiret, "Şeytan" diyor, yılan gibi tıslayarak.

İncil'ine sarılan Rahibe Vigilante, "İblis..." diyor.

Bunları duyan Bay Whittier iç geçiriyor ve "Neden şeytani düşmanlarımızın olmasına bayılıyoruz biz..." diye soruyor.

"Al bakalım" diyor Katil Aşçıbaşı ve soyma bıçağını fırlatıyor; bıçak Bay Whittier'ın siyah ayakkabılarının tam önünde sahneye saplanıyor.

Aşçıbaşı, "*Onun* üzerine biraz parmak izi bırak. O kapıyı açıp içeriye girdiklerinde sen Amerika'da en çok nefret edilen adam olacaksın" diyor.

"Düzelteyim" diyor Bay Whittier. "En çok nefret edilen *çocuk suçlu*, dostum..."

"O bıçağı hatırlarsın" diyor Ajan Fitneci. Kamerası yanında ancak çok ağır olduğu için kaldıramıyor.

Şartlı tahliye elektronik bilekliği takılı değil. Açlıktan eli o kadar küçük ve kemikli ki, bileklik elinden düşmüş ve Kontes Basiret, "Beni o bıçakla doğradın" diyor.

Kafasını kaldırıp kabuk tutmuş yaralarını gösteren Tabiat Ana, "Ve benim burnumu kestin" diyor. Leydi Çöpçü'nün elması parmağına bol geldiği için sallanıyor ve onu düşürmemek için elini yumruk yapıyor.

Ve Bay Whittier kadının kesilmiş burnundan, İftira Kontu'nun kanlı-bandajlı ellerine, oradan da Peder Tanrısız'ın eskiden kulağı olan yerdeki yaralı dokuya bakıyor. Ellerini göğsünün önünde kuvvetlice bir kez çarpıyor ve "Evet, iyi haber ise şu: Üç aylık süreniz bitti" diyor. Pantolonun cebini karıştırıyor ve bir anahtar çıkarıyor. "Hepiniz gitmekte özgürsünüz."

Kilidin içi plastik çatal parçalarıyla dolu. O yüzden içine anahtar girmez.

"Dün gece" diyor Bay Whittier ve anahtarı havada sallıyor, "arkadaş canlısı hayaletiniz kilidi temizledi. Garanti ederim, anahtar çalışıyor."

Hepimiz çemberi bozmadan oturuyoruz; üzerindeki kan kuruduğu için bazılarımız sahne zeminine yapışmış. Elbiselerimiz, geceliklerimizin ve cüppelerimizin ve poturlarımızın kumaşları bizi yere yapıştırıyor.

Bay Whittier, Bayan Aksırık'a elini uzatmak için öne eğiliyor ve "Kızıl Ölüm hepinizin üzerinde sınırsız bir egemenlik kurmuş..." diyor. Kızı ayağa kaldırmak için parmaklarını oynatıyor ve "Artık gidelim mi?" diye soruyor.

Bayan Aksırık adamın elini tutmuyor. "Senin öldüğünü gördük..." diyor.

Ve Bay Whittier, "Bir sürü insanın öldüğünü gördünüz" diyor.

Tetrazzini usulü kurutulmuş hindi eti onu çatlattı. Haykırarak öldü. Cesedini kırmızı kadifeye sardık ve onu alt bodruma taşıdık.

"Tam öyle değil" diyor Bay Whittier. Olayların akışını izleyebilmek için Bayan Clark'ın yardımıyla ölü numarası yapmış. Yaptığı tek şey izlemekmiş –son kamera– Bayan Clark öldüğünde bile izlemiş –sempati kazanmak için kendine bıçak soktu– ancak iyi bir iş çıkarmış. Müdire Tekzip onun bedenini bulup bir bacağın yarısını yediğinde bile. Bay Whittier'ın yaptığı tek şey izlemekmiş.

Müdire Tekzip, göğsüne indirdiği kafasını havaya kaldırıyor. Geğiriyor ve "Doğruyu söylüyor" diyor.

Bay Whittier tekrar lekeli elini Bayan Aksırık'a uzatıyor. "İstediğin bütün sevgiyi sana verebilirim. Aramızdaki yaş farkını görmezden gelirsen" diyor.

Kız yirmi iki yaşında. Adam önümüzdeki ay on üç-on dört olacak.

İftira Kontu, "Bizi kurtarmayacaksın. Birileri bizi bulana kadar burada kalacağız" diyor.

Bunu hep yapıyoruz, diyor Bay Whittier. Aynı sebepten çocuklarımızın çocuklarının çocuklarının çocukları hep savaş ve kıtlık ve hastalık görecek. Çünkü acı çekmeyi seviyoruz. Dramları seviyoruz. Ancak bunu asla ama asla kabul etmiyoruz.

Bayan Aksırık eli tutmak için uzanıyor.

Ve Tabiat Ana, "Aptal olma" diyor. Paçavralarının ve saçlarının arasından, "Sana o... beyin virüsünü bulaştırdı" diyor. Kahkaha atıyor, pirinç zilleri şıngırdıyor ve her yerinde kabuklar var ve "Seni gerçekten sevdiğine nasıl inanırsın?" diye soruyor.

Bayan Aksırık, Ana'dan Aziz'e, sonra da Bay Whittier'ın eline bakıyor.

Bay Whittier, "Başka seçeneğin yok" diyor kıza. "Sevilmek istiyorsan."

"Seni sevmiyor" diyor, yüzü sırf dişten ibaret gibi görünen Aziz, "Whittier sadece dünyanın geri kalanını yok etmek istiyor."

Elini Bayan Aksırık'a uzatmaya devam eden Bay Whittier diğer elindeki anahtarı sallıyor ve "Gidelim mi?" diye soruyor.

Bize yapılan şeyleri affedebilirsek...

Başkalarına yaptığımız şeyleri affedebilirsek...

Hikâyelerimizi geride bırakabilirsek. Kötü adam veya kurban olduğumuzu geride bırakabilirsek.

Ancak o zaman dünyayı kurtarabiliriz.

Ne var ki, burada oturmuş, kurtarılmayı bekliyoruz. Hâlâ kurban olduğumuz için, acı çekerken keşfedilmeyi ümit ediyoruz.

Kafasını sallayan Bay Whittier, "Çok kötü mü olurdu? Dünyadaki son iki kişi olmak?" diye soruyor. Eli uzanıyor ve Bayan Aksırık'ın sakat parmaklarını sımsıkı kavrıyor ve Bay Whittier, "Dünya niye başladığı gibi bitmiyor?" diye soruyor. Ve Bayan Aksırık'ı ayağa kaldırıyor.

Kanıt

Bay Whittier ile İlgili Başka Bir Şiir

"Nasıl yaşardınız?" diye soruyor Bay Whittier.
Ölemiyorsanız.

Bay Whittier sahnede,
iki ayağının üzerinde dimdik ayakta duruyor,
kambur değil.
Titremiyor.
Boynundan sarkan stereo kulaklıktan
drum-and-bass müzik sesi yayılıyor.
Ayağında spor ayakkabı var,
bağcıklarını bağlamamış, ayaklarından biri yere vuruyor.
Sahnede, fragman yerine bir spot ışığı var:

Üzerine vuran eski bir hikâyenin bir fragmanı değil.
Spot ışığı o kadar güçlü parlıyor ki,
adamın kırışıklıklarını silmiş.
Yaşlılık lekelerini yıkamış.

Ve onu izlerken,
biz Tanrı kendini göstersin diye rehin tutulmuş,
Tanrı'nın çocuklarıyız.
Tanrı'nın eli hükmetsin diye.
Ve yeterince acı çekersek, ölürsek...
Bay Whittier bize işkence yaparsa,
bizi aç bırakırsa,
bu hayatın ötesinde de belki ondan nefret ederiz.
Ondan o kadar çok nefret ederiz ki,
intikam almak için geri döneriz.

Yeterince acı çekerek ölürsek,
Bay Whittier'ı lanetlersek,
o da geri gelmemiz için bize yalvarır.
Onun ruhunu almamız için.
Ölümden sonra yaşam olduğunu kanıtlamak için.
Ruhlarımız, nefretimiz,
Ölüm'ün Ölümü'nü kanıtlar.

En sonunda bize rolümüzü söyledi:
Sadece acı çekmek ve acı çekmek
ve acı çekmek ve acı çekmek ve acı çekmek
ve ölmek için buradaydık.
Bir hayalet yaratmak için... hemen.
Yaşlı mı yaşlı,
ölmekte olan Bay Whittier'ı rahat ettirmek için...
ölmeden önce.
Gerçek planı buydu işte.
Üzerimize eğilerek bize şunu söyledi:
"Eğer ölüm, kostümünü değiştirip
yeni bir karakter olarak geri gelmek için
sahneyi bir süreliğine terk etmekse...
Yavaşlar mıydınız?
Veya hızlanır mıydınız?
Her hayat başlayıp biten

ve oyuncuların yeni maçlara,
yeni prodüksiyonlara gittiği
bir basketbol maçı veya bir oyun olsaydı…
Bu gerçekle yüzleşerek nasıl yaşardınız?

Anahtarı iki parmağının arasında sallayan
Bay Whittier, "Burada kalabilirsiniz" diyor.
Ancak öldüğünüzde, bir dakikalığına geri gelin.
Bana anlatın.
Beni kurtarın.
Ebedi hayatımızın kanıtıyla yapın bunu.
Hepimizi kurtarmak için,
lütfen bunu birine anlatın.
Dünyaya gerçek barışı getirmek için yapın.
Hepimizin...
Hayalet olması için yapın bunu.

Hükümsüz

Bay Whittier'dan Bir Hikâye

Son aile seyahatlerinde, Havva'nın babası herkese arabaya kadar eşlik etti ve onlara rahat etmelerini söyledi. Bu yolculuk birkaç saat, belki de daha fazla sürecekti.

Yanlarına atıştırmalık yiyecekler, peynirli cips ve kutu kutu soda ve mangalda kızartılmış patates almışlardı. Havva ve kardeşi Larry, Boston teriyeri cinsi Risky adındaki köpekleriyle birlikte arka koltuğa geçti. Önde oturan babaları arabayı çalıştırmak için kontağı çevirdi. Havalandırmayı da, otomatik pencereleri de sonuna kadar açtı. Babanın yanında Havva'nın müstakbel eski üvey annesi Tracee oturuyordu ve "Hey çocuklar, şunu bir dinleyin..." dedi.

Tracee, üzerinde *Göç Etmek Harikadır* yazan bir broşürü salladı. Sayfalarını çevirdi, kitabı sırtını bükerek iyice açtı ve sesli bir şekilde okumaya başladı. "Kanınız" dedi, "ciğerlerinizdeki oksijen moleküllerini kalbinize ve beyninizdeki hücrelere taşımak için hemoglobin kullanır."

Belki altı ay önce herkesin posta kutusunda Sağlık Dairesi Başkanlığı'nın gönderdiği bu broşürden vardı. Tracee sandaletlerini çıkarıp ayaklarını arabanın ön paneline uzattı. Yüksek sesle okumaya devam ederek, "Aslında hemoglobin karbonmonoksitle bağ kurmayı tercih eder" dedi. Dili sanki çok büyükmüş gibi, konuşurken sesini kız sesi gibi çıkarmaya çalışıyordu. Tracee, "Egzoz dumanını soludukça, içinizdeki hemoglobin, karbonmonoksitle birleşir ve ortaya *karboksihemoglobin* çıkar" dedi.

Larry, Risky'ye peynirli cips ve araba koltuğunun kendisiyle Havva arasındaki kısmına parlak portakalrengi peynir tozunu döküyordu.

Baba radyoyu açarken, "Kim müzik dinlemek ister?" diye sordu. Dikiz aynasından Larry'ye baktı ve "Köpeği kusturacaksın" dedi.

"Harika" dedi Larry ve Ricky'ye parlak portakalrengi cips verdi. "Göreceğim en son şey, garajın içi olacak ve duyacağım son şarkı ise Carpenters'dan bir şarkı" dedi.

Ancak ortada duyulacak bir şey yoktu. Bir haftadır radyoda hiçbir şey çalmıyordu.

Zavallı Larry'nin, zavallı Gotik rockçı Larry'nin beyaz pudralı yüzüne siyah makyaj yapılmıştı, tırnaklarına siyah oje sürülmüştü ve uzun, tel tel saçı siyaha boyanmıştı; gözlerini kuşlar yemiş gerçekten ölü insanlarla, kocaman ölü dişlerinin üzerindeki dudakları sıyrılmış gerçekten ölü insanlarla karşılaştırıldığında, gerçek ölümle karşılaştırıldığında, Larry üzgün yüzlü bir palyaçodan farksızdı.

Zavallı Larry, *Newsweek* dergisinin son baskısındaki kapak hikâyesini okuduktan sonra, günler boyu odasında oturdu. Büyük ve koyu renkli manşette şu yazıyordu: "Ölü Olmak Çok Moda!"

Zombi veya vampir gibi siyah kadifelere bürünen, dini semboller de içeren incik boncukları oraya buraya dolayan ve pelerin takıp, pis kefenleri sürükleyerek geceleri etraftaki mezarlıkları gezen Larry ve müzik grubunun yıllar süren çabası fos çıkmıştı. Artık çocuğu için saçını süpürge eden ev hanımları bile göç ediyordu. Yaşlı kilise hanımefendileri de göç ediyordu. Takım elbise giyen avukatlar da göç ediyordu.

Time dergisinin son baskısındaki kapak konusu şuydu: "Yeni Hayat, Ölümdür."

Artık zavallı Larry, Havva ve babası ve Tracee'nin arasına kısılıp kalmıştı; banliyödeki evlerinin garajına park edilmiş dört kapılı Buick marka arabalarına binmiş, ailecek göç ediyorlardı. Hepsi karbonmonoksit soluyup köpekleriyle birlikte peynirli cips yiyiyordu.

Okumaya devam eden Tracee, "Hemoglobin daha az oksijen taşıdıkça, insanın hücreleri tıkanıp ölür" diyor.

Bazı kanallarda hâlâ yayın vardı ancak hepsi uzaya gönderilmiş Venüs'ten gelen videoyu yayımlıyordu.

Bütün bunları başlatan, aptal uzay programıydı. Venüs gezegenini keşfetmek için mürettebat gönderildi. Mürettebat cennet bahçesi gibi olan Venüs'ün sathını çektiği video kaseti yolladı. Ondan sonra meydana gelen kazanın sebebi ne izolasyon panelinin çatlaması, ne lastik segmanın kırılması, ne de pilot hatasıydı. Hatta kaza bile değildi. Mürettebat iniş paraşütlerini kullanmamayı tercih etmişti. Uzay gemisinin dış gövdesi meteor kadar hızlı bir şekilde patlayarak yandı. Sonra bir parazit sesi geldi ve Hikâyenin Sonu.

İkinci Dünya Savaşı'nın bize tükenmezkalemi armağan etmesi gibi, uzay programı da bize insan ruhunun ölümsüz olduğunu ispatladı. Herkesin Dünya dediği şey, bütün ruhların uğramak zorunda olduğu bir işleme istasyonuydu. Islah sürecinde bir adımdı. Ham petrolü, benzin veya gaza çeviren ayrım kulesi gibiydi. İnsan ruhları Dünya'da ıslah olduktan hemen sonra, Venüs gezegeninde canlanacaktı.

İnsan ruhlarını mükemmelleştiren büyük bir fabrikada, Dünya adeta bir örs gibiydi. İnsanların taşları perdahlamak için kullandıklarına benziyordu. Bütün ruhlar sivri köşelerini zımparalamak için buraya geliyordu. Hepimiz her türlü karmaşa ve acı tarafından pürüzsüz bir şekilde aşındırılıyorduk. Cilalanıyorduk. Bunun *kötü* bir yanı yoktu. Bu, acı çekmek değil, *erozyondu*. Islah sürecinde başka bir temel, önemli bir adımdı.

Elbette kulağa saçmalık gibi geliyordu; ancak uzay heyetinin gönderdiği video bilerek patlatılmıştı.

Televizyonlarda sadece bu video gösteriliyordu. Heyetin iniş aracı yörüngeye girmek için alçalırken ve gezegenin etrafındaki bulut katmanlarına gömülürken, astronotlar insanlarla hayvanların arkadaş olduğu, sürekli gülmekten yüzleri parlayan insanların bulunduğu çekimi gönderdi. Astronotların gönderdiği videoda herkes gençti. Gezegen, Cennet Bahçesi gibiydi. Orman ve okyanuslardan, çayırlardan ve çok yüksek dağlardan oluşan bir doğa manzarası vardı ve hükümet mevsimin hep bahar olduğunu söyledi.

Ondan sonra astronotlar paraşütlerini açmaktan vazgeçtiler. Aracı dosdoğru Venüs'ün çiçeklerine ve göllerine doğru sürdüler. Geriye sadece gönderdikleri birkaç dakikalık flu video kaldı. Bilimkurgu filmlerindeki gibi parlak ve göz alıcı tunikler giymiş ve modellere benzeyen kadınlar vardı. Bacakları ve saçları uzun olan kadın ve adamlar, mermer tapınakların merdivenlerine yayılmış üzüm yiyorlardı.

Burası cennetti ama seks ve âlem vardı ve Tanrı bunlara tamamen izin veriyordu.

On Emir'in "Parti, Parti, Parti" olduğu bir dünyaydı.

Broşürü okumaya devam eden Tracee, "Baş ağrısı ve mide bulantısı ile başlayan semptomlara, kalbiniz ölmekte olan beyninize oksijen göndermeye çalıştığı için nabzın hızlanması da dahildir" diyor.

Havva'nın kardeşi Larry ebedi yaşam fikrine asla adapte olamadı.

Larry'nin, adı Toptan Ölüm Fabrikası olan bir müzik grubu vardı. Grubun peşine takılmış kaltak bir kız vardı ve adı Jessica'ydı. Siyah mürekkebe dikiş iğnesi batırarak birbirlerine dövme yaparlardı. Larry ve Jessica çok uçuktu. Marjinalin de marjinaliydiler. Ancak sonra ölüm popüler oldu. Artık ona intihar denmiyordu. Artık ona "göç etmek" deniyordu. İnsanların ölü, çürümüş vücutları artık ceset değildi. Yüksek binanın bodrumuna yığılmış kötü kokan, şişmiş veya zehirlenerek otobüs durağı banklarına yığılmış bedenlerine artık "bavul" deniyordu. Geride bırakılmış bir bavul.

İnsanlar Noel Arifesi'ni hep kuma çekilmiş bir çizgi gibi görmüşlerdir. Aslında hiç gerçekleşmeyen bir çeşit yeni başlangıç gibi. İnsanlar göç etmeyi de aynı bu şekilde gördüler; ne var ki, gerçekleşmesi için *herkesin* göç etmesi gerekiyordu.

Yaşamdan sonraki yaşamın kanıtı ortadaydı. Hükümet tahminlerine göre, 1.760.042 kadar insan ruhu serbest kalmıştı ve Venüs gezegeninde parti tadında yaşıyorlardı. İnsanoğlunun geri kalanı göç etmeye yetecek kadar ıslah olana kadar uzun yaşam zincirleri boyunca yaşayacak veya acı çekecekti.

Büyük Taş Örsü'nde gidip gelip aşınacaklardı.

Sonra hükümet büyük bir beyin fırtınası gerçekleştirdi:

İnsanoğlu aynı anda ölürse, geriye hiç rahim kalmayacak, do layısıyla bu Dünya'da reenkarne ruhlar da olmayacaktı.

İnsanoğlunun nesli tükenince, hepimiz Venüs'e göç edecektik. Aydınlanmış veya aydınlamamış.

Ancak... geriye yavrulayacak bir çift kalsa dahi, bir çocuğun doğması ruhlardan birini geri çağırabilirdi. Bir avuç insan yüzünden bütün süreç tekrar başa dönerdi.

Birkaç gün öncesine kadar televizyonlardan göç hareketinin kurallara uymayan insanlarla nasıl uğraştığını izleyebilirdiniz. Harekete kaydolmamış çağdışı nüfusu izleyebilirdiniz; bembeyaz giyinmiş ve yepyeni, beyaz makineli tüfek taşıyan Göç Yardım Takımı'nın bu insanları göç etmeye zorladığını görebilirdiniz. Sürecin sıradaki adımını atmaları için yoğun bombardıman ateşine

tutuluyordu ve oralardan sırf çığlık duyuluyordu. Hiç kimse İncil'lerini sallayan çiftçi takımının bizi burada, pis, eski Dünya'da, modası geçmiş bir gezegende tutmasına izin veremezdi; acele edip ruhsal evrimimizin sıradaki büyük adımını atmamız gerekiyordu ve burda kalmamız mümkün değildi. Dolayısıyla çiftçileri kurtarmak için onları zehirledik. Afrika'daki kabilelere sinir gazı attık. Çin'deki kalabalığa atom bombası attık.

Eskiden onları florüre ve okur yazarlığa zorladığımız için şimdi de göçe zorlayabilirdik.

Çiftçi çiftlerden biri geride kalsa bile siz onların kaba, cahil bebeği olabilirdiniz. Üçüncü Dünya kabilelerindeki, çeltik tarlalarında çalışan insanlardan biri göç etmese, değerli ruhunuz yaşaması için buraya gönderilebilirdi ve siz sinekleri vurup ezer, Asya'nın terletecek kadar sıcak güneşinin altında kahverengi fare dışkısıyla dolu, bozuk lapa yerdiniz.

Ve, evet, elbette bu bir kumardı. Herkesi hep birlikte Venüs'e göndermek kumardı. Ancak artık ölüm ölüm olduğu için insanoğlunun kaybedecek bir şeyi yoktu.

New York Times gazetesinin son baskısının manşeti şöyleydi: "Ölüm, Ölümdür."

USA Today gazetesi olayı, "Ölümün Ölümü" diye adlandırmıştı.

Ölümün foyası ortaya çıkarılmıştı. Noel Baba gibiydi. Diş Perisi gibiydi.

Artık hayat tek seçenekti... ancak sonsuz... ebedi... baki... tuzak gibiydi.

Larry ve rockçı kaltak Jessika kaçmayı planlıyordu. Gizlenmeyi. Artık ölüm toplum tarafından oybirliğiyle seçildiğinden, Larry ve Jessika hayatta kalarak başkaldıracaktı. Bir batında doğacak çocukları olacaktı. Bütün insanoğlunun ruhsal evrimini sikeceklerdi. Ama o sırada Jessika'nın ailesi, kızın kahvaltıda yiyeceği mısır gevreğine koyacağı sütün içine karınca zehiri döktü. Hikâyenin Sonu.

Sonrasında Larry her gün şehin merkezine gidip terk edilmiş eczanelerdeki ağrı kesici ilaçları arayıp bulmaya koyuldu. Vico-

din alıp camları kırmanın aydınlanmasına yettiğini söyledi. Gün boyunca araba çalıp onu porselen satan dükkânların üzerine sürüyordu; kafası iyi olmuş bir halde eve geliyordu ve sürücü tarafındaki hava yastığı patladığı için üzerinde beyaz talk pudrası oluyordu.

Larry dünyanın iyi bir yer olduğundan ve sıradaki gezegene gitmeden önce tamamen tüketildiğinden emin olmak istediğini söyledi.

Ve kız kardeşi Havva ona, "Artık büyü" dedi. Jessika'nın bu dünyadaki en son kaltak Gotik rockçı hatun olmadığını söyledi.

Ve Larry kız kardeşine baktı; kafası iyiydi ve gözlerini ağır çekimde kırptı ve "Haklısın Havva. Jesse fazlasıyla şeydi..." dedi.

Zavallı Larry.

Babaları arabaya tıkılmalarını söylediğinde Larry'nin omzunu silkip arabaya binmesinin sebebi de buydu. Boston teriyeri Risky'nin tasması elindeydi ve Larry arka koltuğa oturdu. Emniyet kemerini bağlamadı bile. Çünkü bir yere gitmiyorlardı. En azından fiziksel anlamda bir yere gitmiyorlardı.

Burada metrik sistemden Avro'ya kadar her türlü şeyi çözen fikirlere eşdeğer Yeni Dönem ruhu vardı. Çocuk felci aşılarına... Hıristiyanlığa... refleksolojiye... Esperanto'ya kadar her şeyi...

Üstelik tarih sürecinde daha iyi bir noktaya gelmemişti. Çevre kirliliği, aşırı nüfus, hastalıklar, savaş, siyasal yozlaşma, cinsel sapma, cinayet ve madde bağımlılığı... Belki bunlar eskisinden daha beter durumda değildi; ancak bunlardan yakınıp duran bir televizyonumuz vardı. Durmadan yapılan bir ihbar. Şikâyetten ibaret bir kültür. Dırdır, dırdır, dırdır... İnsanların çoğu bunu itiraf etmez; ancak doğdukları andan itibaren dır dır ederler. Kafalarını doğumhanenin parlak ışığına çıkardıkları anda, hiçbir şey doğru olmaz. Hiçbir şey konforlu olmaz veya iyi hissettirmez.

Sırf aptal bedeninizi hayatta tutmak için gösterilen çabalar, sırf yemek bulmak, onu pişirmek ve bulaşıkları yıkamak, kendinizi sıcak tutmak ve banyo yapmak ve uyumak, yürümek ve

bağırsak hareketleri ve batık tüyler... Bunların hepsi çok fazla iş yapmak anlamına geliyordu.

Arabada oturan Tracee'nin yüzüne arabanın havalandırması duman üflüyordu ve Tracee okumaya devam etti: "Kalbiniz daha hızlı çarpmaya devam ettikçe, gözleriniz kapanır. Kendinizden geçip bayılırsınız..."

Havva'nın babası ve Tracee spor salonunda buluşup birlikte vücut geliştirme sporu yapmaya başlamıştı. Bir yarışmada birinci oldular ve birlikte poz verip bunu kutlamak için evlendiler. Aylar önce göç etmememizin sebebi, başarının zirvesinde olmalarıydı. Hiç bu kadar güzel görünmemiş, bu kadar güçlü hissetmemişlerdi. Böyle bir vücuda –sadece yüzde ikisi yağ ve neredeyse tamamı kas olan– sahip olmak, insanlığın geri kalanı jetlerle gezip tozarken, eşeğe binmek gibiydi ve bunu fark ettiklerinde kalpleri kırıldı. Cep telefonuyla kıyaslandığında dumanla işaret vermek gibiydi.

Çoğu gün Tracee kondisyon bisikletinin pedallarını çevirmeye devam ediyordu; spor salonunun büyük ve boş aerobik odasında tek başınaydı, disko müzik çalarken bisikletinin pedallarını çevirip artık orada olmayan diğerlerine cesaret vermek için bağırıyordu. Havva'nın babası ağırlık odasında ağırlıkları kaldırıyordu; kendisine bakacak hiç kimse olmadığı için makinelere bağlı veya hafif sıklet ağırlıkları kaldırıyordu. Bundan daha da kötüsü ise, Baba ve Tracee'nin yarışabileceği hiçbir insan olmamasıydı. Kaslarını gösterebilecekleri insan yoktu. Dövebilecekleri insan yoktu.

Havva'nın babası şu espriyi yapardı:

Ampulü takmak için kaç vücutçu gerekir?

Dört kişi. Vücutçulardan biri ampulü takar, diğer üçü de izleyip, "Gerçekten dostum, *kocaman* görünüyorsun!" der.

Havva'nın babası ve Tracee sahnede kaslarını kasıp gevşetirken onları alkışlayan yüzlerce insan vardı. Vitaminler ve kolajenler ve silikonlarla ne kadar mükemmel görünürse görünsün, insan vücudu her şeye rağmen eskir ve bunu inkâr edemezsiniz.

Havva'nın babasının eskiden söyleyip durduğu komik şeylerden biri de şuydu: "Herkes kendini köprüden atsa, sen de atacak mısın?"

Uzmanlar tarihte kitlesel göç yapılacak tek zamanın şimdi olduğunu söylediler. Uzay programının sonraki hayata ilişkin kanıt ortaya koymasına ihtiyacımız vardı. Kitlesel medyanın bu kanıtı bütün dünyaya yaymasına ihtiyacımız vardı. Tam itaat olması için kitle imha silahlarına ihtiyacımız vardı.

Eğer gelecek nesiller olacaksa, onlar bildiğimiz şeyleri bilmeyeceklerdi. Bunun gerçekleşebilmesi için, kullandığımız aletlere sahip olmayacaklardı. Korkunç, acınası fiziksel hayatlarını yaşayıp fare kakası yiyecek, bizim Venüs'te zevk içinde yaşayacağımızı bilmeyeceklerdi.

İnsanların çoğu, itaat etmeyenlerin üzerine nükleer bomba atılmasına destek verdi elbette; ancak Güney Pasifik'teki bütün küçük kabile adalarını ortadan kaldırmak, füze hangarımızı boşaltacaktı. Radyasyon umut ettiğiniz şekilde taşınmayacaktı. Nükleer bir kış Avustralya'nın üzerine birkaç ay boyunca çöktü. Yağmur yağdı ve büyük miktarda balık öldü; ancak hava ve akıntılar zehirli çöpümüzü boktan bir şekilde temizlemeye yetti. Göç için harcanan onca çaba heba oldu; çünkü Avustralya ilk altı ay boyunca yüzde 100 itaatkârdı.

Sinir gazlarımızın ve ölümcül virüslerimizin hepsi, nükleer ve konvansiyonel bombalarımızın hepsi hayal kırıklığıydı. İnsanoğlunu yok etmenin yanından bile geçememiştik. İnsanlar mağaraya yerleştiler. Develerle engin ve boş çölleri aştılar. Bu aptal, çağdışı insanların bir kısmı sikişebilirdi. Bir meni yumurtayı bulunca, ruhunuz yemek yemek, uyumak ve güneşte bronzlaşmaktan ibaret usandırıcı bir hayatı yaşamak için emilirdi. Dünya: Acıtan bir Gezegendir. Karmaşık bir Gezegendir. Ağrı veren bir Gezegendir.

Yepyeni ve beyaz renkli makineli tüfek taşıyan Göç Yardım Takımı'nın Birinci Sıradaki hedefi, on dört ila otuz beş yaş arası itaat etmeyen kadınlardı. Diğer kadınlar Takımın İkinci Sıradaki

hedefiydi. İtaat etmeyen adamlar Üçüncü Sıradaki hedef olarak görülüyordu. Kurşunlar bitmeye başladığında, beyaz takım elbiseli takım yaşlanıp doğal yoldan göç edecek adamlardan ve yaşlı kadınlardan oluşan bir köyü geride bırakıyordu.

Tracee Birinci Sıradaki hedef olmaktan, spor salonuna giderken makineli tüfekle öldürülmekten korkuyordu. Ancak takımdakilerin çoğu çağdışı bebek yapmak isteyen insanların gizlendiği kırsal yerlerde veya dağda oluyordu.

Aptal insanların en aptalı, sizin ruhsal evriminizi saptırabilirdi. Ve bu adil değildi.

Geri kalan herkes, milyonlarca ruh zaten partideydi. Venüs videosunda Dünya'da yeterince acı çekmiş ve ikinci yaşam için geri gelmesi gerekmeyen birçok ünlü insanın yüzünü seçebilirdiniz. Grace Kelly ve Jim Morrison'ı görebilirdiniz. Jackie Kennedy ve John Lennon'ı. Kurt Cobain'i. Bunlar Havva'nın tanıyabildiği ünlülerdi. Hepsi bir partideydi; genç ve sonsuza kadar mutlu görünüyorlardı.

Ölü ünlülerin arasında, Dünya'da soyu tükenmiş hayvanlar da vardı: Yaban güvercinleri, ornitorenkler, kocaman dodo kuşları.

Televizyondaki haberlerde, ünlüler göç ettikleri an alkışlanıyordu. Film yıldızı olmuş veya herhangi bir rock grubunda yer alan bu insanlar bütün insanoğlunun daha iyi bir yere gelmesi için göç edebiliyorsa, bu insanlar bütün paralarını ve yeteneklerini ve şöhretlerini burada bırakıp gidebilecekse, geri kalan insanlar da bunu yapabilirdi.

People dergisinin son sayısında inceleme yazısının konusu "Ünlülerin Hiçbir Yere Varmayan Deniz Seferi" idi. Çok güzel giyinmiş binlercesi, çoğu çok güzel olan insanlar, modacılar ve süper modeller, yazılımla uğraşan nüfuzlu işadamları ve profesyonel atletler *Queen Mary II* gemisine binip denize açıldılar, içki içip dans ettiler, Atlantik Okyanusu'nun kuzeyine doğru, bir buz dağına çarpmak üzere son sürat yol aldılar.

Özel olarak kiralanmış jet uçakları dağların zirvelerine çarptı.

Tur otobüsleri çok yüksek uçurumlardan atlayarak okyanusa daldı.

Burada, yani Birleşik Devletler'de insanların çoğu Wal-Mart veya Rite Aid'e giderek Uzaklaşma Alet Takımı satın aldı. Alet takımı ilk üretildiğinde, boyna takılacak büzme ipi olan, içine yatıştırıcılar konmuş, kafa boyunda plastik bir torbadan ibaretti. Ondan sonraki üretimde, kiraz tadında çiğnenebilir siyanür ilaçları vardı. İnsanların çoğu mağazanın koridorunda hemen göç ediyordu –aldıkları alet takımının parasını bile ödemiyorlardı– dolayısıyla Wal-Mart, alet takımlarını müşteri servis kasasına, sigaraların yanına koydu ve parasını ödemeden almanıza izin vermedi. Birkaç dakikada bir hoparlörlerden anons yapılıyor ve müşterilerden saygılı olmaları ve mağaza mallarını kullanarak göç etmemeleri rica ediliyordu...

İlk başlarda bazı insanlar, Fransız Metodu dedikleri bir yönteme zorlandılar. Kafalarındaki fikir insanları hadım etmekti. Ameliyat yaparak bunu gerçekleştirmek çok uzun sürüyordu. Sonra akıllarına insanların üreme organlarına odaklı radyasyon vermek geldi. Ancak o sırada bütün doktorlar göç etmişti. Sıçrama gemisine ilk binen insanların çoğu doktordu. Evet, bu doğruydu, ölüm doktorların düşmanıydı; ancak ölüm olmadan doktorların da önemi kalmıyordu. Kalpleri kırılmıştı. Doktorlar olmadığı için insanlara radyasyon veren kişiler hademelerdi. İnsanların organları yandı. Elektrik şebekesi çöktü. Hikâyenin Sonu.

O ana kadar bütün güzel ve karizmatik insanlar göz alıcı "İyi Yolculuklar Partisi"nde siyanürlü şampanya içerek göç etmişti bile. Gökdelenlerin çatı katında verdikleri partilerde el ele tutuşup aşağıya atladılar. Bunlar dünyadan bıkmış insanlardı; film yıldızları ve süper atletler ve rock gruplarıydı. Süper modellerin ve yazılım milyarderlerinin hepsi birinci haftada göç etti.

Havva'nın babası her gün eve gelip ofisten kimin göç ettiğini söylüyordu. Komşulardan kimin göç ettiğini. Söylemek kolaydı. Ön bahçedeki çimler uzuyordu. Kapının önündeki merdivenlerde posta ve gazeteler birikiyordu. Perdeleri asla açılmıyor, ışıkları

hiç yanmıyordu ve önünden geçerken evin içinden meyve veya çürük et benzeri ekşi bir koku geliyordu. Havadaki sinek sürüsü vızıldıyordu.

Bizim evin yanındaki Frinks'lerin evi aynen bu şekildeydi. Sokağın karşısındaki ev de öyleydi.

İlk bir iki hafta her şey çok eğlenceliydi: Larry şehir merkezine inip Kent Tiyatrosu'ndaki oditoryumun sahnesinde tek başına elektro gitar çalıyordu. Havva için alışveriş merkezinin tamamı, kendisinin özel dolabı gibiydi. Okul kapanmıştı ve bir daha asla ve asla açılmayacaktı.

Ancak babalarının Tracee'ye olan aşkının bittiğini söyleyebilirdiniz. Babaları romantik bir başlangıçtan sonra gelen kısımda iyi değildi. Normalde, karısını aldatmaya başlayacağı zaman bu zamandı. Ofisinde yeni bir manita bulması gerekiyordu. Ancak bunun yerine o televizyondaki Venüs çekimini izliyordu, dikkat kesilmişti; insanların cinsel ilişkiye girebileceğiniz kısımlarına burnunu neredeyse dokunduruyordu. Orada güzel süper modellerden bir grup vardı; çıplak şekilde dip dibe duruyor veya uzun bir papatya zinciri şeklinde birbirlerine dokunuyorlardı. Birbirlerinin üzerindeki kırmızı şarap damlalarını yalıyorlardı. Üreme veya hastalık veya Tanrı'nın lanetlemesi olmadan birbirleriyle uğraşıyorlardı.

Tracee, aile göç ettikten sonra en iyi arkadaşı olacak ünlülerin listesini yapıyordu. Listenin en üstünde Rahibe Teresa vardı.

O zamana kadar durumdan rahatsız anneler bile avazları çıktığı kadar bağırarak çocuklarını bir araya toplayıp hepsinin acele etmesini, zehirli sütü içmesini ve lanet olası götlerinin ruhsal evrimin sıradaki adımını atmasını istiyordu. O sırada hayat ve ölüm bile acele edilecek bir aşamaydı, öğretmenlerin öğrencilerini hızla mezun etmeye çalışmasına benziyordu; öğrencilerin neyi öğrenip öğrenmediği önemli değildi. Aydınlanmak için verilen büyük hayat mücadelesi.

Şimdi arabanın içindeki dumanı solumaktan sesi derin ve sert çıkan Tracee okumaya devam ediyor: "Kalbinizin hücreleri ölme-

ye başlar; *ventrikül* denen iki odacığı dağılır ve vücudunuza daha az kan pompalar..."

Tracee öksürüyor ve "Kan gitmediği için beyniniz fonksiyonunu kaybeder. Birkaç dakika içinde göç edersiniz" diyor. Ve Tracee broşürü kapatıyor. Hikâyenin Sonu.

Havva'nın babası, "Hoşça kal Dünya gezegeni" diyor.

Ve Boston teriyeri Risky, peynirli cipsi arka koltuğun her yerine kusuyor.

Köpeğin kusmuğunun kokusu ve Risky'nin çıkardığı ses karbonmonoksitten bile kötü.

Larry kız kardeşine bakıyor; çocuğun siyah makyajı gözlerinin etrafına bulaşmış ve gözlerini ağır çekimde kırpıyor ve "Havva, köpeğini dışarı çıkar da kussun" diyor.

Baba, Havva'ya, geri geldiğinde aile gitmiş olursa, mutfaktaki tezgâhta Uzaklaşma Alet Takımı var, diyor. Etrafta çok fazla takılma diye tembihliyor. Büyük partide kendisini bekleyeceklerini de ekliyor.

Havva'nın müstakbel eski üvey annesi, "Kapıyı açık bırakıp dumanın dışarı çıkmasına sebep olma" diyor. Tracee, "Beynimde hasar olsun istemiyorum, göç etmek istiyorum" diye ekliyor.

"Çok geç" diyor Havva ve köpeği arka bahçeye götürüyor. Orada güneş hâlâ parlıyor. Kuşlar yuva yapıyor; bu gezegenin modasının geçtiğinin farkında değiller. Yapraklarını açmış gülün içinde dolanıp duran arılar sahip oldukları gerçeğin hükümsüz olduğunu bilmiyorlar.

Mutfaktaki lavabonun yanındaki tezgâhın üzerinde Uzaklaşma Alet Takımı, yani içinde siyanür ilaçları olan plastik bir kılıf ambalajı var. Tadı farklı, limon tadında. Aile paketi yapmışlar. Arkasındaki kartona küçük bir karikatür basmışlar. Karikatür boş bir mideyi gösteriyor. Saat şeklinde çizilmiş bir yüz, üç dakika sayıyor. Ve sonra karikatür şeklindeki ruhunuz zevk ve konfor dünyasına uyanıyor. Sonraki gezegene. Evrim geçirmiş bir şekilde.

Havva ilaçlardan birini çıkarıyor; parlak sarı renkli ilacın üzerine kırmızı renkli gülümseyen bir yüz basılmış. Kırmızı renk

için toksik boyayı kullanıp kullanmadıkları artık önemli değil. Havva geri kalan ilaçları da yerinden çıkarıyor. Sekiz ilacın tamamını banyoya götürüyor ve tuvalete atıp sifonu çekiyor.

Garajdaki araba çalışmaya devam ediyor. Katlanır sandalyenin üzerine çıkıp pencereden arabanın içerisindeki kafaları görüyor. Babası. Müstakbel eski üvey annesi. Kardeşi.

Arka bahçedeki Risky, garajın kapısının altındaki boşluktan içerideki dumanı kokluyor. Havva, köpeğe hayır diyor. Evden çıkıp güneş ışığına gelmesini söylüyor. Kuşlar ve vızıldayan arılar hariç mahallede çıt çıkmıyor; arka bahçe pis görünüyor ve çimlerin biçilmesi gerekiyor. Çim biçme makinelerinin ve uçakların ve motorsikletlerin gürültüsü olmadığı için kuşlar eskiden trafiğin çıkardığı ses kadar yüksek sesle şakıyor.

Havva çimenlere uzanıyor, tişörtünün ucunu yukarı çekip güneşin göbeğini ısıtmasına izin veriyor. Gözlerini kapatıyor ve parmaklarının uçlarıyla göbek deliğinin etrafında daireler çiziyor.

Risky bir iki kez havlıyor.

Ve bir ses, "Selam" diyor.

Bir yüz arka bahçedeki kapının yanından çite doğru uzanıyor. Sarı saçlı ve pembe sivilceli bu çocuk Havva'nın okuldan tanıdığı Âdem. Okullar kapanmadan önce tanışmıştı. Âdem parmaklarıyla tahta çitin en üst kısmını kavrıyor ve dirseklerini çitin üzerine koyana kadar kendini yukarı çekiyor. Çenesini ellerinin arasından çıkarıp, "Kardeşinin kız arkadaşına ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyor.

Havva gözlerini kapatıp, "Kulağa tuhaf gelebilir ama ben ölümü özledim..." diyor.

Âdem ayağını çite atmak için bir bacağını savuruyor. "Ailen göç etti mi?" diye soruyor.

Garajdaki arabanın motorundan kuru bir ses çıkıyor ve silindir tekliyor. Ventrikül dağılıyor. Pencereden bakınca garajı gri bulutların doldurduğu görünüyor. Motor bir kez tekleyip duruyor. İçerideki hiçbir şey hareket etmiyor. Havva'nın ailesi geride bıraktıkları bavul oluyor.

Ve güneş ışığının altına yayılmış, gergin ve kızarmış tenini hisseden Havva, "Zavallı Larry" diyor. Göbek deliğinin etrafına daireler çizmeye devam ediyor.

Risky çitin yanına gidip Âdem'e bakıyor; Âdem diğer bacağını da savurup çitin üzerine çıkıyor ve zıplayarak bahçeye atlıyor. Eğilip köpeği seviyor. Köpeğin çenesinin altını kaşıyor ve "Onlara çocuğumuz olacağını söyledin mi?" diye soruyor.

Ancak Havva hiçbir şey söylemiyor. Gözlerini de açmıyor.

Âdem, "İnsan ırkının tekrar hakarete geçmesine izin verirsek, ailelerimiz bize *çok fena kızar*..." diyor.

Güneş neredeyse tam tepelerinde duruyor. Araba sesi gibi duyulan ses aslında boş olan mahallede esen rüzgârdan ibaret.

Mülkiyet hükümsüz. Para faydasız. Konum amaçsız.

Üç ay sonra mevsim yaz olacak ve dünyanın her yerinde, yiyebileceğiniz konserve yiyecekler var. Tabii Göç Yardım Takımı, Havva'yı itaat etmediği için makineli tüfekle öldürmezse. Kendisi Birinci Sıradaki hedeflerden biri. Hikâyenin Sonu.

Havva gözlerini açıyor ve mavi ufuktaki beyaz noktaya bakıyor. Sabah Yıldızı. Venüs. "Eğer bu bebeği doğurabilirsem" diyor, "onun Tracee olmasını umuyorum."

Bay Whittier, Bayan Aksırık'ı kapıya götürüyor. Dışarıdaki dünyaya. El ele tutuşmuşlar. Şeytanı olmayan dünyamız, içinde suçu üzerine atacağımız bir canavar olmayan Villa Diodati. Ara sokağa çıkan kapıyı birazcık açıyor ki içeriye gerçek güneş ışığı girsin. İlk geldiğimizde gördüğümüz karanlık boşluğun tersi olan parlak boşluğu.

Bayan Aksırık, tıpkı Cassandra Clark gibi, Bay Whittier'ın gelini. Kurtarmak istediği kişi.

Projektör ampulü yandı. Veya uzun zaman yanık kaldığı, dolayısıyla çok sıcak olduğu için –*dramatik* bir şey hep oldu, *korkunç* bir şey hep oldu, *heyecan verici* bir şey hep oldu– şalteri attırdı.

Barones Frozbit, üzerindeki paçavralar ve dantellerle birlikte uyumuş; pembe ve ıslak büzüşük ağzı bir şeyler mırıldanıyor. Aynı şekilde İftira Kontu da rüyasında konuşuyor, kafasındaki sahneleri rüyasında geriye sarıyor.

Hepimiz uyuyor veya bilinçsiz ya da uyanıkken rüya görüyor gibiyiz; olanların hiçbirisi bizim yanlışımız değildi diye mırıldanıyoruz. Biz avız. Burada olan olaylar bizim başımıza geldi.

Sadece Aziz Bağırsaksız ve Tabiat Ana birbirne fısıldıyor. Aziz Bağırsaksız gözünün ucuyla açık kapıya ve içeriye kırılarak giren ışığa bakıyor. Bay Whittier'ın ve Bayan Aksırık'ın karanlık iskeleti göz kamaştıran ışıkta gözden kayboluyor.

Geri kalanımız kostümlerimizin içine, halıya, yere eriyoruz.

Tabiat Ana bozuk plak gibi, "Onları durdurun... onları durdurun..." diyor.

Yeterince mutlu bir son olurdu, diyor Aziz Bağırsaksız. Genç âşıkların parlak yeni güne doğru yürümeleri. Yardım bulup grubu kurtarabilirlerdi. O ikisi bizim için hem kurban hem de kahraman olabilirler.

Ancak Tabiat Ana, "Çok erken" diye fısıldıyor. Birazcık daha beklemeleri gerekiyor. Genç olduklarından birkaç kişinin daha ölmesini bekleyebilirler.

Tabiat Ana ve Aziz Bağırsaksız, yaşlı Bay Whittier ve hasta Bayan Aksırık'tan daha uzun yaşayabilir.

Geri kalanımıza bakarsanız, Ajan Fitneci ve Katil Aşçıbaşı'nın bir gün daha yaşamayacağına iddiaya girersiniz. Kontes Basiret'in brokar göğsü bir yukarı bir aşağı hareket etmekten vazgeçmiş ve dudakları morarmış. Peder Tanrısız'ın cımbızla alınmış kaşları bile çıkmaktan vazgeçmiş.

Hayır, birazcık daha bekleyebilseler, para daha az kişiye bölünecek.

Pirinç zilleri çalan ve elinde kızıl kınalar olan Tabiat Ana, Aziz'in ayakkabılarından birini çıkarıyor. Parmaklarıyla adamın ayak tabanındaki zevk noktalarına dokunuyor, oraya parmakla-

rını bastırıyor ve kadının dokunuşu, adamın gözlerinin kaymasına sebep oluyor.

Hayır, Tabiat Ana ve Aziz Bağırsaksız hepsini alabilir. Adama dokunan Tabiat Ana, bütün parayı, diyor. Mutluluğu. Merhameti.

Aziz Bağırsaksız'ın kör gibi kaymış olan gözleri katı yumurta gibi görünüyor; kirpikleri titriyor ve ayağını hızlıca geriye çekiyor ve şunu söylüyor:

"Mnye etoh nadoh kahk zoobee v zadnetze."

Pantolonun paçaları ve gömleğinin eteği yırtılmış ve bollaşmış, kan yüzünden sahneye yapışmış ve Aziz zar zor ayağa kalkıyor ve dışarıya çıkmak zorunda olduğunu söylüyor.

Şimdi değil, diyor Tabiat Ana. Dişlerini açmadan konuştuğu için sesi yılan gibi tıslıyor.

Aziz Bağırsaksız bir adım atıyor ancak sendeliyor. Bacakları bükülüyor ve elleri ile dizlerinin üzerine düşüyor. Açık kapıya doğru emeklemeye başlıyor ve "Onları nasıl durdurabilirim?" diye soruyor.

Arkasından ona ulaşan Tabiat Ana parmağını adamın pantolonunun beline geçiriyor ve "Bekle" diyor.

Güneş ışığının onları kapıya doğru yönlendirdiği yerde beton zemin ılık. İkisi birden emekliyor, parlak ışık yüzünden kör olmuş vaziyette gözlerini kapatıyorlar, zeminin sıcaklığını hissederek yollarını buluyor ve geriye kalan parmak uçlarıyla kapı çerçevesini hissedene kadar ellerini ve dizlerini kullanarak yolu buluyor. Dudaklarındaki ve gözkapaklarındaki deriyle hissederek güneş ışığını buluyorlar.

Ara sokağın ince mavi semasında kuşlar ileri geri uçuyor. Kuşlar ve ağ olmayan bulutlar. Kadife veya boya olmayan mavi renk.

Kafasını kapıdan çıkaran Aziz Bağırsaksız, "Nerede olduğumuzu biliyorum" diyor. Gözlerini kırpıştırıp, "Hâlâ burdalar" diye ekliyor. Eliyle işaret ediyor ve "Bayan Aksırık, bekle..." diyor.

Tabiat Ana, adamın gömleğini ve pantolonun belini sımsıkı tutuyor ancak Aziz Bağırsaksız emeklemeye, yüzmeye çalışıyor ve "Lütfen dur" diyor.

Kapıdan yarısı çıkmış olan Aziz Bağırsaksız, ellerini kırılmış cam parçalarının ve öğleden sonraki güneşin ısıttığı, ara sokağın güzel çöplerine atarak dışarıya çıkıyor ve "Dur!" diye bağırıyor.

Ara sokak girişinin uzağındaki iki siluet tökezliyor: Kız yakında, yaşlı adam bir blok ötede ve taksi durdurmak için kolunu havaya kaldırmış.

Buna karşılık Aziz, "Bayan Aksırık!" diye bağırıyor.

"Bekle!" diye bağırıyor.

Bayan Aksırık bakmak için dönüyor.

Ve... sonra... ve: *Hıırgk*!

Yerde duran, Katil Aşçıbaşı'nın Bay Whittier'a attığı soyma bıçağını Tabiat Ana yanına almış.

Bayan Aksırık'ın göğsüne saplanmış olan bıçak, kızın her kalp atışında titriyor; Tabiat Ana ve Aziz Bağırsaksız kızı kapıdan içeri çekene kadar, azalarak da olsa titremeye devam ediyor. Kızı karanlığa içine çekene kadar.

Onlar ayağa kalkıp kapıyı zar zor kapatana, metal rulmanlar kayana kadar bıçak az az titremeyi sürdürüyor. Gökyüzü birazcık daha inceliyor ve en sonunda kuşlar ve bulutlar gözden kayboluyor.

Ara sokaktaki Bay Whittier'ın bağıran sesi gittikçe yaklaşıyor ve onlara durmalarını söylüyor.

Tabiat Ana, "Sana söyledim: 'Şimdi olmaz' dedim" derken bıçak daha da az titriyor.

Ve o an bıçak duruyor. Buraya geldiğimiz ilk günden itibaren ölmesini görmeyi beklediğimiz öksüren, burnunu çeken, hapşuran küçük insan... en sonunda ölüyor.

İzleyicimizi esirgemekten dünyayı kurtaramadık. Bizi televizyonda izlesinler, kitaplarımızı okusunlar, bir gün gösterilecek filmimize gitsinler diye insanları hayatta tuttuk. Tüketici altyapımızı.

Aziz Bağırsaksız kapıyı kapalı tutarten kilit dışarıdan açılıyor. Kapı topuzu dönüyor. Aziz, kapıyı kapatıp kilitliyor ve kapı tekrar açılıyor.

Kapıyı kilitleyen Aziz, "Hayır" diyor. Ve dışarıdan sokulmuş anahtarla kapı açılıyor.

Karanlıktaki, soğuktaki Tabiat Ana, Bayan Aksırık'a batmış yapışkan bıçağı çekip çıkarıyor. Tabiat Ana yapışkan bıçağı, kilide sokup kırıyor.

Kilit bozuldu. Bıçak kırıldı. Kırmızı gözlü ve sümüklü burunlu zavallı Bayan Aksırık artık hikâyemizde bir destek unsuru haline geldi. Nesneye dönüştürülmüş bir insan. Saçma bir adı olan bir bez bebeğin içini açtığınızda içinde gerçek bağırsaklar, gerçek ciğerler, atan bir kalp ve kan bulursunuz. Bir sürü sıcak, yapışkan kan.

Hikâyeyi paylaşanlar artık bir kişi eksik. Onca şeye maruz kalanlar.

Şimdilik buradayız. Hayalet ışığımızın altındaki loş çemberimizde.

Bay Whittier çelik kapının dışında ağlıyor. Yumruklarıyla kapıya vuruyor. İçeriye girmek istiyor. Tek başına ölmek istemiyor.

Şimdilik bekliyoruz, Bizim Müzemizde hikâyemizi tekrarlıyoruz. Daimi kostüm provasında yapıyoruz bunu.

Bay Whittier bizi nasıl esir etti. Nasıl bizi aç bıraktı ve bize işkence etti. Bizi öldürdü.

Bunu ezberden söylüyoruz: Bizim Mitolojimiz.

Ve yakın bir gelecekte, şu ana yakın bir gelecekte dünya o kapıyı açıp bizi kurtarmak için buraya gelecek. Dünya bizi dinleyecek. O güneşli ve görkemli günden itibaren bütün dünya bizi.

YAZARLARIN İNZİVASI:
ÜÇ AYLIĞINA HAYATINIZI TERK EDİN.

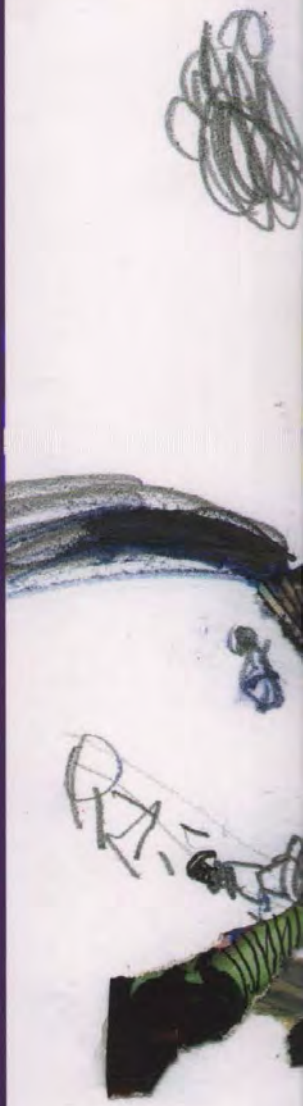
Ortadan kaybolun. Sizi başyapıtınızı yaratmaktan alıkoyan her şeyi geride bırakın. İşinizi, ailenizi ve evinizi; tüm bu sorumluluklarınızı ve dikkatinizi dağıtan şeyleri üç aylığına askıya alın. İşinize tam anlamıyla odaklanmanızı sağlayacak bir ortamda, kafa dengi insanlarla birlikte yaşayın. Katılmaya hak kazananlar için kalacak yer ve yemek bedavadır. Profesyonel bir şair, romancı veya senarist olarak yeni bir gelecek kurma şansını yakalamak için hayatınızın küçük bir bölümüyle kumar oynayın. Çok geç olmadan, hayalini kurduğunuz hayatı yaşayın. Yer çok sınırlıdır.

Her şey yukarıdaki ilanla başladı. Bunun yazarların inzivası olması gerekiyordu. Güvenli ve huzurlu bir yer olacaktı. Meğer öyle değilmiş. Birbirimize isimler verdik. Leydi Çöpçü, Ajan Fitneci, Aziz Bağırsaksız gibi. Hatalarımıza, suçlarımıza, günahlarımıza istinaden uydurduğumuz isimlerdi bunlar. Anlatacak birbirinden korkunç, kafa karıştıran, mide bulandırıcı hikâyelerimiz vardı. Ancak en korkunç hikâye, bizi bir araya toplayan adamın birer kurbanı olduğumuzu anladığımızda yazılmaya başladı. Ve biz parıltılı "şöhretler" dünyasına kapağı atmak adına tırnak sökmeyi, penis kesmeyi, insan pişirip yemeyi bile göze aldık; ama artık çok geçti...

AYRINTI • YERALTI EDEBİYATI
ISBN: 978-975-539-550-0
9 789755 395500



32 TL



07009059